

*Suçlu. İnfazcı.
Kaderleri aynı.*

Reckless

#1 New York Times Çoksatarı Powerless'in Yazarı

LAUREN ROBERTS

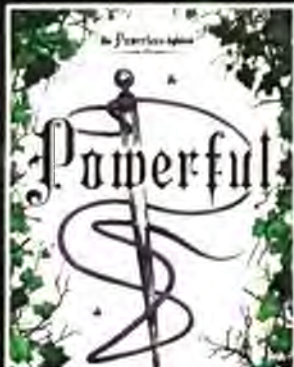
© BYOU

Ilya Krallığı kargaşa içinde...

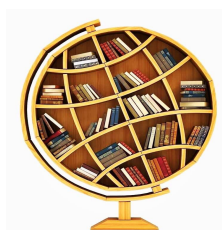
Arınma Sınavları'ndan sağ çıkan Paedyn Gray,
Kral'ı öldürüp ülkenin dört yanında bir Direniş başlattı.
Şimdi kollarına koşmak istediği tek kişiden kaçıyor.

Kai Azer, artık Ilya'nın İnfazcı'sı ve ülkenin
yeni kralına –kardeşi Kitt'e – sadık. Paedyn'i
bulup mahkemeye çıkarmaya yeminli.

Ölümcül Scorchs Çölü'nde ve düşman şehir
Dor'un derinliklerinde, Kai peşine düşmek
istemediği tek kişiyi kovalıyor. Fakat Seçkinler'in
olmadığı bu şehirde av ile avcı arasındaki dengeler bozuluyor.
Vazife ile arzu arasındaki savaş ise
ölümcül bir hâl alıyor.

Reckless

Reckless

LAUREN ROBERTS

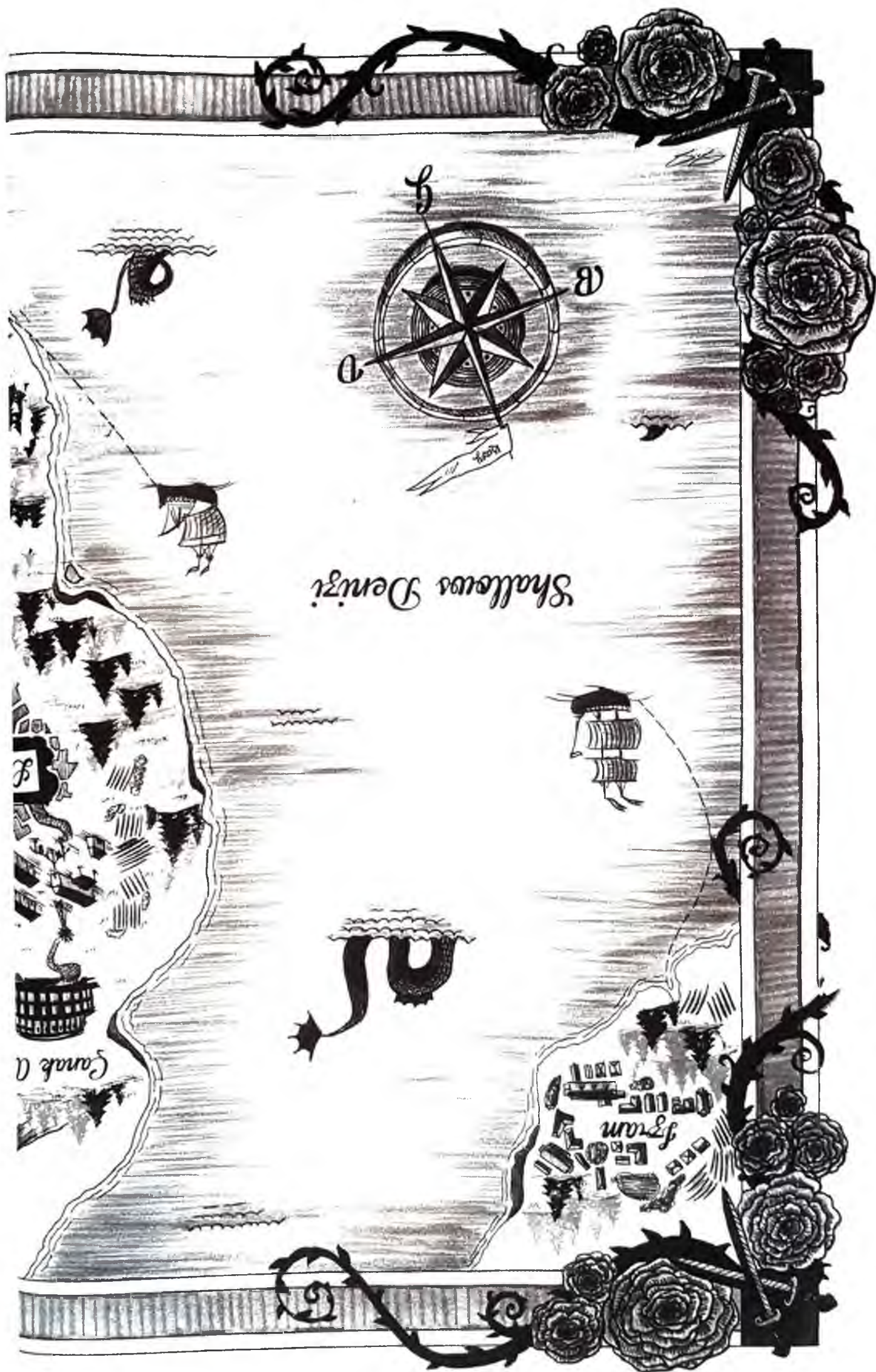
Düzenleme
Ny.özlem

©
BYOU

*Sevmeye ve sevmeye cüret eden
tüm pervasız ruhlar için*

Hummet
Dağı

Ruhlar Mabedi

Dor

Scorches
Çölü

Tando

Whispers Ormanı

Iya

“Cesur, İyiliksever ve Gaddar”

Azer
Soyağacı

{VEBA BAŞLAR}

{EDRIC AZER'İN İLK EŞİ}

{EDRIC AZER TÜM SIRADANLAR'I SÜRGÜN EDER}

Lejant

✦ Tandan Kraliyet Ailesi o ~ oğul

✧ Izrami Kraliyet Ailesi k ~ kız

✪ Dorian Kraliyet Ailesi ☼ merhum

ÖN SÖZ

Kai

O saatte koridorların boşluğu ürkütücüydü. Tıpkı her yıl olduğu gibi.

Koridorlarda acele etmeden yürüyerek bu bir parça huzuru çalıp kendime ayırdım. Fakat çalıntı mutluluk, bastırılmış kargaşanın biraz daha iyisiydi sadece.

Karanlık bir koridora dönerken bu düşünceye aldırmamayı seçtim. Adımlarım zümrüt yeşili halıda sessizdi. Uyuyan bir şato huzur vericiydi; yalnızlık asiller arasında nadir bulunan bir nimetti.

Asil.

Az kalsın kendimi tutamayıp bu ünvana gülecektim. Olduğum şeye dönüşmeden önce ne olduğumu sıkça unutuyordum. İnfazcı'dan önce Prens. Canavardan önce oğlan.

Fakat o gün, hiç kimseydim. O gün, olmam gereken kişi olabilecektim.

Mutfağın kapısının altından yumuşak bir ışık sızıyordu. Bu manzara karşısında hafifçe gülümseyebildim.

Her yıl. Her yıl orada oluyordu.

Kapıları nazıkçe itip, birkaç mumun titreyen ışığına adım attım. Havada hamurun ve tarçının tatlı kokusu vardı. Beni sıcaklıkla, anılarla sardı.

“Her yıl daha erken kalkıyorsun.”

Gail'in gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. Önlüğüne tarçın, yüzüne un bulaşmıştı. Boyum yetişmeye başladığından bu yana hep üstüne oturduğum tezgâha çıktım. Avuçlarımı dayadığım tezgâhın üzerindeki malzemeler yara izlerime yapıştı.

Tüm bunların normalliğinde huzur vardı.

Neredeyse elinde büyüdüğüm kadına gülümsedim. Hımbılca tek omzumu silktim. "Her yıl daha az uyuyorum."

Elleri beline gidince beni azarlamamak için kendisini tutmaya çalıştığını anladım. "Beni endişelendiriyorsun Kai."

Alçak sesle, "Ne zaman endişelendirmedim ki?" dedim.

"Ben ciddiym." Bir parmağını sallayıp baştan ayağa bana işaret etti. "Tüm bunlarla uğraşmak için fazla gençsin. Mutfağında koşuşturmanız bana daha dün gibi geliyor. Senin ve Kitt'in..."

Kitt'ten bahsetmesiyle sesi kesildi. Cansızlaşan sohbete hayat vermem gerekti. "Babamın..." Duraksadım. Burnumdan bir iç çektim. "Kitt'in çalışma odasıydım."

Gail başını yavaşça salladı. "Taç giyme töreninden beri odasından ayrılmadı, değil mi?"

"Evet, ayrılmadı. Orada uzun süre kalmadım." Ellerimi dağınık saçlarımda gezdirdim. "Bana ilk görevim hakkında bilgi verdi."

Gail uzunca bir süre sustu. "Görevin o, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, o."

"Ve sen..."

"Görevimi yerine getirecek miyim? Benden isteneni yapacak mıyım?" Yarım kalan cümlesini onun yerine tamamladım. "Elbette. Vazifem bu."

Bir kez daha uzunca duraksadı. "Peki, bugünün hangi gün olduğunu hatırladı mı?"

Gözlerimi ağır ağır Gail'e çevirdim. Bakışlarımız buluştuğunda hüznle gülümsedim. "Hatırlamak onun işi değil."

"Doğru." Gail iç çekti. "Eh, zaten bu yıl sadece bir tane yaptım. Onun sana eşlik etmeyeceğini tahmin etmiştim."

Gail yana çekilince, fırının yanında parıldayan tarçınlı çörek göründü. Tezgâhtan kayarak indim. Gülümseyerek Gail'in yanına gittim. Ancak onu yanağından öpmemin ardından tabağı bana uzattı.

"Şimdi git," diyerek beni kışkırladı. "Gidip onunla biraz zaman geçir."

Yumuşak bir sesle, “Teşekkür ederim Gail,” dedim. “Her yıl için.”
“Ve gelecek yıllar için.” Bana göz kırptı. Sonra beni kapıya doğru itti.
Dönüp ona, bana Kraliçe’nin yapamadığı anneliği yapan kadına baktım. Sıcak sarılışları ve şefkati, hak ettiğim fırçaları ve çok arzula-
dığım takdiri kendisinde bulduğum kadına.

Azer kardeşler onsuz kim bilir ne hâlde olurlardı!

“Kai?”

Kapıya giden yolu yarılamışken durdum. Gail’e baktım.

Sessizce, “Onu hepimiz sevmiştik,” dedi.

“Biliyorum.” Başımı salladım. “O da biliyordu.”

Sonra ayaklarım beni ilerideki karanlık koridora taşıdı.

Elimde tuttuğum tabağın üzerindeki, kokusunda tarçın, şeker ve her şeyin daha basit olduğu zamanları saklayan tarçınlı çörek kışkır-
tıcıydı. Fakat kendimi zorlayıp her yıl bugün mutfaktan çıkıp yürü-
düğüm, bahçelere giden patikada yürümeye odaklandım.

Çok geçmeden ilerideki bahçelerden, yürüdüğüm patikayı ayı-
ran geniş kapılara yöneldim. Nöbet tutan ya da kapıların yanında
faydasızca uyuyan İmparatorluk Muhafızlarına doğru dürüst bak-
madım bile. Uyanık olan birkaçı, karanlığın içine taşıdığım tarçınlı
çöreği fark etmemiş gibi yaptılar.

Karanlıkta seçemediğim çiçek dizilerinin arasında kalan taş pati-
kada ilerledim. Bahçede sarmaşıklarla kaplı heykeller vardı. Defalarca
devrildikleri için bazı parçaları eksikti. Elbette ki bunda parmağım
yoktu! Hepsinin merkezindeki çeşme şırıl şırıl akıyor, bana bunaltıcı
sıcakları ve Kitt ile beni o havuzun içine atlamaya iten makul ah-
maklığımızı anımsatıyordu.

Fakat oraya gelmemin nedeni bahçenin ötesindeki şeydi.

Bir ara ikinci Sınav’ın balosu için üzerlerine renkli halılar seril-
miş yumuşak çimlere adım attım. O geceyi daha fazla yâd etmemeye
karar vererek, soluk parmaklarını onun silüetinin üzerinde gezdiren
ay ışığını takip ettim.

Söğüt ağacının rahatsız edici bir cazibesi vardı. Yaprakları mel-
temde hışırdıyordu. Gözlerimi her bir sarkık dalın üzerinde gezdir-
dim. Topraktan fışkırmış her bir kökün. Her karışı güzel ve güçlüydü.

Yaprak perdesini aralayıp, hayatım el verdikçe ziyaret ettiğim
ağacın dibine vardım. Her zamankinden farklı olarak o gün elimde

bir tarçınlı çörekle. Parmaklarımı ağacın gövdesindeki sert kabuğun üzerinde gezdirip tanıdık olukları takip ettim.

Çok geçmeden üzerimde yükselen ağacın altında her zaman-ki yerime oturdum. Bir kolumu, büktüğüm dizime sardım. Tabagı genişçe bir kökün üzerinde dengeleyip cebimden küçük bir kibrit kutusu çıkardım.

“Bu yıl mum bulamadım, kusura bakma.” Kibriti yakıp tahta parçasının ucundaki küçük aleve baktım. “Bu yüzden bununla idare etmek gerekecek.”

Kibriti tarçınlı çöreğin ortasına dikip, acınası manzaraya bakarak hafifçe gülümsedim. Kibritin yanışını, devasa ağacı titrek ışıyla boyayışını izledim.

Sonra yanıma bakıp bir elimi oradaki yumuşak çimlerin üzerinde gezdirdim.

“Mutlu yıllar A.”

İğreti mumu söndürüp karanlığın bizi bir lokmada yutmasına izin verdim.

1. BÖLÜM

Paedyn

Kanım ancak onun bedenimin içinde kalmasını sağlayabilirsem işe yarar. Aklım ancak onu kaybetmemeyi başarırsam işe yarar. Kalbim ancak onun kırılmamasını sağlayabilirsem işe yarar.

Eh, o hâlde büsbütün işe yaramaz olmuşum.

Gözlerim ayaklarımın altındaki döşeme tahtasına çevrilip yıpranmış ahşabın üzerinde gezindi. Tanıdık zemini görmek bile zihnime anıları üşüştü. Gözlerimi kırpıştırarak iri, çizmeli ayakların üzerinde duran ve tanıdık bir melodinin ritmiyle hareket eden küçük ayakların gözümün önünden geçmesine engel olmaya çalıştım. Başımı iki yana sallayıp zihnimden o anıyı atmaya çalıştım. Her ne kadar şimdinin pek de hoş olmadığına farkında olsam da, ümitsizce geçmişte yaşamayı diliyordum.

... on altı, on yedi, on sekiz...

Tenimi çimdikleyen acıya aldırış etmeden gülümsedim.

Buldum seni.

Adımlarım düzensiz ve hantaldı. Ağrıyan kaslarım görünüşte normal döşemeye doğru attığım her adımda geriliyordu. Dizlerimin üzerine çöküp acıdan dilimi ısırardım ve görmezden gelmeye çalıştığım kızıl lekeli parmaklarımla tahtaları sökmeye giriştim.

Zemin benim kadar inatçıydı. Kımıldamaya yanaşmıyordu. Lanet olası bir parça *odun* olmasa direncine hayran kalabilirdim.

Buna zamanım yok. Buradan çıkmam gerek.

Boğazımdan hayal kırıklığı yüklü bir ses çıktı. Gözlerimi kırpıştırarak döşemelere baktım, ağzımdan “Senin gizli bölme olduğuna yeniin edebilirdim,” sözleri döküldü. “Kapıdan sonraki on dokuzuncu döşeme tahtası değil misin sen?”

Tahtaya dik dik baktım. Sonra dudaklarımdan isterik bir kahkaha kaçırverdi. Başımı önce geriye atıp, sonra tavana bakarak iki yana salladım. “Vebalar aşkına, *zeminle* konuşuyorum,” diye mırıldandım. Aklımı kaçırdığımın bir başka ispatıydı bu.

Fakat konuşacak kimsem de yoktu.

Çocukluğumun geçtiği eve güç bela, düşünceler içinde ve yarı ölü hâlde döneli dört gün olmuştu. Yine de hem zihnim hem de bedenim iyileşmekten çok uzaktı.

Kral’ın kılıcının her hamlesinde ölümünden paçamı sıyırmışsam da son Sınav’dan bir gün sonra benden bir parçayı öldürmeyi başarmıştı. Sözleri kılıcından çok daha derin yaralar açmış; o benimle bir oyuncak gibi oynarken, bana sataşırken ve yüzünde bir gülümsemeyle babamın ölümünden bahsederken beni gerçeklerle lime lime etmişti.

“Babanı öldürenin kim olduğunu bilmek istemez misin Paedyn?”

Kral’ın soğuk sesi kafatasımın içinde yankılanırken bir ürperti omurgamdan aşağı yılan gibi süründü.

“Şöyle diyelim, bir prensle ilk kez Kai’ı o ara sokakta kurtardığında karşılaşmadın.”

İhanet bir silahsa Kral o gün bana o silahı bahşetmiş, kör kılıcı kırık kalbime saplamıştı. Titrek bir nefes verip, gri gözleri uzun yıllar önce babamın göğsüne sapladığı kılıç kadar delici olan oğlana dair düşünceleri kafamdan attım.

Sendeleyerek ayağa kalkıp ağırlığımı çevremdeki döşemelere verdim, bana ipucu verecek bir gıcırtı duymayı bekliyordum. Bu sırada başparmağımdaki yüzüğü dalgınca çeviriyordum. Bedenimin her yanı ağrıyor, bana kemiklerim kırılacakmış gibi geliyordu. Son Sınav’dan ve Kral’la mücadelemden kalan yaralarım hemen müdahale etmişsem de titreyen parmaklarım ve sessiz hıçkırıklarım görüşümü bulandırmış, dikişleri özensizce atmama neden olmuştu.

Çanak Arena’dan Loot Sokağı’na topallamanın ardından benim yuvam dediğim, Direniş üyelerinin ise karargâh dedikleri beyaz

kulübeye gitmiştim. Fakat beni sadece boşluk karşılamış, acımla ve şaşkınlığımla baş başa bırakmıştı.

Yalnızdım. Bir süredir yalnızdım. Bedenimin, beynimin ve kanyan yüreğimin yarattığı karmaşayı tek başıma toparlamalıyım.

Ayaklarımın altındaki tahta gıcırdadı. Sırıttım.

Bir kez daha yere çömelerek kirişi parmaklarımı sokup kaldırmamla altındaki karanlık bölme ortaya çıktı. Başımı iki yana sallayıp, “Kapıdan sonraki on dokuzuncu döşeme tahtası değil, *pencereden* sonrakiymiş Pae...” diye mırıldandım.

Karanlığa uzandım. Parmaklarım bir hançerin aşına olmadığım kabzasını kavradı. Kalbim bedenimden daha çok ağrıyor, babamın silahının çelik, helezonik kabzasını avucumda hissetmeyi arzuluyordu.

Fakat duygusallık yerine kan dökme arzumu seçmiş, o çok sevdiğim hançeri Kral’ın boğazına fırlatmışım. Tek pişmanlığım ise hançeri *onun* bulması, bana onu ancak sırtıma sapladığında iade edeceğine yemin etmesiydi.

Işığa doğru kaldırdığım parlak silahın yüzeyine yansıyan boş, mavi gözler kırılıp beni tatsız düşüncelerime ara verecek kadar afallattı. Derim kesiklerle kaplanmıştı. Boynumun yanından aşağı inen derin yarayı görünce yutkundum. Parmaklarımı zikzaklı yaranın üzerinde gezdirdim. Başımı iki yana sallayıp hançeri çizmeme soktum ve üzerindeki korku dolu yansımadımdan da gözlerimi kaçırdım.

Bölmede gizlenmiş bir yayı ve keskin uçlu oklarla dolu ok kılıfını görmemle, babamın bana ok atmayı öğretişini, evimizin arkasındaki hedef olarak kullandığım tek şey olan eğri büğrü ağacı hatırlayarak hüznle gülümsedim.

Yayı ve ok kılıfını sırtıma atıp, zeminin altına gizlenmiş diğer silahları karıştırdım. Çantama fırlatmaya uygun birkaç keskin bıçak soktum. Bıçaklar oradaki kumanya, battaniye, matara ve alelacele tıktığımda kırışık gömleğin arasına karıştı. Güçlkle doğruldum.

Kendimi hiç bu kadar kırılğan, bu kadar çökük hissetmemiştim. Bu düşünce içimi öfkeyle doldurdu ve elim belimdeki bıçağa gitti. Bıçağı karşımdaki yıpranmış, ahşap duvara saplayasım vardı. Kolumu kaldırmamla kalbimin üzerindeki damga gerildi ve yakıcı bir acı kolumdan aşağı yürüdü.

Bir andaç. Ne olduğumun temsili. Ya da ne olmadığının.

Sıradanın S'si.

Bıçağı dişlerimi sıkarak fırlatıp ahşaba sapladım. Yara izi yandı. Bedenimdeki sonsuz varlığından haz alıyordu.

"...kimin kıldığını unutma diye kalbinin üzerine işaretimi bırakacağım."

Uzun adımlarla bıçağın yanına gittim. Tam bıçağı tutup duvardan çekeceğim sırada ayağımın altındaki döşemenin gıcirtısı dikkatimi çekti. Dayanaksız yer döşemelerinin kenar mahallelerdeki evlere hiç de yabancı olmadığını bilsem de meraklandım. Eğilip döşemeyi inceledim.

Her gıcırdayan döşemede gizli bir bölme olsa evimiz onlarla dolu olurdu...

Tahta kalkarken kaşlarım da alnımda hayretle aynısını yaptı. Varlığından habersiz olduğum bölmenin karanlığına uzanırken neşesiz bir kahkaha attım.

Direnış'in babamın benden gizlediği tek sır olduğunu düşünmem ne kadar da safça.

Parmaklarım yıpranmış deriye sürtündü ve kocaman bir kitabı çekip çıkardı. Kitabın içi her an dökülecek gibi duran sayfalarla doluydu. Kitabın sayfalarını çevirmemle bir hekimin kargacık burgacık el yazısını tanıdım.

Babamın günlüğü.

Kitabı çantama tıktım. O anda babamın çalışmalarını inceleyecek zamanım olmadığının, emniyette olmadığının farkındaydım. Evde uzun zaman kalmış, yakalanacağım endişesiyle günlerce yaralı ve hâlsiz beklemiştim.

Kral'ı öldürdüğüme tanıklık eden Görü o görüntüyü muhtemelen tüm krallığa sergilemişti. Ilya'dan kaçmam gerekiyordu. Onun incelik edip bana verdiği avansı çoktan heba etmiştim.

Kapıya gittim. Dışarı çıkmaya, sokaklara karışmaya, Loot denen kargaşada kaybolmaya hazırdım. Loot'tan ayrılıp Scorches'ı aşmaya ve Seçkinlerin bulunmadığı, her yerde Sıradanların olduğu Dor şehrine ulaşmaya çalışacaktım.

Kapıya ve ötedeki sessiz sokağa doğru uzanmıştım ki...

Durdum. Elim havada kaldı.

Sessizlik.

Neredeyse gün ortasıydı. Bu da Loot ile çevresindeki sokakların renklerle ve gürültüyle taşması, küfreden tüccarlar ve ciyaklayan çocuklarla dolu olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bir terslik var...

Kapı sarsıldı. Bir şey –biri– kapıya yüklenmeye başladı. Geri sıçradım. Gözlerim odada gezindi. Gizli merdivenden aşağıya, Direniş toplantılarının yapıldığı odaya inmeyi düşünsem de orada kapana kısılma fikri beni huzursuz etti. O anda gözlerim şömineye çevrildi. İçinde olduğum duruma rağmen öfkeyle iç çektim.

Nasıl oluyor da kendimi hep bacada buluyorum?

Kapı çatırtıyla açıldığında duvarları kirli bacaya ancak yarıya kadar tırmanabilmişim. Ayaklarım iki yana yaslıydı. Tuğlalar sırtıma batıyordu.

Gürbüz.

Sadece olağanüstü kuvvetli bir Seçkin; sürgülü, kalaslarla takviye ettiğim kapıyı öyle kısa sürede kırıp geçebilirdi. Çizmeli ayakların çıkardığı seslerden evime beş İmparatorluk Muhafızı'nın girdiğini anladım.

“Orada öylece dikilmeyin. İçeriye arayın da işe yaradığınıza ikna edin beni.”

O soğuk sesi işitmemle omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü. Hem bir okşayış hem de buyruk gibi çıkabildiğine tanıklık ettiğim o sesi. Kaskatı kesilmemle kurumla kaplı duvardan hafifçe aşağı kaydım.

O burada.

Sonraki hırıltılı ses bir İmparatorluk Muhafızı'na aitti. “İnfazcı'yı işittiniz. Kımıldayın.”

İnfazcı.

Dilimi ısırdım. Bunu yapmaktaki amacımın kendimi buruk bir kahkaha mı yoksa çığlık mı atmaktan alıkoymak olduğundan emin değildim. Bu ünvan beni öfkelendirmiş, aklıma onun tüm yaptıklarını getirmişti. Kral'ın gölgesinde işlediği tüm kötülükleri. Önce babası için yapmıştı bunları. Şimdi de –babasından sayemde kurtulduğundan– kardeşi için yapıyordu.

Fakat bana teşekkür edeceği yoktu. Bunun yerine beni öldürmek için gelmişti.

“Belki seni başımdan savdığım da cesaretimi bulurum. Bu yüzden sana avans vereceğim.”

O avansın bana ne de faydası dokunmuştu ama!

Bacayı tırmanırken işitilmeyi göze alamazdım. Bu yüzden bekleyip evde dolanan sert adımların seslerine kulak kabarttım. Bedenimdeki yaralar yüzünden acıdan yüzüm ekşirken bacaklarım titremeye başladı.

İnfazcı hissizce, sık sık bir sesle, “Çalışma odasındaki kitaplıklara göz atın,” emrini verdi. “Birinin arkasında gizli geçit olacak.”

Bir kez daha kaskatı kesildim. Bir Direniş üyesi Kai’dan işkence görünce bu küçük sırrı açık etmiş olmalıydı. Son Sınav’ın ardından Çanak’ta Sıradanların, Ölümcüllerin ve İmparatorluk Muhafızlarının kanlı çatışmaya girdikleri mücadeleyi anımsamamla nabzım hızlandı.

Hâlâ nasıl sonuçlandığını bilmediğim çatışma.

İmparatorluk Muhafızlarının adımları uzaklaştı. Merdivenden aşağıdaki odaya inmeleriyle araştırmaları sırasında çıkardıkları sesler giderek alçaldı.

Sessizlik.

Yine de onun hâlâ bu odada olduğunu biliyordum. İkimizi sadece iki güçsüz ayak ayırıyordu. Varlığını neredeyse hissedebiliyordum. Tıpkı bedenime yaslanan bedeninin, üzerimde gezinen gri gözlerinin sıcaklığını hissettiğim gibi.

Bir zemin döşemesi gıcırdadı. Yakındaydı. Öfkeden titriyordum. İntikam arzusu kanımda dolaşırken onun kanını dökmeye can atıyordum. Yüzünü görememem iyi bir şeydi çünkü o anda o aptal gamzelerinden birini görecektim olsam, yüzünü tırmalamamak için kendimi zor tutardım.

Fakat onunla burada dövüşürsem öfkemin onu yenmeme yetmeyeceğini bildiğimden nefeslerimi düzene soktum. İnfazcı’yla nihayet yüz yüze geldiğimde galip çıkmaya niyetliydim.

“Herhâlde o bıçağı fırlattığında gözlerinin önüne yüzümü getirmişsindir.” Sesi alçaktı. Düşünceli. Daha çok tamdım oğlanın sesi gibi. Ona dair anılar zihnime doluşup kalbimi hızlandırdı. “Doğru değil mi Paedyn?” İşte, o ton dönmüştü. İnfazcı’nın sesine yine o öfke oturmuş, Kai’ı silip geriye bir komutan bırakmıştı.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Burada olduğumu bilemez. Bunu nasıl bilebilir?..

Metalin tahtaları parçalarken çıkardığı sestten bıçağımı duvardan çekip aldığını anladım. Tanıdık hışırtılar işittim. Silahı elinde nasıl dalgınca çevirdiğini zihnimde canlandırabiliyordum.

“Söyle bana canım, beni sık sık düşünüyor musun?” Sesi mırıltı gibiydi. Dudaklarını kulağıma yaslıyormuş gibi. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimden ürperdim.

Burada olduğumu biliyorsa niçin...

“Rüyalarına musallat oluyor muyum, düşüncelerine bulaşıyor muyum? Senin bana yaptığın gibi?”

Nefesim daraldı.

Demek burada olduğumu bilmiyor. Bundan emin değil.

Bunu itirafından çıkarabiliyordum.

Eğitilip bir *Psişik* olmak üzere şekillendirilen bir Sıradan olarak, babamdan insanların içini nasıl okuyabileceğimi, saniyeler içinde nasıl onlarla ilgili bilgi toplayıp gözlemler yapabileceğimi öğrenmiştim.

Ve Kai Azer’ı okumayı öğrenmek için birkaç saniyeden çok daha fazla zamanım olmuştu.

O çok sayıdaki maskesinin ve yüzünün ötesini, onların altındaki oğlanı görmüş; tanıdıkça ona değer vermeye başlamıştım. Şimdi aramıza onca ihanet girmişken işiteceğimi bile bile beni hayal ettiğini ilan etmeyeceğini biliyordum.

İç çekmesiyle sesindeki nüktayı sezdim. “Nerelerdesin Küçük Psişik?”

Artık Kai ve krallığın geri kalanı Psişik falan olmadığını gayet iyi bildiğinden bana taktığı lakap komikti. Seçkin falan olmadığını.

Sadece Sıradan olduğumu.

İs burnumu yakınca hapşırmamak için elimi burnuma götürmem gerekti. Bu sırada Loot’ta sıralanan dükkânlarda nasıl hırsızlık yaptığımı ve sonrasında dar bacalardan kaçtığımı anımsadım.

Dar. Kapana kısılmış hâlde. Boğulur hâlde.

Gözlerim karanlıkta çevremi saran tuğlalara çevrildi. İçinde bulunduğum alan çok küçük, çok bunaltıcıydı ve beni kolayca paniğe sürüklüyordu.

Sakinleş.

Klostrofobi yüzeye çıkıp, bana çaresizliğimi anımsatmak için en

kötü zamanları seçiyordu.

Nefes al.

Öyle yaptım. Derin nefesler. Hâlâ burnuma bastırduğım elimde hafif bir metal kokusu vardı. Keskin ve yoğun koku burnumu yakıyordu.

Kan.

Titreyen elimi yüzümden çektim ve kızılın parmaklarıma bulaştığını göremesem de kanın derime nasıl yapıştığını hissettim. Kırık tırnaklarımın altında hâlâ pıhtılaşmış kan vardı. Bilmediğim ise ne kadarının bana ait olduğu ne kadarının ise Kral'a ya da...

Bir nefes alıp kendimi toplamaya çalıştım. İnfazcı bana fazla yaklaşmış, alt katta bir aşağı bir yukarı yürüyor, her adımda homurdayıyordu.

Hıçkırarak ağlamaya başladığım için yakalanmam, en az hapsirdiğim için yakalanmam kadar utanç verici olur.

Her ikisini de yapmayacaktım.

Bir ara İmparatorluk Muhafızları aşağımdaki odaya döndüler. “Kadından hiçbir iz yok Ekselansları.”

Uzun bir duraksamanın ardından *Ekselansları* iç çekti. “Tam düşündüğüm gibi. Hepiniz işe yaramazsınız.” Sonraki sözleri elinde öylesine çevirdiği bıçaktan da keskindi. “Çıkın dışarı.”

İmparatorluk Muhafızları hiç oyalanmadan apar topar kapıya gidip Kai'dan uzaklaştılar. Onları suçlayamazdım.

Fakat hâlâ oradaydı. Geriye sadece ikimizin arasında giderek uzayan bir sessizlik bırakmıştı. Bir elimi yeniden burnuma götürmemle kan kokusu ve dar baca başımı döndürdü.

Zihnime anılar akın etti. Kanla kaplanmış bedenim, o kanı çıkarmaya çalışırken attığım çığlıklar ve tenimi mide bulandıran bir kızıla boyamaktan öte elimden hiçbir şey gelmeyişi. O kadar çok kanın görüntüsü ve kokusu midemi kaldırmış, aklıma kollarımda kan kaybeden babamı ve Adena'yı getirmişti.

Adena.

Gözlerim yeniden yaşardı. Adena'nın Çukur'daki cansız bedeninin görüntüsünü aklımdan çıkarmak için gözlerimi kırptırdım. Kanın metalik kokusu burnuma doldu. Kanı koklamaya, ona bakmaya, onu hissetmeye tahammül edemez oldum...

Nefes al.

Kai'in derin derin iç çekmesi düşüncelerimi böldü. Sesinden en az benim kadar yorgun olduğu anlaşılıyordu. Alçak sesle, "Burada olmaman iyi," dedi. Sesinde ondan bir daha işiteceğimi düşünmeyeceğim bir ton vardı. "Çünkü hâlâ cesaretimi toplayamadım."

Sonra evimden alevler yükselmeye başladı.

2. BÖLÜM

Rai

Ben ağır ağır kapıya giderken alevler ayak bileklerimi yaladı. Sıcak dalgaları sırtıma vuruyor; dumanlar giysilerime yapışıyor-
du. Dışarıya, bulutlu ikindiye adım attığımda, hava göğe yükselen
dumanlarla daha da karardı.

İmparatorluk Muhafızlarının yüzlerindeki hayret ifadesini ve
alevler arkamdaki evi yutarken kapamakta zorlandıkları ağızlarını
görmemle dudaklarım seğirdi. Bakışları ağır ağır bana çevrildi. An-
cak yakama erişebilen gözlerini huzursuzca ayaklarına çevirdiler.

Üzerlerine doğru rahatça yürümeye başladığımda donakaldılar.

Delirdiğimi düşünüyorlar.

Arkamdaki pencerenin patlamasıyla sokağa keskin cam parçaları
saçıldı. İmparatorluk Muhafızları irkilip yüzlerini elleriyle kapattılar.
O hâlleri beni gülümsetti.

Belki de haklıydılar. Belki de delirmiştım.

Endişe, öfke, ihanet delirtmişti beni.

Durmadan bedenimi saran gerilim hayatımdaki tek sabite dö-
nülmüş gibiydi. Omuzlarımı kaskatı kesiyor, çenemi kenetliyordu.
Parmaklarım belimdeki hançere hafifçe vurarak bir tempo tutturur-
ken içimden hüsrânımın acısını işe yaramaz İmparatorluk Muhafız-
larından çıkarmak geliyordu.

Parmak uçlarımı kabzadaki helezonik çeliğin, o tanıdık desenin

üzerinde gezdirdim. Defalarca boğazıma doğrultulan hançeri nasıl unutabilirdim?

Babamın kesik boynundan çekip çıkardığım hançeri nasıl unutabilirdim?

O silahın kabzasının Kral'ın boğazından uzandığını görelî beş gün olmuştu. Yas tutacak beş gün. Fakat bir damla gözyaşı akıtmamıştım. Hazırlanmak için beş günüm olsa da ortada beni Paedyn'den gerçekten kurtarabilecek bir planım yoktu. Kitt ve Kai olmak –Kral ve İnfazcı'ya dönüşmeden önceki kardeşler olmak– için beş gün.

Artık Paedyn'e verdiğim avansın zamanı dolmuştu.

Fakat anlaşılan süreyi akıllıca kullanmış, –zayıflığımdan, korkaklığımdan, ona karşı *hislerimden* istifade ederek– kaçmıştı. Dönüp alevlere baktım. Ateş evini yutarken ortaya çıkan rengârenk karmaşayı izledim. Kızıl, turuncu, yoğun siyah dumanlar ve...

Gümüş rengi.

Gözlerimi kırptırdım. Boğucu dumanın içinde çöken tavana kısık gözlerle baktım. Fakat orada hiçbir şey yoktu. Az önce gördüğüm pırıltıdan hiçbir iz yoktu. Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Sonra avuçlarımı yorgun gözlerime bastırdım.

Evet, gerçekten delirdim.

“Kumandanım!”

Ellerimi indirdim. Gözlerimi ağır ağır, bana bağırarak seslenecek kadar cesur olan İmparatorluk Muhafızı'na çevirdim. Boğazını temizledi. Muhtemelen kararından pişmandı. “Ben, şey, sanırım bir şey gördüm Ekselansları.”

Muhafız alevler içindeki çatıya işaret etti. Bir figür alevlerin içinde tökezleyerek dumanların arasında ilerliyordu. Gümüş saçlı bir figür.

Demek burada.

Rahat bir nefes alıp almamak arasında kararsız kaldım.

“Onu bana getirin.”

Emrim çınladı. İmparatorluk Muhafızları duraksamadılar. Anlaşılan o da duraksamamıştı. Paedyn'in yıkılmak üzere olan çatıdan komşu çatıya atladığını güç bela seçtim. Ayağı yere değer değmez sıçradı.

İmparatorluk Muhafızları aşağıdaki sokağa koşuyor, Paedyn bir çatıdan diğerine atlarken Gürbüzler ile Kalkanların elinden bir şey

gelmiyordu. Elini önce saçlarımın arasında gezdirip sonra yüzüme düşürdüm. Muhafızların basiretsizliğine şaşmamıştım.

Duvardan çıkardığım bıçağı elimde çevirip sokağa doğru koştum. İmparatorluk Muhafızlarına hemen yetiştim. Her birinin gücünün derimin altında titreştiğini, serbest kalmak için yalvardığını hissedebiliyordum. Fakat Paedyn'i yere indirmezssem becerilerinin bana bir faydası olmazdı. Yanıma onu sadece düşünce gücüyle sokağa indirip, karşıma dikebilecek bir Tele almadığıma pişman olmuşum.

Çatıların üzerinde ancak birinden diğerine atlayabildiği sürece kalabilirdi. Tam da bu yüzden bir bilek hareketiyle bıçağı ona doğru fırlattım.

Bıçağın hedefini bulup tam sıçradığı anda bacağına kesişini izledim. Acı dolu haykırışı beni irkiltti. Benim için hem sinir bozucu hem de yabancı bir tepkiydi bu.

Düz çatıya sertçe indi. Düşüşünü yavaşlatmak için beyhude bir çabayla yerde yuvarlandı. Sendeleyerek ayağa kalktığını gördüm. Bacağından kan akıyordu. Uzaktan yüzünü iyi göremediğimden neredeyse çatının kenarında gezinen herhangi, ihmalkâr bir kişiymiş gibi davranabilirdim.

O budala değil. Artık sonraki çatıya atlayamayacağını farkında.

Gözlerim yukarı, Paedyn'e hayretle bakan İmparatorluk Muhafızlarına takıldı. "Sizin yerinize her işi ben mi yapmalıyım?" Sesim buz gibiydi. "Gidip getirin onu."

Sonra gözlerim yeniden çatıya çevrildi. Boştu.

Onun kolay pes edeceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Elimi saçlarımda gezdirip, "Bulun onu," diye haykırdım. İmparatorluk Muhafızları ayrılıp ayrı yönlerle, tam da bu yüzden neredeyse boşalttığım sokaklara dağıldılar. Bir hırsızın kalabalığa karışma becerisi ürkütücüydü. Bu beceri, kargaşanın içinde yutulmalarını, kalabalıkta sırra kadem basmalarını sağlıyordu. O gün Loot'u boşaltmasam Paedyn tam da bunu yapacaktı.

Uzun adımlarla sokakta yürürken ana sokaktan ayrılan ara sokaklara baktım. Boğuk haykırımlar çınlıyor, viran evlerden ve dükkânlardan yankılanıyordu. Sessizce arayışına devam ettim. Karanlık bir ara sokağın ucuna yığılmış bir silüeti görmemle ayaklarım birbirine karıştı.

İmparatorluk Muhafızı'nın yanına çömeldim. Gözlerim kısa süre önce beyaz olan, şimdi ise kanla ıslanmış üniformasının üzerinde gezindi. Kızıl kan, göğsüne saplanan bıçaktan üniformasının düzgün katlarına sızıyordu.

Gaddar ufaklık seni.

Parmaklarım adamın boğazına gitti. O tanıdık atışı hissetmeyeceğimi bilsem de nabzına baktım. İç çekip başımı ellerimin arasına aldım. Tüm bedenim bitkinlikten ve endişelerimin yükünden ağırlaşmıştı.

Bir keresinde Paedyn'i öldürmeye çalışan birini gömmüştüm.

Sırf o istedi diye yapmıştım bunu. Sadie'nin ölü bedenini, ilk Sınav'da karanlık Whispers Ormanı'nda taşımıştım. Çünkü onu başparmağındaki yüzüğü çevirir hâlde bıraktığımda, Paedyn perişan hâldeydi. Bana kalsa onu öldürmeye çalışan birinin cesedini asla gömmezdim. Fakat bunu yaparken kendimi düşünmüyordum.

Ölüm benim için tanıdıktı. Hem bir dost hem bir düşman, hayatımda sık karşılaştığım bir şeydi. Fakat Paedyn için kurban her kim olursa olsun ölüm yıkıcı bir deneyimdi.

Onun tam da o anda, az önce öldürüp kendisi için bir mezar kazmayı çok istediğini bildiğim fakat öylece bırakıp kaçmak zorunda kaldığı adam yüzünden, başparmağındaki yüzüğü çevirip yanağının içini ısırıldığını gözlerimin önüne getirebiliyordum.

Yanımdaki cesede, "Benden kaçmak gibi bir derdi olmasa seni gömerdi," diye mırıldandım. Bu da gerçekten delirdiğimin teyidi oldu. İmparatorluk Muhafızı'nın beyaz maskesini yüzünden çıkardım. Böylece gözkapaklarını elimle kapatmadan önce donuk, kahverengi gözlerini daha yakından gördüm. "Bu yüzden seni en azından onun adına gömmem gerekecek."

Eskiden askerlerimin cesetlerine ne olacağını düşünmezdim. Şimdi ise ölüm dağıtmaktan hazzetmeyen bir kız yüzünden sırtımda bir adam taşıyordum. İmparatorluk Muhafızı'nın ağırlığı altında homurdanırken bu zahmete ne diye kalkıştığımı düşündüm.

Ne yaptı bana böyle?

Her adımda Muhafız'ın gevşemiş bedeni omzumdan sarkıyordu.

Kazacağım sonraki mezar onunki mi olacak?

3. BÖLÜM

Paedyn

Kalbimin küt küt atışlarını işitemediğine, üzerinde gezinen delici bakışlarımı hissedemediğine şaşırıyordum.

Hareketlendim. Karnımı çatının sert zeminine yaslayıp, bedenimi ileri kaydırarak kenardan aşağı baktım. Bacağımdan aşağı yürüyen acı dikkatimi uyluğumdaki üstünkörü sarılmış kesige çekti. Dilimi ısırıp, haykırmamak ve kallavi küfürler savurmamak için kendimi tuttum. Yedek gömleğimin alelacele yırtılmış eteği yaranın üzerinde çoktan tiksinti verici bir kızıla bulanmıştı. Yaraya bakamamam beni dikkatimi aşağıdaki figüre odaklamaya zorluyordu.

Fakat onu görmeye de tahammül edemiyordum.

O sırttan yüzüne karşı bunu söylesem ne diyeceğini biliyordum... “*Sen berbat bir yalancısın Gray.*”

Bunu düşünmemle devirdiğini gözlerimi Kai’nın üzerinde gezdirip, alnına diledikleri gibi dökülen saçlarının dağınık, siyah dalgalarını süzdüm. Göğsüne bir bıçak fırlattığım Muhafız’ın yanına çömelmişti. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Gri gözleri adamın yüzünde geziniyordu. Sonra başını ellerinin arasına aldı. Yüzünden hayal kırıklığı ve yorgunluk okunuyordu.

İnfazcı’yı görmek beni öfkeyle doldursa da kendimi İmparatorluk Muhafızı’nın beyaz üniformasına giderek yayılan kana değil, ona odaklanmaya zorladım.

Bu düşüncenin birden midemi bulandırmasıyla yutkundum. O adamın göğsüne bıçağı fırlatırken gözlerim yaşarmış, bedeni yere yığılırken görüşüm bulanıklaşmıştı.

Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm.

Yakarış dolu özrümü işitip işitmediğini, ayak sesleri duvarlardan yankılandığında bir dükkânın çatısına tırmanmadan önce ona bakan gözlerimdeki kederi görüp görmediğini bilmiyordum.

Gözlerimi kırıştırarak o anı, gözyaşlarını kafamdan attım ve sadece metrelerce ötemdeki İnfazcı'ya odaklandım.

Onu öldürebilirim. Hemen, şimdi.

Fırlatmak için tasarlanmış ikinci bir bıçak kan lekeli parmaklarımla arasında, titreyen elimde bitiverdi.

“Beni sırtımdan bıçaklayana kadar hayatta kalacağına söz verir misin?”

İlk baloda bana söylediği sözler kafamın içinde yankılandı.

O sözü yerine getirebilirim.

Durduğu noktada Kai'ın sırtı tam da bıçağı fırlatabileceğim şekilde bana dönüktü. Hançerin kabzası avucumda terden ıslansa da silahı daha da sıkıca kavradım.

Yap şunu.

Sonra birden boğazım düğümlendi. Öfkeyle yutkunmaya çalıştım. Aşağıdaki oğlan Kral adına babamı, onlarca Sıradan'ı öldürmüştü. Sıradaki hedefi de bendim.

Tereddüt ettiğim için kendime kızdım.

Yap. Şunu.

Kolumu kaldırdım. Hançeri saran parmaklarım titriyordu. Hareket damgamın yanmasına; derimin ve üzerindeki yadigârın gerilmesine neden oldu.

Sıradan'ın S'si.

Aniden kıpırdandı. İmparatorluk Muhafızı'nın maskesini kaldırıp adamın görmeyen gözlerini İnfazcı'ya ait olmayan –bana “keşke şahit olmasaydım” dedirten– bir nezaketle kapattı.

“Benden kaçmak gibi bir derdi olmasa seni gömerdi.”

Nefesim tıkanı. Kalbim hızlandı.

Haklıydı. Elimden gelse adamı en yakın toprak alana sürükleyip gömerdim. Yaptığım yanlış bu yapılmakla düzeltebilecekmişim

gibi. En iyi arkadaşımı ya da babamı asla gömemediğim gerçeğini unutturabilecekmiş gibi.

Ölümlerindeki benzerlik rahatsız ediciydi. İkisi de kollarımda kan kaybederek can vermişti. Ben *kaçmadan* önce.

“Bu yüzden seni en azından onun adına gömmem gerekecek.”

O tek, yumuşak cümle beni bir bıçak gibi kesti. Az kalsın elimdeki bıçağı düşürecektim. Kai adamı omuzlarına alıp, zorlanarak doğrulurken bakakaldım. Donakaldım.

Kai.

Karşımda gördüğüm Kai'dı. İnfazcı değil. Yüzüne taktığı o birçok maskeden biri değil. Sadece *Kai*.

Bundan nefret ettim.

O oğlanı bir kez daha görmek beni kahrediyordu. Çünkü *kendisi* olmadığında, dönüştürüldüğü o şeyken, İnfazcı'yken ondan nefret etmek çok daha kolaydı.

Omzunda öldürdüğüm adamın sarkan kollarıyla ara sokaktan çıkarken izledim onu. Kai hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı. Bu yüzden de sergilediği şefkat beni şaşırtmıştı.

Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, artık aklımda benim *ona* neden *şefkat* gösterdiğim sorusu vardı.

Yıldızlar ne işveli şeylerdi. Karanlıkta göz kırpıp duruyorlardı.

Fakat iyi refakatçilerdi. Beni sayısız takımyıldızla çevreliyorlardı. Saatlerdir viran dükkânın çatısında uzanıyordum. Günün alacakaranlığa, alacakaranlığın geceye karışmasını izlemiştim.

İmparatorluk Muhafızlarının yankılanan bağırışları giderek uzaklaşırken güneş ufukta epey batmıştı. Çizmelerinin kaldırım taşlarındaki hışırtıları nihayet kesildiğinde göğe bakıp bir an evvel havanın kararmasını diledim.

Bulutların oluşturduğu sayvanda son mor lekeler de kaybolup, geride tüm Ilya'yı örten kara bir battaniye kaldığında nihayet ayağa kalkıp gerindim. Bedenim ağrılar içinde olsa da –artık alıştığım bir histi bu– hiçbir ağrım o gün açılan yeni yaramın verdiği acıyla kıyaslanamazdı. Aniden hareket etmemle kan bacağımdan sızmaya, bacağımda kızıl bir çizgi oluşturmaya başladı. O yapışkan hisse ta-

hammül edemiyordum. Aklıma ellerimden asla çıkaramayacağım kanı getiriyordu.

Utanç verici bir yavaşlıkla çatıdan indim. Fakat ayaklarını yere değer değmez gölgelerin arasına karıştım. Sessiz ara sokaklarda aksak adımlarla ilerlerken, her akşam tuttukları tanıdık köşelere eğik sırtlarıyla yürüyen evsizlerden uzak durmaya çalıştım.

Her yerde İmparatorluk Muhafızları geziniyordu. Sokaklarda sessizce yürüyorlar, başlarını çeviriyorlar, gözleriyle karanlıkta beni arıyorlardı. Bu da her şeyi karmaşık ve büsbütün sinir bozucu kılıyordu. Gitgide sönen ışıktaki Muhafızlardan kaçındım. Bir ara sokaktan diğerine geçerken arkamda kan izi bırakmamak için elimden geleni yaptım.

Eğri büğrü taşların döşendiği karanlık bir sokağa saptım...

Güçlü bir el beni omzumdan sertçe tuttu. Başımı eğip bakınca göz ucuyla cilalı, siyah çizmeleri seçtim. Nişasta kokusu burnuma doldu. Hiç duraksamadan ayağımı adamın ayak bileğine dolayıp bir çelme taktım. Adam şaşkın hâlde yere yığıldı. Saniyeler içinde üzerine çıkıp çizmemdeki hançeri çektim ve kabzasını şakağına indirip hayret dolu haykırışını yarıda kestim.

Cılız İmparatorluk Muhafızı oğlan denebilecek yaşıydı. Gölgeyi kaldırım taşları üzerinde bilinçsizce yatan bir yığına dönmüştü. Kalbim deli gibi çarptı ve Muhafız'ı ara sokağın daha da içlerine sürükleyip karanlığa saklamadan önce beni derin bir nefes almaya zorladı.

Scorches Çölü'nün eteklerine yaptığım yolculuk yavaş ve son derece moral bozucuydu. Uçsuz bucaksız kumu karşımda görmemin beni o kadar ferahlatacağı asla aklıma gelmezdi. Fakat gölgeler arasında gizlenip, enselenmeye zaman zaman fazlasıyla yaklaşmamın ardından, manzara beni verdiği küçük acıya rağmen gülümsetmişti.

Dor ve Tando vatandaşları İlya'ya gelip Sıradan zannedilme gafletine düşmeyeceklerinden Scorches'ın sınırında az sayıda İmparatorluk Muhafızı vardı. Tecrit İlya'nın en iyi becerdiği işti. Bu sayede Seçkinlerden oluşan toplum, becerileri olmayanlar tarafından bozulmadan serpilmeyle devam edebiliyordu.

Bu düşünce beni kızdırdı. Doğru olması ise midemi bulandırdı.

Öfkeden beslenen adımlarla kumda yürümeye başladım. Ayaklarımın altında dalgalanan kum nihayet çizmelerimin içine kaçıp

yolculuğumu bin misli daha rahatsız hâle getirdi.

Ben güçlkle yürürken saatler geçti. Kendimi yorgun beynimin içini karıştırıp, babamın ben çocukken önüme serdiği haritaları hatırlamaya çalışarak eğledim. Çölün nereye dek uzandığından emin olamıyordum. Bu da bana yaralarımın oradan sağ çıkabileceğini düşündüğüm için tam bir budala olduğumu hissettiriyordu.

Başka seçeneğim varmış gibi.

İç çekip ölümün beni köşeye sıkıştırdığı gerçeğini kabullendim. Bu da beni onunla yüzleşmeye itiyordu. Haritaları belli belirsiz hatırlasam da o tempoda yürümeye devam edersem Dor'a yaklaşık beş günde varabileceğini düşünüyordum. Tabii neredeyse durmadan yürümeyi başarabilirsem ki bu da önünde sonunda tükenip yığılmamla, ölümün nihayet gelip beni almasıyla sonuçlanabilirdi.

Eh, yanıtı öğrenmenin bir tek yolu var.

Gece havası giderek soğudu. Ben çölün içlerine gittikçe sıcaklık dibe vurdu. Kirli, cepli yeleğim beni sıcak tutmaktan çok hırsızlık amaçlıydı. Adena yeleği tam da bunun için dikmişti. Başparmağımı pürüzlü, zeytin yeşili kumaşta gezdirip yeleği bir araya getiren kızın yumuşak, kahverengi ellerini yâd ettim.

“Onu benim için giyeceğine söz verir misin?”

Kucağımda ölürken son arzusunu fısıldayan Adena gözlerimin önüne geldi. Bu da beni adımlarımı hızlandırmaya itti. Zamanım olsa da bu yolculukta fazla uyumayacağımı biliyordum. Ya da bundan sonra asla fazla uyumayacağımı.

Çünkü uyku beni ele geçirmeden önceki o sessiz anlarda Adena'nın ölüm anı zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Gözlerimi yummam o dehşeti yeniden yaşamama çıkarılan bir davetiyeymiş gibi. Ucu kör dalın göğsüne saplanması, iplerle bağlı ve kırık parmakları, kanla kaplı bedeni...

Sadece zihnini kullanarak dalı Adena'nın sırtına saplayan Blair'in sırtışını anımsamamla bu sefer benim kanım öfkeyle kaynadı.

Onu öldüreceğim.

Nasıl, nerede, ne zaman bilmiyordum. Fakat tutamayacağı sözleri vermeyen sadece Adena değildi.

Çantamı karıştırıp içinden bir zamanlar babama ait olan, yıpranmış bir ceket çıkardım. Bana çok büyük gelse de o an benim için

o güne dek giydiğim en rahat giysiydi. Ellerimi ceplerine soktum. Hafifçe ürperip kumdaki zorlu yürüyüşüme devam ettim.

Geçen saatler karanlığı alıp götürerek yerine turuncu tonlar ile bunaltıcı bir güneş vaadi koydu. Kısa aralar veriyordum. Ağrıyan bacaklarımı dinlendirirken azığımı yememe ve sıcak suyum içmeme yetecek kadar. Sık sık yaralarımı göz atıyor, bacağımdaki yeni açılan yaraya ayrı özen gösteriyordum.

Bana *ondan* bir armağan.

Kanlı yara onun elinden çıkmaydı. Bundan emindim. Öyle iyi nişanlanmış bir atış, beni çatıların tepesinden indirmek için yaralama fikri sadece onun işi olabilirdi. Beni yakalamaya can atan hesapçı İnfazcı'dan daha azını da beklemezdim.

Daha hızlı ilerlemek için başka bir sebep.

Ağrıyan bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorlarken Kai'ı aklımdan çıkarmaya çalıştım.

O peşimde.

Bu düşünce dudaklarımın seğirmesine, çenemden aşağı inen yara izinin gerilmesine neden oldu.

Ve ben bir daha tereddüt etmeyeceğim.

4. BÖLÜM

Kai

“Berbat görünüyorsun.”

BKitt’in gözleri gömleğimdeki İmparatorluk Muhafızı’ndan kalma kızıl lekelerde gezindi; adamı gömdüğümü bilmesine gerek yoktu.

Onun için gömdüğüme.

En hafif tabirle ihanetti yaptığım.

En ağır tabirle ise acınası.

Kral’ın sorgulayan süzüşü nihayet benimkiyle buluştuğunda gözlerimiz neşeli bir bakışla kenetlendi. Aşinalık duygusu, sadece kardeş olduğumuz hissi dudaklarımın istemsizce bir gülümsemeye kıvrılmasına neden oldu. İsimlerinin önüne iliştirilen ünvanları olmayan kardeşler. O mutlu an için kanla imzalanmış sadakat yeminlerine aldırış etmeyen kardeşler.

Günlerdir ilk kez ona bakmama izin veriyordu. Gerçek anlamda bakmama.

Gözyaşları yerini yorgunluğa, gülen gözleri yerini dertli gözlere bırakmıştı; hafifçe çökmüş avurtları, kirli sakalla kaplı çenesi de cabasıydı. Benim gözlerim ise son üç gündür gördüğüm aynı, buruşuk gömleğe gitmişti. Düğmelerinin yarısı iliklenmemiş, yenlerine mürekkep bulaşmış gömleğe.

Hâlâ dudaklarımı şaşırtmayı sürdüren, gülümsemeyi andıran bir ifadeyle, “Eh, evet, senin görünüşünün de daha iyi olduğu söylene-
mez,” dedi.

Kitt gözlerini kırptırdı. Sahneyi ilk kez görüyormuş gibi lekeli ellerine ve önüne yayılmış lekeli sayfalara dikkatle baktı. Sonra iç çekip, üstünkörü bir yığın yaptığı, epeydir onu çokça meşgul eden sayfaları ağır ağır çevirmeye başladı. “Bir şeyim yok. Sadece biraz yorgunum. Hepsi o kadar.”

“Bunun basit bir çözümü olduğunun farkındasın, değil mi?” Onu neşelendirmek ile biraz mantıklı davranmasını sağlamaya çalışmak arasındaki ince çizgide gezinirken sesimdeki çekingen ton canımı sıktı.

Kitt değişmişti. Biz değişmiştik. Kardeşimin nerede bitip kralımın nerede başladığını artık bilmiyordum.

Kitt yanıt vermeyince alçak, endişeli bir sesle, “Biraz dinlenmelisin, uyumalısın,” dedim. Başım la babamızdan ona miras kalan yıpranmış, deri koltuğa işaret ettim. “Günlerdir o koltuktan kalktığım görmedim.”

“Uyku ölülerin işidir.” Kitt hissiz sözlerinin ardından ancak boğuk, alaycı bir ses olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. “Üzgünüm,” dedi. Yarım yamalak gülüp, keyiflenmiş gibi başını iki yana salladı. “Bu şaka için henüz erken mi?”

Bana bir yabancı gibi gelen adama bakarken kendimi gülümsemeye zorladım. Bir başka hayatta o sözlerin Kitt’in ağzından döküldüğünü işitebiliyordum. Sadece burukluğu ve gülümsemesindeki çılgınca ifade olmadan. Yas, Kitt’i sakınacağım bir adama döndürmüştü.

“Peki,” dedim. İç çektim. “Uyku ölülerin işi. Fakat senin de yaşadığın pek söylenemez.” Gözlerim gözlerini aradı. Sözcüklerle hiç yapmayacağım bir şekilde yakardım. “Taç giyme töreninden beri çalışma odandan çıkmadın. Bahçelerde bir yürüyüş yapıp Kraliçe’yi görebiliriz.” Yasın Kraliçe’ye neler yaptığını düşününce yutkundum. “Hekimler durumunun kötüye gittiğini söylüyorlar. Yatağından çıkmıyor ve korkuyorlar... Fazla zaman kalmadığından korkuyorlar.”

Kitt donakaldı. Sözlerimin ardından sessizleşti. Gönülsüzlüğüne şaşmamam gerekirdi. Kitt’in annemle arasında bir bağ yoktu. Çünkü annem tam da buydu: *Benim* annem. Onun değil.

Boğazımı temizleyip konuyu hızla daha cazip işlere çekmeye çalıştım. “Mutfağa, Gail’in yanına gidebiliriz. Sen tarçınlı çöreklerinden yiyene kadar seni sormayı bırakacağı yok...”

“Burada hayatımdan gayet memnunum, teşekkür ederim.”

Ona hayretle baktım. Bir kralın yapacağı şekilde huzurundan çekilmemi buyurmuştu.

Başımı yavaşça sallayıp kapıya doğru bir adım geriledim. “Eh, başka bir konu yoksa...”

Majesteleri.

Cümlemin sonunda ağzımdan çıkmasına fırsat vermeden sözcüğü yuttum. Elim kapıya gitti. Kaçmaya hazırdım...

“Bu onun kanı mı?”

Duraksayıp yüzümü ona çevirdim.

Yeşil gözleri gömleğimi ıslatan lekelere dikilmişti. Donakalıp bir anlığına sustum. Ben gözlerinin ardında ne olduğunu çözmeye çalışırken onun beni izlemesine izin verdim.

Nihayet söze girdiğimde ağzımdan çıkan benim de yanıtlamaktan kaçındığım soru oldu. “Onun kanıysa mı yoksa onun kanı değilse mi senin için daha büyük bir hayal kırıklığı olurdu?”

Kitt yutkundu. Derin bir nefes aldı. Gülümsedi. Mutluluktan eser olmayan bir gülümsemeydi bu. “Bilmem.” Yine uzun, havada asılı kalan bir sessizlik oldu. “Ya sen?”

“Bilmem.”

Acınası.

“Öyle mi?” Kitt bunu bana bakmadan sormuştu. “Yani kan onun kanı mı?”

İç çektim. O sabahın hatırası aniden beni yormuştu. “Hayır.”

Ferahlama mı? Hüsrana mı? Anlaşılan o tek, basit sözcüğü söylerken birden aradaki farkı çıkaramaz olmuştum.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Kitt. “Fakat anladığım kadarıyla onu orada bulmuşsun, değil mi?”

“Oradaydı. Onu evden çıkmaya zorladım.” Kitt bir kaşını kaldırdı. “Evi yaktım,” dedim.

“Anlıyorum.”

Birbirimizi ihtiyatla izledik. Paedyn değinilmemesi yeğlenen fakat aklımıza gelmesi işten bile olmayan bir konuydu. İkimiz için de işkenceydi.

“Peki kan?” Kitt başını beklentiyle bana doğru salladı.

“Bıçakladığı İmparatorluk Muhafızı’nın kanı. Kenar mahallelerin hemen dışında öldürdü onu.”

Yine o cansız kahkaha. “İnsanları bıçaklamak gibi çirkin bir alışkanlığı var, değil mi?”

Boğazımı temizledim. Kitt söz konusu olduğunda artık nerede olduğundan emin olamadığım o sınırı aşmamaya özen gösteriyordum. “Evet, eh, benim de var. Ayrıca yaralı kaçması için gerekeni yaptım.”

“Eee?” Kitt harfî çok tanıdık bir tonda uzattı. Babam Kitt’in bakışına yansıyor, onun sözlerinde yeniden diriliyordu. “Bana diyeceğin nedir İnfazcı?”

Kaslarım gerildi. “Onun Scorch’s’a gittiğini düşünüyorum. Çöl-den Dor’a ya da Tando’ya geçmek için. Fakat bunu yapacağından emin değilim. Yine de sağ kalmak gibi çirkin bir alışkanlığı var.” Sesim hissizdi. Kitt’in olmamı istediği İnfazcı’nın rolüne bürünmüştüm. “Yanıma birkaç adam ve çöl atı alıp Scorch’s’ta peşine düşeceğim. En kısa sürede yola çıkacağız.” Duraksadım. “Majesteleri.”

Lanet olsun. Kendini tutsan olmaz, değil mi?

Kitt beni süzdü. Belli ki ünvanı, onu beni ettiği kadar rahatsız etmemişti. Yüzünde daha çok merak vardı. “Sonra da onu bana getireceksin.”

Başımı salladım.

“Getirecek misin?”

Gözlerimi ona dikip ağır ağır nefes aldım. “Getirmeyeceğimi düşünmen için bir sebep mi var?”

Kitt bir omzunu silkti. Sonra arkasına yaslanıp mürekkep lekeli kollarını kırışık gömleğinin üzerinde kavuşturdu. “Sadece, eh, geçmişinizi... biliyorum.”

Kaskatı kesildim. Birbirimizi gözledik. Asla sesli ifade etmediğimiz bir şeyi birbirimize sessizce söyleyerek. Kitt’in mesajı üstü kapalı olsa da benim emirlerini yerine getireceğime olan güvensizliği açık ortadaydı.

Dalgın bir sesle yanıt verdim. “O konu farklı. Bunu biliyorsun.”

“Öyle mi?” Kitt’in ses tonundaki masumiyet rahatsız ediciydi. “O çocuklarla hiçbir bağın olmasa da suçlarına rağmen cezalarını kesmedin.”

“Kitt...” Konuşmamı birden yarıda kesti.

“Bak, çocukları kurtarmanın yanlış olduğunu söylemiyorum.” Güldü. Neşeden yoksun bir kahkaha atarak. “Canavar değilim ben. Sıradanları aileleriyle doğrudan idam etmektense sürgüne göndermek biraz daha merhametlice. Fakat...” Gözlerine karanlık bir ifade oturdu. “Babamızın emirlerine defalarca itaatsizlik ettin. Tekrar tekrar.”

Öfkeyle burnumdan nefes alarak bir iç çektim. Babamdan bahsedilmesiyle tartışma başlamadan mağlup edilmişim. Kitt’in gözünde ne söylersem söyleyeyim önceki kralın emirlerine aykırı bir eylemi mazur gösteremezdim.

“Ben emirlere hep itaat ettim.” İç çektim. “Her zaman da edeceğim. O bir istisnaydı.”

“Öyle miydi?” Kitt’in yüzündeki ifade hem sorgulayıcı hem de kuşkucuydu. “Ne yani, ben kralım diye o istisnayı sürdürmeyecek misin? Yaptığını bildiğim için?”

Ona hayretten ağzım açık bakmamak için kendimi zorlamam gerekti. “O hâlde çocukları infaz etmemi mi istiyorsun?” Göğsüm inip kalktı. Kalbim ağrıyan kaburgalarımı dövdü. “Emriniz mutlaka yerine getirilecektir Kralım.”

Lanet olsun.

Dilimi öyle ısırđım ki bedenime yayılan öfke yerine acıya odaklanabildim. Kitt’i kralımdan başka herhangi bir şey olarak görmek, ona bir önceki kral gibi davranmak isteyeceğim son şeydi.

Kitt’i sevmek kolaydı. Ta ki beni pek sevmeyen babaya benzeyene kadar.

“Kai.” Kral’ın sesi bakışındaki sertliğı yumuşattı. “Bunun yerine getirilmesi kolay bir emir olduğunu söylemiyorum. Sanırım sadece... paranoyakça davranıyorum. Geçmişte emirlere karşı geldiğine şahit oldum.” Ona attığım bakış üzerine alelacele, “Haklı sebeplerden dolayı,” diye ekledi. “Senden *onu* bana getirmeni istediğimde beni endişelendiren de işte bu.” Gözleri gözlerimle buluştu. İçlerinde adını koyamadığım bir duygu vardı. “Ve ona karşı hislerinden daha iyi nasıl bir ‘haklı sebep’ olabilir ki?”

Birbirimize baktık. Gözlerimiz kilitlenirken boğazlarımıza dillendirilmeyen sözler düğümlendi. İtiraz etmek istiyor; ağzıma açıl-

ması ve suçlamasına karşı çıkacak ikna edici cümleler çıkarması için yalvarıyordum. Fakat Kitt haklıydı ve ikimiz de bunun farkındaydık. Paedyn'in özgür kalmasına neden olan zaten ona olan hislerimdi.

Bu düşünce beni sarstı ve Kitt'in Paedyn'in bir kez kaçmasına izin verdiğimi bildiği, bu yüzden bana içerlediği sonucunu çıkardım. Fakat sakın yüzünde buna dair bir kanıt yoktu ve ben de bu düşüncüyü o bana aynısını yapmadan evvel zihnime gömdüm.

Sessizce, "Senin için de kolay olmamalı bu," dedim. Kitt'in aynı kız için hissettiği duyguların çalkantısını sınamak için.

Neredeyse gülecekti. "Ah, şimdi de bunu mu konuşacağız?"

Bu hassas konunun etrafından dolanmıştık. Paedyn babamızın boynundaki tendonları artık kemerime bağladığım hançerle parçalamadan önce bile. Paedyn bir riskti. Dillendirmekten sakındığımız bir şey. Bunu yapmamız aramızı açmasına engel olabilecekmış gibi.

Ona tutulmak ölümcüldü.

Kitt, "Babamı öldürdüğünde ona dair tüm hislerim öldü," dedi.

Yalanlar.

Ben de aynısını kendime söylüyor, kendimi bunun gerçek olduğuna ikna ediyordum.

"O hissi biliyorum." Başımı salladım.

Yalanlar.

Birbirimize baktık. İkimiz de ortak sanrılarımızda boğulmaktan memnunduk. Fakat başka bir şey söylemedik. Hem kendimize hem birbirimize yalan söylediğimiz gerçeğiyle yüzleşmeye yanaşmadık.

"Onu sana getireceğim Kitt." Sesim alçak, samimiydi. "İnfazcın olmadan önce kardeşindim. Ben sadece sana sadığım. Başka kimseye değil." Uzunca bir süre sessiz kalıp kendi sözlerimin aklıma oturmasını bekledim. "O benim de babamı öldürdü, biliyorsun."

Aramızdaki sessizlik daha da uzadı.

Nihayet Kitt, "Canlı," dedi. "Onu bana canlı getir."

Sesinin tonundan bunun tam olarak merhametten doğan bir istek olmadığı anlaşıyordu.

Ilya'nın İnfazcısı olduğum gün bana verilen kalın yüzüğü çıkarıp masaya bıraktım. "Bunu bana güvenini yeniden kazandığımda geri ver."

5. BÖLÜM

Paedun

Kum ağzımın içini zımparalıyor, diş etlerime sürtünüyordu. Dilimi kuru dişlerimin üzerinde gezdirdim. Son üç gündeki o aynı kum katmanını hissettim. Hayatta kalma mücadelemde her damla tükürüğe ihtiyacım olduğundan artık tükürmek bir seçenek değildi.

Boğazım ağrıyordu. Ayaklarım. Bacaklarım. Başım. Her *şeyim*.

Yürümeye devam ettiğimde kum ayaklarımın altında dağıldı. Dönen başımı tepemde batan güneşe çevirmemle ağrıyan boynum bana isyan etti. Güneş ufka batıyor, kumulların ardına gizlenirken ışınlarını gökyüzünden ağır ağır çekiyordu.

Avucum çölde yürümekle geçen günlerin ardından yapış yapış olan, kızaran alnıma gitti. Omurgamdan aşağı bir ürperti inip ağrılar içindeki bedenimde gezindi. İç çekerek beni üşütenin yapış yapış tenimin altına yerleşen humma değil, çölün hızla soğuması olduğuna ikna ettim kendimi.

Gündüzler boyu, ardından gelen geceler boyu yürümüştüm.

Çöl acımasız bir canavardı. Her gece kuma yakarıyor, bana birkaç saat olsun huzur vermesi için yalvarıyordum. Perişan hâlime rağmen çöl bir iki saati geçen uykuyu bana çok görüyordu. Ya kulaklarıma kaçan kumdan ya da ayaklarıma dolanan akreplerden paranoyakça, kısa şekerlemelerden öteye geçemiyordum.

Çatlamış dudaklarımın arasından, “Sana eşlik eden sadece benim, bu yüzden hiç olmazsa bir gece uyumama izin ver,” dedim. Sesim kurbağa sesi gibi cırtlak çıkıyordu. Uçsuz bucaksız çöle göz gezdirdim. Kumdan başka bir şey göremiyordum. Fısıldayan rüzgârdan başka yanıt işitemiyordum. Ofladım. Ufalanan ekmekten parçalar koparıp en az onun kadar kuru ağzıma attım.

“Deliriyorum.” Ellerimi havaya kaldırdım. Kollarımı serbest bırakmamla iki yanıma çarptılar. “Üç gündür kumla konuşuyorum,” diye homurdandım. Ayaklarım ardımda derin çizgiler bırakıyordu. “Sanırım aklımı kaçırmamdan sadece seni sorumlu tutmam haksızlık olur. Epeydir deliriyorum.” Güldüm. Neredeyse öksürük gibi bir sesle. “Demek istediğim, buraya adım atmak bile yeterince delice. Öyle değil mi?”

Etrafıma bakındım. Kum tepelerinin lütfedip yanıt vermeyeceklerini bilmeme rağmen. Fakat kumla konuşmamdan beteri, kumun bana karşılık verdiğini işitmem olurdu. İşte o an cidden endişelenirdim.

Su rezervim tehlikeli ölçüde tükeniyordu ve bu gerçeği bilmek bile boğazımı daha da kurutuyordu. Çantamın içinde tıkırdayan mataralar iki gün geçmeden boşalacaktı. Sınırlı sayıda yudumla hayatta kalırken kendimi tutmak hiç de cazip gelmiyordu.

Son bir saatte onuncu kez ufka göz gezdirip bir şehir silüeti görmeyi umdum. Herhangi bir şey. Gördüğüm koca bir hiç oldu.

Hiç.

Binaların konturları ya da bacalardan yükselen dumanlar yoktu. Güçlkle yutkundum. Etrafımı çeviren uçsuz bucaksız alanda kendimi ufacık hissediyordum. İnişli çıkışlı kumulların denizinde bir tek kum tanesi gibi.

Önemsiz.

Kayıp.

Yalnız.

Zaten batan güneşin kamaştırdığı gözlerimi yakmaya hazırlanan bir ter damlasını sildim. Kum dalgaları altın sarısı tonlara boyanıyor, tepelerindeki hareketli göğü taklit ediyordu. İçinden ağır adımlarla geçtiğim tehlikeli arazinin güzelliğini hayranlıkla izlemek, gecelerimi sonlandırmanın acı tatlı bir yoluydu. Çölde alacakaranlık nefes kesici olsa da olmak istediğim son yer burasıydı.

Gözlerim uzakta parıldayan, güneşin altında işveyle ışıldayan bir şeye takıldı. Kör edici ışığa karşı kurumuş gözlerimi kısıtım. Su birikintisi parıldıyor, davetkâr bir şekilde bana göz kırptıyordu. Başımı iki yana salladım. Bu hareket başımın daha da zonklamasına neden oldu.

Serap.

Kışkırtan, ayartıcı şeyler. İçlerine dalmak için can attığım çarşaf gibi sular ile göletlerin şekline bürünüp benimle alay ediyorlardı. İç çekip, ağrıyan bacaklarımı ovma için eğildim. Ter dolmuş çizmele-
rim su toplamış, kumdan yapış yapış olmuş ayaklarımdaki şişlikleri gizliyordu.

Biraz su için neler vermezdim...

Akşamın geri kalanını babamın yıpranmış ceketinin kıvrımları altına gömülerek geçirdim. Soğuyan hava ayak parmaklarımı uyuşturuyordu. O güne dek gördüğüm en iri yılanla şaşırtıcı bir şekilde dostane bir karşılaşmadan sağ çıkmamın ardından, kumla konuşarak ve deliliğimi besleyerek gecenin içine yürüdüm.

Gözkapaklarım düştü. Bedenimin geri kalanı kadar ağırlaşmışlardı. Gözlerimi yeterince uzun süre açmayı başardığımda düz, engesiz bir kumluk alan bulup düşe kalka ulaştım. Sırtımdan çantamı sarkıtıp içinden kaşıntı veren battaniyeyi çıkarmaya çalıştım.

Battaniyeyi kuma üstünkörü serdim. Bedenim de hantalca onu izledi. Battaniyenin üzerine yığıldım. Ceketimi ağrıyan bedenime sardım. Bir parça bayat ekmeği elime alıp acele etmeden dişlemeye başladım. Sonra sıcak suyu kuruyan ağzımın etrafına damlattım.

Karanlığa, “Biliyorsun ya,” diye fısıldadım, “geceleri uyuyamam sadece senin suçun değil. Kâbusların da uykuma faydası olduğu söylenemez.”

Onlardan bahsetmem kâbusları çekmiş gibi Adena’ya olanlar gözlerimin önüne geldi. Parmaklarımdan arasından akan kanının bıraktığı his. Pürüzsüz yanağına akan gözyaşlarım. Sırtına saplanan kanlı dal parçası...

Bir ürperti içimde gezindi. Seslice yutkundum. Midem bulansa da karnımı dolduran azıcık yiyeceği dökme lüksüm yoktu. Boğuk bir fısıltıyla, “Uykusuzluğumdan dolayı seni suçluyor olabilirim,” dedim, “fakat onu o hâlde göreceksen uyumak isteyeceğimi sanmıyorum. Yine göreceksen. Ben... yapamam... yapamam...”

Gözyaşı burnumdan aşağı süzülene dek ağladığımı fark etmemiştim. Oflayıp gözyaşımı sildim. Parmaklarımı ceketimin altında yutulan yeşil yeleğe doladım. Tırnağım ceplerdeki düzgün dikişlerin üzerinde gezinip, Adena'nın titizlikle diktiği kıvrımları hissetti.

Adena'ya sözümü tutacaksam sağ kalmak zorundaydım. Bu yeleği onun için giyeceksem yaşamak zorundaydım.

Ve tam da bunu yapmaya kararlıydım.

Bir kez daha gecenin içine mırıldandım. Gözlerim dünyayla arama bir perde indirdi. Uykuya daldım.

“Ve intikamımı alacağım. Onun için.”

6. BÖLÜM

Kai

Azalan güneş ışığında gümüş parıltıyordu.
Bir an için gördüğüm mavi gözlerine doyasıya bakıp susuzluğumu giderdim.

Çilleri bizi çevreleyen kum taneleri gibiydi.

Çevik parmaklarının arasında dili kadar sivri, gümüş bir hançeri çeviriyordu.

Paedyn bu.

Oradaydı. Öylece dikiliyordu. Beni tepeden tırnağa süzdüğü bir yabancı gibi izliyordu. Cebimden çalmaya hazırlandığı sikkelerden fazlası etmezmişim gibi.

Hayatını mahveden adam ben değilmişim gibi. O da benim hayatımın mahvolmasının suçlusu değilmiş gibi.

Uzun adımlarla bana doğru yürüdü. Bu manzara öyle tanıdık ki alışkanlık edindiğim o gülümsemeye engel olmak için kendimi zorladım. Bir kas hafızası, ondan başka bir yadigâr. Nihayet karşımda ellerini arkasında kavuşturarak dikildiğinde içimde bir şey sızladı. Onu süzerken dalgınca kalbimin üzerini ovuşturdum. Adını koymadığım nedenlerden ötürü bir yoksunluk hissi duyuyordum.

Bu duyguyu zihnimden atmak için beyhude bir çabayla başımı iki yana salladım.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Fakat ne?..

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözleri yüzümde gezindi. İşte göğsümde yine o sızıyı hissediyordum. Kör bir bıçak gibi.
“Merhaba Prens.”

Sesi ipeksiydi. Omurgamdan aşağı ürpertiler gönderen, teskin edici bir tonu vardı. Rahat bir tavırla, tatlı tatlı gülümseyerek, “Sana bir hediyem var,” dedi. “Beni hatırlatacak bir şey.”

Ellerini sırtından ayırıp bana uzattı. Avucunda mat, mavi çiçeklerden sarkık bir deste vardı.

Unutmabeni çiçekleri.

Gülümseyecek oldum fakat duygu dudaklarımda donakaldı. Gözlerim çiçeklerin olduğu avuca çevrildi. Yağmurun altındaki son gecemizde ona verdiğim o aynı çiçekler. Sonra birden gördüğüm şey karşısında göğsümü ve orada zonklayan ağrıyı kavrayıp geriye sendeledim.

Fazla masum bir sesle, “Ne oldu?” diye sordu. “Sorun nedir Malakai?”

Ellerini ıslatan, kollarına akan yapış yapış kana hayretle bakarken nefesim kesildi. Her çiçek sapı canlı renklerini matlaştıran, onları avucunda solduran hastalıklı bir kırmızıya bulanmıştı.

“Sen...” Kekeledim. Ona bakıp başımı iki yana salladım. “Onun kanı. Bu onun kanı, değil mi?”

Yüzündeki ifade benimkiyle aynıydı. Şaşkın ve acı dolu. “Yapmam gerekeni yaptım. Yapmam gerekeni *yapıyorum*.” Bakışları da kararlılığı gibi keskinleşti. Bana doğru bir adım attı. Yüzüme uzanırken kanlı ellerine yapışmamış ne kadar çiçek varsa düştü. Sarsılarak uzaklaştım. Dokunuşundan kaçmaya çalışırken neredeyse takılıp düşecektim.

“Ne yaptın sen?” Sesim çatladı. “Ne yaptığına bak. Bana ne yaptırdığına.”

Birden göğsümden yayılan ağrının kaynağını anladım.

Kalbim.

İşte o zaman ona ne yapmam gerektiğini hatırladım.

“Ne yaptın sen İnfazcı?” Sesi titredi. Buruk ve keskin. “Öldürmek *senin için* sorun değil yani? Hı?” Bana doğru bir adım attı. Yerimden kıpırdamadım. “Senin elinde de en az bunun kadar kan var Kai. Aramızdaki fark, senin bunu görmeye yanaşmaman.”

Başımı salladım. Tekrar gerilemeye başladım.

“Ah, bana inanmıyor musun?” Neredeyse gülecekti. Bunu eğlen-
celi buluyordu. “Her tarafına bulaşmış.”

Kızıl ellerimi iki yanımdan kaldırarak yere baktım. Gözlerim
vücudumda gezinirken kesik kesik nefesler aldım.

Üzerimden ölüm akıyordu.

Kan saçlarıma yapışıyor, botlarımda birikiyor, dişlerimi kaplıyor-
du. Geriye doğru sendelerken tükürüyor, kekeliyor, sağa sola dönü-
yordum. “Hayır, hayır, hayır...”

“Devam et,” diye meydan okudu bana. Sesi sakindi. “Kanımı dök
ve onu da diğerleriyle birlikte üzerine giy.”

Çığlık attım.

Gözlerim aniden açıldı.

Gözlerimi kırıştırarak mürekkep rengi gökyüzüne baktım. Kum
sırtımın altında kayıyordu. Derme çatma kampı tararken kalbim küt
küt atıyordu. Gözlerim karanlığa alıştı. Uyuklayan bir düzine İm-
paratorluk Muhafızı çölün zeminine yayılmış, sönmekte olan ateşin
etrafına dağılmıştı.

Boğazım acıyordu.

Çığlık mı atmıştım?

Adamlarımdan herhangi birini uyandırdıysam bile uyandırma-
mışım gibi davranacak kadar akıllıydılar. Yavaşça doğruldum. En-
gebeli kumların üzerinde gecelemeden ve günlerce sert eyerlerin
üzerinde oturmaktan sırtım ağrıyordu. Kirden dağılmış saçlarım al-
nımı gıdıkladı. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdikten sonra
ateşin kenarında ısıttım.

Üç gündür bu lanet çöldeydim.

Ve hiçbir yerde ondan tek bir iz yoktu.

Yani fiziksel bir iz.

Yine de her yerde onu görüyordum. Bana musallat oluyordu. Sık
sık çoktan ölmüş olabileceğini, çölün yeni bir kurban alıp onu bir
lokmanda yuttuktan sonra bana acı çektirmek için bir hayalet olarak
tükürmüş olabileceğini düşünüyordum.

Başka hiç kimse, güneşin altında gümüş saçların parıltısını ya da
bir kum tepesinin üzerinde onun silüetini görmüyordu.

Çünkü başka kimse aklını kaçırmıyor.

Yarın güneş doğmadan Dor'a ulaşacağımızı bilmeme rağmen kendimi bu çölde kaybolmuş gibi hissederek aklımı kaçıırıyordum. Önce şehri araştırarak, bir şey bulamazsak Tando'ya doğru yola çıkıp aramaya devam edecektik.

Henüz bir şehre varmış olamazdı.

Değil mi?

İnkâr etmeme rağmen, neler yapabildiğini görmüştüm. Nasıl hayatta kalabildiğini görmüş; hayatı boyunca nasıl hayatta *kaldığını* işitmiştim. Çölün bile, zamanı gelmeden onu bu dünyadan ayırabilecek kadar güçlü olduğundan şüpheliydim. Scorches yakında onun ne kadar inatçı olduğunu öğrenecekti.

Başımı ateşin kalan korlarından kaldırıp bakışlarımı yukarıda değişen gökyüzüne sabitledim. Şafak ufukta dans ediyor, bulutların üzerinde sürünerek onları soluk, altın rengi bir ışığa boyuyordu. Gözlerim etrafımda uyuklayan adamlara kaydı. Çölün bu köşesindeki tek ses onların horultularıydı.

İç çekerek ayağa kalktım ve ağrıyan uzuvlarımı esnettim. “Kalkın. Hemen.” Komutum yankılanıp, derme çatma kampımızın birkaç metre ötesinde bağlı olan çöl atlarını bile harekete geçirdi. İmparatorluk Muhafızlarının oluşturduğu düzensiz çemberi arşınlamaya başladığımda bitkin homurdanmalarla karşılandım. Yumuşak bir sesle, “Günaydın,” desem de çizmelerimin burnuyla kaburgalarını dürterken hiç de yumuşak değildim.

Bunun üzerine, hiç duraksamadan isteğimi yerine getirdiler. Pejmürde grup birkaç dakika içinde ayağa kalktı ve etrafta dolaşmaya başladı. Bazıları atlarla ilgilenirken diğerleri etrafa dağılmış malzemelerimizi topladı. Kurumuş, fazlasıyla sinir içeren tavşan etini kemirip ılık suyu yudumladıktan sonra atlarınıza binip, sabit bir tempoyla yola çıktık.

Tavşanlı tayın, ağzımda kumlu su gezdirme isteği duymama sebep olmuştu. Sadece tadı değil, ona eşlik eden anıyı da silmeye çalıştım. Tıpkı Sınavlarda, Paedyn beni ağzımı nasıl çarpıttığımı fark edecek kadar yakından izlediğinde yaptığım gibi, eti yerken yine ağzımı çarpıtıp çarpıtmadığımı merak ediyordum.

Onu bu kadar çok düşünmem tehlikeliydi. Her şeyin bana onu hatırlatması. Her şeyin onun için bir oyun, Direniş'e yardım etmek

için planlanan bir entrika olup olmadığı sorusunun zihnimi bu kadar meşgul etmesi. Sıradanların krallığı devirmelerine yardım etmek için çevrilen bir entrika. Kral'ı öldürmek için. *Babamı* öldürmek için.

Onu öldürmüő olması gerçekten umurumda mı?

Bu düşünceyi kafamdan atıp, atımın eyerinde kıpırdandım ve gergin omuzlarımı yuvarladım.

Yakında öğrenecektim. *Onu* yakında bulacaktım.

Bulduğumda, yanıtlarımı alacaktım.

7. BÖLÜM

Paedyn

Dıpranmış botlarıma tehlikeli bir şekilde yaklaşan akrebin, soruma yanıt olarak göz kırptığına yemin edebilirdim.

Sonunda oldu. Gerçekten aklımı kaçırdım.

Aklımda bu düşünceyle iç çekip sorumu tekrarladım. “Dedim ki, eğer herhangi bir şey yiyebilseydin –yani *her ne istersen*– o şey ne olurdu?”

Sesimin hırıltılı olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Boğazım, ayaklarımın altındaki çıtırdayan kum gibi kuruydu. O kadar kuruydu ki doğru dürüst düşünemiyordum. Ağrıyan başımı hayvana doğru salladım. Hantal hareketlerle etraftan dolaşmaya çalışırken neredeyse tökezliyordum. “Peki. Sen yanıt vermeyeceksen ben veririm.” Kumda tökezledim. Sözcükleri çıkarmakta zorlandım. “Bi-bir portakal fena olmazdı şimdi. Evet. İri, sulu bir portakal. Ya da... ya da biraz şekerleme.”

Akrebe dönüp baktığımda hemen arkamdan geldiğini fark ettim. Bu manzara benim için çok daha endişe verici olmalıyken, durumu umursayacak hâlîm kalmamıştı. “Biliyor musun, babam şekerlemeye bayılırdı.” Kahkahayı çok uzaktan andıran bir ses çıkardım. “Bazen kendime soruyorum... Şekerlemeyi gerçekten seviyor muyum yoksa sırf babam sevdiği için mi sevdiğimi düşünüyorum?”

Akrep bana baktı.

Ya da belki bakmadı. Son zamanlarda neyin gerçek olduğunu çözmekte zorlanıyordum.

Çöldeki beşinci mi yoksa altıncı günüm mü?

Neredeyse gülecektim.

Belki de çoktan ölmüştüm. Aradaki farkı nereden bilecektim ki?

Tökezledim. Kum aniden havalanıp benimle buluştu. Nefes nefese kalmıştım. Dizlerim pürüzlü zemine battı. Batan güneş acıyan tenimi hâlâ yakıyordu. Titrek bir nefes alıp, yavaşça ayağa kalktım. Ağrıyan bacaklarımı dengesiz yürüyüşlerine devam etmeye zorladım.

Yorgundum. Hem de çok.

Gözkapaklarım gecenin gelişiyle kum tepelerinin arkasında gözden kaybolan güneşi taklit edercesine inmeye başladı.

Uyanık kal.

Birden kendimi Whispers Ormanı'na geri dönmüş gibi hissettim. Kaburgalarımın altındaki derin kesik yüzünden kan kaybından ölmemeye çalışırken karanlıkta tökezliyordum. O beni tam o sırada bulmuştu. Beni kurtarmıştı.

Bu düşünceyi aklımdan çıkarıp belki yüzüncü kez ufku taradım. Gözlerim ilerideki şehri oluşturan her bir gölgeli binanın silüetinin üzerinde gezindi.

Neredeyse vardım sayılır.

“Varacağım” yerin neresi olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Karşıma çıkanın hangi şehir olduğundan emin değildim. Dor mu yoksa Tando mu? Fakat seçici davranacak durumda da değildim.

Sadece oraya *varmalıydım*.

Çatlamış dudaklarımı yalamak ağzıma daha fazla kum doldurmaktan başka bir işe yaramıyordu. Şimdi biraz kumlu su içmenin tam zamanıydı fakat bu sabah kalan son suyu açgözlülükle içmiştim.

Susuzluktan ölüyordum.

Belki de sadece ölüyordum. Belki de çoktan ölmüştüm.

Bu düşünce karşısında attığım kahkaha hızla sarsıntılı hıçkırıklara dönüşünce, bana kırılğan kemiklerimden tıkırtılar çıkıyor gibi geldi.

Yürümeye devam et. Sadece yürümeye devam et.

Fakat bunu istemiyordum. Tek istediğim uzanmak, gözlerimi kapatmak ve *dinlenmekti*.

Ayaklarım yavaşlıyor, tüm vücudum hantallaşıyordu.

Yürümeye. Devam et.

Eğer şimdi durursam bir daha asla yürümeye başlamayacağımı biliyordum. Susuzluk, yorgunluk ve vücuduma dağılmış olan birçok yara sonunda beni alt ediyordu. Eğer uzanırsam yattığımı yerde kalacaktım.

Bu çok mu kötü olurdu?

Kafamın içindeki o küçük ses, günlerdir kendiminkinden başka duyduğum tek ses bana oldukça ikna edici gelmeye başlamıştı.

Ne için yaşıyordum ben? Neden kendime bu acıyı çektiriyordum?

Bedenimin her karışı ağrıyordu. Bedenimin her karışı adı pes etmek olan merhamet için yalvarıyordu.

“Ha-hayır,” diye kekeledim. “Hayır, bunu yapamam.” Kendi kendime konuşmak hiçbir zaman iyiye işaret olmasa da göz kapıklarımın kapanıp, beni dünyadan koparmasını ve bedenimin iflas etmesini engelleyecek tek şey de buydu. “Ben...” Bir düzensiz nefes daha. “Nelerden sağ çıkmışken çölde ölemem.”

Nasırlı avucumu inatla atan, kırık şeylerin hâlâ bir amaca hizmet edebileceğinin kanıtı olan kalbimin üzerine bastırdım. Parmaklarım bana ne kadar kırılğan olduğumu hatırlatarak benimle alay eden, derime kazınmış o tanıdık harfe gitti.

Sıradan'ın S'sine.

““Sonun geldi'nin S'si.” Şaka yapmaya çalışırken ağzımdan çıkan sesin ölmekte olan birinin son fısıltısına bu kadar benzemesi ürkütücüydü. “Sonumu böyle hayal etmemiştim. Ben...” Bir kuru öksürük nöbetiyle yere yığıldım. “Daha dramatik bir şekilde ölmediğim için utanıyorum.”

Gerçekten bu şerefe onun nail olacağını düşünüyordum. O çok sevdiğim hançerimi göğsüme onun saplayacağını. Ya da belki hastalıklı bir uyum yaratmak adına boynuma saplayacağını.

İntikamının elinden alındığını, ölümün sonunda beni yakaladığı yerin çöl olduğunu öğrendiğinde büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Bana o denli yaklaşan şehri tarayan gözlerim bulanıklaştı. Uzakta kımıldanan bir şey fark ettim. Gözlerimi kısarak, bir figüre benzeyen şeyi seçmeye çalıştım. Göz kırıştırdım. Zihnim bana oyun mu oynuyordu? Benimle son kez dalga mı geçiyordu?

Dizlerim aniden bir kez daha kuma battı. Avuçlarım ileri uzandı.
Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim.

Şakağım ılık kumla buluştu. Bıraktığı his karşısında inledim.

Çöl neden daha önce hiç bu kadar rahat olmamıştı?

Parmaklarım yeleğimin buruşuk dikişini kavrayıp verdiğim sözün nesnesini bedenime doladı.

Onu her gün giydim A. Son gününe kadar.

“Ben sadece... Ben sadece... kapatıyorum... gözlerimi...”

Gözlerim kapandı; dünya tek bir göz kırpışıyla karardı.

Günlerdir ilk kez, beni bekleyen uykudan korkmuyordum.

Kulağımın dibinde bir kalbin güçlü atışını işittim.

Beni saran güçlü kolların arasında kıpırdandım. Duyularım durgunlaşmıştı.

Güçlü kollar. Biri beni taşıyor.

Gözlerim aniden açıldı.

Karanlıkla çevrelenmiştim. Gökyüzünün üzerimize attığı siyah bir battaniyeye sarılmıştım. O anda bir işe yaramayan gözlerimle dizimin altındaki sert ele ve omuzlarımı saran ikizine odaklandım.

Bu o. Beni buldu.

Her dengesiz adımda sarsılıyor, deli gibi atan kalbimi ümitsizce sakinleştirmeye çalışırken sisli zihnimi bir plan oluşturmaya zorluyordum. Fakat o, kâbuslarımdan çıkıp önümdeki gerçek geceye girmiş gibi çok yakın, çok gerçektir.

Birden nasıl nefes alacağımı hatırlayamaz oldum.

Beni buldu. Beni buldu. Beni buldu.

Zihnim o hep korktuğum iki kelimeyi haykırıyor ve mantıklı düşünme umudumu boğuyordu. Kollarında felç olmuş, bir zamanlar kendimi çok güvende hissettiğim kollarında güçsüz kalmıştım. Göğsünün inip kalkışını tenimde hissediyordum. Bir zamanlar çok tanıdık olan bir histi bu. Şimdi ise yabancıydı. Korkutucuydu.

Beni nasıl buldu?

Ölümün ta kendisi tarafından sonuma götürülmeme rağmen neden hâlâ hayatta olduğumu çözmeye çalışıyordum. Beni kucağına

almıştı. Beni Ilya'ya geri götürüyordu. Kitt'e, beni beklediğinden emin olduğum gazaba...

Babamı o öldürdü.

Bu tek düşünce beni delilikten kurtardı.

Tereddiit etmeyeceğim. Bir daha asla.

Kendimi nefes almaya zorlayarak omuzlarımdaki ele odaklandım. Bilek kemiğini kırmak için en doğru açıyı kolayca hesapladım. Sonra bacaklarına odaklandım. Adımlarındaki yorgunluğa, ayaklarını yerden kesmeme yardımcı olacak dengesizliğe. Beni ne zamandır taşıyordu? Adamları neredeydi? Etrafımızı çeviren mürekkep karasına göz attığımda içine girmekte olduğumuz şehirden başka bir şey görmedim.

Kemerine bağlı ince bıçağı hissetmemle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Fakat kalçama temas eden kabzası sade ve düzdü. Babamın hançerini kaybetmenin yarattığı hayal kırıklığını sindirmek için duraksadım. Sonra kendimi odaklanmaya zorladım.

Onu yere yık, sonra da yapamadığın işin sonunu getir.

Sonrasında, alışık olduğum kargaşaya kendimi gizleyerek şehrin içine karışacaktım. Kimse beni bulamayacaktı. Bulabilecek tek kişi Kai'dı ve o geceden sonra artık varlığım için bir tehdit olmayacaktı.

Her hareketi yapmadan önce hayal ederek sakinleşmek için son bir nefes aldım.

Sonra hareket ettim.

Bileği avucumun altında kırıldığında boğazından bir çığlık koptu. Tökezleyip, beni kollarından fırlatıp attı. Beni çuval gibi atacağını önceden kestirdiğimden yere düşmeye hazırlıklıydım. Ayak bileklerini yakalamak için bacağıma geriye atarken terli avuçlarıma kum yapıştı.

Homurdanarak yere devrildi. Bir sonraki nefeste göğsünün üzerine oturdum. Dizlerim kollarını sıkıştırırken ağırlığımı kırık kemiğinin üzerine verdim.

Sözlerim boğuk çığlığını kesti. "Biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim." Kalçasındaki hançeri çekiştirerek kınından çıkardım ve sinir bozucu derecede kör olan ucunu zorlukla görebildiğim boğazına dayadım. "Daha fazla mücadele edeceğini umuyordum."

“Na-nasıl? Bak, çölde seni nöbet yerimden gördüm ve öldüğünü sandım. Fakat yanına vardığımda nefes alıyordun.” Sözlere telaşla ve *kendi sesine hiç benzemeyen* bir sesle çıkmıştı. Karanlığa alışmaya başlayan gözlerimi kırıştırmamla genç bir muhafızın dehşet içindeki yüzü ortaya çıktı. “Seni sadece şehre götürüyordum, tamam mı?” Nefes nefese kalmış, kendisini anlamam için yalvarıyordu. “Ben...” Dağınık kahverengi saçlarına ve altımda kalan buruşuk kırmızı üniformasına bakarak tekrar gözlerimi kırıştırdım. “Senin başka biri olduğunu sandım.”

“Evet, eh, belli ki yardımına ihtiyacın yok.” Gözleri eline çevrildi. “Kırık bileğimin üzerinden kalkarsan, seni memnuniyetle rahat bırakırım.”

“Ah.” Mahcupça gülümsedim. “Evet, bunun için üzgünüm.” Hançerini kınına geri koyduktan sonra üzerinden kalktım ve muhafızın elini tutarak ayağa kalkışını izledim. Adrenalin yavaş yavaş vücudumdan sızmaya başlayınca yeniden kuma yayılma isteğimle mücadele ettim. “Benim için buraya gelmene teşekkür ederim. Gerçekten. Nezaketinin karşılığını bu şekilde ödediğim için özür dilerim.”

Sınırında olduğumuz şehre doğru gerileyerek homurtuyla cevap verdi. “Nöbet yerime dönmem gerekiyor.”

“Tabii.” İnanılmaz bir mahcubiyet içinde aramızda güvenli bir mesafe bırakarak yanında yürümeye başladım.

“Şey, affedersin, şu anda hangi şehre doğru yürüyoruz?”

Bana şaşkın bir bakış attı. “Dor.” Bir başka sorgulayıcı bakış. “Çölde ne yapıyordun ki?”

Yutkundum. İmparatorluk Muhafızları Dor’da belki sorun olmayabilirdi. Buna rağmen sakınman gereken, bunaltıcı sorular soran muhafızlar olacaktı. Ayrıca Ilya’nın çevresindeki şehirlerin şöhretinden haberdar olup olmadıkları hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Nispeten inandırıcı bir yalan söylemek için ağzımı açtım. Muhafızın bakışlarının perişan hâldeki bedenimin üzerinde gezinmesiyle tüylerim diken diken oldu. Yüzümü tarıyor; inceliyor, araştırıyor gibi görünüyordu.

“Hey, sen bana... tanıdık geliyorsun.” Gördüğünün ne olduğunu iyice düşünerek durakladı. Bu belli belirsiz hareketteki şüpheyi fark

ettiğimden ona yüzümü çevirdim. Saçlarımın arasından geçen parmakların fısıltısı gözlerimi yeniden gözlerine çevirdi. “Gümüş,” dedi usulca, düşündüğünü ağzından kaçırmış gibi. “İlginç.”

Bildiği şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalışarak, “Öyle mi?” diye sordum.

“Eh, böyle bir renk Ilya’da alışılmadık bir şey değil.” Şüpheli bakışları yerini çok daha kendinden emin bir bakışa bırakmıştı. “Fakat burada...” Hançerinin kabzasını yavaşça yalayan eli gözümünden kaçmadı. “Sen o kral katili olamazsın, değil mi? Hani şu sonradan katil olan Gümüş Kurtarıcı?” Hançeri eline alıp bana doğrultmuştu bile. “Biliyorsun, oldukça iyi para ediyorsun. Ilya kellene yüklü bir ödül koydu.” Ondan bir adım uzaklaştım. Bakışlarım göğsüme yaklaşan hançere sabitlenmişti. Bir sonraki cümlesini sırtarak kurdu. “Ölü ya da diri.”

Ay ışığı göğsüme savurduğu çelikten yansıdı.

Dönüp kalbimi bıçaktan kurtarsam da bıçak omzumu kesti. Yakıcı acıyla bir çığlık attım ve yaradan sıcak kanın akmaya başladığını hissettim. Muhafız bir saniye bile kaybetmeden bıçağını yukarı, karnıma doğru savurdu. Tekrar kaçtım. Kendimi savunmaya zorlandığım o anlarda hantallaştığımı hissettim. Tüm yorgunluğum ve birikmiş ağrıların geri gelip bana bir kez daha ölümün parmakları arasından sıyrıldığını hatırlattı. Belki de ölüm nihayet işi bitirmeye, intikamını almaya gelmişti.

Muhafız sıkıdığı dişlerinin arasından nefes nefese, “Teslim ol ki sana zarar vermek zorunda kalmayayım,” dedi.

Bıçağının bir başka saldırısından kaçtım. “Sana inanabilirdim fakat kırılan bileğinin intikamını almak için epey hevesli görünüyorsun.”

Muhafız bana hırladı. Bedeninin tüm ağırlığını kaburgalarını hedef alan bir bıçak darbesine verdi. Sol ayağıyla her defasında attığı iki adım, parlayan çeliği görmeden önce beni saldırının gelişine karşı uyarıyordu. Bileğini kavrayıp, kolunu karşı kürek kemiğine doğru sertçe bükerek arkasına geçtim.

Hançer terli parmaklarının arasından kayıp altımızdaki kuma saplandı. Boştaki elimle kırık bileğini tutup sıkana kadar çığlık atmadı. Kırık kemiği avucuma battı. Muhafız dizlerinin üzerine çöktü. Ben ellerini ellerimin arasında tutarak arkasında yavaşça alçalırken şiddetle titredi.

“Kim olduğumu başka kim biliyor?” diye mırıldanırken dudaklarım neredeyse kulağına değecekti.

Kollarımın arasında çırpınsa da bu yaptığı sadece kırık bileğini bir kez daha bükmeme neden oldu. Haykırdı. Sonra ağzından, “Sen kaçık kaltağın tekisin, bunu biliyor musun?” sözleri döküldü.

İç çekerek, “Evet,” dedim. “Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Bak, sana sorum şu: Bunu bilen başka biri var mı?”

Acı dolu bir kahkaha attı. “Herkes senin kaçık bir kaltak olduğunu biliyor. Şöhretin aldı yürüdü.”

Sözleri karşısında kaskatı kesildim. “Peki ya Tando? İlya her iki şehirde de başıma ödül koydu mu?”

“Bildiğim kadarıyla...” diye fısıldadı. Yumuşak sözlerinde bir sırıtış gizliydi. “İzram’ın her duvarında bile yüzün afişleri süslüyor.”

Kafasının arkasına bakarak kaşlarımı çattım. İzram’a giden bir gemiye kaçak olarak binmek, Scorches Çölü’nü yürüyerek aşmaktan çok daha cazip geliyordu. Shallows’un tehlikeli sularında yıllardır kimse yolculuk etmiyor olmasa ben de tam olarak bunu yapardım. Bunun sebebi kısmen İlya’nın diğer krallıklardan muazzam bir şekilde yalıtılması olsa da, düzinelerce gemi enkazı da insanların tehlikeli yolculuktan caymalarını kolaylaştırmıştı.

Fakat artık bunların hiçbir önemi yoktu. Çünkü görünüşe göre şöhretim İzram’a benden evvel varmıştı.

“Peki,” diye iç geçirdim, “söyle bakalım. Ederim ne?”

Sesindeki açgözlülük gıcırdayan dişlerinin arasından döküldü. “Yirmi bin gümüş sikke.”

Neredeyse gülmekten boğulacaktım. Fısıldadığım sözler insafıma kalan muhafızdan çok kendimeydi. “Kitt beni bu kadar çok istiyor demek?”

“İstiyor.” Muhafızın sesi aniden soğuk, duygusuzdu. “Ölü ya da diri.”

Sonra kafatasının arkası burnuma çarptı.

Haykırdım. Kanın fişkırmaya başladığını hissettim. Ağzıma ağır ağır dolmaya başladı.

Aniden sert eller boğazıma yapıştı.

Muhafız beni sırtüstü yatırdı. Ağırlığı beni neredeyse ellerinin nefes borumu sıktığı kadar sertçe eziyordu. Gözlerimin önünden

noktalar geçmeye başladı. Birazdan yapacaklarımı güçlkle görebildiğinden dolayı tuhaf bir minnet duydum.

Bıçak kalbine kolayca saplandı.

Tepemde gözlerini kırptırdı. Hayret dolu bakışı, şimdi kireç kesilen yüzünü boş bir tuval gibi boyuyordu.

Boynumdaki eller gevşeyip düştü. Sonra da bedeni. Kendi silahının açtığı ölümcül yarayı tutarak yere yığıldı. Homurdandı. Hırıltılı son sözleri, “Kaçık... kaltak,” oldu.

Titriyordum.

Hançer parmaklarımın yapış yapış olmasına rağmen elimden kaydı.

Yapış yapış parmaklar.

Ellerimi kaplayan kana baktım.

Hayır, hayır, hayır.

Midemde hiçbir şey olmamasına rağmen kanı hissetmek öğür-meme neden oldu. Muhafıza doğru süründüm, avuçlarımdaki kanı zaten kırmızı lekeli olan gömleğine silerken mırıldanarak özür diledim. Cansız gözler bana bakarken kendi gözlerim içlerine dolan gözyaşları yüzünden güçlkle görebiliyordu.

Avuçlarımı kuma batarken apar topar geriledim ve genç adama baktım.

Onu öldürdüm.

Yine can aldım.

Sadece birkaç gün içinde üç kişinin canını almayı başarmıştım. Bu düşünce midemi bir kez daha bulandırdı ve kuma kusmak için eğildim.

Asla kimseyi öldürmek istememiştim. Bunu asla istememiştim...

Fakat yaptım. Yaptım. *Yapıyorum.*

Neye dönüştüm ben?

Kan kokusu burnumu yaktı. O kadar kesifti ki vücudumun çıkarabileceği bir şey kalmış olsa yine kusardım. Ağzımdan derin bir nefes alarak, titrek bacaklarımın üzerinde yavaşça ayağa kalkıp sahneye sırtımı çevirdim.

Buradan gitmem gerek.

Ağzıma kan sızıyor, şehre doğru attığım her adımda beni tükürmeye zorluyordu. Burnumu yoklamak için elimi nazikçe kaldırdım.

Acıdan ırkılsem de kırık olmadığını anlayınca rahat bir nefes aldım.

Adım at, bir adım, bir adım daha.

Onu orada bıraktım.

Bir adım, bir adım daha.

Güneşte çürüyecek.

Bir adım, bir adım daha.

Ben bir canavarım.

Bir adım, bir adım daha.

8. BÖLÜM

Kai

Göğsünden bıçaklanmış... Onun imza hamlesi. Yerde yatan muhafızın yanına çömeldim. Kana bulanmış kum çizmelerimin altında çıtırdadı. Yüzümden çok daha yaşlı olmayan bir yüz bana bakıyordu. Kısa sürmüş yaşamının içlerinden akıp gittiği gözler. Bir elimi dağınık saçlarımda gezdirirken, bakışlarım kırmızı üniformasını boyayan kanlı lekelerde gezindi. Her biri bir hikâye anlatıyordu.

Hayatımız boyunca kan döktüğünüzde her kan lekesi sizinle konuşmaya başlıyordu.

Eğer dinlerseniz.

Ya da belki ben aklımı kaçırmışım.

Kalbinden aldığı yara göğsünden kıpkırmızı sızıp bedeninin altında bir birikinti oluşturmuştu. Etrafını çevreleyen kumda mücadele izleri vardı. Ayak izleriyle tasvir edilen bir kavga.

En azından onu öldürmek için bir nedeni varmış.

Gözlerim tekrar altımdaki adama kayıp gömleğinin eteğine, yarasının karşısına bulaşan kanın üzerinde gezindi. Yüzümü yaklaştırdım. Metalik ve korkunç koku neredeyse nefesimi kesecekti.

Etrafımı çeviren adamlara başımı kaldırıp bakmaya tenezzül etmeden, “Bu onun işi,” dedim. “Buradaydı. *Hâlâ* burada. Muhafız en

fazla bir gün önce ölmüş.” Muhafızın Paedyn’in ellerini alelacele sildiği gömleğine göz gezdirdim.

Göz önünde böyle bir kanıt bıraktığına göre kötü durumda olmalı.

Bu düşünce bir iç çekmeme neden oldu. Kirli ellerimi muhtemelen onuncu kez daha da kirli saçlarımda gezdirdim. Yaralıysa, fazla uzaklaşmış olamazdı. Yaralıysa, o zaman avantaj bendeydi.

Eğer yaralıysa, bunu kabullenmeliyim.

Ona çok yaklaşan adama acıyarak başımı iki yana salladım. “Kaldırın onu. Gereğini yapmaları için cesedini muhafız arkadaşlarına teslim edeceğiz.”

Birkaç İmparatorluk Muhafızı aralarında bakıştı. Bu tatsız işi, çürüyen cesedi sürüklenme görevini içlerinden kimin üstleneceğini sessizce birbirlerine sordular. Ayağa kalkıp, ağrıyan boynumu silkeledikten sonra ileride yükselen şehre doğru onlara sırtımı döndüm. “Eğer cesaretlendirilmeye ihtiyacınız varsa memnuniyetle yaparım bunu...”

Tedirgin öksürükler ve Muhafızların sürüdükleri ayaklarının sesleri sözlerimi boğdu. İmparatorluk Muhafızları hiç vakit kaybetmeden cesedi sürükleyerek peşimden geldiler. Çok gitmeden kalabalık şehir bizi yutmuştu bile.

Yıkık dökük binaların arasından sarkan, güneşten ağarmış bir flamayı kenara itmemle, neredeyse içinde yaşayan insanlar kadar sert olan şehri daha iyi görebildim. Öfkeli bakışlar bizi selamladı. Şüphe okunan gözler. Dor halkı, şehirlerinde dolaşan Seçkinlere bu şüphelerini açıkça ifade etmeyecek kadar akıllıydı. Bir yandan bize burun kıvrırken diğer yandan kanımızdaki yeteneklerin kokusunu alabiliyor gibiydiler.

Bana ve adamlarıma gösterdikleri tepkiye hiç şaşmadan birkaçına başımla sert –ve düpedüz kibirli– bir selam verdim. Onlarca yıldır Sıradanların çoğunu kabul ettikleri düşünüldüğünde, Dor’un Seçkinler krallığına karşı duyduğu nefret pek de gizli sayılmazdı.

Ilya’nın Veba’dan beri müttefiki olmamıştı. Krallık, Seçkin güçlerini biriktirmek için kendisini tecrit ettiğinden beri. Ilya dışında kalan herkes için aniden bir tehdit hâline geldiğinden beri.

İşini doğru dürüst yapamayacak kadar sıkılmış görünen bir muhafızı fark edince, karşımıza çıkan pazar sokağında kalabalığı yararlan

ona doğru ilerledim. Muhafız gözlerini üzerimizde gezdirdiği her saniye sırtını biraz daha dikleştirdi.

Karşımızdaki, hayretle bize bakan muhafıza ayaklarının dibine serdiğimiz ölü muhafızı işaret ederek, “Sanırım bu size ait,” dedim. “Onu şehre gelirken bulduk. Göğsünden bıçaklanmıştı.” Muhafız gözlerini kırıştırdı. “Ve bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorum. Benim sorum şu: O kızı etrafta sendelerken gördünüz mü?”

Muhafız, “O kızı mı?” diye kekeledi. “Bunu bir kız mı yaptı?” Kimden bahsettiğimi anlamasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. “O mu? Gümüş Kurtarıcı mı?”

Ağzından çıkan ünvan karşısında fark edilir bir şekilde yüzümü ekşitmemek için kendimi tuttum. “Evet. O. Şehrinizin her tarafına afişlerini yapıştırdığınız kız.” Bir zamanlar zihnime kazdığım yüze doğru dürüst bakmadan muhafızın başının yanındaki yırtık pırtık afişe işaret ettim. Gözüme çarpan asıl şey onun yüzü değil, afişin altına karalanmış yazı olmuştu: Paedyn Gray’in tutuklanması için yirmi bin gümüş sikke. Ölü ya da diri.

Ölü ya da diri.

Veba biliyordu ya, Paedyn canını öyle kolay teslim etmezdi. Biri-lerinin onu Ilya’ya canlı götürmesine izin vermesi olanaksızdı. Fakat komşu şehirlere aksini söylese de Kitt’in istediği buydu.

Dikkatimi tekrar karşımdaki şaşkın gardiyana çevirdim. “Soruma cevap vermedin. Onu gördün mü?”

“Görmüş olsaydım gümüşler için onu çoktan Ilya’ya geri götürmüş olurum.” Yarı homurdanarak güldü. “Demek kralınız gerçekten de tüm şehirlerde onu aratıyor, öyle mi?”

Evet, öyle.

“Onu ya da şüpheli bir şey görürsen bana haber vereceksin,” diyerek sorusunu geçiştirdim.

Bir homurtuyla karışık kahkaha daha. “Emin ol haber veririm. Sen kim oluyorsun da benden yirmi bin şilinimi çaluyorsun?”

Adama ağır ağır yaklaşp onu öyle bir süzdüm ki yutkundü. “Yirmi bin şilini olan adam benim.”

Bunu söylememle ağzının açık kalması komik bir manzaraydı. “Sen... sen...”

O daha ünvanımı kekeleyerek söylemeyi bitirmeden topukları-
nın üzerinde döndüm.

İnfazcı.

Sözcük havada asılı kalırken yanından geçtiklerimin başları bana doğru çevrildi. Görünüşüm komşu şehirlerde gayet iyi biliniyordu. Çünkü İlya'yı ve kraliyet ailesini uykudan önce anlatılan masallar gibi görüyorlardı. Ortak antipatinin insanları bir araya getirmesi ve sohbetin durgunlaştığı zamanlarda dedikodu malzemesi olmamız bizi idolleştirmişti.

Yiyecek bir şeyler bulabilmek için sokağı gözlerimle tarayıp bir tüccar arabası aradım. Bedenimi dolduran tüm hayal kırıklığı sonunda kafama yerleşmiş gibi bitkin düşmüştüm ve başım dönmeye başlamıştı. İştahımla arama giren herkesi itip kakmakta beis görmeden bir grup arabaya doğru ilerledim.

Zaten kalabalık da Veba aralarında dolaşıyormuş gibi dağılıyordu.

Fısıltılar üzerime geliyor, ismim somurtan dudaklardan dökülüyordu. İnsanları ve dikkatli bakışlarını görmezden geldim. Yargılanma tanıdık bir duyguydu ve öngörülebilir oluşu neredeyse rahatlatıcıydı.

Yine de soğukkanlı davranmayıp kimliğimi çabucak açık ettiğim için pişmanlık duyuyordum.

“Hiç etiniz var mı?” Arabasının üzerine birkaç sikke koyup, her biri neredeyse üzerine yığıldıkları tahta kadar sert olan bayat ekmek somunlarını almaya başladığımda tüccarın sırtı bana dönüktü.

Tüccar döndü. Siyah gözlerini benim ve önüne serilen paraların üzerinde gezdirdi. “Sadece yaban domuzu var.” Sesi tam da beklediğim gibiydi. Adamın görünüşü kadar aksi.

Bir kez başımı salladım. “Adamlarıma ve kendime yetecek kadar alacağım.”

İsteğim uzun bir sessizlikle karşılandı. “Senin için...” Adam gözlerini kısıp paralara baktı. “...iki katı fiyatına.”

Başımı eğdim. Dudaklarımdan neşesiz bir kahkaha döküldü. Avucumu kaba tahtanın üzerine koymamla tüccar huzursuzca kıpırdandı. Vücudu gerildi. Başımın paralara işaret ettim. “İkimiz de biliyoruz ki o et sana verdiğimin yarısı bile etmez.”

“İki katına,” diye homurdandı yine.

“Neden... peki?” Sesimde ölümcül bir ton vardı.

“Çünkü senden de türünden de hazzetmiyorum.”

Buna az kalsın gülecektim.

Türün.

Güya Ilya’dan başka her yerde muammaydım. Ortadan kaldırılması gereken, doğal olmayan bir şey. Adama baktım. Damarlarında Seçkinleri zayıflatan hastalık olmasa da özünde bir Sıradan olan o adama. Komşu şehirlerin, tıpkı onlar gibi Sıradanları sürgün ettiğimiz için bizi hor görmelerinin şaşılacak bir yanı yoktu.

“Demek benim ne olduğumu biliyorsun,” dedim sessizce, “ve buna rağmen benden iki kat ücret almayı seçiyorsun?”

“Beni korkutmuyorsun. Burada korkutamazsın.” Sakallı yüzü dudaklarındaki küstah sırıtışı pek de gizleyemiyordu. “Seçkin ayrıcalıklarına alışık olduğumu biliyorum ama burada öyle ayrıcalıkların yok. Muhtemelen buralardaki herhangi birinden görebileceğin en fazla saygı bu kadar olacak.”

“Anlaşıldı,” dedim. Sesimdeki gergin ton beni rahatsız etti. İnsanların beni istediklerinde kızdırabileceklerinin farkında olmaları fikri pek hoşuma gitmiyordu. Boynumu hafifçe çevirip hayal kırıklığımı akciğerlerimden dışarı üfledim. Tanıdık, defalarca tekrarlanmış bir hareketti bu. “Dor’da göreceğim en fazla saygı buysa sanırım bana iyi bir teklif yapıyorsun.”

Adam hayretle gözlerini kırıştırdı. Ses tonumdaki ani değişim onu biraz şaşırtmıştı. Tepkisi karşısında neredeyse gülümseyecektim. İstedğim zaman takıp çıkardığım çok sayıda maskeye henüz alışkın olmayanların tepkileri hoşuma gidiyordu. Tahtanın üzerine daha önce koyduğum birkaç sikkeye yenilerini eklerken yüzümde alaycı bir gülümseme vardı.

Çok geçmeden, İmparatorluk Muhafızlarım bana yaban domuzu eti olduğu söylenen fakat öyle olduğuna pek de ikna olmadığım kurutulmuş et şeritlerini aralarında paylaşmaya başladılar. “Ortalıkta pek görünmeyin,” emrini verdim. “Gün batımında burada buluşuruz.”

Adamlar hayretle birbirlerine baktılar. Kirli yüzlerinin hatlarından hiç ayrılmayan bir ifade gibiydi bu. “Fakat efendim...” diye söze girdi Matthew, buruşuk üniformaların arasından bir adım öne

ıkarak. İsmiini ezberlemeye tenezz   ettiğim birkaç İmparatorluk Muhafızı'ndan biriydi.     de geriye bırakmaya can atmadığım birkaç kişiden biri.

Matthew'ya attığım bakış s      leri boğazına dizdi. "Dikkatleri üzerimize çok fazla çekiyoruz," dedim. "İnsanlar benim kim olduğumu ve nereden geldiğimizi bilirse ne ihtiyacımız olan bilgiye ulaşabiliriz ne de yiyecek ve yatacak yer bulabiliriz." Matthew diğer adamlarla birlikte başını salladı. Hepsinin y    nden durumu anladıkları okunuyordu. "Dağılın.   ğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenin.   afakta burada buluşacağız."

Başımı gruba doğru sertçe salladım. Topuklarımın üzerinde dönüp kalabalığın arasına karıştım. Sonra birden herhangi biri oluverdim.

Sıradan biri.

Duzenleme
Ny.ozlem

9. BÖLÜM

Paedyn

“Ah, hadi ama. Sen de ben de bunun üç gümüş sikke bir yana dursun iki gümüş sikke bile etmeyeceğini biliyoruz.”

Sözlerimi desteklemek için bayat ekmek somununu tüccarın arabasına vurdum.

Tak, tak, tak.

Epey dalgacı bir ses tonuyla, “Aslında,” diye ekledim, “bunu yemem için sen *bana* para ödemelisin Francis.”

Yaşlı beyefendi ekşittiği yüzünü, burnunu ve ağzını çevreleyen kumaş kıvrımlarının ardına gizledi. Batı rüzgârları o gün sert esiyor, şehri ve sakinlerini çölden üflediği kum taneleri ve moloz parçalarıyla kaplıyordu. Dor’da sadece iki gün geçirmek, durmadan ağzıma giren kumu engelleyebilecek eşarpların gardırobum için ne kadar önemli olduğunu anlamama yetmişti.

“Üç,” diye dördüncü kez homurdandı. Kirli kumaş koyu şiveli mırıltısını boğdu. “Buğday kıtlığı var.”

Homurdandım. Günlerdir bu adamın bana ısınması için uğraşıyordum. Onu alenen soymama gerek kalmasın diye. Hâlâ içimde var olan vicdana lanet ettim.

Ağır ağır konuşarak, asılan suratını göremesem de görebildiğim gözlerinin nasıl kısıldığını izleyerek, “Francis,” dedim. Ahşap arabanın tepesine çarpık harflerle kazınan ismini gördüğümünden beri tuc-

carla bir tür yakınlık kurmak için ismini kullanıyordum. O ana dek fena hâlde başarısız olmuşum. “Mantıklı olalım. Muhtemelen dişimi kıracak bir ekmeğe verecek o kadar param olmadığını biliyorsun.”

Boğuk bir hırıltıdan başka bir cevap verme zahmetine girmedim.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes almamla kumlar dudaklarımdan arasından sızıp ağzıma girdi.

Bu insanları anladığım için kendimle gurur duymaya başlamıştım. Benim gibi insanları. Hayatta kalmak için mücadele eden, guruldayan karınlarını doyurmak için kavgacılığa bel bağlayan insanları. Başka bir hayatta, Ilya’nın kenar mahallelerini evim olarak görebilirdim. Tabii damarlarımda güç akıyor olsaydı.

Belki de bu yüzden burada her şeye yeniden başlamak için bu kadar hevesliydim. Burada, Dor’da, kelimenin yepyeni bir anlamıyla Sıradan’dım. Herkesin güçsüz olduğu bir yerde kimse güçsüz sayılmazdı. Hayır, burada eşit sayılıyordum ve bu sözcük kulağıma eşsiz geliyordu.

“Peki,” diye iç geçirdim, pes etmiş gibi. “Fakat sadece senden hoşlandığım için Francis.”

Sadece benden hoşlanmamı istediğim için.

Altın rengi gözlerini devirmemek için kendisini tutar gibiydi. Tatlı tatlı gülümsedim. Bakışlarımdan arkadaşlık için ne kadar can attığımın okunmasını umsam da bu arzumu o kadar açık etmek canımı sıkıyordu.

Sarsak bir hareketle arabasının üzerine bir sikke daha attım. Paranın yıpranmış tahtadan yuvarlanmasını diledim. Sikke tatmin edici bir çınlamayla yere çarpmadan önce gümüş batan güneşin altında hımbılca parladı. “Ah, affedersin Francis! Henüz sığağa alışamadım ve ellerim berbat terliyor.”

Gözlerini kırptırdı. Atkısının altındaki bronzlaşmış yüzü, bana duyduğu bariz küçümseme de olmasa ifadesizdi. Suç ortağım olan gümüşü almak için eğildiğinde Francis’in tezgâhından iki somunu daha el çabukluğuyla aşardım. Şüphe çekmemek için her bir hamur kulesinden birer somun almıştım. “Demek istediğim terden sırılsıklam *olmadığım* bir an bile yok,” diye ekledim. Francis doğrulurken kirli bozuk parayı başparmağıyla sildi. “Cidden, sen kat kat giysilerin

altında nasıl serin kalabiliyorsun? Ben kendimi o kadar yapış yapış hissediyorum ki...”

Francis, “Bu bizim kış mevsimimiz,” diye homurdanarak sözümü kesti.

Ona hayretle baktım. “Ah. Şey, bu... çok ürkütücü.”

Dor’un Ilya’ya oldukça yakın olmasına rağmen dört mevsimle büyümüştüm. Neyse ki bizim kışlarımız ılıman geçiyordu. Havanın bir çölün diğer ucunda ne kadar büyük farklılıklar gösterebileceğini bilmezdim. Batı rüzgârları Shallows’tan Ilya’ya serin bir hava estirirken, Dor’a Scorches’ın kumlarının eşlik ettiği, durmadan şehirlerine taşınan sıcaklığı bahşedilmişti. Sıcak, ana yurtlarının tanıdık bir sakiniydi.

“Kıtlık mevsiminden sağ çıkman imkânsız soluk benizli.” Uzun bir süre bana baktı. O sırada sesimi çıkarabilmek için sessiz bir mücadele verdim.

Dayanılmaz sessizliği hissiz bir kahkaha bozdu. Gözlerim gözlerine dikildi. Francis güneşten ıslanmış elini karnının üzerine koymuş, kaba kahkahalarla titriyordu. Ben de kendi huzursuz kahkahamla ona eşlik ettim. “Çok komiksin soluk benizli,” diye ekledi kahkahalar arasında.

Rahatlayarak iç çektim. Cehaletimin Francis’in beğenisini kazanacağı umuduyla omuzlarımı çökerttim. Bana uzattığı somunu alıp alçak sesle, “Terden perişan olmamın sana komik geldiğini duyduğuma sevindim,” dedim.

Biraz çaba sarf ederek, bir somunu ikiye bölerken Francis kıkırdamaya devam etti. “Al.” Bana doğru salladığı ekmeği çekingence aldım. “Git bunu yemek için gölgelik bir yer bul.”

Ona teşekkür ettim. Çaldığım iki somunun yeleşimin iç ceplerindeki ağırlığını hissetmemle yükselen suçluluk duygumu bastırdım. Arkamı döndüğümde Francis hâlâ gülüyordu. Bu da yüzümün çoğunu yutan kumaşın ardında kalan dudaklarımı küçük bir gülümsemeyle kıvırdı.

Belki de her şeye rağmen bana ısınıyordur.

Kollarıma baktım. Bir hafta önce Scorches’ta yürüdüğümdeki hâllerine kıyasla çok daha bronzdular. Buna rağmen hayatlarını Dor’da geçirenlerin çoğundan daha açık tenliydim. Kalabalık sokak-

lara göz gezdirirken insanların güneş ışığı altındaki pürüzsüz ve pırlıtlı koyu tenlerine hayranlıkla baktım. Işınlar sanki eski dostlarıydı, tanıdık parmaklarıyla tenlerini okşuyorlardı.

İnce kumaşı alnımda aşağı çekiştirerek sokakları dolduran insan seli arasında ilerledim. Gözlerim yıkık dökük bir dükkânın duvarına sakarca asılmış, her an düşecekmiş gibi duran buruşuk bir afişe takıldı. Kaşlarımı çatarak, kalabalığın arasından sıyrılıp yüzümün aynadaki yansıması gibi olan yüzün önünde durdum. Aynı yüz hatlarını paylaştığım kıza baktım. Gözleri dehşet ve öfkeyle doluydu.

Yutkundum. Gözlerimi kırptırıp gözyaşlarımın akmasına engel oldum.

Görü'nün beni Kral'ı öldürdükten birkaç dakika sonra fark edip kaydettiği görüntümün bir kopyası olmalıydı bu. İşlediğim suç yorgun yüzümün her köşesine yazılmıştı. Ellerimi ıslatan, perişan hâldeki bedenimi kaplayan kanı neredeyse hissedebiliyordum. Elim çenemin altından geçen yara izine kayarken parmaklarımı kalbimin üzerine kazınmış harfe gitti.

Ona daha fazla bakmaya, zaten defalarca zihnimde tekrarlanan o anı yeniden yaşamaya dayanamadım.

Bir katilin yüzüne bakmaya dayanamıyorum:

Titreyen parmaklarımla afişi duvardan kopardım. Avucumun içinde buruşturup omzuma astığım çantaya tıktırdım. Muhafızla olan boğuşmamın ardından şehre girdiğim ilk gece...

Öldürdüğün ve çürümeye bıraktığın adam.

Az kalsın yüzümün yapıştırıldığı bir duvara çarpacaktım. Gümüş saçlarım ay ışığında parıldıyordu ve kumdan matlaşmış olsalar bile karşımda bana bakan, aranan Gümüş Kurtarıcı'nın mükemmel bir kopyası olduğum şüphesizdi. İster Sıradan ister Seçkin olun, her türlü tuhaf renkte saç damarlarınızda Veba'nın etkisi altında kalan kanın dolaştığının göstergesiydi.

Sade bir hayat geçirip herkesin gözü önünde saklandıktan sonra şimdi kabak gibi ortadaydım. Kendimi hiç bu kadar göz önünde, bu kadar *sıra dışı* hissetmemiştim.

Geceyi bir dükkânın yıkık çatısında yaralarımı sararak ve günün ilk ışıkları sokakları altın rengine boyayana kadar saklanarak geçirdim. Ancak o zaman bir tüccarın el arabasından yüzüme ve

hain gümüş rengi saçlarıma sarmak için bir atkı aşırı mayaya cesaret edebildim. Şansıma, orada insanların hem güneşten hem de rüzgârın taşıdığı kumdan korunmak için gün boyunca yüzlerini örtmeleri hiç de alışılmadık bir şey değildi. Böylece yeniden, memnuniyetle görünmez oldum.

Omzuma çarpan bir omuz, beni uyuşukluğumdan sıyrılmama yetecek kadar afallattı. Oğlan kalabalık caddede itişip kakışmaya geri dönmeden önce, özür mahiyetinde olduğunu düşündüğüm bir hareketle başını salladı. Derin bir nefes alıp, oraya aitmişim gibi görünmeye çalışarak atkımı çekiştirdim. Dor'un insanları epey serttiler. Babamın bana arka bahçemizdeki yamru yumru ağaca fırlattırdığı metal parçalarına benzediklerini söyleyebilirdim.

Gözlerim sokakta gezindi. Sayısız arbede ve eşlik eden bağırış gördüm. Belli ki burada hem fiziksel hem de sözlü münakaşalar sıkça yaşanıyordu. Muhafızlar sıkıntıdan esnemiyor ya da istiflerini bozmadan dikilmiyorlarsa muhtemelen kavgalara katılmışlar demekti.

Bu insanlar içinden çıktıkları kum kadar sert.

Bir dükkânın duvarından kopacakmışçasına sarkan ve cazip bir gölge vadeden yırtık pırtık bir tente gördüm.

Francis'in tavsiyesini dinlesem iyi olacak.

Sokaklarda dolaşan bir grup çocuğa takılıp düşmekten son anda yakamı sıyırdıktan sonra o gölgelik yere çöküverip ağrıyan kaslarımı ovuşturdum. Çiğnemek, bayat ekmeği yutmak için harcadığım çaba için iyimser bir tanım olurdu. Keza sürekli büyüyen ağrı ve sızılar listeme artık çenemi de ekleyebilirdim. Günün geri kalanını kavurucu güneşten ve bana ters ters bakan afişlerden saklanarak geçirdim.

Paraya ihtiyacım var.

Bu düşünce aklımı kurcalıyor, yuvam olmasına can attığım bu yeni şehirde geçirdiğim her saat kafamın içinde dönüp duruyordu. Çantamda şingirdayan bozuk paraların hafifliği canımı sıkıyordu ve ne yazık ki Dor'un sakinleri ceplerindeki eklemek paraları söz konusu olduğunda hiç de dikkatsiz değildi. Tüccarların arabalarını süsleyen şeylerin dışında hırsızlık girişimlerim en hafif tabirle asgari düzeyde kalmıştı. Neredeyse utanacaktım.

Güneşin batması ve sıcağın onunla birlikte çekilmesiyle üzerinde uyumaya alıştığım çatıyı bulmak için şehirde zikzaklar çizdim.

Paraya ihtiyacım vardı. Para barınak demekti. Yiyecek demekti. Yani...

Yaşama sarılmak demekti.

“...Slick’in galibiyetine üç gümüş sikke. Pislik herif yenilmek nedir bilmiyor.”

Gürleyen ses beni derin düşüncelerimden kopardı. Can sıkıntısı ve merak birbirine karışarak tehlikeli bir karışım yarattı ve kulak misafiri olmak için bir sokak duvarına yaslandım.

Başka bir adam dudak büktü. Koyu bir şivesi vardı. “Yenilmez, ha? Belki de dostum sadece üç maça çıktığı içindir. Şanslı piç kurusunun teki işte.”

“O hâlde bir çaylağın üzerine bahis oynayacaksın, öyle mi?” diye sordu birinci adam.

“Onları gördüğümde karar vereceğim.” Sonra güldü, sık sık çıkardığından şüphelendiğim boğuk bir sesle. “Belki ben ringe çıkarım. Onlara bu işin nasıl yapıldığını gösteririm, ha?”

Ben duvardan uzaklaşıp, araya güvenli bir mesafe koyarak, peşlerinden yürürken kaba kahkahalar sokakta çınladı. Tüm benliğim heyecan, beni rahatsız eden düşüncelerimden uzaklaştıracak bir sebep için can atıyordu.

Ayrıca bahislerin olduğu yerde kazanılacak para da vardı.

Kazamlacak paranın olduğu yerde de çalınacak para vardı.

Bir dirsek karnıma gömülüp akciğerlerimdeki tüm havayı çıkardı.

Terli bedenler denizinde boğulmamak için elimden geleni yaparak kalabalığın arasında ilerledim. Bağırışlar ve alaycı sözler mahzeni dolduruyordu. Hepsi de sergilenen kafeslenmiş şiddete yönelikti. Fakat ben olup bitenleri doğru dürüst göremiyordum bile.

Yapış yapış vücutlar tarafından çevrelenmiş, omuzların oluşturduğu duvardaki boşlukların arasından bakmak zorunda bırakılmışım. Sinirlenerek başımı çevirdiğimde az kalsın arkamdakine çarpacaktım. Gizli kapıyı çalarken kullandıkları ritmin vuruşlarım taklit ettikten sonra oraya kadar takip ettiğim iki adamı çoktan gözden kaybetmiştim. Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken bile, hafızama kazımak için elimle bacağıma vurarak ritmi tekrar ettim.

Yumruklar etle buluştuklarında çıkan sesi tanısam da içlerine karıştığım kişilerin cepleri beni çok daha fazla ilgilendiriyordu. Elimi yanımdaki bedene doğru hafifçe uzatmaya çalıştım ancak arkamdan bağırان bir adam beni itekledi.

İnsanların dört yandan beni sıkıştırdıklarını hissetmemle bir nefes verdim.

Kollarımı zar zor hareket ettirebiliyorken nasıl hırsızlık yapabilirim ki?

Parmaklarım iki yanımda kıvrılıp yumruk olurken o yumruğu birilerine savurma dürtümle mücadele ettim.

Gözlerimi kırıştırdım. Bakışlarım kafese ve içindeki kanlı kavgaya çevrildi.

Orada yumruk atmak için para alabilirim.

Bir kez daha kalabalığı yarmaya çalışırken zihnimde büsbütün yeni, aptalca bir plan şekillenmeye başladı. Bu yasa dışı dövüş ringini işleten kişiyi ararken karnıma inen dirsek ve yüzüme inen omuz darbelerine aldırış etmemeye çalıştım.

Ben kalabalığın önlerine güç bela vardığımda dövüş son kanlı bir darbeye bitti. Küfürler ve tezahüratlar mahzende yankılanırken herkesin ruh hâli bir anda kimin üzerine bahis oynayıp oynamadıklarına göre değişti.

“Bahis biletleri! Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Bahis biletlerinizi getirin ve payınıza düşeni verelim!”

Kafesin yanındaki derme çatma masaya uzanan, iğreti sırayı takip ettim. Gümüş rengi bir tutam saç az kalsın eşarbımın altından kayıp özgür kalacaktı. Saçımı alelacele eşarbın altına geri sokup, biletleri sikkelerle değiştiren adamı görmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Terli atkuyruğu altında durduğu loş ışıktaki parlıyordu. Sırtı bir bilet yığınının üzerine bükülmüştü. Hiç vakit kaybetmeden her bir avuca uygun sayıda sikke bırakırken karşısındaki kişilere bakmaya tenezzül etmiyordu.

“Biletin?”

Uzattığı eline gözlerimi kırıştıtararak baktım. Kendimi bir anda karşısında dikilirken bulmak beni afallatmıştı. “Yok, üzgünüm, aslında sizinle ringde dövüşmek hakkında konuşmak istiyordum.”

Bana bakmadan, “Bilet yoksa konuşmak da yok,” dedi.

Başımı iki yana salladım. Kalçam masanın kenarıyla buluşana kadar adama yaklaştım. “Fakat...”

“Sıradaki!”

Adam bağıınca bir kadın hiç ikiletmeden yanımda bitti. Kadın biletini uzattığında kenara itilince ayaklarımı masanın ucunda sabitledim.

“İzin ver dövüşeyim.”

“Dinle evlat.” Bir sonraki bileti incelemeyen önce eliyle yorgun gözlerini ovuşturdu. “Öyle her önüne çıkanın ringimde dövüşmesine izin vermem. Ayrıca...” Bana şöyle bir göz attı. “...seni o ringde çiğ çiğ yerler. Bu yüzden toz ol.”

Avuçlarımı masanın üzerine yaslayıp adamın bileğindeki altın saatin parıltısını görecektim, tenindeki kolonya kokusunu alacak kadar öne eğildim.

Maddi durumun bu şehrin yarısından daha iyi.

Yumuşak bir sesle, “Adil bir pay istiyorum,” dedim. “Diğer dövüşçüleriniz ne kazanıyorsa. Gerçi kısa sürede onlardan daha fazla kazanacağımı düşünüyorum.”

Bunun üzerine adam gönülsüzce başını kaldırdı ve sırayı durdurmak için elini kaldırırken gözlerini gözlerime çevirdi. “Sana toz ol dedim evlat. Gitmene hâlâ izin veriyorken ikile.”

Başımı masumca yana eğdim. Gözlerim hafifçe kısıldı. “Burada yürüttüğün yasa dışı kafes dövüşünü muhafızlar öğrenirse çok yazık olur.” Başımla kalın bileğini süsleyen parlak saate işaret ettim. “Görünüşe göre zenginliğe epey alışmışsın. İçinden çıktığın yoksulluğa yeniden alışmanın senin için kolay olacağından şüpheliyim.”

Ne kadar yaygın olduğu düşünülürken, dövüşmek Dor’da açıkça yasaklanmamış olsa da yetkililerin kırmızı çizgisi dövüşçüler üzerine bahse girilmesi olmuştu. Bu da dar mahzene neden kapıyı özel bir ritimle çalarak girilebildiğini açıklıyordu.

Adamın dudaklarının köşeleri kıvrılmaya başladı. Bir tür yozlaşmış karizmaya sahipti sanki. “Beni tehdit mi ediyorsun?” Güldü. Sert ve alaycı bir sesle. “Beni tehdit edemezsin çocuk. Adamlarıma bir emir versem seni parçalara ayırırlar. Bu şehir bana ait sayılır.”

“Beni hiç dövüşürken görmedin.” Umursamazca omuz silktim. “Yani, kendimi kanıtlamak için onları parçalara ayırmam gerekiyorsa sanırım tam da bunu yapmam gerekecek.”

Birini parçalara ayırma düşüncesi midemi bulandırsa da ona attığım bakış hiç de öyle demiyordu. Saniyeler yavaşladı. Sonra dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Cesaretin hoşuma gitti çocuk.”

Rahatlamış bir şekilde yutkundum. “Bu evet mi demek?”

“Bir saat içinde dövüşeceksin.” Önceki dövüşçülerin isimlerinin ve ona ne kadar kazandırdıklarının yazılı olduğu bir parşömen çıkardı. “Sana bir şans veriyorum, bu yüzden beni hayal kırıklığına uğratma evlat. Hayal kırıklığına uğradığımda ne olduğunu bilmek istemezsin.”

Gülümsememi gizleyerek başımı salladım. “Öğreneceğimden şüpheliyim.”

Başını hayretle iki yana salladı. Kararından çoktan pişman olmuş gibiydi. “Evet, bunu göreceğiz. Adım Rafael.” Gözleri gizlediğim yüzüme çevrildi. “Peki, biz sana ne diyeceğiz çocuk?”

Gözlerim kafesin ve kafesin üstünde kalan titrek ışıkların üzerinde gezindi. Küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrırmayı başarıp yara izimi hafifçe çekti.

“Gölge.”

Düzenleme
Ny.ozlem

10. BÖLÜM

Kai

Buraların ay ışığı bile ılık geliyordu bana.

Soluk gümüş ışınlar binaların çatlaklarının ve flamaların arasından sızıyordu. Karşılarına çıkan her şeyi pençelemeye çalışan zayıf parmaklar gibi. Ağzıma ve burnuma bağladığım bandanayı çekiştirdim. Kan kırmızı kumaşın amacı rüzgârın yüzüme üflediği kumu ağzımdan uzak tutmak olsa da kum taneleri dişlerimin arasında gıcırdıyordu.

Bu gecelik İmparatorluk Muhafızlarımdan ayrılmıştım. Dor'a geldiğimizden beri dört gecedir yaptığım gibi. Günün çoğunu yalnız geçirmiş, sokakları ve onun girebileceği her deliği araştırmıştım. Ne zaman bir flamayı çekiştirsem, çürük bir kapıyı iterek açıp Gümüş Kurtarıcı'yı gören olup olmadığını sorsam her seferinde benden bir adım önde oluyordu.

İnsan suretinde bir hayaletti o. Rüzgârı avucunda tutmaya çalışmak gibiydi. Parmaklarınızın arasından kaydığını hissederken bile göremiyordunuz.

Ve bunu bilmek bana acınası bir şekilde ferahlamayı andıran bir şey hissettiriyordu.

O gece alışılmadık bir sıcak vardı. Hem terden hem de kumdan yapış yapış olmuştum. Sessiz bir sokağa saptığımda, her akşam şehri yutan sessizlik beni biraz tedirgin etti. Kabaca bir tahminde bulu-

nacak olursam, bu sessizliğin nedeni herkesin bütün gün sokaklarda dövüşmekten ve insan kalabalığının arasında ilerlemeye çalışmaktan yorgun düşmesi derdim.

Yoldan geçen ve hiç de tetikte görünmeyen bir muhafıza baktım. Derin bir nefes alıp içimdeki sırf o tembel piçin ne yapacağını merak etmemden kaynaklanan kavgaya çıkarma isteğini bastırdım. Memleketimdeki İmparatorluk Muhafızlarının çoğundan beterdiler ki bu da haklarında çok şey anlatıyordu.

Burada gücümün olmamasının ağırlığı sırtıma biniyordu. Kanımda durmak bilmeyen bir titreşim vardı. Benliğimden bir parça eksik olmasına rağmen kendimi garip şekilde ağır hissediyordum. Diğer Seçkinlerin aksine, benim becerilerim etrafımdakilere dayanıyordu ve beslenebileceğim güç kaynakları Dor'a getirdiğim İmparatorluk Muhafızlarından ibaretti. Hayatımın tamamını Seçkinlerle çevrili hâlde geçirdikten sonra, onların ve güçlerinin yokluğu bana o kadar yabancı geliyordu ki bu yokluğun korkutucu bir yanı vardı.

Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Kalçamdaki ani, hafif bir baskı beni gerdi ve gayriihtiyari gizli hançerime uzandım. Daha doğrusu *onun* gizli hançerine.

Para kesesi.

Peşinde oldukları şey buydu.

Onunla tanıştığım gün o da bunun peşindeydi.

Bu o olabilir mi? Farkında bile olmadan tarih tekerrür ediyor olabilir mi?

Benim *ben* olduğumu bile bile benden çalacak kadar cesur olması imkânsızdı. Kalbim çarpıyordu. Zihnim ve nabzım hızlandı.

Arkayı dön.

Yutkundum. Hâlâ bilinmezliğin içinde kaldığım saniyelerin tadını çıkardım.

Arkayı dön ve ona bak. Babanın canını alan yüze bak. Sadece parayı çalmadı o yüz. Kalbini...

Bir ayağımı arkaya atıp gümüşlerimi sessizce çalmakta olan hırsızın ayak bileğine doladım. Hırsızı çekiştirip yere yıktım.

Özensiz. Onun tarzı değil.

Beklediğim gibi önüme serilen beden bir kadına değil, kıza aitti. Gözlerim hem şaşkınlıkla hem de iyice çöken karanlığın içinde

görme arzusuyla açıldı. Birkaç saniye içinde, kızın aramıza mesafe koymaya çalışan avuçları onu geriye itti. Yıpranmış çizimleri yere sürtünürken toz kaldırdı.

Ona doğru küçük bir adım attım. Daha iyi görebilmek için hafifçe çömeldiğimde...

Aniden bir bıçağın ucu yüzüme çevrildi.

Gözlerimi kırıştırdım. En hafif tabiriyle bu... beklenmedik bir şeydi.

Ellerimi teslimiyetle hafifçe kaldırarak bir adım uzaklaştım. Gözlerim narin bir elin kavradığı silaha sabitlenmişti. Kabzayı saran küçük parmakların arasında seçilen oymalardan başka bir şey görmez oldum.

Bu bıçağı tanıyorum.

Gözlerim solgun bir yüzün etrafını saran dağınık saçlara çevrildi. Kızıl.

“Abigail,” diye fısıldadım.

Ölmemiş.

Onu ve ona yataklık eden ailesini sürgün etmemin ardından Scorches Çölü’nü aşmayı başarması bir mucizeydi.

Bıçak şimdi elinde titrese de sesinde istikrarlı bir yumuşaklık vardı. “A-adımı nereden biliyorsun?”

Yavaşça ona yaklaşmadan önce yüzümdeki bandanayı çektim. Ellerimi görebileceği şekilde kaldırdım. Yanıt olarak, “Görünüşe göre bıçağım işine yaramış,” dedim.

Gözleri çocuksu merakı andıran bir ifadeyle açılrsa da şaşkınlığında memnuniyet yoktu. “Sen,” dedi. Ses tonu neredeyse suçlayıcıydı. “Burada ne arıyorsun?” Ben cevap vermek için ağzımı açmaya fırsat bulamadan ince sesi sessizliği böldü. “Beni öldürmek için mi buradasın? Bu sefer gerçekten öldürmek için?”

Sözleri karşısında hissettiğim incinme duygusu bende bir şok etkisi yarattı. Varsayımına şaşırmamalıydım. Şöhretim tahminlere yer bırakmıyordu. Ben olmak için yaratıldığım şeyin ta kendisiydim... Bir katil.

“Hayır,” dedim sessizce. “Senin için gelmedim.”

Bir süre beni süzdü. Sonra silahını hafifçe indirdi.

Akıllı kız.

“Adımı hatırladın,” dedi.

“Tabii ki hatırladım.”

Unutmaya çalıştım; inan bana.

Boğazımı temizledim. Hâlâ bana doğrulttuğu bıçağı görmezden gelerek gözlerinin içine bakmak için eğildim. “Belki aradığım kişiyi bulmama yardım edebilirsin?” Beni şüpheli bir bakışla süzdü. “Gümüş... Kurtarıcı. Şehrin her yerindeki afişlerdeki kadın. Onu gördün mü? Kulağına onun hakkında bir şeyler geldi mi?”

Abigail kendi silahımı bana karşı kullanmamanın daha iyi olacağına karar vermiş olacaktı ki bıçağı ağır ağır indirdi. “Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Hiçbir şey işitmedim.”

İç çektim.

Eh, bunun pek bir faydası olduğu söylenemez.

Başını sağa çevirmesiyle kızın alev kızılı saçları dalgalandı. Karanlık bir sokağa beklenti içinde baktı. “Eğer seni bir şeyden alıkoyuyorsam...” Koşa koşa gitmeye niyetli görüldüğü karanlığa işaret ettim.

“Maç bitmeden oraya varmam lazım. Bugün fazla kazanamadım ve bu gece bahisler oldukça yüksek olacak gibi.” Ben ne kastettiğini anlamaya çalışırken kelimeler ağzından dökülüyordu. “Yeni bir favori var, bu da çok sayıda insan demek.”

Benden uzaklaşmaya başladı. Sorum onu sadece kısa bir an için durdurdu. “Yeni bir favori mi? Yeni favori de ne?”

“Ne değil.” Çocuksu bir sırıtiş yüzünü aydınlattı. “*Kim.*”

“Abigail,” dedim sesimde yanıltıcı bir sakinlikle. “Bundan biraz daha fazlasını bilmem gerek.”

“Uf.” Karanlıkta gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. “Gel hadi. Sana göstereyim.” Dönüp küçük, suçlayan bir parmakla beni işaret etti. “Fakat ellerini kendine sakla. Bu paralar benim. Anneme bolca şilin götürmeliyim.”

Gülümsememek için kendimi tuttum. “Ah, evet. Artık esaslı bir hırsızısın. Yine de biraz pratik yapman gerek. Ellerin çok ağır.” İkimiz yürürken kaşları çatıldı. Bu yüzden, “İyi hırsızlar çaldıkları kişinin dikkatini nasıl dağıtacaklarını bilirler,” diye ekledim. “Akıllarını cep-lerindeki paradan uzaklaştırırsan para senindir.”

Başını yana eğip bana baktı. “Hırsızlık hakkında bu kadar çok şeyi *sen* nereden biliyorsun?”

Bir süre sessiz kaldım. Aklımın yine dikkatimi en çok dağıtan kişiye gitmesine yetecek kadar uzun bir süre. İç çekip, “Çünkü,” dedim, “ben bile büyük bir hırsızın kurbanı oldum.”

Abigail yıkık dökük bir binanın ve binanın altındaki mahzen kapısının önünde durdu. Küçük elini yumruk yapıp kapıyı belirli bir ritimle çaldı. Etrafıma baktım. Karanlık ara sokakta kimseyi göremedim. Bu çocuğun beni neyin içine sürüklediğini merak ediyordum.

“Yani,” dedi Abigail kendinden emin bir şekilde, “fark ettirmeden senden bir şeyler çalabildiğimde en iyilerden biri mi olacağım?”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Benden bir şeyler çalabileceğini düşünmen senin hüsnükuruntun olur çocuk.”

Kaşlarını çattı. “Hey. Hâlâ bir bıçağım var, unuttun mu?”

Mahzenin kapıları tıngırtıyla aniden açıldı. Bandanayı ağzıma ve burnuma yeniden bağlarken, Abigail’in topuklarının üzerinde dönüp merdiven basamaklarından aşağı inişini izledim.

Gözden kaybolan kıza bakıp başımı iki yana salladım.

Gözlerindeki o ateş. Hırsızlık içgüdüleri. Kabzasına sarmallar işlenmiş bıçak.

Ne yarattım ben?

Aralarındaki benzerlikler ürkütücüydü.

Yıllar önce o da böyle biri miydi? Başkasının cebindeki sikkelele kendi kendine hayatta kalmayı öğreten biri? Hissettiği korkuya odaklanmayı reddeden biri?

Onu düşünmekten, etrafındakilerde onu görmekten kaçamıyordum.

Sinir bozucuydu.

Daha da kötüsü, beni alt eden hırsızın yakında bir örneğine dönüşecek şeyin oluşmasına önayak olma ihtimalimdi.

11. BÖLÜM

Paedun

Artık ona neden Slick¹ dendiğini biliyordum.

Adamın yumruğunu sertçe buluşturmadan önce çenesini kaplayan ter parmaklarımdan akıyordu. Slick'in ellerime bulaşan kanı, ikimiz birbirimizin etrafında dönerken yara bere içindeki parmak eklemlerimi yakıyordu.

Kalabalık yuh çekiyor, bağırışları dar yeraltı mahzeninde yankılanıyordu. Odaklanmaya vaktimin olmadığı yüzler bizi yaygaracı kalabalıktan ayıran, ringi çeviren tellere yaslanmıştı. Bahisler o gece çok yüksekti. Bu da hırslanan izleyicilerin kafesin tellerini sarsmasına ve dışarıdan gelen gök gürültüsüyle uyumlu bir tempoda ayaklarını yere vurmasına neden oluyordu. Birkaç gecedir rakiplerini birer birer mağlup ettiğim Slick'le maçımın nasıl heyecanla beklendiği düşünülürken başka türlüünü de beklemezdim zaten.

Birden üzerime atıldı. Cüssesini tanımlamak için uygun bir sıfat bulmakta zorlanıyordum. Şimdiye kadar karşılaştığım en kaygan tenli adam olabilirdi. Fakat aynı zamanda da en hantalıydı. Başıma savurduğu dev yumruktan eğilerek kaçtım. Karnımı hedef alan ikinci yumruktan kıl payı kurtuldum. Ayağımı çıplak böğrüyle buluştu.

---

1 (İng.) Kaygan -çn.

Bedeni o kadar sağlamdı ki darbemle ondan çok kendime zarar vermiş olabilirdim.

Terli eli ayak bileğimi kavradı. Homurdanarak beni öne çekti. Slick devasa olduğu kadar tahmin edilebilirdi de. Hâlâ yere basan bacağımı kaldırıp dizimi kasıklarıyla buluşturdum. Slick'ten bu kez homurtudan beter bir ses çıkarken çevredeki kalabalıktan duygudaşça, senkronize bir "Of!" sesi yükseldi.

Sıkıca sardığım eşarbım boğuşma sırasında başımın üzerinde kayınca az kalsın lanet olası gümüş saçlarımdan bir tutam görünecekti. Nefes nefese geri çekilip, yüzümü çevreleyen kumaşı düzelttim. Üç gecedir kimliğimi gizlemeyi başarmam bir mucizeydi.

Belki de daha fazlası için geri gelmemi sağlayan şey heyecandı. Heyecan ve para.

Bir yumruk kaburgalarımın inip akciğerlerimdeki nefesi çaldı. Darbenin etkisiyle sendeledim. Soluklanmaya çalışırken yüzümü saran kumaşın altından öksürdüm. Slick üzerime gelirken haykıran kalabalığa sırtarak karşılık verdi.

Ses karşısında kaşlarımı çattım. Ne de olsa Slick hayranların favorisiydi. Ortada üzerime alınmamı gerektirecek bir durum yoktu. Kalabalığın, kendisinden iki kat iri ve iki kat yaşlı adamların kıcını tekmeleyen on yedi yaşındaki kızı görememesi ne yazıktı. Öte yandan, dikkat çekmek arzulayacağım son şeydi. Bu da bu dövüşleri daha da tehlikeli kılıyordu. Yüzü görünmeyen bir çaylak olarak kalmalıydım. Sokaklardaki fısıltılı söylentileri besleyecek geçici bir merak nesnesi olarak.

Fakat bir yere gitmeye niyetim yok. Kaybetmeye de.

Evet, yoktu. Bu maçlarda galip gelerek, Ilya'da bir ay boyunca hırsızlıktan kazandığımdan daha fazlasını kazanmıştım. Adena diktiği kıyafetleri satsa da gerçek bir odaya ve doğru dürüst yemeklere yetecek parayı asla karşılayamamıştık. Bunu düşündüğümde içimi bir acı kapladı. Yeni açılan yaralarla hiçbir ilgisi olmayan bir acı. Bu acı onsuz sızlayan kalbimi delip geçti. Onun öldüğü gün tuzla buz olan kalbimi.

Senin için Adena. Hepsi senin için.

Slick ısrarcıydı. Zar zor kaçabildiğim darbeler yağdırıyordu. Yumruğunu başımın yanına indirmesiyle gözlerimin önünden yıldızlar geçti. Hâlsizdim. Yorgundum ve...

Açlıktan ölüyorum. Şimdi bir portakal için neler vermezdim.

Başımı iki yana sallayıp içinde bulunan zihnimi açmaya çalıştım.

Şimdi odaklan. Yemek sonra.

Slick beni tüketmişti. Onu çözmek için *Psişik* yeteneğimi kullanmaya, onu çabucak alt etmenin en kestirme yolunu bulmaya çalıştım.

Slick'i okumamın bu kadar uzun sürdüğünü görse babam hayal kırıklığına uğrardı.

Yumruğumu bloke eden Slick üzerine yürüyüp beni kafese doğru sertçe itti. Gevşek teller takırdadı. Tellerin ötesindeki kalabalığın tezahüratlarını güç bela işitiyordum.

“Bitir şu herifin işini! Bitir işini! Bitir işini!”

Doğru ya. Neredeyse erkek olduğumu unutuyordum.

Bol kıyafetlerim ve kapalı yüzüm erkek olarak görülmemi sağlamıştı. İstedığımı tam da bu olmasaydı biraz alınabilirdim.

Odaklan.

Slick beni paslı kafese yasladı. Devasa kolunu bana birden fazla kez vurmak için geriye attı. Yumruk yüzüme doğru uçarken yana doğru döndüm ve az önce kafamın olduğu noktada metale Slick'in indirdiği darbeyi izledim.

Sadece belden yukarısını kullanarak dövüşüyor.

Beklediğim gibi, hedefine sadece yumruk indirmeye niyetlenen Slick kolunu tekrar geriye attı. Bu bilgiyi aklımda tuttum ve bacağıma bir şok dalgası gönderecek kadar sert bir tekme atarak ayağımı dizinin arkasıyla buluşturdum. Slick çığlık atmamak için kendini tutarak önümde diz çöktü ve muhtemelen yerinden çıkan diz kapağını tuttu.

Şampiyonlarının o denli çaresiz kaldığını gören kalabalıktan toplu bir hayret nidası yükseldi. Slick'in karnına bir diz darbesi indirmemle hayret nidaları çok daha yüksek bir sese dönüştü.

Bir kez. İki kez...

Sonra birden yere fırlatıldım.

Bacağımyı kavrayıp, ayaklarımı sertçe yerden kestikten sonra bedenimi ringi doğru dürüst örtmeyen minderin üzerine çarptı. Sendeleyerek ayağa kalktım. Hâlâ yerde çömelen adama saldırırken kemiklerim ağrıdı. Slick tepki vermeye fırsat bulamadan, ağırlığını verdiği sağlam bacağını bir tabure gibi kullanıp üzerine bastım. Bacaklarımı omuzlarının üzerinden sarkıtıp bir bacağımyı boynuna

doladım. Sonra kazandığım ivmeyi kullanarak onu yere devirdim.

O güne kadarki en zarif yere yıkma hamlem olduğunu söyleyemem.

Bacağımı boynuna sarıp, boğazını sıkarak kendimi düşüşün etkisine hazırladım. Slick kollarını körlemesine geriye uzattı. Elleri işine yarayacak bir uzuv bulma umuduyla çırpındı. Bu fırsatı değerlendirip bileklerinden birini yakaladım. Kuvvetlice başının arkasına çekip göğsümün üzerine yapıştırdım.

Bu kez çılgılık attı. Gerçi bacağım hâlâ boğazını sıkıdığı için boğuk çıkmıştı.

Kolunu doğal olmayan bir açıyla aşağı çekip, eklemine normal hareket aralığını aşacak şekilde çevirmemle dirseği gerildi. Elim kaymasın diye çabalıyordum ama aşırı terlemesi işimi zorlaştırıyordu. Slick'i o pozisyonda tuttum. O üzerimde kıvrılırken nefes nefese kaldım. Sert mindere yaslanan sırtım ter içindeydi. Kalabalık kafese iyice yaklaşıncı metalik tıngırtılar ve haykırıışlar birbirine karıştı. O anda o sesleri algılayacak enerjim bile kalmamıştı.

Slick'in boştaki eliyle mindere sertçe vurması ve yenilgiye boyun eğmesi dokuz saniye aldı.

Kazandım.

Uzuvlarımı Slick'in bedeninden çözüp, nefes nefese kalmış bedenini çevreleyen ter birikintisinden yuvarlanarak uzaklaştım. Acıyan parmaklarım yüzümü saran sıkı kumaşla oynarken yavaşça ayağa kalktım. Dengede durmakta zorlandığımı hissettim. Gözlerim tezahürat yapan kalabalığı taradı. Hayret dolu tezahüratlar ile paralarını yenilgime oynayan asık yüzlerin karışımı beni epey memnun etti. Görmedikleri çatlak dudaklarımla gülümseyerek muzaffer bir edayla elimi havaya kaldırdım.

“Ve işte gördünüz. Gölge kazandı!”

Dikkatimi bana kanının ne kadar ısındığını itiraf etmeyen adama çevirdim. Rafael bir elini kaldırıp, uğultulu kalabalıkta sesini duyurmak için bağırarak her zamanki sözlerinin bir benzerini haykırdı. “Eğer çaylak üzerine bahis oynadıysanız, bugün şanslı gününüzdesiniz. Bana biletlerinizi getirin ve ...”

Rutin konuşmasının geri kalanını dinlemeye zahmet etmedim. Payımı alır almaz yola koyulacak ve bir çatıda mümkün olabildiğince iyi bir uyku çekecektim.

Sadece birkaç gece daha, sonra gerçek bir yatak için yeterli param olacak.

Bu umut, akıl sağlığımın kalan son parçalarına tutunmamı sağlıyordu. Ağrıyan parmaklarımı ovuşturarak ringden çıktım ve ötedeki insan kalabalığına doğru ilerledim. Eller sırtımı sıvazlıyor, homurtular tebriklere eşlik ediyordu. O kalabalıkta nezaketin zirvesiydi bu.

“Ah Gölge!” Rafael beni başını sallayarak tebrik etti. Sonra kalabalığın arasından biletler ve bozuk paralarla kaplı, çürük çarık masasına doğru ilerleyişimi izledi.

“Bu gece nasıldık Rafael?” Biz derken kendimi kastetmiştim. Sesimi alçak tuttum. Kavrulmuş boğazım yüzünden sesim niyet ettiğimden daha kalın çıkıyordu.

Rafael dağınık masaya bakarak başını iki yana salladı. Alçak sesle bir ıslık çaldı. “Epey iyi iş çıkardık çocuk.”

Dudağımdaki acıyan yarığa rağmen gülümsedim. Ağzımda birikmeye başlayan kanı görmezden geldim. “Ne kadar paradan bahsediyoruz? Yirmi mi? Otuz mu?”

“En az.” Rafael yüzünde hınzırca bir sırıtişla bana bakarken kırılmış saçları titrek ışıktaki parlardı.

Her galibiyetimden sonra yaptığım gibi muzipçe, “Ne dersin kendimi biraz kanıtlayabildim mi?” dedim.

“Evet, evet. Dinle, burada bir geleceğin var evlat. Bu geceki gösteriden sonra insanlar seni ringde daha çok görmek isteyecekler.” Doğruldu ve sikkeleri sayıp açgözlü avuçlarıma bıraktı. Ben gümüşleri cebime sokarken, “Sana düzenli bir iş ayarlayabilirim,” diye ekledi. “Mesela her gece bir dövüş nasıl olur?”

Gülümsememde gözlerimden okuyabileceği bir gurur vardı. “Benden şüphe ettiğin için bir özür dilersem belki düşünebilirim.”

“Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?” Sözleri sert olsa da ses tonu hiç öyle değildi. “Özür dilerim. İşte, şimdi mutlu musun?”

Cevap vermek için ağzımı açtım. Ona acınası özrünü kabul ettiğimi ve artık kazançtan daha büyük bir pay almayı beklediğimi söylemek için.

Fakat mahzende yankılanan ses benim sesim olmadı.

Hayır, o ses beni iliklerime kadar ürperten bir sestti. Oysa eskiden kanımı kaynatırdı. Eskiden o sesin çıkardığı her sözcüğe kulak kesilip yeniden işitmek için can atardım.

Fakat Şimdi? Artık o soğuk sesi bir daha iŐitmemeyi umuyordum. Her bir s zc ēe dolanan buyurgan tonu, her cümleye eşlik eden hesap ılıēı iŐitmemeyi.

Yine de buradaydı işte. Omurgamdan aŐaēı yılan gibi kıvrılırken güçlü, kendinden emin ve son derece kibirli o ses.

“Eee, *Gölge* bir ma a daha var mı?”

Beni buldu.

12. BÖLÜM

Ritt

Redeysel iki hafta olmuştu.
Hayır, kesinlikle daha fazla. Belki.

Unutkanlığın kalıntılarıyla bezeli yorgun yüzümde elimi gezdirdim. Bu ofisten dışarı en son ne zaman çıktığımı hatırlamak bir yana dursun, en son ne zaman tıraş olduğumu bile hatırlamıyordum. Eh, iki hafta öncesi makul bir tahmin olabilirdi. Çünkü bu hayat ile öncesinde yaşadığım hayat arasında neler olduğunu tam olarak hatırlayamasam da geçmişteki normalimden şimdiki gerçekliğime geçeli tahminen bu kadar olmuştu.

Dün gece yastık olarak kullandığım masanın üzerindeki parşömenler koyu renkli ahşabı kaplıyor, kâğıtların açacağı kesikleri bekliyordu. Göz kapaklarım ağırlaştığından kargacık burgacık harflerle yazıyordum. Bana bakan eğik harflere öfkeyle gözlerimi diktim.

Ne kadar da öfkeli sözcüklerdi. Buruşturulmuş kâğıdın satırları arasına sıkıştırılmış bir öfke. Böyle bir acımasızlığın, böylesine felç edici bir üzüntünün benden çıkabileceğine kim ihtimal verirdi ki?

Belki bu hâlim babamın hoşuna giderdi.

Bu düşünce buruk bir ihanet, kulağımı gıdıklayan bir gerçek fısıltısıydı. Çünkü bu –bir kabuk adam ve canavar silüeti– tam da onun istediği şeydi. Alay ettiği uysallığım, yumuşak karnım olan şefkatim değil.

Mürekkep lekeli elimi yüzümde gezdirip yüzümün derin çizgileri arasında bir şeyler karaladım. Gözlerim dirseklerimin altında duran parşömene yazılı, bana ait olmayan bir el yazısına takıldı. Kai'ın sertliği harflerinin eğiminden, mürekkebin ağırlığından bile okunabiliyordu.

Onu kıskanmıyordum. Gerçek anlamda kıskanmıyordum. Bile isteye kıskanmıyordum.

Kai babamın istediği kraldı. Birbirlerine karşı duydukları antipati kadar açıktı bu. Kai her yönüyle acımasız, cesur, önseziliydi. Her yönüyle Kral'ın oğluydu. Bence ikisi arasındaki sorun da tam olarak buydu. Babam vârisi Kai olmadığı için öfkeliydi. Tahta geçmesini istediği kral ilk doğan oğlu tarafından engellendiği için öfkeliydi. Ben Kai değildim ve bu onu kahrediyordu.

Babamın bir yanının, kardeşimi hor gördüğünü biliyordum çünkü kardeşim benim olmadığım her şeydi.

Ayağa kalktım. Bedenim neredeyse iç çektiğimde verdiğim nefes kadar titrekti. Son iki haftadır en heyecanlı gezintilerim pencereye doğru yaptığım rutin yürüyüşlerdi. Fakat o gün kendimi oldukça cesur hissediyordum. O gün perdeleri açtım ve hemen ardından bu aceleci kararından pişmanlık duydum.

Bulutlu pencereden süzülen donuk ışık beni kör etti. Göz kırışıklarımın arasında, son zamanlarda kendimi rehine gibi hissettiğim evin ötesindeki araziye baktım. Gözlerim Scorches Çölü'nün uzandığı uzaklara, Kai'ı onu bulması için gönderdiğim yere çevrildi.

Onu.

Onu gereğinden fazla düşünüyordum. Düşüncelerime sığmaz olduğunda onun hakkında yazıyordum. Kısa, ortak geçmişimizin her ayrıntısını irdeliyordum. Her hesaplı, aldatıcı sözcüğü. Benimle oynamasındaki ısrarını. Babamı ve beni onunla zaman geçirmeye teşvik edişini. Kai'ın onu ararken mücadele ettiği duyguları.

Düşünce selinin sonu nispeten temiz bir parşömen yaprağını lekelenmiş kardeşlerinin altından çekip çıkarmam oldu.

Ve sonra kâğıda yine o döküldü. Daha önce bir araya getirdiğim kelimelerin bir varyasyonu. Bir ihanet baladı, bir hüznün sonesi.

Kötü adamın bakış açısından yazmaktan yorulmuştum.

13. BÖLÜM

Rai

nu buldum.

Hem de lanet bir kavganın ortasında. Şaşırmamalıydım.

“Bitir işini! Bitir işini! Bitir işini!”

Rutubetli mahzen, içini hıncahınç doldurmuş kalabalığın bağırtılarıyla yankılanıyordu. Terli bedenleri ite kaka ilerledim. Sonra gözlerimi çeşitli donuk renkleri bir araya getiren başların üzerinde gezdirdim. O başlarda canlı renkli saçlar olmamasına hâlâ alışamamıştım. İşte tam o anda dikkatimi kafeste daireler çizen, rakibine kıyasla şaşırtıcı derecede iri olan adama çevirdim.

Rakibi...

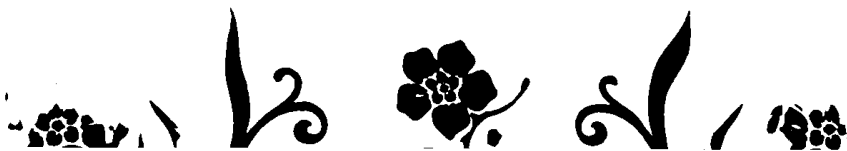
Bir dansçı gibi, her an akıcı olmasa da mutlaka hesaplı hareket eden rakibi. Sanki adamın her adımını önceden görüyor, her hareketini hesaplıyordu.

Tanıdık bir ateşle, yıllarca körüklenmiş ve bilenmiş bir keskinlikle mücadele eden dövüşçü.

Yüzü kapalı, saçları saklanmış, kimliği gizli dövüşçü.

O kumaşın arkasındaki yüzü tanıyordum. Burnundaki çilleri, güneşte parlayan gümüş saçları tanıyordum. Kat kat giysilerin altına gizlenmiş ince bedeni, elime mükemmelen oturan beli, Whispers Ormanı’nda bir mızrakla yaralanan kaburgaları.

Bu o.

“İşte bitti. Gölge kazandı!”

Gölge. Ne kadar da yerinde bir isim.

Yüzünü göremesem de ringde muzaffer bir edayla yumruğunu havaya kaldırırken yaydığı gururu neredeyse hissedebiliyordum. Ma-
ça neredeyse hiç odaklanmamıştım, ringdekinin o olduğu gerçeği
zihnimi fazlasıyla meşgul ediyordu. Fakat başına ve yüzüne sıkıca
sardığı, altında yatan suçluyu gizleyen eşarptan sızan kanı fark et-
miştim.

Maç çabucak bitti. Kalabalık alkış tuttu. Gölge gidiyordu.

Hayır. Ona ihtiyacımı var.

Bu düşünce az kalsın buruk bir kahkaha atmama neden olacaktı.
İki hafta önce bu sözlerin çok farklı bir anlamı olurdu. Artık kendi-
mi üzerine düşünmekten alıkoyduğum bir anlam.

Şimdi maçı sunan adamın yanında duruyor, payına düşen parayı
ve anlaşılan adamın övgülerini kabul ediyordu.

Düşün.

Onu takip etmeliydim. Onu takip etmeli ve gafil avlamalıydim.
Bu konuda akıllı davranmalıydim. Eğitimimin her parçası bana bu
meseleye incelikle, bilinçli bir şekilde yaklaşmamı söylüyordu.

Fakat bunun neresi eğlenceli olur ki?

Babama ne kadar incelikle yaklaştıysa ben de ona aynı incelikle
yaklaşacaktım.

Kıvrandığını, gururunu korumak için çırpındığını görmek isti-
yordum. Elimin altında izleyiciler varken, kimliği açığa çıkabilecek-
ken hem bana hem de oynadığı role odaklanmaya zorlanacaktı.

Böylece söze girdim.

“Eee, Gölge bir maça daha var mı?”

Sanki yüksek sesle haykırmıştım.

Başı bana doğru öyle bir hararetle çevrildi ki eskiden sesimi
duyduğunda nasıl gevşediğini aklıma getirmemek için kendimi zor
tuttum. Gözleri bir o yüze bir diğerine çevrildi. Arıyordu. Çılgınca.
Korku içinde.

Ve sonra o okyanus rengi gözleri gözlerimle buluştu.

Eskisi gibi olmasa da o bakış hâlâ çarpıcıydı. Aramızdaki gö-
rünmez bağ artık geçmişimizle, bugünümüzle, geleceğimizle –bir
zamanlar olduğumuz ve şimdi olduğumuz her şeyle– yüklüydü.

Düşmanca bir uyumdu bu. İkimiz de nihayet birbirimiz için ne olduğumuzun tamamen farkına varmıştık: hiçbir şey. Sadece eskiden olan şeyin, olabilecek olan şeyin kabuğu.

Eskiden onun o mavi gözlerinde boğulma fikrini hoş karşıladım. Fakat şimdi, bana küçümseyerek baktığını görünce, arzuladığım şeyin yalnız boğulmak değil, birlikte batmak olduğunu anladım.

“Peki ya...” Sunucunun sesi gözlerimi Paedyn’in gözlerinden ayırmayı başaramadı. “...sen kimsin?”

Paedyn’in gözleri çok iyi tanıdığım yüzünü gizleyen kumaş kıvrımlarının üzerinden bana sabitlendi. Bir meydan okumaydı bu. Alaycı sesinin kafatasımda yankılandığını duyar gibiydim.

“*Devam et. Onlara kim olduğunu söyle Prens.*”

“Alev,” dedim. Gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadan.

Gözleri gözlerimden ayrıldı. O gözleri devirmesine yetecek kadar bir süre için. Gülümsemem keskin olsa da yüzümün alt kısmını gizleyen bandana yüzünden onu göremedi.

Eğer o Gölge ise ben de Alev’dim.

Bu kız kaçamadığım şeyin ta kendisiydi. Onun kalıntıları peşime düşmeden hiçbir yere gidemiyorum. Ben neredeysem o da oradaydı. Ya bedenimde ya da zihnimin bölmelerinde.

Ve alevin olduğu yerde her zaman gölge vardı.

O benim kaçınılmazımdı.

Sunucu ensesini ovuşturarak düşüncelere daldı. “Eh, *Alev*, bu gece başka bir maç planlamıyorduk...”

“Ah, tabii ya.” Özür diler gibi ellerimi hafifçe kaldırdım. “Anlıyorum. Gölge bu gece bir dövüşü daha kaldıramaz. Galibiyet serisi bozulsun istemeyiz, değil mi?”

Gözlerim tekrar onun alev alev gözlerine çevrildiklerinde hafifçe kısıldı. Bu da benim meydan okumamdı.

Hamle sırası sende Gölge.

Kulak kabartan kalabalık nihayet sessizliğini tek tük fısıltılarla bozdu. Sunucu ona yan gözle baktı. Bu tek hareketiyle çok şey anlatmıştı. Paedyn’i köşeye sıkıştırmıştım, kurduğu imajı tehdit ediyordum. Açık meydan okumamı reddederse itibarı tehlikeye düşecekti.

Gözleri gözlerime dikildi. Beni yakıp kavuracak gibi. Sonra yavaşça, kendinden emin bir tavırla başını salladı ve odada tek başına bir heyecan kasırgası yarattı.

“Görünüşe göre bir maç daha izleyeceğiz millet!” Sunucunun gürleyen sesini kulaklarıma hücum eden kan yüzünden zar zor duydum. Ayaklarım beni ringe ve sonrasında olacıklara doğru götürüyordu. Ben ona yeniden dokunduktan sonra olacıklara.

“Bırakalım Gölge biraz soluklansın, olmaz mı? Bunu fazlasıyla hak etti.”

Başımı sunucuya doğru çevirdim. Ayaklarım duraksadı. Gözlerim adamın yanındaki figüre çevrildi. Kırıışan alnı ferahlamasıyla düzleşti. Gözleri kalabalığı taradı.

Çünkü ortadan kaybolacaktı.

Ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim.

Adam gülümsedi. Muhtemelen bizden kazanacağı parayı düşünüyordu. “Birazdan başlayacağız.” Kalabalık gevezeliğe devam ediyordu. Şampiyonları üzerine bahis oynamaya başlamışlardı bile.

Eşarbının kıvrımlarının altında yatan her santimi ezberlememe rağmen gözlerim onun örtülü yüzünden hiç ayrılmadı. Onu o kadar iyi tanımıyordum olsaydım işaretleri gözden kaçırabilirdim. Masanın etrafında, tartışan izleyicilere doğru attığı rahat adımları gözden kaçırabilirdim.

Sanki gerçekten gölgeden yapılmıştı.

Ona doğru bir adım attım. Paedyn çılgınlığının içinde eriyip gitmeden önce insanları kenara ittim. Dalgalandıran eşarbını takip ederek bedenlerin arasından geçiyor, ona yetişmeye çalışıyordum. Ben kalavi küfürler edince bazı başlar bana doğru çevrildi. Kalabalık onu bütünüyle yutsa da sinsice gittiğini bildiğim mahzen kapısına doğru ilerledim.

Çeliğin gıcirtısı bana onun gecenin içinde kaybolmak üzere olduğunu haber verdi. Ben sadece onun tanıdık bedeninin geçebileceği genişlikte aralanan kapıya doğru ilerlemeye devam ederken mırıltılar peşimi bırakmadı. Kapıyı zorlayarak açtım. Merdivenlerden yukarı çıktım ve ötedeki karanlığa daldım.

Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken kulaklarım ani sessizlikte çınlıyordu. Ağır adımların boğuk yankısını işitmemle başımı sağa çevirdim. Sonra adımlarım hızlandı.

Silüetini başka bir sokağa sapmadan önce güç bela seçtim. Koşuyordum. Bacaklarım hızlanırken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Fakat benden hızlı koşamazdı. Beni en çok endişelendiren de bunu biliyor olmasıydı.

Beni atlatmak için her yön değiştirdiğinde onu gözden kaybetmiyor, aradaki farkı kapatıyordum. İkimizi de kendimizi içinde bulduğumuz kaderden sadece saniyeler ayırıyordu. Kâbuslarımın dışında da bana musallat olmasına sadece saniyeler kalmıştı.

Bir köşeden daha döndü. Peşinden gittim.

...Karanlık.

Kayarak durdum. Başımı çevirip karanlıktaki silüetini aradım.

Hiçbir şey göremedim.

Taşların üzerinde ağır adımlarla ilerlerken, “Neler oluyor?..” diye mırıldandım. Etrafımdaki duvarlara göz gezdirdim. Sonra gözlerim yukarıdaki düz çatıya çevrildi. Tuğlaların ortasında mükemmel bir basamak görevi görebilecek bir pencere vardı.

Buldum seni.

Ayağımı pencere pervazına sıkıştırıp, geri kalan uzuvlarımı yukarı çekerek çıkıntının üzerinde dengede durdum. Bir süre orada dikildim. Avuçlarım terli, boğazım kuruydu. Saniyeler yavaşladı. Zaman bile yeniden bir araya gelmemizin heyecanıyla nefesini tutmuştu sanki.

Sonra nefesini bıraktı. Zaman kaldığı yerden akmaya devam etti. Çatının kenarına tutunup bedenimi yukarı çektim.

Bacaklarımı hızlı, tek bir hareketle yukarı salladım. Bir sonraki hareketimde ayağa kalktım.

Başta hiçbir şey yoktu.

Sonra her şey vardı.

O vardı.

“Kıpırdarsan bu hançeri kalbine saplarım.”

Hayır. Nefret vardı.

Ay ışığı parmaklarının arasındaki bıçaktan yansıyor. Saldırma-ya hazır. Kolu ileride, sesi sakindi.

O ses.

Aynen eskisi gibiydi sesi. İkimiz de değişmemiştik. Fakat işte buradaydık. İki yabancı.

Yutkundum. Ağzımı açtım...

“Buna dudakların da dahil,” dedi sertçe. Gözlerimi kırptırdım. Alaycı sözlerine karşılık bulmakta zorlandım. “Bu bıçağı henüz fırlatmamış olmamın tek nedeni sana bir teklifimin olması.”

Suyuna gitmek için hafifçe başımı salladım. Dudaklarım bandanamin altından seğırdi. Silahını hiç indirmeden bana doğru bir adım attı. “Mahzene geri döneceğiz. Dövüşeceğiz. Ben kazanacağım.”

Daha çıkardığım alaycı sesin sonu gelmeden birden aramızdaki mesafeyi kapattı. Bıçağın soğuk ucunu tehdidini hatırlatmak istercesine boğazıma özensizce bastırıldığını hissettim.

Aldatıcı bir sakinlikle, “Ben *kazanacağım*,” diye ekledi, “ve sen gitmeme izin vereceksin.”

Ona, gölgelerin yuttuğu yüzüne baktım. “Ve eğer sen kazanırsan...” Yutkundu. Hâlâ derime yaslanan hançeri tutan elinin açısını ayarladı. “Ben... hiç direnmeden Ilya’ya geri döneceğim.”

Sessizliğin uğultusu çöktü. Ay üzerimize gelip cevabımı duymak için eğildi. Boğazımı temizledim. “Şimdi konuşmama izin var mı, yoksa beni bıçaklayacak mısın?” Başımı ona doğru eğdim. Boğazımdaki bıçağın verdiği acıya aldırış etmedim. “Bu konuda ne kadar usta olduğumu biliyorum.”

Burnundan bir iç çekti. “Teklifimi kabul ettiğin sürece konuşabilirsin.”

Soğukkanlılıkla, “Pazarlık yapabilecek konumda olduğumu fark etmemiştim,” dedim.

“Buna *lüt ettiğim* için minnettar olmalısın.”

“Peki neden?” Yüzümdeki bandanayı çıkarıp mırıldandım. “Neden boğazımı kesmiyorsun?”

Yüzünü zar zor görebilsem de sesindeki bastırılmış öfkeyi işitebiliyordum. “Ne dilediğine dikkat et.”

Ona tehlikeli bir şekilde yaklaştım. “Yapamıyorsun değil mi?”

“Beni hafife almamak gerektiğini en iyi senin bilmen gerekir,” diye fısıldadı.

“Öyleyse yap şunu Gray.”

Parıltılı çelik karnıma doğru uçu ve orada yayılan ince kan çizgisi dışında boynumu çıplak bıraktı. Bıçağı yukarı doğru savurdu. Niyeti o bıçağı kaburgalarımın arasından geçirip bir zamanlar onun için atan kalbime saplamaktı.

Fakat o bunu çoktan yapmıştı. Henüz bir canavar olmayan parçanı çoktan paramparça etmişti. Orada keskin kenarlardan ve kırık parçalardan oluşan bir adam mozaïği olarak dikiliyordum.

Tam da bu hareketi bekleyerek bileğini yakaladım. Kolunu dışa doğru bükmemle nefesi kesildi. Bu da bana vücuduna doğru adım atma fırsatı verdi. “Ah, hadi ama,” diye kulağının dibinde fısıldadım, “buna gönlün yoktu.”

Çelik sessizlikte tıslayarak kınından çıktı.

Bir kez daha ucu çenemin altına doğrultulmuş bir bıçağa bakıyordum.

O hançeri Kral’ın boynuna sapladığından beri eline almamıştı. Onu belimdeki kınından çekip alacağını bilmeliydim. O tanıdık, sarmallı sapı şimdi tekrar avucundaydı. Tek yapması gereken dikkatimi dağıtmak ve hırsız parmaklarını konuşturmak olmuştu.

Göğsü inip kalkıyor, her derin nefesinde göğsüme sürtünüyordu. “Ölümünün benim elimden olmayacağını bir an bile aklına getirme,” diye fısıldadı.

Elindeki hançerle çok tehlikeliydi. Onunla neler yapabileceğini görmüştüm. Bıçağı tenime öyle çok yaslamıştı ki kalınlığı zihnime işlemişti. Boğazımda babamın boğazını kesen silahın ta kendisi vardı. Babamın katilinin elindeydi. *Onun* elinde.

Hafifçe gülümsedim. “Bana daha fazla zarar verebileceğinden şüpheliyim.”

Ay ışığında sadece gölgeler içindeki yüz hatlarını seçebilsem de gözlerindeki ateşi hissedebiliyordum. Bunun için minnettardım da. Onu görememek benim için bir nimetti ve buna şükreliyordum.

Çünkü karanlık o yanan mavi gözleri gizlediğinde, benim için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi davranabiliyorum. Sadece onun verdiği hissi veren, onun gibi kokan, onun gibi konuşan karanlıklar içindeki bir figürdü. Bir daha asla göremeyeceğim bu garip yerde bir yabancıydı.

Fakat güneş doğup karanlık gerçekliğime ışık tuttuğu anda artık rol yapamazdım. Görev bilinci beni bir tasma ile bağlayıp kaderime sürüklerken artık istediğimi çalamazdım.

Fakat burada o hiç kimseydi.

Burada ben bir hiçtim.

Burada biz unutulmuştuk.

Hançer elinde titredi. Her titreyişinde tenimi dürterek.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı.

Onun bana karşı hiçbir şey hissetmediğini hatırlatması birden bastıran aptallığımı daha da körükledi. Başından beri ne kadar lanetli olursa olsun başladığımız şeyi bitirmek için duyduğum, birden bastıran ihtiyacı. Çünkü burada, aramızdaki hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bileklerinden biri hâlâ avucumun içindeyken diğer bıçağın da derimi kesmeyeceğinden emin olduğumda boştaki elimi yüzüne doğru kaldırdım. Onu ürkütmemek için yavaşça, hatta yumuşak bir hareketle. Nefesimi tuttum. Kalbimin atışlarını kulaklarımın içinde işitiyordum.

Sakinleşmiş, eşarbı yüzünden ayıran parmaklarımın dokunuşu altında erimişti sanki. Her titrek nefeste göğsü benimkine değişiyordu. Artık örtüsüz olan yüzünü süzdüm. Değer verdiğim kıza dair hiçbir şey göremedim. Babamı öldüren kıza dair. Eve getirmemin emredildiği kıza dair.

Bunların hiçbirini görmüyordum. Çünkü hiçbir şey görmüyordum.

O hiç kimseydi.

Ben bir hiçtim.

Biz unutulmuştuk.

Ve anlamsızdı bu.

Bir tutam saç yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdım. Gümüş değil, gölgeli bir tutamı. Bir daha asla göremeyeceğim bu yabancıya ait bir tutam saç. “Felaketim olacağına söz vermiştin,” diye mırıldandım başımı hızlı nefeslerini duyacak kadar ona yaklaştırmak. “Öyleyse bunu kanıtla.”

Yüzü yüzüme çevrildi. Burunlarımız birbirine sürtündü. Hançerini hiç indirmede. Bıçağının ucu hâlâ boğazımdan kan akıtıyordu. Alçak sesle, “Kanıtla,” diye yineledim. “Benden öyle bir nefret et ki seni arzulayayım.” Çenesini avucuma aldım. Gözlerinin gözlerimi yaktığını hissettim. “Beni mahvet.”

Dudaklarımız buluştu.

Dudaklarındaki nefreti, dilinin her hareketindeki öfkeyi tadabiliyordum. Bir vaadin hecelerini. Beni mahvetmek için ettiği yemini. Çoktan işe koyulmuştu.

Beni sertçe öptü. Hâlâ tenime bastırıldığı hançer gibi kan akıtmak için dudağımı ısırıldı. Hâlâ küçük bıçağı tutan diğer bileğini daha da sıkma ile avucu açıldı ve bıçak engibeli çatıya düştü. Boş kalan elini omzumun üzerinden kaldırıp boynuma doladım.

Parmakları saçlarıma gömülürken benim parmaklarım kalçasını sıktı. Bende bıraktığı hisse ne kadar aşına olduğumu görmezden geldim. Haykıran duyularımı görmezden geldim. Çünkü bu bir yabancıydı. Biz birbirimiz için bir hiçtik. Bu da her şeye izin olduğu anlamına geliyordu.

Derin, şefkatten eser olmayan bir öpücüktü bu. İhanetti. Acıydı. Hiçbir şey bana bu kadar tatlı gelmemişti.

Bu, bir yıkımdı.

Birden irkilip boğazıma dayadığı hançeri düşürdü. Göğsümü sertçe itti ve ağır ağır nefes alarak geriye sendeledi. Karanlıkta gözlerimi kırptırıp, gerçekliğin üzerimize çöken ağırlığını görmezden gelmeye çalıştım.

Nefes nefese, “Yapma...” dedi. “Bir daha asla.”

Dudaklarımı yalayıp, ısırığının açtığı yaradan damlayan kanın tadını aldım. Titrek bacaklar üzerinde yalpaladı. Dikkati çatının yüzeyine, ikimizin arasına çevrildi. Bıçaklar ayaklarımızın dibinde unutulmuş, solgun ay ışığında bize göz kırptıyordu.

Bu manzara karşısında kaskatı kesildi. Sonra ileri atıldı.

Kabzası sarmallarla süslü hançerini o kapamadan yakalamayı başararak onu beni karşıladığı bıçakla yetinmeye zorladım. Benden bir adım daha uzaklaşıp, bıçağı çizmesinin içine sokarken omuzları çöktü.

Dudaklarım onun tadıyla karıncalanıyor, ellerim bedeninin hissiyle titriyordu. Yaptıklarımın şaşkınlığı içinde bir nefes aldım. Eylemlerimi haklı çıkarmanın bir yolunu bulduğuma şaşıyordum. Benim kadar onun da bunu istemesine şaşıyordum.

Nefretti bu. Fakat olmuştu işte.

Başımı kaldırdığımda onu sakinleşmiş, saçlarını ve yüzünü kumaştan kozasına geri sokmuş hâlde buldum.

“Anlaştık mı?” dedi sakince; aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi. Hiçbir şey değişmemişti de. O hâlâ benim görevim ve ben de hâlâ onun canavarıydım. Aramızda olanlar, geçmişte ve şimdi, bir hatadan

başka bir şey değildi. Yanlış bir karardan. Gecenin içinde iki yabancı arasındaki bir kıvılcımdan.

Fakat yüzünü yıldızlı gökyüzünden damlayan ay ışığına çevirdiğinde beni mahveden kızı gördüm. Ellerimin arasında tuttuğum bir yüzün düzlemlerini, onlarca kez saydığım çilleri. Kral'ın karnına kılıç, boğazına hançer saplayan elleri.

Artık rol yapamaz oldum.

Bandanımı yukarı sıyrıp çatının kenarına doğru yürüdüm. “Anlaştık.”

Kalabalık iki yana açılarak kafese giden bir yol oluşturdu.

Paedyn benden kaçmak için kendini çatıdan aşağı bırakıp mahzene benden önce döndü. Hiç acele etmeden içeri girdim. Tel kafesin içinden ona baktım fakat o ben hariç her yere bakıyordu.

Kapı arkamdan kapandığında bağırışlar yükseldi. Kalabalık çoktan maçın sonucu üzerine bahse girmeye başlamış, seçtikleri dövüşçüye cesaret verici olduğuna inandıkları tezahüratlar yapıyordu.

Paedyn hiç vakit kaybetmeden etrafımda dönmeye başladı. Çatıda öptüğüm kız değildi bu. Sanki tekrar, ilk kez karşılaşıyorduk. Gerçi ikimizin de kimliğimizi saklarken aleni bir yeniden buluşma pek de ideal olmayabilirdi.

İkimiz birbirimizin etrafında yavaşça dönerken onu izledim. İkimiz de bir diğerrinin hamlesini tahmin etmeye çalışıyorduk. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, aramızdaki haftalarca süren sessizliğe degecek bir şeyler söyleyemiyordum. Çünkü çatıda olanlar bir kavuşma sayılmazdı. Hem de hiç.

“Epey uzun sürdü *Alev*.”

Sözleri buruk bir alaycılıkla süslüydü ve çatıda bıraktığımız duygular her ne ise hepsinden arınmıştı.

Güzel. Normal bir şekilde devam ediyorduk. İki düşman olarak.

“Uzun süren ne,” diye sordum, “seni bulmam mı yoksa aklımın başıma gelmesi mi?”

“Eh, açıkçası, ben içindeyken bu ringe adım attığını düşünürsek aklının başına geldiği söylenemez.” Elleri iki yanında seğiriyor, yüzümle buluşmak için can atıyordu.

Neredeyse gülecektim. “Ben de senin için aynısını söyleyebilirim *Gölge*.” Sesim kalabalığın arasından duyabileceğinden bile emin olmadığım kadar alçalsa da gözlerimin ona ünvanını haykırdığından emindim. “Yoksa *Gümüüş Kurtarıcı* mı demeliydim?”

“Ben olsam ağzımdan çıkana dikkat ederdim *Prens*.” Gözlerinin içindeki keskin gülümsemeyi görebiliyordum. “Tabii sözlerini yutmak istemiyorsan.”

Ağır ağır konuşarak, “Bu küçük repliğin alıştırmasını ne zamandır yapıyordun?” dedim. “Kaçınılmaz bir şekilde seni bulduğumda söylemek için mi? Yoksa...”

Yumruğu çenemle buluştu. Sertçe.

Tepki verecek, kaçacak, başımı yana savururken darbeyi almaktan başka bir şey yapacak zamanım bile olmadı. “Hayır,” diye tatlı tatlı cevap verdi, “fakat *bunun* alıştırmasını yapıyordum.”

Minderin üzerine kan tükürdüm. Kalabalık buna gürleyerek karşılık verdi. “Görünüşe göre sana doğru yumruk atmayı hatırlatmama gerek kalmayacak. Bir kez daha yani.”

Bu kez Paedyn burnumu kıramadan eğildim. Kolu başımın üzerinden geçti. Karnının savunmasız kalmasından yararlanarak kaburgalarının altına hızlı bir yumruk attım. Hafifçe sendeledikten sonra, şakağıma doğru uçan bir ayakla aramızdaki boşluğu doldurdu. Dönerek, tekmesini bloke edip bacağını kendimden uzaklaştırdım.

Nefes nefese, “Bu dövüşü kazandığımda beni bırakmaya hazır mısın?” diye sordu ve güçlükle bloke edebildiğim bir dizi yumruk savurdu. Her zamanki gibi ısrarcıydı ve öngördüğüm kadar yorulmamıştı bile. Aksine, çatıda geçirdiğimiz süre onu daha da kana susamış hâle getirmiş olabilirdi.

Karşılıklı yumruklaşıp, bu darbelerin çoğunu bloke etmemizin ardından bacağını savurmak için çömeldi. Sıçradım. Kıl payıyla mindere devrilmekten kurtuldum. Fakat birden ayağa kalkıp, topuğunu kafatasıma doğru savuran bir döner tekme attı.

Bu sefer bacağını yakalamadan önce darbeyi bloke ettim. Tekmesinin ivmesini kullanarak onu göz açıp kapayıncaya kadar minder üzerine devirdim. Yuvarlandı. Şırtı kafesin tellerine çarptı. Sarsılan tellerin diğer yanında kalan kalabalık gürledi.

Zaten kanlı olan elimle, yarılmış dudığımdan akan kıpkırmızı çizgiyi sildim. “Bak,” diye soluyarak tepesinde dikildim. “Sana ne olacağını söyleyeyim. Sen...”

Çizmeli ayaklarının ikisi de karnıma doğru uğarak akciğerlerimdeki havayı tamamen boşalttı. Ani darbenin gücüyle sendeledim. Sırtım kafesin tellerine ęarptı. Sonra bir anda üzerine atıldı. Ellerini omuzlarıma götürdü ve...

Whispers Ormanı’nda dans ediyoruz.

Ağaçların arasından süzülen soluk ay ışığı gözlerime bakan gözleri, içlerine balıklama dalmak istediğim ęivit rengi bir havuz gibi parıldayan gözleri aydınlatıyor.

Elleri beni olduğum yere demirliyor, ęekingen bir dokunuşla bizi birbirimize bağlıyor. Yumuşak ama kendinden emin bir dokunuş. Kararlı fakat görünüşte ęekingen. Ne anlama geldiğinden emin olmasam da bunu istediğinden eminim.

Elleri omuzlarımda ve...

Ve dizi karnımla buluştu.

Bir kez. İki kez. Aklım başıma gelmeden ve bir kolumla darbeyi bloke edip diğer kolumla ęenesine yumruk savurmadan önce üç kez. Başı yana savruldu. Bir saniye için afallamasından yararlandım. Hemen onu yakasından kavrayıp kafese yaslardım.

İşte o anda kasıklarına bir diz darbesi indirdi.

Kalabalık benimle birlikte homurdandı. Onu sıkıca tutmaya devam ederken boğulurmuşçasına, “Her zamanki gibi klas hareket,” dedim.

Sıktığı dişlerinin arasından, “Bu daha hiçbir şey Prens,” diye tısladı. “Şimdi ringimden defol git.”

Yüzümü ona yaklaştıırıp hissiz bir kahkaha attım. “Ancak yanımda gelirsen Veba’nın unuttuğu bu şehirden defolup giderim. Gerekirse seni İlya’ya sürükleyerek götüreceğim.”

“Cesedimi ęiğnemen gerek Prens.”

“Bu işleri ęok daha kolaylaştırırdı. O yüzden inan ki bunu aklımdan geçirmiyor değilim.”

Vücudu gerildi. Daha o kıpırdamadan atmak üzere olduğu yumruğu sezdim. Ellerim bileklerini kafese sabitleyip onu sertçe tellere yaslardı. Kulağının dibinde, “Sana ne olacağım söyleyeyim,” diye fı-

sıldadım. Bu hareketimden büyük bir keyif alan kalabalığı süzdüm. “Bu küçük gösteriyi bitireceğiz ve *direnmeden* benimle geleceksin.”

Gözleri alev alev yanıyordu. “Henüz kazanmadın.”

“Ya? Kazanmadım demek?” Bir elimi yüzüne götürüp üzerini örten kumaşı çekiştirdim. “Tek yapmam gereken tek bir gümüş saç tutamını dışarı çıkarmak. İşte o zaman, bu odadaki herkes başına konan o büyük ödül için seni öldürmeye çalışacak. Benim de bunu yapmalarına göz yumasım var. İşimi çok daha kolaylaştırır böylesi.”

Yalanlar.

Afişlerde ne yazarsa yazsın, onu Ilya’ya *canlı* götürmek için kesin emir almıştım. Fakat onun bunu bilmesine hiç gerek yoktu.

Gülümsedim. Gülümsediğimi gözlerimden anlayabileceği kadar yayvan bir gülümsemeydi. “Yani, evet, bu ringe adımımı attığım anda kazanmıştım.”

Yutkundu. Bana belli ettiği tek endişe belirtisiydi bu. “Kimliğini saklayan birine göre ne kadar da kendinden emin konuşuyorsun.”

“Eh, evet ama benim başıma konan bir ödül yok.”

“Sen Ilya’nın prensisin. Her zaman başına konan bir ödül vardır.”

Bu sözlerinin ardından yüzümdeki bandanayı çekip çıkardı.

14. BÖLÜM

Paedyn

Düzü bir dejavu gibi sarsıcıydı. Hayal gücünüzün ürününün zihninizin dışında cisimleştiğini görmek gibi.

Karanlığa gömülmüş çatının tepesinde onu zar zor görebilmiştim. Ve bu da tehlikeli olmuştu. Onun babamı öldüren adamdan başka bir şey olduğunu düşünmek tehlikeliydi. Acınasıydı. Dikkat dağıtıcıydı. Bir daha asla o kadar zayıf olmayacaktım.

Fakat şimdi, onun benim için ne olduğunu görüyordum... Ölü.

Kirli sakalı keskin hatlı çenesini gölgeliyor, sakallarına dudağından akan ve onu nasıl ısırığımı anımsatan kan eşlik ediyordu. Bu düşünceyi zihnimden atıp, bir daha asla aklıma getirmemeye yemin ettim.

Kara kaşları hayretle kalkarken gri gözleri gözlerimi delip geçti. Hırpani görünüyordu. Tıpkı ormandayken zamanla, asap bozucu bir şekilde hoşlanmaya başladığım yüz gibi.

Tam da hatırladığım gibi görünmesi öyle ürkütücüydü ki.

O gümüş gözleri çevreleyen her bir siyah kirpik. Dudaklarının o tanıdık seğirişi. Bronzlaşmış alnının üzerine dalga dalga dökülen her bir saç tutamı. Her parçası yerli yerindeydi. Tam da onu bıraktığım gibi. Onun böyle değişmemiş olması, zamanla değer vermeye başladığım oğlan gibi görünmesi benimle alay eder gibiydi. Hiçbir yere varmayan tüm o anların alaycı bir tasviri gibi.

Kalabalıktaki boğuk sesleri zar zor seçebiliyor, Prens'i işaret eden parmaklara zar zor odaklanabiliyordum. Söylentileri duymuştum. İnfazcı'nın Gümüş Kurtarıcı'yı aramak için şehirde sinsice dolaştığına dair fısıltılar kulağıma gelmişti fakat onu kendi gözlerimle görene kadar bunların doğru olduğundan emin olamamıştım.

Alev.

Ukala pislik kendine Alev diyordu. Gölgeme karşılık ateş.

Gıcık pislik...

Yanağıma gömdüğü yumruğu beni gafil avladı. Acı yüzümden boynuma doğru yayılırken başım yana savruldu.

Artık kesinlikle kendini dizginlemiyor.

Ben ona hak ettiği karşılığı veremedi eli çenemi kavradı. Yüzümü sertçe kendisine doğru çevirdi. "Bu bir hataydı tatlım."

Tatlım.

Bu hitap artık sevecenlikten ve empatiden yoksundu.

Eli burnumla ağzımı örten kumaşı aşağı çektiğinde aklıma gelen en klas şeyi yaptım.

Onu ısırdım.

Kai dişlerinin arasından "*Kahretsin,*" diye tıslayıp elini hınzır gülümsememden uzaklaştırdı. "*Bu da neydi böyle?*"

Onu sertçe ringin ortasına doğru ittim. "Ne yani? Senin için yeterince klas değil miydi?" Kaçabileceğini bildiğim bir yumruk savurdum. Karnıma doğru hamle yaptığında bileğini yakalayıp, sırtına çevirerek kürek kemiğine yasladım. Nefesi kesildi. Koluna yayıldığını bildiğim acı karşısında sessiz kaldı.

"Yaptığın herhangi bir şeyin beni hâlâ şaşırtıyor olması hayret verici," diye homurdanıp, ayağını ayağımın arkasına yerleştirerek bana çelme taktı. Piç kurusu beni mindere devirdi. Ben soluklanmaya fırsat bulamadan kollarımı dizlerinin altına sıkıştırarak üzerime oturdu. Kai o hain saçlarımı hâlâ örten eşarbyı kavrarken altında kıvrandım. "Tekrar kımıldarsan –beni tekrar ısıırırsan– herkes ne kadar büyüleyici bir saç rengine sahip olduğunu görür."

Nefes nefese, öfkeyle ve çılgınca bir çıkış yolu aradım. "Peki. Karşı koymadan geleceğim. Fakat bu kavgayı bitirmeliyiz." Bedenimi gevşetip, kendimi yenilmiş gibi göstermeye çalıştım. "Bırak da yenilgimi duyurayım."

Dizinin altında sıkışmış elimi oynattım. Kolumdaki baskıyı yavaşça kaldırmadan önce bana şüpheli bir bakış attı. Sonra elimi yana hareket ettirip, kalabalığın mindere vurmak üzere olduğum elimi rahatça görmesini sağladım.

Fakat elim mindere değil, yüzüne çarptı.

Yüksek sesle küfredip hemen bileğimi başımın üstünde sabitledi. Gülümsedim. Bacakları yeterince gevşeyince bir kez daha kasıklarına dizimle bir darbe indirdim. Homurdandı. Fakat ben dikkatini dağıtmak için boştaki bacağımı kullanarak ikimizi ters çevirdim.

Kısa, hınzır bıçağı çizmemden çekip alırken tüm ağırlığımı göğsüne verdim. Çatıya tırmandığı anda göğsüne saplamam gereken bıçağı. Yasa dışı silahı gizlemek için yüzüne doğru eğilerek bıçağı yanağına bastırdım. Soğuk ve kayıtsız maskesinden sıyrılıp gözlerini fal taşı gibi açmasına neden olan şaşkınlığı beni gülümsetti.

“Beni bıçaklayacak mısın? Burada, bir oda dolusu şahidin önünde?” Sesi sakın olsa da ona ihanet eden kalp atışlarının bacaklarımdan ezdiği kaburgalarına çarptığını hissedebiliyorum. “Beni çatıda öldürmeliydin.”

Aramızda asla geçmemesi gereken şeyden bahsetmesiyle derisini kestim. “Bu beni söylediğin şeyi daha sonra yapmak zorunda kalma zahmetinden kesinlikle kurtarırdı.”

“Devam et o zaman.” Başını hafifçe yerden kaldırarak bıçağı derisine daha da sertçe bastırdı. Kışkırtıyordu. Sınıyordu. “Yap hadi. Kraliyet ailesinden birinin kanını ilk kez dökmüş olmayacaksın.”

Gözleri gözlerime çevrildi. Sanki beni görmek bile onda hayalet görmüş gibi bir etki bırakıyordu. Babasının katilini kendisinin katili olmak üzereyken görmek. Bana dokunmaya, babasının kanına bulanmış elleri okşamaya bile tahammül edip edemeyeceğini merak ediyordum. Acaba ışığın altında bana bakarken babasının nasıl acımasızca öldürüldüğünü görmediği bir an var mıydı?

Çünkü bende bıraktığı his buydu. Babamın kaderini bana hatırlatan ebedî bir yadigâr.

“Devam et *Gümüş Kurtarıcım*,” dedi buruk bir sesle. “Felaketim ol.”

Bu sefer yapacaktım. O çatıda yapmam gerekeni yapacaktım. Kabza terli avucumda kayganlaştı.

Yap şunu. Sonuçları, kalabalığı boş ver ve yap.

Kendime bir daha tereddüt etmeyeceğimi söylemiştim. Yine de ediyordum işte. Aklım ve kalbim kontrol için pazarlık ederken onun hayatı kanlı ellerimdeydi.

Yap. Şunu.

Boğazımı kurumuştı. Kan kulaklarıma yürüyüp gürleyen kalabalığı ve her türlü mantıklı düşünceyi bastırdı. Kabzayı daha sıkı kavrayıp, hafifçe geri çekilerek bıçağı savurmaya hazırlandığımda...

Nasırlı bir el bileğimi yakaladı. Dalgınlıktan bacaklarımın altından uzandığını fark etmediğim bir el. Kolumu itip, kanayan boğazından uzaklaştırırken diğer elini yukarı, daha da yukarı kaldırdı.

Hayır, hayır, hayır...

Başımdaki eşarbı çıkarmasına engel olamayacak kadar aciz kalmıştım.

15. BÖLÜM

Paedyn

Gümüş, kumaştan döküldü. Loş ışıktaki donuk görünse de yadsınmaz biçimde tanınırdı.

“Dikkatli ol Gray,” diye mırıldandı. “Az kalsın beni önemseydiğini düşünmeye başlamıştım.”

Fısıltılar parmak işaretlerine ve haykırılan ithamlara dönüşürken kalabalıktan hayret nidaları yükseldi.

Hayır, hayır, hayır.

İnfazcı’dan kaçabilsem bile Dor’daki herkesten kaçamazdım. Artık saçımı gördüklerine, burada olduğumu anladıklarına göre ringde dövüşemezdim de. Yeniden başlamak için yeterince para kazanamazdım.

Kai’in gözlerinde keyifli bir pırıltı belirdi. Fırsatım varken boğazını kesmediğim için pişmanlık duydum. Üstelik o fırsat birden çok kez elime geçirmişken.

“Seni piç kurusu.” Kendimi onun pençesinden kurtarmak için mücadele ederken sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

İki bileğimi nasırlı elleriyle birden kavrayıp, hançer terli avucumdan kayarken beni kendine yaklaştırdı. Neredeyse göğsünün üzerine devrilecektim. Dudaklarını kulağıma yanaştırdı. “Ne yapacaksın ha? Bu kafesin dışına adım atmanla seni parçalarlar...”

“Hey, dışarı çık küçük Gümüş Kurtarıcı!”

Daha kelimeler ağzından çıkmadan kalabalıktan alaycı haykırışlar yükselmeye başlamıştı bile.

“O kadar para eden *bu* muymuş?”

“Bu güzel parça her kuruşa değer ama, değil mi?”

İnsanlar kafesi sallamaya, afallayan Gümüş Kurtarıcı’ya bağırmaya başladılar. “Harika bir gözlem Prens. Senden iyi Psişik olurdu.” Ona dişlerini göstererek, “Bir anlaşma yapmıştık,” dedim.

“Ve ben kazandım.”

“Ya, sen buna kazanmak mı diyorsun?” Dudak büktüm. “O zaman beni buradan tam olarak nasıl çıkarmayı planlıyorsun? *Ne halt etmeye yaptın bunu?*”

Gülümsedi. Dudaklarının basit, yumuşak bir hareketle kalkması bana mideme inen bir yumruk gibi geldi. Geçmişten bir parça kopup şimdiki zamanıma karışmıştı sanki. Onun bir daha tanık olacağını sanmadığım bir parçası. “ünkü,” diye cevap verdi sakince, “bana ihtiyaç duymana ihtiyacım vardı.”

Neşesiz bir kahkahaya boğuldum. “Ve sence bugün, birdenbire sana ihtiyacım olduğuna karar verdiğim gün mü?”

“Bence bugün, senin başka bir seçeneğinin olmadığı gün.” Uzandığı yerde sırtını dikleştirdi. Bileklerim durmadan çekiştirme- me rağmen hâlâ parmaklarının arasındaydı. “Buradan ancak İnfazcı yanındayken tek parça çıkabilirsin. Tabii Gümüş Kurtarıcı’nın bu mahzendeki herkesi alt edebileceğini düşünmüyorsan? Öyleyse buyur, şansını dene.”

Ona ters ters baktım. Duymak istediği şeyi söylemeyi reddettiğimde başvurduğum son areydi bu. Çünkü tahammül edilemez, çekilmez ve sinir bozucu ölçüde haklıydı. İnfazcı benim oradan tek çıkış yolumdu. Fakat bir kişiden kaçmak, bu tıklım tıklım dolu odakilerden kaçmaktan çok daha kolaydı.

Onu dışarı çıkmak için kullanacağım ve sonra tek başıma onun icabına bakacağım.

Yutkundum. Gururumu bastırmaya çalışırken boğazım kurudu. “Peki,” dedim. “ıkar beni buradan.”

“Eşsiz nezaketini sergiledin sonunda,” dedi hissiz bir sesle. “Fakat yakın zamanda buradan gitmeyi planlıyorsak kuağımdan inmen gerekebilir.”

İrkildim. Onun kucağına tünediğimi ve bileklerimi zapt ettiğini birden fark etmemle yanaklarım kızardı. Çok yakınımıdaydı. Bende bıraktığı his çok tanıdıktı. Buna dayanamıyor, ona katlanamıyordum. Bu yüzden kucağından hiç de zarif olmayan bir hareketle kayarak inip onun yanında dikildim.

Bileklerimden birini bıraksa da diğerini daha da sıkı kavrayarak bunu telafi etti. Kalabalığa dönerek, “Gümüş Kurtarıcı’yı yanımda götüreceğim ve buradaki hiç kimse bize sorun çıkarmayacak,” derken sesi hiç titremedi. Kalabalığın öfkeli tepkisini görmezden gelen İnfazcı tam bir komutan tavrıyla konuşmayı sürdürdü. “İlya’nın İnfazcı’sı ve Kral’dan sonraki en yetkili kişi olarak o benim mahiyetimde. *Bana ait*. Bu da demek oluyor ki ona elini süren olursa Seçkinlerin ne kadar gaddar olabileceğini ilk elden öğrenirsiniz.”

Sessizlik.

Mahzene sessizlik çökünce kulaklarımdaki çınlamanın farkına vardım. Huzursuzca kıpırdandım. Sözleri zihnime otururken başparmağımdaki yüzüğü çevirdim.

“O bana ait.”

Alaycı tepkimi bastırıp odaya göz attım. Korku kalabalığın arasında gizleniyor, seğiren gözlerde ve çatılmış kaşlarda kendisini gösteriyordu. İlya hakkındaki hisleri ne olursa olsun korku nefretten daha güçlü bir histi. Sadece bir Seçkin’in gazabının üzerlerine yağma ihtimali bile hayal güçlerini çılgınca çalıştırıyordu. Çölün diğer ucundaki izole, güçlü halk hakkında dehşet verici hikâyelerden başka bir şey duymadıkları gibi, çoğunun İlya’dan gelen biriyle karşılaştığından bile şüpheliydim.

Korktukları şeyin ne olduğunu, Seçkinlerin neler yapabileceklerini bile bilmiyorlardı. Onun neler yapabileceğini. İnfazcı kendi başına bir silah olmasına rağmen ancak etrafında güçlerini kullanabileceği başkaları olduğunda üstün becerilere sahip olabiliyordu. Yine de onun gücünün potansiyelinden, kötü şöhretli bir Seçkin’in doğurabileceği tehditlerden korkuyorlardı.

Belki de bilinmezlik dehşetin yarısıydı.

Cehaletlerini onlara karşı kullandı.

Kai kafesin kapısına uzanarak, “Bana yakın dur,” diye mırıldandı. “Ya da durma. Söz konusu olan senin hayatın.”

İçimdeki gözlerimi devirme dürtüsüyle savaşıırken, yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi göründüğüm ve hissettiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Bedenimi bedenine yaslamıştı. Bunu koruma amacıyla değil, bir yırtıcı içgüdüsüyle yapıyordu. Ondan yayılan sahiplenme duygusu karşısında insanlar iki yana çekilip bize yol açıyorlar, Kai ömür boyu çalışmadan yaşamalarını sağlayabilecek kızı odadan çıkarırken aval aval bakıyorlardı.

Gözler bizi merdivenlerden yukarı ve mahzenin üstündeki dünyaya kadar takip etti. Gecenin geç saatinde sokaklar karanlıktı ve ılık bir esinti bağlanmamış saçlarımı uçuşturuyordu. Rüzgârın kafa derimi öptüğünü hissettiğimde iç çekmemek için kendimi zorladım.

Günlerdir kendimi en özgür hissettiğim an bu.

Kolumun sertçe çekiştirilmesiyle talihsiz gerçekliğim kaldığı yerden devam etti.

Özgür filan değilim.

“Bu taraftan Küçük Psişik. Bu gece mehtaplı bir gezinti için zaman yok.”

Taktığı alaycı lakap tüylerimi diken diken etti. “Eee? Plan nedir?”

Beni dar bir sokağa çekip omzunun üzerinden şaşkın bir bakış attı. “Suçluları planlarımdan haberdar etmek gibi bir alışkanlığım yoktur.”

Bu yorum karşısında homurtuyla güldüm. “O son Sınav’dan çok önce de suçlu olduğumu gayet iyi biliyordun. Yine de...” Dudaklarımı gergin omuzlarına yaslanırken sinsice gülümsedim. “Bana *planlarından* çok daha fazlasını anlattığını hatırlıyorum sanki.”

Seni tanıyordum. Geçmişini, bugünü ve bir parçası olacağımı düşünecek kadar aptal olduğumuz geleceğini biliyordum.

Döndü. Yüzüm göğsüne çarpmasın diye kayarak durmam gerekti. “Biliyorum.” Sesi yumuşak, beni kıvrandıracak kadar kederliydi. “Ve aynı hataları tekrarlamayı alışkanlık hâline getirmemeye çalışıyorum.”

Hatalar.

Basit gibi görünen bu sözcük, ne kadar yerinde olursa olsun yüzüme inen bir tokat gibiydi. Çünkü her şey tam olarak buydu... Bir hata. Sessiz bakışlar ve söğüt ağaçlarının altında fısıldanan hikâyelerle paylaştığımız her bir parçamız, adı *biz* olan yavaş ölüme sadece kat-

kıda bulunmuştu. Artık o durmadan uzayan hatalar listesine çatıyı da ekleyebilirdik.

Birbirimiz için kaçınılmaz olarak kusurluyduk.

Beni sokakta sürükleyerek, “Hadi,” diye üsteledi. “O sarsak ayak hareketlerinle bile daha hızlı yürüyebilirsin.”

Ona, “Ayaklarımı yere basmama izin verseydin belki de o kadar sarsak olmazdı,” diye karşılık verdim. Beni çekiştirip, yıkık dökük bir sokağa sokmasıyla tökezledim.

“Seni sırtımda taşımamı mı tercih ederdin? Yapmadığım şey de değil hani.”

“Hayır, ben bunu...”

Cümlelerin ortasında, kafamda birtakım planlar kurarken bir anda kayarak durdum. Israrlı çekiştirmelerine karşı ayaklarımı elimden geldiğince yere yapıştırdım.

Belki de beni sırtında taşımasını tercih ederdim.

“Sen neler olduğunu bana anlatana kadar yerimden kıpırdamayacağım,” demekle yetindim.

Yavaşça döndü. Dudaklarını geren öfkenin arasına keyfin gizlendiğini fark ettim. “Öyle mi?”

Hâlâ amansızca kavradığı bileğimi çekiştirdim. “Öyle. Bu yüzden ikimize de zaman kazandırıp, bana kaderimin ne olacağını söyleyen iyi olur.”

Bana kasvetli bir kıkırtıyla karşılık verdi. “Bir suçlu için kendinde çok fazla hak görmüyor musun?”

“Sen de benden daha iyi sayılmazken kendini fazla erdemli görmüyor musun?”

Gözlerimizi birbirimize diktik. Hâlâ elimi saran nasırlı eli bizi birbirimize bağlıyordu. Dillendirilmemiş günahlarımız aramızda uzuyor, boğazımda yanan önemsiz kelimeleri yutuyordu sanki. Bu İnfazcı ve ben birbirimizin aynısıydık. İkimiz de uyuşmuştuk. İkimizin de sırtında yükler vardı. İkimizin de ellerine diğerinin babasının kanı bulaşmıştı.

Bir Seçkin ve Sıradan hiç bu kadar benzer olmamıştı.

Sonraki sözlerinde o kendine has, yıkıcı tarzıyla perçinlenen incelikli bir tehdit vardı. “Yaptığım her şey Kral içindi ve onu öldüren sensin; ben değil.”

Ona yaklaşıp, “Ben bir baba öldürdüm,” dedim. “Sen de.”

Çattığı kaşlarının arasında şaşkınlığın çizgileri vardı. “Sen neden bahsediyorsun?..”

Eli gevşedi. Gardını düşürdü. Hiç tereddüt etmeden dikkatinin dağılmasından faydalandım. Hızlı bir hareketle sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde döndüm ve boştaki kolumu omzunun altından geçirdim. Hızımı ve yaşadığı şoku kullanarak onu aniden omzumun üzerinden attım.

Pek zarif bir yere yıkma hamlesi sayılmazdı. Veba biliyor ya, babam bu hareketimi görse eğitim sırasında her zaman yaptığı gibi kaşlarını kaldırırdı. Ne de olsa bana cüsemden üç kat büyük bir adamı yere sermeyi öğreten oydu. Bu yüzden İnfazcı’nın omzumun üzerinden yuvarlanışındaki özensizlik karşısında babam kendine has, bıkkın gülümsemesiyle başını iki yana sallardı.

Prens bir dizi küfür savurarak yere yığıldı. Küt küt atan kalbimin iki atışı arasındaki kısa sürede tepesine çıkıp ince bıçağımı çizmemden çıkardım. “Gerçekten üzerimde başka bir bıçak olmayacağımı mı düşündün?” Nefes nefese bıçağı kaburgalarına bastırdım.

Keskin bir nesne sırtımı acıttı. Omurgama batan bıçağın tanıdık hissiyle ürperdim. Dikkatsizce hareket etmişim. Silahın nereden geldiği ya da Kai’in silahı ne ara çıkardığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve odaklanma eksikliğim ürkütücüydü.

Özür dilerim baba.

“Yaptığın onca şeyden sonra seni gerçekten hafife alacağımı mı düşündün?” Gözleri benimkilere dikilmiş, boğazından dışarı taşmaya çalışan, dillendirmediği sözcükler gibi yanıyordu.

“Devam et!” Haykırışım beni şaşırttı. Sözcükler olmasını istediğimden çok daha sertti. “Söyle. Ne yaptığımı söyle.”

Göğsü altımda inip kalktı. “Kral’ı öldürdün.”

Ona bakarak başımı iki yana salladım. Gözlerim bakışlarındaki ihanetten hiç ayrılmadan. “Evet. Kral’ı öldürdüm. Fakat daha da önemlisi kötü yürekli bir zorbayı öldürdüm. Sayısız adamı öldüren bir adamı öldürdüm. Sırf damarlarımda güç dolaşmadığı için beni öldürmeye çalışan bir adamı öldürdüm.” Nefesimi tuttum ve altımda uzanan Kai’a dişlerimi gösterdim. “Fakat unuttuğum bir şey var. Başka neyi öldürdüm Prens?”

Kai'ın gırtlığı yukarı aşağı hareket etti. “Sen... babamı öldürdün.”

“Bir başka ortak noktamız daha,” diye fısıldadım. Bıçağı karnının üzerinde gezdirmemle kaşları çatıldı. “Babama yaptığın gibi bunu göğsüne saplayayım mı? Bence gayet yerinde olur. Sence de öyle değil mi?”

Başını iki yana salladı. Yüz hatlarına şaşkınlık oturdu. “Baban mı?.. Ben yapmadım. Babanı ben...” Bir şeylerin ayırdına varır gibi gözleri iyice açıldı. “Kaç yıl oldu? Kaç yıl önce öldürüldü?”

O gece kimin canını aldığını bilmediğine inanamazdım. Onca aydır beni kandırmadığına, benden çaldığı onca şeyden sonra ona güvenmem için beni kandırmadığına inanamazdım. Babamın kalbine kılıcını sapladığı gece, paramparça ettiği kalbin benim kalbim olduğunu bilmediğine inanmayacaktım.

Hırıltılı bir sesle, “Beş,” diye mırıldandım. “Benim evimde.” Sesim fısıltı gibi çıkıyordu. “Onu öldürdüğüne şahit oldum.”

Başını iki yana salladı. Maskesinin çatlaklarından, yıkılmakta olan duvarlarının yarıklarından dehşet süzülüyordu. “Paedyn, ben...”

Adımı ilk kez söylemişti ve içimdeki acınası bir yanımdan yeniden söylediğini işitmek istiyordu. Fakat sonrasında söylediği hiçbir şeyi duyma şansım bile olmadı.

“Burada!”

Sadece bir İmparatorluk Muhafızı'na ait olabilecek bir haykırış duvarlarda yankılandı. Ardından yeri döven bir düzine çizmeli ayağın gürültüsü geldi. Gözlerim sese çevrildi. Gölgelemin yaklaştığını gördüm. Sonra tekrar ona baktım. Bir şey söylemek için ağzını açsa da sadece boşuk bir homurtu çıktı.

Omzuna attığım temiz bir kesik bana birkaç saniye kazandırdı. Bir tek saniyeyi bile boşa harcayamazdım.

Yine kaçmaya başladım. Belli ki bu artık bende bir alışkanlık olmuştu.

Arkama bakmadım.

16. BÖLÜM

Kai

Baş belası demek bu kızı tanımlamaya yetmezdi. Onun yüzünden bilmediğim sokaklarda koşturuyor, karanlık ve dar sokaklarda, engebeli kaldırım taşları üzerinde tökezliyordum. Kanla kaplı elimi bir ayrılık hediyesi olarak bana bıraktığı, ne kadar küçük olduğuna şaşıtığım yaraya bastırıyordum.

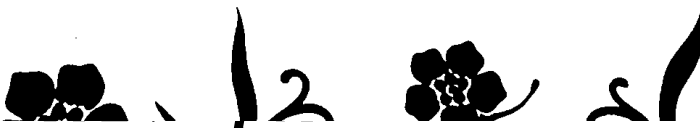
Beni öldürmek için fırsatı oldu. Hem de defalarca.

Fakat boğazımı keseceğini söyleyip dursa da bunu yapamamıştı. Ben de kendi hançerini sırtına saplama sözümü tutamamıştım. Bunun suçunu onu sağ getirmem için verilen kesin emirlere yıkıyordum gerçi.

Şehri durmadan saran Veba'nın cezası sıcakta nefes nefese kalmıştım. Boş bir sokağa saptığımda az kalsın adamlarımdan birine çarpıyordum. Ben sağa dönerken ona sola dönmesi için işaret verdim. On ikimizin de ayrılıp dağılmasına rağmen, Paedyn neredeyse yarım saattir adamlarımın hepsinden kurtulmayı başarmıştı.

Ona baş belası demek hafif kalır.

Ay soluk parmaklarını şehrin üzerinde uzatıp, her şeyi donuk bir ışıkla kaplasa da bunun onu bulmamıza hiçbir faydası olmamıştı. Gölgeler onun dostuysa ay da suç ortağı olabilirdi. Gümüş ışınları kanının içinden akıp, ışığının altında onu gizleyen saçlarını lekeliyordu.

Kolumdaki yaranın acısıyla yüzümü buruşturarak bir köşeden daha döndüm. Ayaklarım zihninden geçen düşünceler gibi engebeli yola çarpıyordu. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor, dikkatimi aramam gereken sokaklardan uzaklaştırıyordu.

“Onu öldürdüğüne şahit oldum.”

Beş yıl.

Beş yıl önce, ilk kez birini öldürmüştüm. Beş yıl önce ilk kez bir adamın göğsüne kılıç saplamıştım. Beş yıl önce işlediğim birçok suçun ilkinden kaçmadan önce bir adamın yere yığılışını izlemiştim.

Beş yıl önce, öldürdüğüm ilk kişi onun babasıydı.

O bunu nereden biliyordu da ben bilmiyordum? Her şey bir yana, neden babasını öldürmek için görevlendirilmiştim? Belki yanılıyordu. Belki de benden nefret etmek için başka bir neden arıyordu. Kaderimi bana dayatan o rahatsız edici geceyi aklıma getirdim. Odayı, kanı, ellerimin titreyişini neredeyse görebiliyordum...

Oda.

Gerçeğin farkına vardığımda neredeyse tökezleyecektim.

Onun evi. Yakıp kiil ettiğim ev. İçinde durduğum oda...

Oraya ilk kez gitmemiştim. Taşlar yerine oturuyor, ilk görevimi yaptığım o gölgeli evle alevlerin aydınlattığı evi birbirine bağlıyordu.

Ben yaptım. Babasını ben öldürdüm...

Bir kıpırtı fark etmemle başımı yer değiştiren gölgelere doğru çevirdim.

Bir ara sokaktan hızla geçen figürü daha görmeden bunun o olduğundan emindim. Elimde fırlatmaya uygun bir bıçak vardı. Karanlığın içinde kaybolup gitmeden ona nişan aldım.

Acısını ifade etmeye mecali yokmuş gibi çığlığı boğuk çıktı. Telaşsızca yanına gittim. Yere düşmeden önce kirli bir duvara yığılıp aşağı kayışım izledim. Acı içinde hızla nefes alıyordu. Kanlı elini uyluğunda yeniden açtığım, iyileşmekte olan yaraya bastırmıştı.

“Ne yani?” diye homurdandı. “Bacağımı bir kez yaralamak sana yetmedi mi?”

“Eh,” deyip iç çektim. “Hâlâ benden kaçmaya çalıştığına göre anlaşılan sana yetmemiş.”

“Alış buna.”

“Ah, alışmaya başlıyorum.”

Başını duvara yaslamış, gözleri yorgunluktan kapanıyordu. Bitkin görünüyordu. Hem de çok. Uykusuzluktan daha yıkıcı bir şeyin eşiğinde sallanıyormuş gibi. Başımı eğip karanlıkta onu inceledim. “İyi misin Küçük Psişik?”

Güçlkle nefes alarak güldü. “Az önce beni bıçakladın. Sence iyi miyim?”

“Hadi ama, ufak bir sıyrıktı sadece.”

Paedyn o yakıcı, mavi gözlerini bana dikti. “Evet, bıçağın hâlâ iyileşmekte olan bir yarayı sıyrıp geçti. Bunun zaten senin açtığın bir yara olduğunu da eklemeliyim.”

Neredeyse gülümseyecektim. “Ben olduğumu biliyordun demek?”

“Tabii ki sendin,” diye homurdandı. “Neredeyse benim kadar iyi nişan alabilen tek kişi sensin.”

“Neredeyse mi?” dedim hissizce. “Gerçekten mi?”

“Beni duydun Prens.”

Parmaklarının çizmesindeki bıçağa doğru hareketlendiğini görünce bileğini kavradım. “Yeter,” deyip iç geçirdim. “Yorgunum. Sen de yorgunsun. Bu gecelik bu kadar yeter. Yaranı sarmazsan kan kaybından öleceğinden bahsetmiyorum bile.”

“Sence direnmeden seninle gelir miyim?”

“Bence,” diye araya girdim, çizmesinden hançeri çekerken, “biraz dinlenip, yaralarım sardırmazsan direnecek gücün kalmayacak.”

“İstediğin bu değil mi zaten?” Sesi içindeki suçlamanın ağırlığı altında çatladı. “Sana direnmeyi bırakmam? Mücadele etmeden sonumla buluşmam?”

Bir süre onu süzdüm. Çatık kaşlarına çizilmiş inatçılığı inceledim. Gerçekler göğsümü sıkıştırıyor, akciğerlerimin çekemediği içi kalbim çekiyordu. Çünkü hangisinin daha korkutucu olduğuna karar veremiyordum: Direnmeyi bırakmasını izlemek mi, ölmesini izlemek mi?

Onu besleyen ateşi olmadan neydi ki? Bir zamanlar olduğu Gümüş Kurtarıcı’nın basit bir kopyası mı? Uğruna kendimi mahvetmek istediğim kızın hayaleti mi? Bir hiç için savaşırsa ölüm için yaşardı. Fakat bir şey uğruna yanarsa *umut* için yaşardı.

Benimle savaşmasını istiyordum.

Nefretle bile olsa benim için yanmasını istiyordum.

Bir of çektim. Baş döndürücü düşüncelerime eşlik eden duyguları bir nefesle dışarı atıp, yanıt vermek yerine ona, “Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?” dedim.

“Bu çok saçma.”

Mırıltısı boğuktu. Yüzünü örten bezi çekiştirmemle homurdanması da boğuk çıktı.

“Hayır, bu gerekli. Harika görünüyorsun.” Ne kadar çabalasam da her sözcüğüme karışan kahkahayı durduramıyordum. Kısmen çok dikkat çeken saçları ile yüzünü örtmek için, fakat daha çok kumaşı gerektiği gibi katlayamayacak kadar tembel olduğum için başına üstünkörü sardığım eşarbin altından bana öfkeyle baktığını neredeyse hissedebiliyordum.

“Senden nefret ediyorum,” diye tısladı.

“Evet, sen ve bu krallıktaki diğer herkes benden nefret ediyor canım.”

Hancı elini sallayıp beni tezgâhına çağırdı. Paedyn’i biraz ileri ittim. Gönülsüzce topalladı. Yüzümün alt yarısını örten bandananın arkasına gizlenmiş zoraki bir gülümsemeyle, “Sadece bir oda,” dedim. “Elinde ne varsa onu tutacağız.”

“Şanslısınız,” diye homurdandı adam. “Üçüncü katta bir oda boşaldı. Küçük bir oda.”

Yanıt olarak aşınmış tezgâhın üzerine birkaç sikke yuvarladım. Parayı sayan adamı izledim. Aksi bir tavırla bana başını salladı. Sonra gözleri eşarbin yuttuğu kıza takıldı. “Onun nesi var?”

Paedyn’in göremediğim ağzından ukalaca bir yorum çıkarma amacıyla kıpırdandığını hissettim. “Korkunç bir kaza,” diye araya girdim. Başımı hüznle iki yana salladım. “Altında ne olduğunu görmek istemezsin.” Adama bilmiş bir bakış atarak öne eğildim. “Biraz utangaçtır. Haklı tabii.”

Hancı başını salladı. Az önce ona çok komik bir fıkra anlatmışım gibi bir hâli vardı. “O zaman kesinlikle örtülü kalsın!”

Güldü. Ben de güldüm. Paedyn’in çizmesinin topuğu çizmemin içindeki parmaklarımla buluştuğunda dilimi ısırdım.

Paedyn gıcırdayan merdivenlerden körlemesine tökezleyerek çıkarken ve bacağından akan kan her an zemin döşemesine damlayacakken tekrar gülme hatasına düşmedim. Üçüncü kattaki kapı itip açmamla gıcırdadı ve genişliği ancak saraydaki dolabım kadar olan bir oda görüldü. Yatağın neredeyse tüm alanı kapladığı oda müsveddesinin diğer tek aksesuarı köşedeki küvetti. Küflü bir pencereden içeri odayı süsleyen kiri göstermeye yetecek kadar donuk bir ışık sızıyordu.

“Seni öldüreceğim.” Eşarbını yüzünden sıyrıp attı. Bir yığın hâlinde dökülen saçlarına doğru ofladı.

“Demek öyle?” diye sesli düşündüm. “Yaralanmadan önce bile bu konuda sorun yaşıyordun.”

Başını iki yana sallayıp benden uzaklaştı. Sesi uzaktan geliyordu. Sözcükler aslında dillendirilmeyecekmiş, birer düşünce olarak kalacakmış da bir şekilde ağzından çıkıvermiş gibi. “Ben hep yaralıyım. Hep biraz eksik.” Aklıma gelen her yanıt boğazımda düğümlenip kaldığı için olsa gerek, onun odaya bakışını izledim. Eliyle çevresine işaret ederek, “Burayı mı seçtin yani?” diye sordu. “Ne yani, onca adamınla aynı yatakta mı yatacaksın?”

Soğuk bir sesle, “Aman ne komik,” dedim. “Hayır, adamlarım bu gece şehirde kalacaklar. O kadar kalabalık bir grup dikkat çeker ve bunu istemeyiz. Fakat merak etme, sabah yola çıktığımızda bizimle buluşacaklar.”

Bana eskiden bahsettiği hınzırca gülümsemelerini bir nebze hatırlatan bir bakış attı. “Gerçekten benimle tek başına başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Sanırım seninle tek başına başa çıkabilecek tek kişi benim.”

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ ukala piçin tekisin.”

“Korumam gereken bir şöhretim var.”

Homurtuyla güldü. Güçlülükle, aksak adımlarla yanımdan geçip yatağın kenarına çöktü. Kanayan yarasına ve yaranın altındaki katlanmış yorgana baktım. “Çekinme, lütfen yatacağım yatağı kana bula.”

Bana bakmadı bile. “Peki, bu yatakta uyuyacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Sana bunu yapmayacağımı düşündüren nedir?”

Beni görmezden gelerek, varlığımı yok saymaktan son derece memnun bir şekilde uyluğundaki yarayı dikkatle incelemeye başladı.

Pantolonunun bol paçasını kıvrıp bronzlaşmış teninin epey geniş bir kısmını ortaya çıkarması, karanlık odada birden daha önemli görünmüştü.

Kumaş yapış yapış yarayı çekiştirdiğinde dişlerinin arasından tısladı. Yüzü acıdan çarpılmasın diye verdiği mücadeleyi izledim. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirip sessizce, “Gel buraya,” diye iç çektim.

“Ben iyiyim, teşekkürler,” dedi kayıtsızca.

“Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?”

“Madem öyle,” dedi tatlı bir sesle, “beni bırakabilirsin. Sorun çözülmüş olur.”

“İkimiz de bunun bir seçenek olmadığını biliyoruz.”

“Doğru.” Sesi sertti. “Çünkü yeni kralın seni peşimden saldı.”

Aradan birkaç kalp atışı geçtikten sonra, “Babasını, Kral’ı öldürdün,” dedim. “Ayrıca Direniş’in ayaklanmasında kilit bir rol oynadın. Üstelik bunu yapmak için Kitt’i kullandın.”

“Ve hiçbir şeyden pişman değilim.” Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyordu. O gözlerde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. “Yaptığım her şey, uğruna savaştığım her şey Ilya içindi.”

Çenem gerildi. “Buna Ilya’nın kralını öldürmek de dahil mi?”

Gözlerini benden kaçırıp başını iki yana salladı. “O Sınav’a katıldığım anda sonunda Kral’ı öldürmek gibi bir planım yoktu. O bana saldırdı.” Gözlerinde korkutucu bir şekilde yalvarmayı andıran bir şey vardı. Yaptığı şey için af dilemek adına değil, bunu neden yaptığını anlamamı istediği için. “Fakat onun kararmış kalbine bıçak saplamayı daha önce defalarca düşünmediğim anlamına da gelmiyor bu.”

Her sözcüğüne bulanık nefrete rağmen ondan duyduğum en dürüst ifadeydi bu. Bunu sesinin kısıklığında işitebiliyor, titreyen ellerinde görebiliyordum. O ana kadarki her şey sahte olabilirdi; bir maske, beni cezbetmek için uydurulmuş bir peri masalı. Fakat o andan itibaren, karşımdaki, o ana dek gördüğüm en sahici şeydi.

Aramızdaki sessizliği uzatmaktan memnun bir şekilde iç çektim. Yerdeki küçük, ahşap küveti kucakladım. Aşağı inip, küveti buz gibi suyla doldururken onu yalnız bırakmaktan endişe etmedim. Yaraları yüzünden karşımda titrememek için kendini zor tutarken buna gerek yoktu.

Dik merdivenlerden yukarı doğru attığım her adımda küvetin kenarlarından su akıyordu. Kapıyı ıslak çizmemle itip açtığımda, kar-

şımdaki yatağa yığılmış kızın bıraktığımdan farklı göründüğünü fark ettim. Saçları bedenine karışıyor gibiydi, titreyen ellerini boyayan kızıl dışında rengi tamamen solmuştu. Boş bakan gözlerle parmaklarını kaplayan kana bakıyor, manzara karşısında zorlukla yutkunuyor ve her sığ nefesinde titriyordu.

Gümüş Kurtarıcı'da bir terslik vardı.

Benden beklenen de bunu umursamamam.

Travmanın daha kötü şekillere büründüğünü görmüştüm. Cesareti kötürüm bıraktığını, hayalleri yiyip bitirdiğini ve insanların içini boşaltıp kabuklarını tükürdüğünü görmüştüm. Travma ve ben birbirimizi iyi tanırdık.

“Buraya gel.”

Komut bu sefer daha yumuşaktı. Sempatı sesimdeki sertliğı bastırılmış gibiydi. Gözleri gözlerime çevrildi. Odaklanmayan, panik dolu gözler. Gözlerini kırptırdı. Sesi çatallaşarak söze girdi. “Be-ben yapamam...”

“Bilmeme gerek yok,” diye sessizce araya girdim. Çünkü gerek yoktu. Geceleri onu neyin uyutmadığını, rüyalarına neyin girdiğini, neden öyle titrediğini bilmeme gerek yoktu. Çünkü bunu bilmek, onu tanımayı gerektiriyordu. Bu da bir daha yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeydi.

Tekrarlamamak için umutsuzca çabaladığım tarihi o.

Ve o gece yeterince başarısız olmuştum.

Yutkunmasını izledim. Yataktan kayıp, yıpranmış döşeme tah-talarının üzerine, yanıma oturmasını izledim. Zaman kaybetmeden kanlı parmaklarını dondurucu suya daldırıp uyuşmuş ellerini ovdu.

Gözlerim onun üzerinde gezindi. Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek, gözlerimin boynundaki zikzaklı yara izinde oyalanmasına izin verdim. Yara hakkında soru sormaya gerek görmedim çünkü babamın işi olduğunu zaten biliyordum. Paedyn'in derisini oymak için kullandığı basınç miktarını neredeyse tam olarak hissedebiliyordum.

Fakat yaranın fiziksel formundan çok daha derine indiğini bildiğim için tek kelime etmedim. Bu düşünce bana onun duygularına karşı hâlâ ne kadar özenli olduğumu hatırlattı. Çıldırııcıydı bu.

Kendisini kendi kanından arındırma görevine o kadar kaptırmıştı ki onu bileklerinden tutup gerçeğe döndürmek zorunda kaldım. “Niyetin derini kazımak değilse bence bu kadarı yeterli.”

Yavaşça başını salladı. Damlaların aktığı ellerini ellerimden çekip, İmparatorluk Muhafızlarından birinin çantasından çıkardığım buruşuk gömleğe sildi. Çantayı sallamamla kirli sargı ruloları çantadan yere yuvarlandı. Kaşlarımı çatıp, içlerinden birini çözmek için uğraştım.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu. Sesi boğuktu.

Başımı kaldırıp ona bakmadım. “Eh, kan kaybından ölmene izin veremem, değil mi? Aslında bencilce bir sebebi var. Seni eve kadar taşımak zorunda kalmak istemem.”

Bunun üzerine gönülsüzce ofladı. “O zaman benim için büyük planları olmalı. Diri olmamı gerektiren planlar.”

Uzun bir süre sessiz kaldım. Yarayı sırlıslamak bir bandajla temizlemekle vakit geçirdim. Aramızdaki tek sesler, acı dolu boğuk tıslamalar ve su damlalarının düzenli şırıltılarıydı.

Sonunda cevap vermeye tenezzül ettiğimde sormadığı bir sorunun cevabını vermiş oldum. “Bilmiyordum.”

Gözleri gözlerimle buluşmakta zorlandı. “Neyi bilmiyordun?”

“Babanı. Bilmiyordum. O zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordum. Şu ana dek de bundan haberim olmadı.”

Dokunuşumun altında donakaldı. Sargı için bacağını hazırlarken acele etmedim. İnce pantolonun paçasını nazikçe daha da yukarı sıvarken yutkundum. Sonunda konuştuğunda bana yapmam gereken işin haricinde odaklanacak bir şey verdiği için Veba’ya sessizce şükrettim.

Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak çıktı. Telaşlanmam mı yoksa rahatlamam mı gerektiğinden emin olamadım. “O gece kimi öldürdüğünü bilmiyor muydun?”

Buruk kahkahamı bastırdım. “O gece birini öldüreceğimi bile bilmiyordum. Kaderimin bu kadar erken başlayacağını bilmiyordum.”

“Gizemli olma,” diye mırıldandı. “Konu bu olduğunda bunu yapma.”

İç çekip sargıyı yavaşça uyluğuna sarmaya başladım. “On dört yaşındaydım. Kral’dan aldığım... eğitimin tam ortalarında. Gelece-

ğimin neye benzeyeceğini bilerek büyümüştüm fakat günün birinde o gelecekle yüzleşmeye hazır olacağım anlamına gelmiyordu bu.” Sargıyı sıkımla ırkıldı. “O gün uyandığımda savunmasız bir adamı soğukkanlılıkla öldüreceğimi bilmiyordum. Babamın bunu yapmazsam beni aynısını bana yapmakla tehdit edeceğini bilmiyordum.”

“Sana...” Derin bir nefes alarak yutkundı. Yüzündeki acının, sarmayı bitirdiğim yarayla pek bir ilgisi olduğundan şüpheliydim. “Sana onu neden öldürdüğünü söylemedi mi?”

Ona bakarak başımı hafifçe iki yana salladım. “Görevlerimin ilk üç yılında, bana kimi öldürdüğüm konusunda hiçbir bilgi verilmedi. O buna körü körüne itaat derdi. Bana İnfazcı’nın başka bir şey bilmesine gerek olmadığını söylerdi. Kral’ın emirlerinin asla sorgulanmaması gerektiğini.”

Gözleri gözlerime çevrilip mavi bir alev gibi yandı. “Masum insanları öldürüyor olabiliydin. Masum insanları *öldürdün* de.” Göğsü şişip inen Paedyn benden uzaklaştı ve duvara bakarak alaycı bir ses çıkardı. “Peki ne amaçla? Bağlılığını, emirlere körü körüne uyma isteğini sınamak için mi?”

Gözlerim ondan hiç ayrılmadı. “Sanırım bunun sebebinin ne olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Ondan beklediğim gibi başını salladı. “Yaptığım şey için kimse- nin bana teşekkür etmemesi çok şaşırtıcı.”

Ona baktım. Göğsümde kalbim olabilecek bir şeyin sıkıştığını hissettim. Babamın göğsüne bir kılıç sapladığı için ona teşekkür etme düşüncesi şimdiye kadar düşündüğüm en acımasızca şey olabiliyordu. Yine de vücuduma dağılan yara izleri, soğuk ellerin ve kızgın öfkenin anılarını canlandıran birer ağıttı. Sayısız maskelerimin her biri, onları şekillendiren adamın birer yadigârıydı.

Belki de ona teşekkür etmeliyim.

Hayattayken babamı sevdiğimi hatırlamıyordum. Fakat şimdi? Ölüm köklü bir bağlılığı açığa çıkarır mıydı? Yası sevgiden, suçluluğu suçluluk hissinin eksikliğinden ayırt edemiyordum.

Pantolonunun paçasını sıyırmaya başlarken yüzünü buruşturmak için yanağının içini ısırdı. “Sanırım sana teşekkür etmeliyim.”

Onu süzdüm. Aramızdaki sessizlik uzadı. Başka bir şey söylemeyince kaşlarımı kaldırdım. “Bekliyorum.”

“Çok da heyecanlanma. Sana teşekkür *etmeliyim* demiştim.”

Bunu komik bulmuş olabileceğimi düşündürecek bir homurtu çıkardım. O ise gülümsüyor olabileceğini düşündürecek bir şekilde dudaklarını kaldırdı. Ayağa kalkmaya çalışınca, gözlerimi karşımda dikilen Paedyn’in gözlerinden ayırmadan onu takip ettim.

“Arkanı dön,” diye buyurdu.

“Affedersin?”

“Arkanı dön. Üstümü değiştirmek istiyorum.” Ellerini bana doğru sallayıp itaat etmemi işaret etti.

“Bilemiyorum,” diye iç çektim. Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturdum. “Arkamı döndüğümde pencereden atlamayacağını nereden bileceğim?”

Nemli ödünç gömleği kaşlarını çatarak eline aldı. “Sırtın dönükken yapmayı düşündüğüm tek şey o sırta bir hançer saplamak.”

“Bu sözlerinin sana faydası olacağını sanmıyorum...”

Çanta ben havada yakalayamadan karnıma çarptı. “Sadece arkanı dön,” diye homurdandı. Gözleri meydan okuyan bir ışıkla parlıyordu.

Ağır ağır dönüp karşıdaki duvara boş gözlerle baktım. Benimle sohbet etmeye tenezzül etmedi. Beni bir süre sonra yere düşen giysilerin hışırtısıyla baş başa bıraktı. Dudaklarının tadına baktığım için onları arzulamamak çok zor geliyordu. Hele o dudakları arzulamamam gerektiğini bildiğim için. Bunun da bana hiç faydası yoktu.

Yatak arkamda gıcırdarken, “Artık dönebilir miyim?” diye sordum.

“Şışt, uyumaya çalışıyorum.”

Döndüğümde yorganın üzerine yayıldığını, çalınmış gri gömleğinin onu bütünüyle yuttuğunu gördüm. Kollarını ve bacaklarını iki yana açmış, yatağın mümkün olduğunca büyük bir kısmını kaplamaya çalışıyordu. Böyle bir manzarayı hiç ummadığımdan neredeyse kahkahalara boğulacaktım. “Ne?..”

“Üzgünüm,” dedi. Gözleri kapalı, dudaklarını bükerek. “Yatakta yer kalmadı.”

Hissiz bir tonda, “Bunu görebiliyorum,” diye yanıt verdim.

Üzerine devrildiği yorganı çekiştirmemle gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen ne yaptığını?..”

“Uzlaşıyorum,” diyerek sözünü yarıda kestim. “Sen yatağı alırsan, ben de en azından battaniyeyi alırım.”

“Tamam.” Düz yastığa yasladığı başını hafifçe sallayıp teklifimi kabul etti. Saçları yastığın üzerine dökülmüştü.

Diğer yastığı başının yanından çekip aldım. Yastık demeye bin şahit isteyen şeyi kabartmaya çalışsam da başaramadım. “Bunu da alıyorum.”

Yan yatıp çarşafın içine gömülmeden önce bana bir bakış attı. “Anlaştık.”

Böylece *yatağının* yanındaki sert zemine sürgün edildim. Yorgan kaşındırıyordu. Zemin sertti ve yastığın varlığıyla yokluğu birdi. Fakat daha kötü koşullarda da uyumuştum.

Yine de başka bir hayatta, başka bir zamanda, birbirimizi seçebildiğimiz başka bir fırsatta o yatakta onun yanında olabilirdim, diye düşünmeden edemiyordum.

17. BÖLÜM

Paedyn

“Beş saniye içinde seni yastıkla boğacağım.”

Homurdanıp Prens'in tehdidini memnuniyetle duymazdan geldim ve fırça gibi yatak örtülerine daha da gömüldüm. Bu, bana yaptığı üçüncü ve sözde son uyarıydı. Bunu aklımda tutarak yatağın kenarındaki talepkâr İnfazcı'yı memnuniyetle görmezden geldim.

Yamru yumru bir yastık yüzüme çarpıp ağzımdan çıkmaya hazırlanan bir dizi küfrü boğdu. Orta parmağımı ona göstermek için elimi kaldırdım. Dillendirilmemiş sözcüklerime kendi iki sözcüğüyle karşılık verdi: “Yataktan... kalk...”

Buruşuk yastığın altından, “Eğer beni ölüme götürüyorsan,” diye homurdandım, “hiç olmazsa bırak da son kez bir yatakta keyif çata-yım.”

“Yatakta keyif çatacak onca saatin oldu. Bunu dert etme derim.”

Yastığı yüzümden ayırıp karanlık odaya baktım. Bulanık pence-renin ötesinde hâlâ yer yer karanlıkla lekelenen bulutlu bir gökyüzü vardı. “Güneş daha doğmadı bile. Bu yüzden benim de yeni güne başlamam için bir sebep yok.”

Kai hissiz bir tonda, “Etkileyici bir argüman,” dedi. “Kalk... He-men...”

Burnumdan iç çekerek boş gözlerle tavana baktım. Geceyi İn-fazcı'dan kaçışımı planlayarak geçirmeyi planlamıştım ama başımı

yastığa koyduğum anda üzerime çöken uyuşukluk dalgasına karşı koyamamıştım. Sizi sırtınızdan bıçaklamaya can atan birinin yanında öyle muşıl muşıl uyumak korkutucuydu.

Kendimi yıpranmış çarşaflardan sıyrıp, yataktan hantalca aşağı kayarken bacağımdaki unuttuğum yaranın verdiği acıyla yüzümü buruşturdum. Kai'in gözleri hareketimi takip etti. Kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı, nefesimin kesilişini izledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Oflamamla gözlerime düşen gümüş rengi saç tellerim yüzümden uzaklaştı. "Benim iyiliğimi düşünüyormuş gibi davranma Prens. Ben sadece senin tamamlaman gereken bir başka görevim."

Bunun üzerine hafifçe gerilir gibi oldu. Fakat sonrasında ağzından çıkan sözler takındığı temkinli tavırla uyuşmuyordu. "Evet, görevimin eve dönüş yolculuğuna dayanabilecek kadar iyi olması gerekiyor."

Ev.

Bu kelime gözlerimi yaşartıp boğazımı yaktı. Tıpkı çocukluğumun yakıcı parçalarından kaçarken dumanın yaptığı gibi. Evlerimin her biri yok olmuştu... Babam, Adena'm, Merchant ve Elm'in köşesindeki evim.

Evsizdim. Umutsuzdum. Ruhum bomboştu.

"Orası benim evim değil." Sözcükleri fısıldamak istemesem de birer fısıltı gibi çıktılar. Fakat o bana haykırmışım gibi baktı.

"İlya?" diye sordu sakince. "İlya senin evin değil mi?"

"Hiçbir yer benim evim değil. Hiç *kimse* benim evim değil. Artık değil." Gözlerimi gözlerinden ayırmadan başımı kaldırıp, "Sen ve kralın yüzünden," diye ekledim.

Birbirimize baktık. Yüzümü süzdü. "Ailesinden birini kaybeden yalnızca sen değilsin."

"Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Ben de sana," diye karşılık verdi. "Benim de artık yetim olduğumu unuttun mu? Yoksa Kral'm göğsüne kılıç saplarken bu aklına gelmedi mi?"

Neredeyse hırlayarak, ona gri gözlerinde büyüyen fırtınayı görebilecek kadar yaklaşıp, "Sen bir baba öldürdün," dedim. "Ben bir *canavar* öldürdüm."

Gözleri gözlerimi taradı. İçlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey yanıyordu. “Sana yaptığı onca şeyi unuttun mu?” diye fısıldadım. Çocukluğunda ona karşı işlenen suçları hatırlaması için yakarak. “Sana yaptırdığı tüm o şeyleri? Bu krallığa yaptıklarından bahsetmiyorum bile...”

“Yeter.” Amirane, alçak sesi sesimi kesti. “Bu kadarı yeter.”

“Ne yani? Gerçeği işitmeyi kaldıramıyor musun?”

Kolumu tuttu. Elleri sıradaki sözleri gibi nasırlıydı. “Yeter dedim. Gidiyoruz.”

Bu sözlerinin ardından ellerim çantama gitti ve beni peşi sırada merdivenlerden aşağı çekiştirdi. Aşağıya vardığımızda eşarbımı üstünkörü bana dolamaya başladı. Kumaşı yüzüme ve saçlarıma saran Prens’in çevik ellerini iteledim. Ayakları gıcırdayan zemin döşemelerine değer değmez, tezgâhın arkasında homurdanan adama bir sikke fırlattı ve beni viran handan dışarı sürüklerken hancıya son bir kez bakmaya tenezzül etmedi.

Yükselen güneşin kör edici ışığında gözlerimi kırıştırdım. Kai beni insan denizinin içinde yönlendirirken hafifçe tökezledim. Sokaklar tüccarlarla dolup taşıyor, kargaşa içinde boğuluyordu. İnfazcı beni kalabalığın arasından geçirirken, gözleri yüzünün alt yarısını örten bandananın üzerinde bir o yüze bir diğerine çevriliyordu. Göze batacak bir saç rengi olmadığı için kendisini o kadar kolayca gizleyebilmesine imreniyordum.

Bileğimi avucunun içinde oynatarak elinden kurtulmanın yollarını aradım.

Adımlarını yavaşlatmadan, “Aklından bile geçirme,” diye mırıldandı.

Arkasından gözlerimi devirdim. Giderek daha çekilmez oluyordu.

Bizi dar bir ara sokağa soktu ve omzunun üzerinden bana bir bakış atacak kadar bir süre durakladı. “İyi misin?”

“Olmasam duracaksın da sanki!”

“Beni gerçekten çok iyi tanıyorsun,” diye mırıldanıp beni başka bir kalabalık sokağa çekti. Çok sayıda keskin dönüşten sonra peşinden daha yavaş gelmeye, uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanmaya başladım. Bacağım yanıyor, hafif fakat sürekli ağrı giderek daha zorlu bir hâl alıyordu.

Nefes nefese kaldığımı işitiyor, ayaklarımı sürüdüğümü hissediyor olmalıydı ki gölgeli bir ara sokağa girip durdu. “Formdan düştün mü Gray?”

Ona ters ters bakıp gözlerimi bacağımdaki yaraya çevirdim. “Tabii ya, hızımın durmadan kan kaybediyor olmamla hiçbir ilgisi yok.”

“Of, abartma.” Sözleri rahatsa da vücudumda gezinip, nihayet bacağıma çevrilen gözlerindeki bakış hiç de öyle değildi. Sonra birden önümde çömelip ellerini bacağıma dayadı. Altımdaki dağınık siyah saçları kaplayan eğik başa şaşkınca bakmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Yırtık pantolonumun altından seçilen sargıyı yokladı. Parmakları tenime sürtündü. “Gerçekten kanaman mı var yoksa molaya ihtiyacın olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçı mısın?”

“Belki de,” dedim sahte bir gülümsemeyle, “mola vermem gerekiyor çünkü kan kaybediyorum. Senin yüzünden.”

Artık açıkta olan yarama dalgınca bakıp bana keyifle, “Hım,” dedi. Bacağımdan kızıl çizgiler hâlinde akan sıcak kanı eliyle silmesiyle irkildim. Dokunuşu çok nazikti ve ilgiye benzer bir şeyle maskelenmişti. Elleri bacağımın yanlarında gezinirken yutkunup sessizce kendime neden yaralandığımı hatırlattım. Kaçmamın sebebini. Neden o kadar perişan hâlde olduğumu.

Sonra elleri tenimden aşağı kayıp gömleğinin eteğini çekti. Beni gölgede sinir bozucu bir şekilde üşümeye bıraktı. Diz çöktüğü yerden bacağımı kendisine doğru çekip kendi bacağının üzerine koymadan önce bir parça kumaşı zorlanmadan yırttı. Kendimi bu manzarayı kibirli bir gülümsemeyle hafızama kazır hâlde buldum.

Prens önümde diz çökmüşken kendimi hiç de Sıradan hissetmiyordum.

“Kıpırdama,” diye mırıldandı. “Sarhoş gibi yalpalıyorsun.”

Alnına dökülen siyah saçlarına bakıp kaşlarımı çattım. “Bacaklarımdan birini çaldın.”

“Evet, bir bacağımı. Dengeni değil.”

Elimi dayadığım duvara bakıp başımı iki yana salladım. “Tahammül edilmez birisin.”

Kai iğreti sargıyı bağladıktan sonra bacağımı yavaşça yere indirirken sırtıttığını göz ucuyla fark ettim. Ayağa kalktı. Tepemde öyle

bir yükseldi ki kendini geriye, kirli duvara doğru kararsız bir adım atarken buldum.

“Daha iyi misin?” diye sordu. Ürkekliğini fark edince bakışı yumuşamıştı.

Güç bela, “İyiyim,” dedim, “ölümüne yürüyebileceğim, merak etme.”

Gözleri üzerimde gezinip beni kuşkuyla süzdü. “O zaman yola çıksak iyi olur.”

18. BÖLÜM

Ritt

Temiz hava bana yabancı geliyordu.

Aralanmış pencerenin yanında durup, boğucu çalışma odasına esen serin yabancılik hissini içime çektim. Aşağımda uzanan, canlı renklerde çimlerden bir örtüyle kaplı arazi kat kat bulutlardan sızan güneş ışığıyla parlıyordu.

Burada çok sık dikilmiyordum. Perdeleri dedikoducu çalışanlarımın beni fark edebileceği kadar uzun süre açmıyordum. Fakat yemeklerden sonra kendime bu hakkı tanıyordum.

Üzerindekilerin yarısını yediğim tabağı pencereden dışarı uzatıp kalan yemeğin aşağıdaki çimenlere dökülüşünü izledim. Sebzeler–patatesler, havuçlar, sevmemeye başladığım lifli bir tür fasulye–yumuşak bir sesle yere düşüp attığım artıkların büyüyen yığınınna eklendi.

Rutinimin iyileştirilmesi gereken kısmıydı bu. İlk başlarda tabağımı temizlemenin ve hizmetçilerin gönlünü almanın bir yoluydu. Daha doğrusu hazırladığı yemeği yiyip bitirdiğimi kanıtlayıp Gail’in gönlünü almanın. Ancak son zamanlarda, kapımın önündeki fısıltılar getirilen her yemekten önce daha da artmaya başlamıştı. Belki de yenmemiş yemek yığının nihayet bulunmuştu ve Gail’in elleriyle beslemek için içeri dalması an meselesiydi.

Kapı çalınca o günün geldiğini düşündüm.

“Girin.” Huzursuz parmaklarımı darmadağın saçlarımın üzerinde gezdirerek dikilen telleri düzeltmeye çalıştım. Buruşuk gömleğim dikkatimi çeken bir sonraki sorun oldu. Fakat kapı açılmadan önce elimi kumaşın üzerinde gezdirebilecek zamanı bile bulamamıştım.

Başımı kaldırdığımda göz göze geldiğim kişi Gail olmadı.

“İşte benim münzevi kuzenim.”

Yüzümde beliren gülümseme beni bile şaşırttı. “Merhaba Andy.”

Çalışma odasına doğru bir adım daha attı. Bal rengi gözleri odanın her karışını taradı. Boğazımı temizleyip hantal hareketlerle yerime oturdum. “Ziyaretinin... özel bir nedeni var mı?”

Bakışlarını açık pencereden ayırıp bana çevirdi. “Eh, aslında buraya... şeyi düzeltmek için geldim...” Sözüünü yarıda kesti. Besbelli bir şekilde bir bahane uydurmaya çalışıyordu. “Pencereni...” İkimizi de ikna etmeye çalışarak başını salladı. “Evet, pencereni.”

Ağır ağır konuşarak, “Penceremi tamir etmeye geldin demek?” dedim.

“İşim bu!” Belindeki alet kemerine işaret etti. Burnundaki halka ışıpta parladı. “O kadar becerimin arasında şatoda hâlâ bir Mahir olarak çalıştığımı unutmak kolay, biliyorum.”

Gözlerim belini saran yıpranmış derinin üzerinde gezindi. Her santimi içine gelişi güzel atılmış aletlerle doluydu. Andy’nin şarap kırmızısı saçlarla kaplı başının babasının kalçasına ancak ulaştığı günleri hatırlıyordum. Gerçi Andy babasının kışına yapışmış gibiydi. Babası nereye giderse o da peşinden giderdi.

Doğal olarak bildiği her şeyi ona babası öğretmişti. Tamir etme, yamama, yaratma sanatı... Hepsi bir Mahir’in görevinin parçalarıydı. Damarlarında dolaşan eşsiz değişim yeteneğine rağmen, çoğu kişinin önemsiz bir tutku olarak gördüğü şeyin peşinden gitmeyi seçmişti.

Ellerini beline götürüp iç çekti. “Fakat birinin senin ve Kai’ın arkasını toplaması gerekiyor ve benim bu konuda epey tecrübem var.”

Ağzından çıkan her sözcüğe başımı sallayarak karşılık verdim. Ani kavgalarımız sırasında kırıp döktüğümüz birçok şeyi anımsadım. Sadece kardeş olduğumuz, şimdiki parlak, yeni ünvanlarımızın yükünü taşımadığımız zamanları.

Beni dikkatle süzmesine daha fazla dayanamaz olunca, meşgulmüşüm gibi davranmaya başladım. Elimdeki kâğıtları karıştırarak,

dağınık masamın üzerindeki her şeyi düzeltmeye çalıştım. “Pencerede hiçbir sorun yok Andy. Beni görmek istiyorsan sorman yeterliydi.”

Yüzüne kederli bir gölge düştü. “Peki, bana izin verir miydin? Yani seni görmeme.”

İşte başlıyoruz.

Bu konuşmadan daha uzun süre kaçabileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. İç çekerek, “Meşguldüm,” dedim.

“Doğru.” Başını salladı. Gözleri uzaklara daldı. “Artık bir kralısın. Artık benim kralımsın. Buna alışmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.” Duraksadı. “Özellikle de olanlardan sonra.”

Babamın vahşice öldürülmesini mi kastediyorsun? Kanlı bedeninin yanında diz çöküp boynunu kesen hançere bakmamı mı? Söylemek istediğin bu muydu kuzenim?

Düşüncelerin seli karşısında dilimi ısırđım. “Evet... zor oldu.”

“Jax seni özledi. Beni delirtiyor, o yüzden onu benden kurtarmaktan çekinme.” Bunları bakışlarını gölgeleyen hüzne rağmen o ısıltılı gülümsemesiyle söylemişti. “Pekâlâ, tamam. İkimiz de seni öz-lüyoruz. Son zamanlarda birçok sorunla uğraştığını biliyorum fakat bu çalışma odasından çıkmak sana gerçekten iyi gelebilir ve...”

“Andy.” Mürekkep lekeli elimi kaldırarak onu tek hareketle susturdum. “Ben burada iyiyim. Gerçekten.”

Sözlerim o kadar kararlıydı ki neredeyse ben bile inanacaktım.

Andy donakaldı. Gülümsedi. Hızlı adımlarla pencereye doğru yürüdü.

Sesinde o tanıdık gerginlikle, “Biliyor musun,” dedi, “penceren sahiden bozuk bence.”

Önümde yığılı duran kâğıtlardan başımı kaldırıp ona bakmadım. “Nedenmiş o?”

Sesindeki meydan okumayı işitebiliyordum. “Şey, pencereden hep yiyecek düşüyor da ondan.”

Sessizlik çöktü. Sadece masaya vurduğum parmaklarımın sesi işitiliyordu.

Yüzümü ona çevirdiğimde kollarını malzeme kemerinin üzerinde kavuşturduğunu gördüm. Sorgulayan bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. “Bunu bana açıklamak ister misin?”

Bir an için bunun üzerine düşündüm. “Hayır.”

Alaycı bir ses çıkardı. “Hadi ama!”

“Haklısın. Pencere bozuk olmalı.”

“Kitt.”

“*Kral.*”

Düzeltemem karşısında gözlerini kırıştırdı. Birdenbire sertleşen yüzüm karşısında sırtını dikleştirdi. “Artık *kral* diyeceksin. Her şey farklı... Ben farklıyım.” Başımı sallayarak, “O gitti ve o bana emretmedikçe nasıl nefes alacağımı bile bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Bana yemek yememi emretmedikçe. *Yaşamamı* emretmedikçe.”

Ellerim titriyordu. Akmayan yaşlar yorgun gözlerimi yakarken kâğıtlar dağınık yığınlarından kaydı.

Andy’nin yüzü buruştu. Şarap kırmızısı kaşları acıma duygusuyla çatıldı. “Ah, Kitt...”

Yanımda diz çökmesine fırsat vermeden dimdik ayağa kalktım. Boğazımdaki düğümü temizleyerek, “Çıkabilirsin Andy,” diye mırıldandım.

“Kitt, bekle...”

“Çıkabilirsin.”

Bir nefes çekerek ayağa kalktı. “Pencereyi tamir etmene yardım edeyim. Lütfen. Bozuk kalmak zorunda değil.”

Ona baktım. Onun da bana bakmasına izin verdim.

Ancak dingin maskemin üzerindeki her çatlağı incelemeyi bitirdiğinde, “Korkarım tamir edilemeyecek hâlde,” dedim.

19. BÖLÜM

Paedyn

“Bu gerçekten gerekli mi?”

Bir kaşımı kaldırıp bileklerimi sıkan, derimi yaralayan sert halatlara baktım. İnfazcı cevap olarak gölgelerin arasında hafifçe gülümsedi. Sonra bağları iyice sıkılaştırdı. Bağlı ellerimle etrafımızı saran çorak araziye işaret ederek alaycı bir ses çıkardım. “Beni şimdi mi bağlamaya karar verdin? Çölde, tüm İmparatorluk Muhafızların ensemdeyken mi?”

Fakat Prens bana olan ilgisini çoktan kaybetmiş, huzursuz atlardan birinin dizginlerini tutmak üzere dönmüştü. “Tüm bunlar bir Sıradan için mi?” Kum örtüsü boğmasın diye sesimi yükselttim. “Seni bu kadar korkutacağım kimin aklına gelirdi?” Ağzımı tekrar açtım. Kesinlikle dikkatini çekecek bir başka laf söyleyeceğim sırada sırtımdan itilip sendeledim ve başımı belaya sokmasına ramak kalan dilimi ısırdım.

“Kaltak.”

Kulağımda bir tıslama, omurgamda bir ürperti idi ses. İmparatorluk Muhafızı daha ben dengemi sağlayamadan saçlarımı eliyle çekip, hırlayarak beni göğsüne doğru çekti. Acıdan nefesim kesildi. Dudaklarının kulağıma değdiğini hissedip irkildim. “Pis Sıradan. Boğazını şuracıkta kesmeliyim...”

“Bak sana ne diyeceğim asker... Adını öğrenmeye bile tenezzül etmedim. İşte hayatına verdiğim değer o kadar az.”

İnfazcı'nın ses tonu İmparatorluk Muhafızı'nın arkamda kaskatı kesilmesine neden oldu. Prens bize doğru adım atarken adam sırtını hafifçe dikleştirdi. Kai'in önümde beliren geniş göğsüne bakıp, dudaklarından dökülen aldatıcı derecede sakın sözlerle rağmen o göğsün hızla inip kalkışını izledim. Rahat bir tavırla, "Bu yüzden," dedi, "ona bir daha elini sürersen sana yapmaktan mutluluk duyacağım şeyleri bir hayal et."

İmparatorluk Muhafızı beni kendisinden uzaklaştırmak için öyle bir itti ki tökezleyerek İnfazcı'ya çarpmamak için kendimi zor tuttum. Sonra iğreti bir özür mırıldanıp, emirden çok tehdit olan sözleri başıyla onayladı. Sendeleyerek Prens'ten ve yüzünü kaplayan sert, sorgulayıcı bakıştan uzaklaştım.

İlgiye, endişeye ya da iyiliğe yakın bir şey değildi bu. Hayır, sahiplenmeydi. Bölgesini savunan bir yırtıcıya has bir tehdit. Ben onun avıydım, onun ödülüydüm, onun tutsağıydım. Onun, sadece onun.

Bundan nefret ediyordum. Ona *ait olmaktan* nefret ediyordum.

"Buraya gel."

Bu açık emir karşısında, onun kontrol edebileceği bir tutsaktan fazlası olduğum gerçeğini açıkça göz ardı etmesi karşısında şaşırdım. Emri tam tersi bir etki yaratıp ayaklarımı ondan uzaklaşmaya itti. Bana başını yana eğerek karşılık verdi. Gözlerinin üzerinde gezindiği şey yüzüme işleyen tiksintiden geri kalan ifade olsa gerekti. Ağır ağır konuşarak, bana doğru aynı derecede yavaş bir adım atıp, "Gidiyoruz," dedi. "Eğer çölde yürümeyi tercih edersen, buyur yürü. Aksi takdirde, lanet bir ata binmeni isteyeceğim."

Gözlerim burunlarından soluyup kumları dağıtan hayvanlara çevrildi. Yutkundum. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Bir adım daha. "Öyle mi?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Yürümeyi tercih ederim."

"*Gümüüş Kurtarıcı*." Gülümsüyordu. "Atlardan korkuyor demek?"

Hafif kahkahalar kulaklarıma dolup, benimle alay etti. Etrafımda kıs kıs gülenleri duymazdan gelip, bunun yerine gözlerimi karşımda sessizce keyiflenen piç kurusuna diktim. "Eh, çocukluğumda ata binecek kadar ayrıcalıklı olamamışımdır belki? Bu yüzden onları... huzursuz edici bulmaya hakkım olduğunu düşünüyorum."

Kendisi bana yaklaşıp sadece benim işitebileceğim şekilde, “He-pimizin korkuları var Gray,” diye mırıldandı. “Gerçi ben senin hiçbir korkun olmadığına inanmaya başlamıştım. Hele atlardan korkacağın hiç aklıma gelmezdi.”

Ona gösterdiğim dişlerimin arasından, “Korkmuyorum,” dedim. “Sadece biraz alıştırmaya ihtiyacım var.”

Kai bağlı bileğimi uzun bir iple kendi atına bağlarken karanlıkta dudaklarının seğirişini zar zor seçebildim. “Ayak uydurmaya çalış Gray. Seni çöl boyunca sürüklemek zorunda kalmak istemiyorum.”

Sırtına bakan gözlerimi devirdim. Fakat hemen sonra, o gözleri eyerin üzerine çıkarken gömleğinin dikişlerini zorlayan kaslarından hızla kaçırdım. Bu manzara karşısında aklım çatıya gitti. Başımı iki yana sallayıp bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Çok geçmeden Kai’ın yanında sendeleyerek yürümeye başladım. Yanımda beliren kısırakla arama olabildiğince mesafe koymaya çalıştım. Etrafımıza dağılmış İmparatorluk Muhafızları biz çöle ayak basmadan önce çökmesini beklediğimiz karanlığa bürünmüş, gölgeler içinde kalmıştı. Öğleden sonramı Prens ve maiyetiyle geçirmek boğucu sıcak kadar feciydi. Ta ki güneş nihayet bize işkence etmekten bıkip, buluttan yatağına gömülene ve biz çöldeki yürüyüşümüze başlarken ayın bize rehberlik etmesine izin verene kadar.

Zaman akıp gidiyordu. Bunu da sadece yaramdan yayılan ve giderek artan acıdan anlıyordum. Her adım yakıyor, birkaç saatliğine kaçabildiğimiz güneş gibi kavuruyordu. Ne kadar engel olmaya çalışsam da çok geçmeden adımlarım aksamaya başladı.

Fakat Kai yanımda boğazını temizlediğinde acım karşısında dilimi ısırarak kendimi doğrulmaya zorladım. “Yavaşlıyorsun Gray.” Sesi alçak, epeydir konuşmadığı için boğuktu.

Gözlerimi ayaklarımın altında kayan kumdan ayırmadan, “Koşmamı mı istersiniz Majesteleri?” dedim.

“Koşmayı denemeni görmek isterim. En hafif tabirle eğlenceli olurdu.”

Ona bir bakış attım. “Benim yaşam amacım eğlendirmek Majesteleri.”

Boğazına bir öksürük takıldı. Ondan beklenebilecek kahkahaya en yakın sestisi bu. “Durun,” diye emredip atını dizginlerini çekerek

durdurdu. Yanında sendeledim. Neredeyse hayvana yaslanacaktım. Sıra hâlinde ilerleyen İmparatorluk Muhafızları dizginlerini çekip etrafımızı sardılar.

Eyerinden zarıfçe inip aramızdaki mesafeyi kapatan Prens'i izledim. Yutkunarak çenesindeki kasları, gözlerinin vücudumda izlediği çizgiyi takip ettim. Sonra bir kez daha önümde çömeldi. Ellerini yaralı uyluğumun iki yanına koyup bana baktı.

Yarattığımız manzaranın üzerinde gezinen bir düzine meraklı gözü görmezden geldim. Bunu umursamak için tek bir neden bile bulamıyordum. Kai'in gözleri gözlerime çevrilmişti ve o bir tek buruk saniye için karşımdaki kişi beni avlaması gereken canavar değil, Kai'di.

Sonra kaşları çatıldı. Zihni önündeki görev tarafından ele geçirildi. Hızlı parmaklarını zikzaklı kesiğin üzerinde gezdirip deriyi ve dokuyu birbirine yapıştırdı. İç çektim. Parmak uçlarının her geçişinde içimi bir ferahlama kapladı. Sonra bana baktı. Gözleri yüzümde öyle bir gezindi ki kendimi karşısında cırılçıplak hissettim.

“Daha iyi mi?” Sesi bir mırıltı gibi çıkmıştı.

“Daha iyi,” diye fısıldadım. Gözlerimi gözlerinden ayırıp İmparatorluk Muhafızlarına çevirdim. Sessizce şifa gücünü hangisinden çektiğini anlamaya çalıştım. “Bunu on iki saat önce yapamaz mıydın?”

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. “On iki saat önce, içinde kolayca sırra kadem basabileceğini bildiğim kalabalık bir şehirdeydik. Tabii benden kaçmayı başarabilecek olsaydın.” Omuz silkti. “Önlem diyelim.”

Omuz silkmesine omuz silkerek karşılık verdim. “Sıradan'ın teki için çok fazla önlem alıyor gibisin.”

“Sanırım ikimiz de sana dair hiçbir şeyin *sıradan* olmadığını biliyoruz.”

Uzun bir süre birbirimizi izledik. Olmamız gerektiğini bildiğimiz gibi temkinli. Kai'a dair her şey keskin ve soğuktu ve o donuk bakışlarıyla beni delip geçiyordu. Aşağımda çömelirken bile her yönüyle bir prensti; Kral'ın bir eseri. Tacın hoş bir ünvanla gizlenen kuklasıydı.

İnfazcı'nın herhangi bir şeyin önünde ne sıklıkla diz çöktüğünü merak ediyordum. *Herhangi birinin önünde.*

“Benden korkuyorsun.”

Sözlerimi sakın fakat bir iç çekiş gibi uzayan bir bakışla karşıladı. “Bu kadar amansız bir şeyden korkmamak için aptal olmak gerekir.”

Yutkundum. “Peki sen öyle değil misin? Aptal değil misin?”

Ayağa kalktı. Bu sefer o bana tepeden bakana dek gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Artık değilim.”

Ağzımı açtım. İşitmek istemediği sözcükleri bulmaya çabaladım. Dönüp, adamlarına başını sallamasıyla Muhafızlar yeniden hareketlenip beni peşlerinden sürüklediler. Atına binen Kai’ı izledim ve belindeki ümit pırıltısını gördüm.

Belini süsleyen hançeri görünce kalbim teklese de kabzasında çelik sarmallar olmadığından hançerin bana ait olmadığını anladım. Kendimi mantıklı düşünmeye, dönüşmek zorunda kaldığım hırsız gibi düşünmeye zorladım. Bir parça bile güven kazanma şansını tamamen yitirdiğimden yaptığım her harekete asap bozucu bir şüpheyile yaklaşıyordu. Eskiden ona yakınlaşmanın ne kadar kolay olduğunu ve böyle büsbütün karmaşık olmayan bir durumu nasıl da arzuladığımı aklıma takmamakta zorlanıyordum.

Yanımda kişneyen atın hareket etmesiyle ileri sürüklendim. Zihnim düşüncelerle dönüyor ve ayaklarımı sendeliyordu.

Vebalar aşkına bir plana ihtiyacım var.

Muhafız alayı soluk ay ışığında melankolik yürüyüşüne devam etti. Kumu boyayan gümüş gölgeler gibiydiler. *Plan*, zihnimde şekillenen fikir için cömert kaçan bir sözcük olsa da çaresizlikten tedbiri elden bırakacaktım. Gururumu bir kenara bırakıp derin bir nefes aldıktan sonra ayaklarımı dramatik bir şekilde sürümeye başladım.

Beni ata bağlayan ip gerilirken topuklarım kuma sürtündü. Başta İnfazcı bariz direnişimi kabul etmeye tenezzül etmedi. Üzerindeki at da öyle. Fakat birkaç uzun iç çekişten ve inatçı adımlardan sonra...

“Yine ne var Gray?” Sesinden, gösterimden hiç de etkilenmemiş olduğunu anladım.

“Yorulдум.”

“Öyle mi?”

Karanlıkta kalan omuzlarına bakıp kaşlarımı çattım. “Öyle.”

“Ya?”

“Ya mı?” dedim nefes nefese. “Tüm söyleyeceğin bu mu? Ya demek?”

“Peki.” İri atının üzerinde gülümsediğini hissedebiliyordum. “Ya, atlardan korkuyor olman çok yazık.”

“Korkmuyorum...” Gülümsememi gizlemek için derin bir nefes alarak iç çektim. Tam da istediğim şeydi bu. “Bunu aşacağım. Şu an korkumu umursamayacak kadar yorgunum.”

Kai omzunun üzerinden bir bakış attı. “Görelim o zaman. Bin hadi.”

Yutkundum. Bunun kasıtlıca abarttığım bir tepki olmasını ne de isterdim. Binmeme yardım etmek için elini uzattı. Dudaklarının bir kenarı kalktı. “Hayatta olmaz.” Gergin ip beni zorlasa da bir adım gerilemeye çalıştım. “Desteğe... ihtiyacım var.”

Artık gerçekten gülümsüyordu. “Yani *yardıma* mı ihtiyacın var?”

“Öyle bir şey demedim.”

Bana bakıp başını iki yana salladı. “Bırak yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmeyi, yardım istediğini bile kabul edemeyecek kadar inatçısın.” Gözlerimi devirip onun gözleri haricinde bir yerlere çevirdim. “Haydi bakalım Gray. Söylediğini duymak istiyorum.”

Başımı iki yana sallayıp, tepemizden bize bakan yıldızlara doğru çevirdim. “Çekilmez birisin.”

“Duymayı beklediğim şey tam olarak bu değil.”

Dudaklarımın arasından tiksinti dolu bir ses, pişmanlık dolu bir homurtu sıyrıldı. “Peki. Yardıma ihtiyacım var.” Sözcükleri söylemekte zorlanmıştım. Geride bıraktıkları acı tadı yuttum.

Kai bana gülümsedi. Gülümsemesi çarpıcıydı; her ne kadar –artık– öyle olmaması gerekse de. Yanıt olarak, eyerinden aşağı kayıp önümde dikildi. Kalbim göğsümde küt küt atarken gözlerim be- lindeki silaha kaydı. Bağlı ellerimi beklentiyle uzatıp ona tatlı tatlı gülümsedim.

Beni izliyor, delici gözleri yüzümde geziniyordu. “Ters bir hareket yaparsan Gray,” diye mırıldandı, “seni bu atın arkasına bağlarım. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı Prens.”

Alaycılığım belli belirsiz bir sırıtışla karşılık verdi. Sonra avucumda olmasını çok istediğim bıçağı kullanarak beni serbest bıraktı.

Kai küçük hançeri beline geri koyarken hareketlerini izlemeye cesaret edemedim. Bunun yerine gözlerimi gözlerine diktim. Bileklerim kızarmış, yara bere içinde kalmıştı ve saatlerdir zorlanmaktan ağrıyordu. Bileklerime acele etmeden masaj yapıp, parmaklarımı orada büyüyen kızarıklıkların üzerinde gezdirdim. Ta ki Kai'in düşüncelerinin belindeki bıçaktan uzaklaştığından emin olana kadar.

Dikkat dağıtma zamanı.

Gözlerimi Kai'in gözlerine dikerek, plansız planıma hazırlanmak için son bir derin nefes aldım. "Pekâlâ," deyip iç çektim. "Beni yanına çek."

Gülümsemesi canımı sıkacak kadar alaycıydı. "Tamam o zaman." Arkama geçti. Ben daha nefes alamadan ellerini belime götürdü. Kendinden emin, güçlü ve mide bulandırıcı seviyede tanıdık bir dokunuştı. Sonra beni yukarı kaldırdı... Yukarı, yukarı...

"Vebalar aşkına!" diye ciyakladım. Tasarladığım gibi beni saran kolları arasında çırpındım. Her uzvum çırpınıyor, korku gibi algılandığını umduğum bir tepki eşliğinde elinden kurtulmak için çaresizce debeleniyordum. Sırtım göğsüne yaslı; ayaklarım önümde uçuşurken ve ellerim herhangi bir şeyi –yüzünü, kollarını, kalçasını– kavramak için geriye uzanırken hançeri kınından çektim.

"Senin derdin ne?" Beni sert zemine indirip, ona savurduğum bir dirsek darbesinden sıyrıldı. Çizmelerim kuma değer değmez, dönüp ona doğru sendeledim ve bıçağını tutan elimi arkama gizledim. Bıçağı pantolonumun beline sokma riskini alamadım. Çünkü oradayken silahın bedeniyle temas ettiğini hissedebilirdi. Böylece bıçağı sapı aşağı bakacak şekilde çevirip, sessizce –Veba bilir kime– dua ettim ve elimi gevşetip çizmemin boynundan içeri bıraktım.

Acının sızısı karşısında dilimi ısırdım. Bıçağın ayak bileğimi kestiği yerde kanın derimi gıdıklamaya başladığını hissettim. Fakat hemen sonra gülümsememek içim dilimi ısırdım.

Başardım. İşe yaradı. Belki de daha fazla dua etmeliyim.

"Be-ben... Ben hazır değildim!" Nefes nefese bir adım uzaklaşıp buruşuk gömleğimi elimle düzelttim.

Kai alaycı, bıkkın bir tavırla, "Ah, özür dilerim," dedi. "Beni yanına çek demenin yanıma gelmeye hazır olduğun anlamına geldiğini düşünmüştüm."

Gölgeler içinde gizlenmiş etrafımızdaki adamlara baktım. Az önceki özensiz numaramı kimse görmeden gerçekleştirmemin tek nedeni karanlığın örtüsüydü. “Sadece biraz gerginim, tamam mı? Bana biraz zaman ver.”

Sıkılmış dişlerinin arasından, aslında sözlerinin tam aksini düşündüğünü belli ederek, “Acele etme,” dedi.

Gözlerimi yüzünde bariz bir şekilde seçilen gerginlikten kaçır-dım. Derin bir nefes alıp endişeli esiri oynadım. Huzursuzca oynayan parmaklarımı ve ayaklarımı da gösteriye dahil ettim.

Nihayet, “Peki,” dedim.

Ağır ağır konuşarak, “Peki, ne?” diye sordu. “Senin ağzından işit-mek istiyorum, böylece tekrar tuzağa düşmem.”

Ona donuk bir bakış attım. “Peki, ben hazırım.”

“Bundan emin misin? Morarmış bir göz mü beklemeliyim yok-sa...”

“Beni şu lanet ata bindir Azer.”

Arkamdan yavaşça bir adım attı. Gözlerini gözlerimden ayırma-dan sert avuçlarını kalçama kaydır-dı. O anın hiç hesapta olmayan katıksız samimiyeti karşısında yutkundum.

Ve ba aşkına! Beni ölüme taşıyacak atın sırtına bindiriyor.

Yine de güneşsiz bir çölün ortasında yanaklarım kızardı. Bundan nefret ediyordum, ondan nefret ediyordum. *Değil mi?*

Beni kendine çekti. Bir nefes gibi tuttu. Beni bırakmasının an meselesi olduğunu bilerek.

Sonra beni kaldırdı. Ayağımı üzen-giye geçirdi. Diğer bacağımı hayvanın sırtının üzerinden geçirdim. Titrek ve yavaş hareketlerle. Eyeri kavradım. Tüm kaslarım gerilirken, gerekirse atın üzerinden atlamaya hazırdım. Fakat tam bunu yapmayı aklımdan geçirdiğimde Kai aniden arkama geçti. Bir duvar gibi, omurgama yaslanarak.

Sessizce, “Sanırım,” dedim, “arkada daha rahat edeceğim.”

“Ah, bundan eminim,” diye mırıldandı. Sesi kulağıma o kadar ya-kındı ki ürpertimi bastırdım. “Fakat gözümün önünde ol istiyorum.”

Sonra kollarını iki yanımdan uzattı. Dizginleri kavrarken kolla-rıyla belimi sardı. Uyluklarımın üzerinde duran ellerine bakıp göz-lerimi devirdim. “Bu gerçekten gerekli mi?”

“Ne yani, at yönlendirmeyi biliyor musun?”

Hafifçe göğsüne yaslandım. “Hızlı öğrenirim.”

Oflamasıyla saçlarım uçtu. “Evet, hemen dosdoğru Dor’a dönecek kadar hızlı öğrenen biri.”

“Beni küçümsüyorsunuz Majesteleri.”

Bir kahkaha. “Hayır, aksine hep aklımda tutuyorum. Bu yüzden neler yapacağını çok iyi biliyorum.”

Yutkundum. Sessizliğin üzerimize çökmesine izin verirken kam-burumu çıkardım. Dakikalar geçti. Bu da bende can sıkıntısından da olsa konuşma arzusu uyandırdı.

“Bana ne yapacak?”

Arkamda bana öyle sokulmuştu ki soru ağzımdan çıktığında vücudunun gerildiğini hissedebildim. Prens aniden rahatsız bir şekilde kıpırdanıp ensemin hemen ardında iç çekti. Kitt’i, göğsüne kılıç sapladığım Kral’ın bir kopyasına dönüşmesinde katkım olabileceğini düşünmemeye çalışmıştım.

“Ben . . .” Kai başını eğerek söze girdi. “Emin değilim.”

Yumuşak bir sesle, “Nasıl?” diye sordum. “*Kralım* yani?”

“Bıraktığın gibi.” Sesi hissizdi. “Bir kralın yerine geçen, hayaletten farksız bir adam.”

İç çektim. Yukarıdaki yıldızlara baktım. “O zaman şimdiden ölmüş sayılırım.”

20. BÖLÜM

Kai

N

efes alıp veriş melodikti.

N İtiraf etmek hoşuma gitmese de hipnotize ediciydi.

Öyle yakınımda, göğsüme o kadar yaslanmıştı ki göğüs kafesinin her nefeste genişlediğini hissedebiliyordum.

Günlerdir bu kadar deliksiz uyuduğundan şüpheliyim.

Bir derin nefes daha. Kaburgalarından karnıma bir darbe daha.

Yemek yediğinden de.

Hâline bakılırsa Dor'da büyük olasılıkla bayat ekmekle hayatta kalmıştı. Hem de ringde her gün dövüşürken.

Ona gerçekten daha fazla yemek yedirmeliyim.

Bu düşünce, onu önemseme refleksim başımı iki yana sallamama neden oldu. Çünkü ben ondan sorumlu değildim. O, benim tutsağımdı. Görevim. Babamın katili.

Dudaklarının arasından yumuşak, uyku bir ses çıktı. O ses karşısında donakaldım. Ellerimin arasında, göğsüme yaslanmış, başı kendisini esir alan adamın küt küt atan kalbinin üzerindeydi. Ölümün kolları arasında öylesi bir huzuru hiç görmemiştim.

Gökyüzüne baktım. Takımyıldızlarla kaplı siyah örtüye. Yanımda at süren adamlar, kumda sessizce hareket eden gölgelerden başka bir şey değillerdi. Başları etrafımda yukarı aşağı sallanıyor, göz kapaklarına ağır gelen uykuyla savaşıyorlardı.

Kısık sesle, “Durun,” diye seslendim. “Gecenin geri kalanında burada kamp yapacağız.”

Sözlerim minnet dolu homurtularla karşılandı. Ardından eller telaşla hareketlenirken adamlar atlarından hantal hareketlerle indiler. Atımı dizgini çekerek durdurdum. Bir anlık tereddütten sonra ağır ellerimi bacaklarının üzerine koydum. Kendime kısa bir süre tanıdım. Sefil varlığımın bencilce bir anını ona adadım. Bir oğlanın kollarındaki kıza. Bir yanılsamaya.

Ardından o an sona erdi. Onu sarsıp uyandırmamla paramparça oldu.

Eh, daha doğrusu uyandırmaya çalışmamla.

Homurdandı. Onu uyandırma girişimim hoşuna gitmemişti. Tekrar denedim. Bu sefer onu iyice sarsmak için belinden tuttum. Her zamanki gibi itiraz etti ve hâlâ yarı uyanık olan biri için şaşırtıcı bir güçle karnıma bir dirsek darbesi indirdi. Dişlerimin arasından tıslayıp kollarını iki yanına yapıştırdım. “Sakin ol,” diye fısıldadım. “Gecenin geri kalanını bu atın üzerinde geçirmeyi mi tercih edersin?”

İç çekti. Uyku mahmurluğuyla sesi yumuşamıştı. “O atı senden uzağa sürebileceksem evet, çok isterim.”

Hissiz bir sesle, “Beni incitiyorsun,” deyip attan kolayca indim. Beklentiyle beni süzdü. Aşağısında duran bana tepeden bir bakış attı. Karşılık olarak ona tatlı tatlı gülümsedim. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Yüzü buruştu. Hayal kırıklığının bariz bir temsili çehresinde belirdi. “Hayır. Ben gayet iyiyim.” Bu sözlerin ardından eyerin boynuzunu kavrayıp bir bacağını aşağı sallamaya çalıştı.

“Öyle mi?” Artık gülümsüyordum. “Benden istediğin bir şey yok mu?”

“Senden yardım istemiyorum,” diye homurdandı. Eyerde sağa sola sallandı. “Hem beni bu atı döndürüp kaçırmaktan alıkoyacak olan nedir ki?”

Kayıtsız bir ses tonuyla, “Yetenek, bilgi, korku,” dedim. “Devam etmemi ister misin?”

“Dişlerini kırmak isterim.”

“Ah! Fakat o zaman o çok hoşuna giden gülümsemem yüzümden eksilir.”

Kaşlarını çatarak, “İstediğin kadar gülümse,” dedi. “Hoşuma giden hiçbir yanın yok senin.”

Yanıtım sessiz, dalgın, sanki zihnimin derinliklerinden koparmış gibiydi. “Sadece sana özel olan bir gülümsemeden hoşlandığını hatırlıyorum.”

Sözlerim karşısında kaskatı kesilse de yanıt vermeye değer bulmadı. Beni duymazdan gelerek dikkatini tekrar kendisini bekleyen işe verdi. Fiziksel açıdan o kadar yetkin biriyken, attan inmeye çalışırken girdiği hâller gülünçtü. Nihayet yere basma hevesiyle kendisini hayvandan aşağı bıraktı.

Kumun üzerine dağılmış çok sayıda yer yatağına bakıp, “Ben nerede uyuyacağım?” diye sordu.

“Yanımda.”

Gözleri gözlerime çevrildi. “Kesinlikle olmaz.”

“Neden?” diye sordum masumca. “Hiç yapmadığımız şey sanki.”

“Bir daha yapmak istemediğim de bir şey,” diyerek bana diklendi.

“Nedenmiş o Gray?” İç çektim. “Çok hoşuna gider diye mi endişe ediyorsun?”

Çıkardığı ses alaycılıkla tiksinti arasında bir yerdeydi. “Endişe etmesi gereken sensin. Seni uykunda boğabilirim.” Bu sözlerin ardından, kendisini en yakındaki yer yatağına bırakıp Alevci becerisini kullanarak ateş yakan bir İmparatorluk Muhafızı’nı izledi.

Kendime ket vurmayıp gözlerimi Paedyn’e çevirdim ve bronz teninin, başparmağındaki yüzükle oynayan parmaklarının, tepedeki Ay’ı yansıtan gümüş saçlarının üzerinde gezdirdim. Ona dair her şey çok tanıdık, çok aldatıcıydı. O bronz tenin altındaki damarlarda hiçbir güç dolaşmıyordu. O huzursuz parmakların yönettiği hiçbir beceri yoktu. Saçlarının gümüş tutamlarında Seçkinlerle hiçbir benzerlik yoktu.

Yine de bana hiç Sıradan gelmiyordu. Hayatım boyunca bana onun gibilerin Seçkinlerin sonu olacağı öğretilmişse de daha önce hiç bu kadar güçlü bir şey hissetmemiştim.

Yanına oturmak için hareketlenirken bir elimle kumlu saçlarımı taradım. Alaycı bir sesle, “Dikkatli ol,” dedi, “biraz daha yaklaşırsan güçlerini zayıflatmaya başlarım.”

Ona bir bakış attım. “O işler böyle yürümüyor ve bunu sen de biliyorsun.”

Güldü. Sert ve nefret dolu bir gülüşle. “Lütfen beni aydınlat o zaman. Sıradanlar tüm Seçkinlerin sonunu getirecekmiş ya, bunun nasıl olacağını bana anlat.”

“İlya’da yaşamaya devam etseydiniz,” diyerek iç geçirdim, “öyle olacaktı. Birden fazla nedenden ötürü.” Dönüp ona baktım. Gözlerim kaşlarının arasındaki kırıışıklığa yer eden bariz hayretin üzerinde gezindi. “Tarihimizi bilmiyor musun? Nereden geldiğimizi ve Seçkin kalmanımızın neden bu kadar önemli olduğunu?”

Ateşin titreyen ışığında Paedyn’in gözlerini hızlıca yuvarladığını fark ettim. “Elbette İlya’nın geçmişini biliyorum. Okula gitmemiş olabilirim fakat babam büsbütün cahil kalmamam için gereken her şeyi yaptı.”

“Pekâlâ o zaman,” dedim kayıtsızca. “Anlat bana.”

Ruhsuz, alaycı bir ses çıkardı. “Ne yani, *sana* İlya’nın tarihini öğretmemi mi istiyorsun?”

“Neden bahsettiğini bildiğinden emin olmak istiyorum. Bu yüzden...” Devam etmesi için elimle işaret ettim. “...devam et.”

“Bu çok saçma,” deyip ofladı. Parmakları altındaki yer yatağıyla oynuyordu.

“Bana bilmiyormuşsun gibi gelmeye başladı...”

“İlya zayıf bir krallıktı,” diye araya girdi. Beni eğlendiriyor olması canını sıkıyordu. “Her zaman öyleydik, Veba ortalığı kasıp kavurmadan önce bile. Fethedilmek geçmiş krallar için daimî bir korkuydu ve Veba nüfusun neredeyse yarısını öldürdüğünde, karantinaya alınıp tecrit edilen krallık her zamankinden daha savunmasız hâle geldi.” Gözlerini gökyüzüne dikmiş, bildiklerini ezbere söylüyordu. “Böylece Seçkinler Veba’dan doğduğunda, krallık onların aniden herkesden büyük güçler edinmelerini sevinçle karşıladı.” Gözlerini bana dikti. “Tatmin oldun mu?”

“Pek sayılmaz.” Gülümsedim. “Devam et.”

Ofladı. Sonra ağır ağır iç çekti. “İlya o zamandan beri Seçkinlere sahip tek krallık olmanızı teminat altına almak adına kendisini dünyanın geri kalanından izole etti. Yetmiş yıl sonra, baban ari bir Seçkin topluma sahip olabilmek için tüm Sıradanları sürgün etmeye karar verdi.”

“Çok önemli bazı noktaları atlıyorsun Gray,” diyerek araya girdim.

“Doğru,” deyip iç geçirdi. “Şifacıların biz Sıradanların taşıdığını keşfettiği *hastalık*. Önünde sonunda Seçkinlerin güçlerini zayıflatacak olan hastalık.”

Onu konuşmaya teşvik etmek için, “Ve?” dedim.

“*Ve* Sıradanlar ile Seçkinlerin çocukları olursa Seçkin ırkının soyunun tükeneyeceği gerçeği. Bak işte buna...” diye ekledi imalı bir bakışla, “...inanıyorum.” İç çekerek, hüüzünle, “Sadece Seçkinler, Seçkinleri doğurabilir. Yine de kişinin yetenekleri ebeveyni tarafından tanımlanmaz. Bazıları, güç seviyesinin kişinin kudretiyle ilgili olduğuna inanır,” diye ekledi.

“Yani Ilya’nın neden olduğu gibi kalması gerektiğini anlıyorsun.”

“Evet,” dedi yumuşak bir sesle. “Açgözlülük yüzünden.”

Uzun bir süre onu inceleyip sözlerini sindirdim. Onun Ilya’ya bakış açısını duymak hem sarsıcı hem de ilgi çekiciydi. Kenar mahallelerde bir Sıradan olarak büyüdüğünden, krallığı herhangi bir üst sınıf Seçkin’den çok daha farklı görüyordu. Ne yazık ki bu da benim ilgimi çekiyordu.

Dirsekleri üzerinde geriye yaslanıp, “Sınavın bittiyse artık uyuyabilir miyim?” diye sordu.

Kendi sorumu sorma riskini almak adına onun sorusunu görmezden geldim. “Peki, o zaman ne öneriyorsun?”

“Ne konuda?”

Basitçe, “Ilya,” dedim. “Son otuz yıldır yaptığımızı sürdürmekten başka ne seçeneğimiz var?”

Hafifçe doğruldu. Sorum karşısında şaşırmış gibiydi. “Arınma’dan önce yetmiş yıl boyunca ne yaptıysak onu sürdürmemizi öneriyorum. Sıradanlar ile Seçkinlerin yan yana yaşadıkları zamanlarda ne yapıyorsak...”

“Peki ya güçlerimizin zayıflaması? Hastalık?”

İç çekti. “Belki de Seçkinlerin var olmaması gerektiği hiç aklına geldi mi? Ya Veba’nın Ilya’ya *bahşettiği* şeyin doğal olmadığı?” Sözleri karşısında kaskatı kesilsem de konuşmasına devam etti. “İnsanların varlık amacı Tanrı’yı oynamak değil. Seçkinler ise o rolü yeterince uzun süre oynadı. Eğer güçlerinin zayıflaması Sıradanların daha fazla tecrit edilmeyeceği ve öldürülmeyeceği anlamına geliyorsa, varsın öyle olsun.”

Gözlerimi kaçırdım. Yıldızlara bakıp başımı iki yana salladım. “İlyay, Seçkinleri olmadan zayıf kalacaktır. Kolayca fethedilebiliriz ve...”

Gülüşi sözümü kesti. “Şimdi zayıf olmadığımızı mı sanıyorsun? O kadar izole olmuş durumdayız ki genişleyecek toprak kalmadığında herkesi bir arada tutmak bir yana, kenar mahallelerde yaşayan vatandaşlarımızı doyurmaya yetecek kadar yiyecek bile yok.” Sesi sert çıksa da gözleri yalvarıyordu. “Bizden nefret etmeyen bir tek müttefik ya da krallık yokken her zamankinden de zayıf değil miyiz? Ve bir şey ya da biri değişmediği sürece parçalanmaya devam edeceğiz.”

Biri.

Kitt’i düşünüyordu. Muhtemelen Kitt’i hep Ilya’yı kendisinin istediği şekilde değiştirebilecek biri olarak düşünmüştü. Her şeyi farklı görmeye ikna edilmeye yatkın biri olarak.

Bu düşünceye neredeyse gülecektim.

Benim bıraktığım Kitt, babamın planının bir parçası olmayan hiçbir şeye yatkın değildi. Kral’ın istediği ve dilediğinden başka hiçbir şey yapmayacaktı. Babam ölüyken bile Kitt’i kontrol ediyor, Ilya’yı mezarından yönetiyordu.

“Nihayet gerçek hislerini işitmek güzel,” dedim alayla.

“Artık saklamanın bir anlamı yok. İhanetle suçlanmak şu anda endişe edeceğim son şey.” Gerinip, yan tarafına kıvrılmadan önce yıldızlara göz gezdirdi. “Hastalıklı olduğuma inanıyor musun?”

Soruyu o denli içtenlikle sorması beni şaşırttı. Şifacılar inanıyor. Otuz yıl önce tespit edilemeyen bir şey buldular. Seçkinlerin güçlerini zamanla bozacak bir şey.” Sessiz kalmasını fırsat bildim. “Peki, sen hastalıklı olduğuna inanıyor musun?”

“Bu konuda taraflıyım fakat hayır, sanmıyorum. Babam bir Şifacı’ydı ve o da öyle düşünmüyordu.” Yumuşak bir sesle, “Belki de bundan emin olmak mümkün değildir,” dedi. “Fakat her hâlükârda yaşamayı hak ettiğimi biliyorum.”

Sustu. Sohbetin sonunu getirmektense uyumayı tercih etti. Uzunca bir duraksamanın ardından ürperdiğini hissettim. Sonra dudaklarının arasından bir şikâyet döküldü. “Lütfen bana çölde donayım diye kaçırılmadığımı söyle.”

“Tam bir baş belasısın.” Paedyn’in yanına uzanırken bir İmpara-

torluk Muhafızı'na el ettim. "Bana fazladan bir battaniye getir."

Benimle yüzüme karşı alay etmek için dönmekle uğraşmadı. "Ben de centilmenliğin öldüğünü sanıyordum."

İmparatorluk Muhafızı bana bir battaniye fırlatınca, ben de battaniyeyi hiç tereddüt etmeden Paedyn'in başının üzerine attım. "Ah, öldü tatlım."

Oflayan Paedyn'in başını kumaşın kıvrımları arasından çıkarmasıyla gümüş rengi saçları yüzüne düştü. Bana attığı bakışta gerçekleştirebileceğini bildiğim bir ölümün vaadi vardı. Sonra bir kez daha bana sırtını döndü. Uykuya teslim olana dek varlığını görmezden gelmek onu memnun ediyordu.

Hayır, muhtemelen bir şeyler planlıyordu. Zaten bence bir şeyler planlamadığı anlar son derece nadirdi. Zorlu bir esirdi. Gidecek bir yer olmadığında bile gözünü üzerinden ayırmaman gereken bir esir. Çünkü kaçmanın yolunu bulabilecek biri varsa o da...

"Kahretsin Gray!" Kallavi küfürler ederek ondan uzaklaştım.

"Senin derdin ne yahu?"

"Benim derdim mi ne?" Küplere binmiştim. "Ayakların *donuyor*."

Sırıtişını gizlemede besbelli başarısız olan Paedyn omzunun üzerinden bir bakış attı. "Ayakkabılarım ayağımdayken uyuyamam. Hiç beceremediğim bir şey."

"Görünüşe göre çorapla da uyuyamıyorsun," diye söylendim.

Omuz silktili. "Gerçekten bir lanet bu."

"Eh, lanetin senin tarafında kalsın."

Yüzü asıldı. "Fakat sen sıcaksın." Ben cevap veremeden başıyla ateşin bulunduğu yeri gösterdi. "Ben ve üşüyen ayaklarım her zaman az ötede uyuyabiliriz. Yalnız başımıza."

"Yalnız uyumana izin veririm sanki de..." diye mırıldandım.

Sonra başımı iki yana sallayıp, bir kolumu doladığım bacaklarını kendime doğru çektim.

Hayretle bana baktı. Sonra gülümsedi. Üstümüzde asılı duran gece göğü gibi parlak ve büyük bir gülümsemeydi.

Korkarım yıldızlara rakip olabilirdi.

Bir ok başımın yanındaki kuma saplandı.

Daha gözlerimi açmadan okun yere indiğini işittim.

Yuvarlandım. Pusunun kaynağını bulmak için karanlığa göz gezdirirken yerden kalkmadım. Oklar kampımıza yağıyor, uyku mahmurunu adamlarımın etlerine saplanıyordu. Çığlıkları kulaklarıma dolarken güçlerinin yitip gittiğini derimin altında hissediyordum.

Gözlerimi kırparak, uykuyu ve görüşümü engelleyen karanlığı savuşturmaya çalışırken kumun üzerinde yaklaşan figürleri zar zor seçtim. Yan yatıp ayağa kalkmaya ve elimde kalan birkaç güçten birini kullanmaya hazırlandığımda...

Soğuk ve keskin bir şey boynumun derisiyle buluştu.

Bu his çok tanıdıktı.

Onun sesi de öyle.

“Bir hamle daha yaparsan bir daha tereddüt etmem.”

21. BÖLÜM

Paedyn

Bıçak ay ışığında parlıyor, gerisinde bıraktığı soluk kan çizgisini gizliyordu.

Kai, “Onu almayı nasıl başardığını bilmek bile istemiyorum,” diye mırıldandı. Çenesindeki kaslar hayal kırıklığıyla titredi. Son İmparatorluk Muhafızı’nın da cılız bir patırtıyla kuma düştüğünü işitirken bıçağı boynundan çekmedim.

Kai, “Pusuya düşürüldük Gray,” diye mırıldandı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Ben kuma ve yaklaşan figürlere göz gezdirirken Kai’in gözleri yüzümü süzdü.

Rahat bir tavırla oturduğum yerden ona baktım. “Sanırım kurtarıyorum.”

Kai’in yüzü şaşkınlıkla buruşurken benim yüzüme bir gülümseme yayılıyordu.

“Nasıl?..” Durakladı. Yüz hatlarına şok yerleşti. “Nasıl olur da?..”

“Selam Prens!”

Sesini işitmemle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. O saçma lakabı duyduğuma hiç o kadar sevinmemiştim.

Saçları alevlerin yaydığı ışık halkasıyla aynı renkti. Alnına kıvrırcık, dağınık tutamlar dökülmüştü, altta kalan yüzündeki kirler ve çiller de aynı ölçüde dağınıktı. Bana gülümsemesiyle gözlerim yaşardı. Bir arkadaşımı sağ salim göreceğim hiç aklıma gelmezdi.

“Ne yani, bütün gün orada öylece oturacak mısın yoksa buraya gelip bana sarılacak mısın?” Lenny şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Bana dik dik bakan İnfazcı’ya göz attığımda sert bir ses dillendirmediğim soruyu yanıtladı. “Onu bana bırak Paedyn, endişelenme.”

Gülümseyerek başımı kaldırdığımda Leena’nın da gülümsediğini gördüm. Dudaklarında hınzır bir sırıtışla arbaletini Prens’e doğrultmuştu. Uzun, siyah saçları ensesinde düğümlenmiş, bir omzunun üzerinden iniyordu. Ufak tefek fakat ürkütücü kıza bakarken gözlerim doldu.

Hiç tereddüt etmeden ayağa fırladım. Gözlerim Lenny’ye kilitlenmiş, çıplak ayaklarım kumları dağıtırken aksak adımlarla ona doğru yürüdüm. Sonra sendeleyerek durdum ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm yüzüne baktım.

“Pekâlâ.” Lenny hafifçe omuz silkerek kollarını açtı. “Buraya gel.”

Başımı salladım. Ona sarılmadan önce bıçağı elimden bıraktım. Alnım komik bir küt sesiyle göğsüyle buluştu. Lenny kollarını sırtıma dolayıp, elini sırtıma çekingence vururken kahkahasının bedenimin içinde titreştiğini hissettim.

Bana bakmak için kollarını benden ayırıp geri çekilen Lenny, dudakları saçlarımda, “Ben de seni özledim Prenses,” dedi. “Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. En azından...” Gözlerini kaçırıp birden ciddileşti. “En azından Ilya’nın geri kalanı seni görmeden önce.”

“Evet, ben de...” diye fısıldadım. İnatçı gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi kırıştırdım. Sonra elinde oku yerleştirilmiş arbaletini tutan –bu bir şekilde bana yerinde bir önlem gibi geliyordu– Leena’ya sarıldım.

“Seni görmek güzel,” diye fısıldadı. Gölgelelerin arasından bir başka figür çıkarken gülümseyerek başımı salladım.

“Bana içten bir merhaba yok mu? Gücenmemek için elimden geleni yapacağım.”

“Merhaba Finn.” Gülerek kollarımı ona doladım. “Daha seni görmeden burada olduğunu biliyordum.” Dönüp hepsine bir baktım. “Güvende olduğumu biliyordum.”

“Ya? Gerçekten mi?” Finn bir kaşını kaldırarak bana baktı. Kahverengi saçları sönmekte olan ateş ışığında kumral görünüyordu.

“Oklar.” Kampa ve kampın eski sakinlerine saplanmış bir düzine oka işaret ettim. “Bunlar Direniş’in okları. Kırmızı ok uçları taktığınız oklar.” Finn eserleri hakkındaki bilgim karşısında sırtıttı. “Ve o okları senin attığını biliyordum. Çünkü sapın dibine her zaman bir ‘F’ harfi kazırsın.”

Finn omuz silkti. “Belki de en iyi okları kendim için yapıyorumdur ve belki de onları başka kimsenin almadığından emin olmak istiyorumdur.”

Silahını hâlâ İnfazcı’ya doğrultmaya devam eden Leena dikildiği yerden, “Tam senden beklenecek bir şey,” diye homurdandı.

Lenny’ye dönüp, “Siz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

Bir elini ensesinde gezdirdi. “Neden bu sohbete yolda devam etmiyoruz? Bu çölde yeterince zaman harcadık.” Hâlinden hiç de memnun görünmeyen Prens’e baktı. “Finn, ip çantanda mı?”

Finn ipi çıkarıp, zaten gergin olan Leena’ya omzunun üzerinden kibirli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Gördün mü? Sana bu yolculukta birini bağlamamız gerekeceğini söylemiştim.”

“Evet, sadece o kişinin sen olacağını ummuştum,” diye mırıldandı Leena.

Kai ona karşı koymak için hiçbir hamle yapmamasına rağmen Lenny, Prens’in ellerini arkasında bağlarken tereddüt etti. Korumaya yemin ettiği Prens’i esir alacağını hayal bile etmediği belliydi. Lenny iç çekip, “Sana bunu söylediğime gerçekten inanamıyorum,” dedi. “Fakat kaçarsan seni vururuz.”

Kai ayağa kalkıp, kampa dağılmış cesetlere göz gezdirirken sessizdi. Adamlara bakarken yüzünde birden boş, görünüşe göre duygusuz bir ifade belirdi. Onu onlarca maskesini takarken izlediğim için yeni bir maske taktığında bunu fark ediyordum.

Ayakkabılarımı giydikten sonra birkaç yatak örtüsünü çantalarına yerleştirmelerine yardım ettim. Üçü binmem için hızlıca bir atı çözdü. Lenny ayakta huzursuzca kıpırdandığını fark edince, “Sorun nedir Prens?” diye sordu. “Bu atlar senin standartlarına uygun değil mi?”

“Hiçbir at benim standartlarıma uygun değil,” diye mırıldanıp daha yüksek sesle, “Ata seninle binebilir miyim?” diye sordum.

Gümüş Kurtarıcı'nın atlardan korktuğunu idrak ettiği anı yüzünden okudum. Bu konuda tek söz söylemesine izin vermeyecektim. "Canını yakarım Lenny.Yapacağımı biliyorsun."

Ellerini teslimiyetle kaldıran Lenny omuz silkerek, "Zaten bir şey söylemeyecektim," dedi.

Yanımızda götüremeyeceğimiz atları serbest bırakışını izlerken, "Eminim söylemezdin," diye mırıldandım. Bıçağımı kumların arasından alıp çizmeme geri soktum. Lenny kahkahalarını bastırmaya çalışarak güya hayvanın sırtına binmem için bana yardım etti.

Yaşanan kıyımı geride bırakıp, Dor'a dönüş yoluna çıktığımızda Prens önümüzde yürüyordu. Kollarımı Lenny'nin beline sıkıca sarıp, "İlya'da neler oluyor?" diye sordum. "Ayrıca son Sınav'dan sonra Çanak'ta neler oldu? Ya Direniş'in geri kalanı?.."

Lenny, "Sakin ol Prenses," diye sözümü kesti. "Dor'a varana dek tüm soruları cevaplayacak kadar uzun bir çöl var önümüzde." Gözleri sağımızda at binen Leena'ya ve Finn'e çevrildi. "Eh, ikinizden biri ona neler olduğunu anlatmak ister mi?"

Finn sakince, "Hayır, pek sayılmaz," dedi.

Lenny uzanıp Finn'in sırtına bir şaplak indirdi. Tatlı tatlı gülümseyip, "Senin içimizdeki en iyi hikâye anlatıcısı olduğunu hepimiz biliyoruz, hadi anlat dostum," dedi.

"İyi anlatıyorum, değil mi?" Finn gülümseyip başını iki yana salladı. "İşte bu yüzden senin de benim kadar iyi olmak için alıştırma yapman gerek ve..."

İkisine hayretle bakıp, "Rica etsem anlatılacak ne halt varsa biri bana anlatabilir mi?" deyiverdim.

Leena, "Kımılda," diye buyurup atını Finn'in atının etrafından dolaştırarak yanıma geldi. "Nelerle uğraşmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin." Kendini toplamak için küçük parmaklarıyla saçlarını taradı. "Paedyn, Direniş... Direniş'in işi bitti. Sonu geldi."

Parmaklarımı başparmağımdaki yüzüğün üzerinde gezdirip başımı ona doğru salladım. "Ne... Neden bahsediyorsun? *Sonu geldi* de ne demek?"

Leena iç çekerek konuşmasına devam etmeden önce oğlanlara baktı. "Çanak'taki mücadele çok amansızdı. İçeri dalan çok sayıda İmparatorluk Muhafızı'na hazırlıklı değildik. Hesapladığımız her

sayı, içerideki casuslarımızdan öğrendiğimiz her ayrıntı yanlış çıktı. O gün hiçbir şey yolunda gitmedi.”

Finn, “Evet, Calum biz Sıradanların hastalıklı olduğunun ve krallığı zayıflattığının bir yalan olduğunu söyleyemeden sözü kesildi,” diye ekledi.

Kalabalığın, aralarında kaç Sıradan’ın yaşadığını öğrendiğinde ne kadar öfkелendiğini hatırlayıp başımı salladım. “Hayatta mı? Calum? Ya Mira?”

“Calum’un Kral’ın elinde olduğunu işittik.” Lenny başını iki yana salladı. Bir elini ensesine götürdü. “Muhtemelen biz burada konuşurken onlar şu anda sorgulanıyorlar.”

Kitt’in onlara, Direniş liderine ve kızına neler yapıyor olabileceğini düşününce ürperdim. Alacağım yanıtta korkarak usulca, “Ya Çanak’taki diğer herkes?” diye sordum. “Yoksa hepsi de...”

Leena gözlerini kuma dikip başını iki yana salladı. “Çanak’taki çarpışmada kaybetmediğimiz tüm Direniş üyeleri şu an kaçak. Tıpkı bizim gibi.”

Onca kişinin öldüğü düşüncesi üzerimize ağır bir sessizliğin çökmesine neden oldu. Arenaya *benim* soktuğum onca insan. Doğru olduğuna inandıkları şey için savaşıırken kaybedilen onca hayat. O zaman da, şimdi de doğru *olan* şey için.

Finn nihayet, “Böylece yolumuz buraya düştü,” dedi. “Ve seni bulduk.”

Üçüne bakıp, başımı sallayarak gülümsedim. “Ben olduğumu nasıl anladınız?”

“Şey,” diye söze girdi Lenny, “grubunuzun ateşin etrafında yatıyor olmasının faydası oldu. Sen uyanıkken bile bizi göremezken bizim seni görmemize. Senin sen olduğunu nereden anladığımıza gelince...” Güldü. Dönüp çözülmesine ramak kalan örgümü çekiştirdi. “Bunların çoğu yüzünü kapatıp ışığı yansıtıyordu.”

Finn neşeyle, “Gecenin içinde küçük bir fener gibiydin,” dedi.

Hafifçe güldüm. Gözlerini devirip söze giren Leena’ya baktım. “Uyuduklarını düşünürsek İmparatorluk Muhafızlarının icabına bakmak zor olmadı,” dedi. “Tabii bir de bizim yerimize İnfazcı’nın icabına bakman var.”

“Evet, eğer Leena...” Finn ona doğru bir bakış attı. “... adamın birinin koluna vurup çılgılık atmasına neden olmasaydı hiçbiri uyanmayacaktı bile.”

Soluk ay ışığında bile Leena’nın kehribar rengi gözlerinde yanan ateşi rahatlıkla görebiliyordum. Sıkıdığı dişlerinin arasından, “Sen bana çarptığın için öyle oldu,” dedi.

Finn şarkı söyler gibi sözcükleri uzatarak, “Sen öyle diyorsan öyledir Leeny,” dedi. Bunun karşılığı kaburgalarına inen bir yumruk oldu.

Lenny geriye kaykılıp, kulağıma eğilene kadar ikisinin atışmalarını dinledim. “Sen nasılsın Pae? Yani tüm o yaşadıklarından sonra?” Arkasına baktı. Bir tek bakışla içimi okurmuş gibi. “Hayatta olduğundan bile şüpheliydim. Sonunda Direniş evine –senin evine– döndük ve ev...”

“Yakıp yıkılmıştı, değil mi?” diyerek sözünün gerisini onun yerine getirdim. “Evet, o sırada evin içindeydim.” Metrelerce önümüzden yürüyen İnfazcı’ya öfkeyle baktım ve bakışımın sırtını yaktığını hissetmesini diledim.

Lenny başını iki yana salladı. “Sen küçük bir hamam böceğisin, bunu biliyor muydun?”

“Vebalar aşkına” diye homurdandım. “Bir kızın ne işitmek istediğini gerçekten biliyorsun, değil mi?”

“Hayır, demek istediğim, senin her şeyden sağ çıkabileceğinden artık eminim.”

Alçak sesle, “Evet, ben de artık bunun bir lanete dönüştüğünden eminim,” dedim.

Lenny yumuşak bir sesle, “Hadi ama, böyle deme,” dedi. “Ölmek için yaşama. Yaşadığın için öl.” Bir an duraksadı. “Ya da onun gibi bir şey. Dinle, aldığın her nefesi hak ettin. O yüzden tadını çıkar.”

İç çektim. “Çölde tadı çıkarılacak pek bir şey yok.”

“Arkadaşlığım var.”

“Dediğim gibi,” dedim, gülümseyerek. “Keyifli pek bir şey yok.”

“Dikkat et Prenses,” dedi Lenny. “O çok korktuğun hayvanın dizginleri benim elimde.”

Lenny’ye daha sıkı sarılsam da sırtına bakan gözlerimi devirdim. Kum üzerinde epey bir yol almamızın ardından Lenny, “En azından

her gün yüzünü görebiliyordum,” dedi. “İlya’da her yere resimlerin yapıştırıldı.”

“Dor’da da,” diye ekledim. “Tando’da. Muhtemelen Izram’da da.”

“Başına konan ödül...” Kısık sesli bir ıslık çaldı.

“Evet,” diye iç çektim. “Sanırım bir kralı öldürürsen böyle oluyor.”

Soru sormaya hazırlandığımı hissedebiliyordum. Nihayet ağzını açtı. “Paedyn nasıl oldu da öyle bir şeyi...”

Alçak sesle, “Kaleden kaçıyordum,” dedim. “Bir söz verdim ve bir şeyi almadan gidemezdim.” Yeleğimin iplikleri sökülmiş eteğiyle oynadım. Adena’nın becerikli parmaklarının hayalet dokunuşlarını hissettim. “Çanak’ın dışında duruyordu. Kanlar içindeydi ve elinde bir kılıç vardı. Sonra... Sonra o anı bekliyormuş gibi bana saldırdı.” Başımı iki yana salladım. “Babam ve Direniş hakkında bir şeyler söyledi. Fakat şimdi söylediklerinin çoğunu belli belirsiz anımsıyorum.”

Yalanlar.

Gözlerimi her kapattığımda o anı yeniden yaşıyordum.

Lenny dönüp endişeli gözlerle boynumdaki zikzaklı yara izini inceledi. “Bunu sana o mu yaptı?”

Yutkundum. “Benim ona ne yaptığımı görmedin.”

Köprücük kemiğimin üstündeki oyuk, o anı hatırlamamla sızlayınca yeleğimi kendime daha sıkı sardım. Onun beni nasıl mahvettiğini kimse görmeyecekti.

Lenny nazıkçe, “Yalnız kaldığın için üzgünüm,” dedi.

“Hamam böceğiyim ben, unuttun mu? Her zaman sağ kalmanın bir yolunu bulurum.”

Lenny sessizce gülerken, ben gökyüzüne bakıp ufku dolduran ilk pembe bulutları gördüm. Bir nefes alıp, “Yeni Kralımız nasıl?” diye sordum.

Lenny başını iki yana sallayıp elini yüzünde gezdirdi. “Bazı... söylentiler var.”

“Söylentiler mi?”

Finn atını yanıma sürüp, “Bütün krallık bunu konuşuyor,” diye söze karıştı. “Delirmiş. Bu kadar basit.”

Lenny ona bir bakış atıp, “Söylenti bu,” dedi. “Tek bildiğimiz, Kral’ın ölümünden beri çalışma odasından çıkmadığı ve hizmetkârların söyledikleri. Duvarların diğer yanından mırıldandığını

duyabiliyorlarmış ve yemeğini her zaman pencereden atılmış hâlde buluyorlarmış.” Omuz silkti. “Belki de sadece yas tutuyordur ve yakında bu durum sona erer. Ya da belki...”

Leena alçak sesle, “Ya da belki de Ilya’nın geleceği budur,” dedi.

Birden yutkunmakta zorlanır oldum. Kitt’in babası hayattayken ondan ne kadar etkilendiğini ilk elden biliyordum. Şimdi onu öldürdüğüme göre...

Boğazımı temizleyip güçlkle, “Ya Ilya nasıl? Halk?” diye sordum.

Lenny omuz silkti. “Pek de iyi durumda değil. Seçkinler de Sıradanları sürgün edip, Ilya’yı tek başına en güçlü krallık yapan hükümdarın yasını tutuyorlar.”

“Senden nefret eden pek çok insan var, bunu söylemekle yetineyim.” Finn’in sesinde şakacı bir ton olsa da konunun hiç şakaya geliri yoktu.

Başımı iki yana sallayıp uzaklara baktım. “Hiç şaşırmadım. Sadece yaptığım şeyden değil, olduğum şeyden de nefret ediyorlar.”

“İnsanlar huzursuz,” dedi Leena, yumuşak bir sesle. “Yeni Kralımız henüz krallığa yüzünü göstermedi ve bu da pek çok kişinin ihmal edildikleri hissine kapılmasına neden oldu.”

“Kraliçe’nin de durumu iyi değil,” diye ekledi Finn. “Her an ölebileceğini düşünüyorlar.”

Gözlerim önümüzden yürüyen Prens’e takıldı. Gözleri gökyüzünde, pembe semalar vadeden karanlığı izliyordu. Titrek bir nefes aldım. Annesi ölürken beni geri getirmesi için bir göreve gönderilmişti. Herkesin beklediğinden çok daha uzun süren bir göreve.

Gitmeden önce annesine veda etmiş miydi? Artık tutamayacağı bir söz vermiş miydi? Peki ya o...

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp, endişeyi ona karşı duyduğum nefretin katmanları altına gömdüm.

Prens’in esenliği benim sorunum değildi.

Böylece dikkatimi tekrar önümdeki oğlana ve altımızdaki hayvana çevirdim. “Lenny, bana bu şeylerden birine nasıl binileceğini öğretmen gerek.”

22. BÖLÜM

Paedyn

“Bizi nereye götürüyorsun?”

Yıkılmış bir kiriş kafatasıma çarpmadan eğildim. Karanlıkta el yordamıyla ilerliyor, Lenny’nin birkaç adım önümdeki sırık gibi bacaklarına yetişmek için elimden geleni yapıyordum. Tüm gün at sürdükten sonra vücudum ağrıyordu. Dor’un arka sokaklarında körlemesine yolumu bulmaya çalışmanın da ağırlarıma iyi geldiği söylenemezdi.

Lenny arkasında homurdanan gruba, “Göreceksiniz. Biraz ileride,” diye seslendi.

Leena bana şüpheli bir bakış atarken Finn elinde arbaletiyle Kai’n arkasından geliyordu. Neredeyse bir saattir şehrin dış mahallelerinde ilerlesek de bize bunun nedeni açıkça söylenmemiştir.

Lenny, bir kısmına tahtalar çakılmış bir kapıdan eğilerek geçmeden önce, “Başınıza dikkat edin,” diyerek bizi uyardı. Dönüp, az önce içine adım attığımız terk edilmiş binayı inceledim. Duvarlardan geriye kalanlar gölgelerle örtülüydü ve kiremit kaplı bir çatıdan süzülüp benek benek mekâna dağılan ay ışığı elverdiği kadar seçiliyordu.

Lenny kendisini karanlık köşeye taşıyan uzun adımlarını yavaşlatmaya gerek görmedi. Gözlerimi kısarak arkasından baktığımda nefesim kesildi. Gözlerimi kırıştırdım. Lenny’nin yaklaştığı gölgelerin arasında şekillenen figürleri zar zor seçebildim.

Haykırıp onu uyarmak, ona seslenmek için ağzımı açtım...

“Lenny!”

Fakat kendi çılgılığım ağzımdan çıkamadan başka bir kadının çılgılığını işittim. Alevlerin titrek ışığı duvarı boyayarak sahneyi aydınlattı. Engabeli döşeme tahtalarının üzerinde düzinelerce yer yatağı vardı. Bunların çoğunda uyku mahmuru erkekler, kadınlar ve çocuklar yatıyordu. Aralarında uzun boylu bir kadın dikiliyor, kısa kıvılcık saçları titrek ışıktaki kor gibi parlıyordu. Sırıtan Lenny tutup çektiği kadına sıkıca sarıldı.

Yanımda dikilen Finn, “Burada ne haltlar dönüyor?” diye mırıldandı. Başımı iki yana salladım. Elimden öylece bakmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Lenny nihayet kadının kollarından kurtulunca, “Hey millet,” dedi, “annemle tanışın.”

Ona ve uyanmaya başlayan yabancılara hayretle baktık. İlk hareket eden Leena oldu. Kadına elini uzattı. “Merhaba. Ben Leena.”

Kadın, Leena’nın elini sıkıp sıcak bir tavırla, “Ben de Maria,” dedi.

“Anne,” dedi Lenny, “bunlar Paedyn, Finn ve...”

Dudakları ince bir çizgiye dönen Maria, Lenny’nin lafının sonunu, “Ve İnfazcı...” diyerek getirdi.

“Evet, İnfazcı.” Lenny ensesini ovuşturdu. “Onunla ne yapacağımızdan hâlâ emin değiliz.”

“Eh...” Maria’nın kahverengi gözlerini bana çevrildi. “Sen Gülmüş Kurtarıcı’sın, değil mi?”

“Maalesef.” Hafifçe gülümsedim.

Maria benden ya da yaptıklarımın korkmuş gibi görünmüyordu. Gülümsememe aynı şekilde karşılık verdi. “O zaman özgürlüğünü kazanmak için onu kullan. Kral’ın sağ koluna kaçak bir kızdan daha çok ihtiyacı var.”

Lenny başımı salladı. “Bu işe yarayabilir. Eksiksiz bir plan kurmamız gerek fakat...”

“Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim,” diyerek araya girdi Finn, “fakat neredeyiz? Bir de bu insanlar kim?”

Yataklarında uykulu bir şekilde kıpırdanan, tanışmak için ayağa kalkın onlarca insan vardı. “Burası,” dedi Maria gülümseyerek, “bir tür sığınak.”

“Len Len!”

Ciyak ciyak bağırarak bir karaltı Lenny’nin üzerine doğru geliyordu. Lenny silüeti kucakladı. Etrafında döndürüp yanağından öptüğü küçük kız kontrolsüzce kıkırdadı. “Demek buradasın küçük ejderha!”

“Beni özledin mi?” diye ciyakladı.

Lenny kızın burnunu çimdikledi. Gülümseyerek, “Beni ne kadar özlediğine bağlı,” dedi.

Kız sırtıttı. Gözleri parlıyordu. “Birazdan daha fazla.”

“Güzel,” dedi Lenny. “Ben de seni birazdan fazla özledim.”

Kızın Lenny’nin saçlarını dağıtışını izlerken tereddütle, “Bu senin kız kardeşin mi?” diye sordum.

Lenny omuz silkti. “Bir bakıma öyle. Annem onu Ilya sokaklarında buldu ve orada kalamayacağını bildiği için burada yaşaması için getirdi. Birbirimize epey bağlandık.”

Leena etrafındaki yıkık dökük binaya bakıp, “Peki *burası* tam olarak neresi?” diye sordu.

Maria gülümsedi. “Bu yerin amacı...” Gözleri küçük kızın dik-katle inceleyen, kolları bağlı Prens’e takıldı. “Eh, onun anladığından eminim.”

Kai kıza doğru bir adım atınca Finn onu arbaletinin ucuyla dürttü. “Sakin ol Prens.”

İnfazcı, Finn’e aldırış etmeden etrafımızı saran yabancıları süzdü. “Onlar... Kısmiler. Yüzdeler.” Başını iki yana salladı. Sezdiği şeyin ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Maria başını sallayıp hafifçe gülümsedi. “Doğru. Onlar Seçkinler ile Sıradanların ürünleri. Bazılarının diğerlerinden daha fazla gücü olsa da hepsi de başka hiçbir yere ait olmadıkları için buradalar.” İmalî sözlerinin hedefinde Kai vardı. İnfazcı her sözcüğü yutarken Maria onu inceliyordu. “Güçleri Seçkin sayılamayacakları kadar zayıf olduğundan Ilya’nın kenar mahallelerinde yaşayamazlar. İnsanlar kontrol edemedikleri güçten nefret ettikleri için çevre şehirlerde de özgürce yaşayamazlar.” Maria’nın yana çekilmesiyle gözlerini bize diken çok sayıda figürü nihayet tam anlamıyla görebildik. “Bu yüzden gece burada uyuyup ellerinden geldiğince dikkat çekmeden insanların arasına karışıyorlar.”

Lenny kızın kulağına, “Bize neler yapabildiğini göster küçük ejderha,” dedi.

Bize avuçlarını gösterip, parmaklarını –aniden alevle parlayan parmaklarını– oynatarak sırttı. Başını sallayıp kendisini cesaretlendiren Lenny’ye gülümsedi. “Devam et. Onlara neden benim küçük ejderham olduğunu göster Luna.”

Başını salladı. Ateşin ışığı koyu renk saçlarına çizgi çizgi vuruyordu. Yanıp sönen parmaklarını ağzına götürüp, aldığı derin nefesi alevlere üflledi. Alevler parmaklarından dalga dalga, sanki kız ateş üflüyormuş gibi odanın içine uzandı.

Maria yumuşak bir sesle, “Luna uzun bir Karışım soyundan geliyor,” dedi. “Henüz onun türünü ifade edecek daha iyi bir terim bulamadım. Bu yüzden Yakıcı becerisinin ortaya çıktığı tek yer parmakları. Onu kenar mahallelerde buldum. Henüz bebek denebilecek yaşıydı. Seçkin çocukların yeteneklerini yıllar boyunca zar zor kontrol altında tutabildiği düşünüldüğünde Luna’nın bir Yakıcı’nın tam gücüne sahip olmadığını hemen anladım. Aksi takdirde alevlerle kaplı olması gerekirdi.”

Maria, Lenny’nin kollarında kıkırdayan kıza hüznle gülümsedi. “Kısa sürede tam bir Seçkin olmadığını herkesin anlayacağını biliyordum. İlya, Sıradanlar tarafından zayıflatılanları faydasız görüyor.” Gözleri İnfazcı’nın üzerinde gezindi. “Bu yüzden onu bir süre sakladım. Çoğu Karışım, Seçkinlerin arasına karışabilecek kadar güçlü olsa da Luna soyundaki ilk Karışım’dan çok uzak bir noktada. Gel zaman git zaman...” Bir eliyle arkasındaki gruba işaret etti. “...Lo-ot’ta başka Karışım da bulup onları yanıma aldım. Ta ki daha fazlasına yer bulamayana kadar. Bu yüzden onlar için daha güvenli olan Dor’un yolunu tuttum. Burada kim oldukları ortaya çıkarsa nefretle karşılanırlar. Orada ise...” Sert bakan gözleri Prens’e çevrildi. “...sonları ölüm olur.”

“İlya’da onlardan fazla kalmadı,” diye ekledi Lenny. “Çoğu, birkaç nesil önce Dor’a veya Tando’ya kaçtı ve diğerlerinin arasında yaşıyor. Fakat kenar mahallelerde onlardan birini bulursam anneme gönderiyordum.”

Bir adam boğazını temizleyerek grubun arkalarından öne çıktı. “Lenny beni birkaç yıl önce buldu.” Bir araya getirdiği avuçlarında

karanlık odayı aydınlatan küçük alevi tutuyordu. “Ben de kısmi bir Yakıcı’yım. Sırf alev oluşturabilmek için ellerimi bu şekilde birleştirmem gerekiyor.”

Bir kadın boğazını temizleyerek loş ışığa adım attı. “Ben kısmi bir Peçe’yim. Yani...” Kolları aniden titreyerek gözlerimizin önünde kayboldu. “Kalan kısmımı görünür kalıyor.”

Daha birçokları öne çıkıp oraya nasıl geldiklerini ve yapabildikleri sınırlı şeyleri bizimle paylaştı. Leena, Maria’ya yaptığı her şey için bol bol teşekkür ederken, ona ve kendisine izin veren diğer herkese sarılırken neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Fakat benim dikkatimi asıl çeken İnfazcı oldu. Onları bir bulmaca gibi inceliyor, her birinin sahip olduğu güç yüzdesini çözmekle uğraşıyordu. Kim bilir sokaklarda o yarı Seçkinlerden kaçının yanından geçip gitmiş ve bundan haberi bile olmamıştı.

“Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz,” dedi Maria tatlı bir sesle. Dikkatini bana çevirdi. “O saçlarınla seni beladan uzak tutmanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Hafifçe gülümseyerek, “Tahmin bile edemezsin,” dedim.

Luna’nın saçlarıyla oynadığı Lenny “Rahatınıza bakın,” dedi. Sonra annesine doğru dönüp ona atları nereye bıraktığımızı söyledi.

Bir yandan Maria’nın bize dağıtmaya başladığı ekmeği ısırırken diğer yandan hızlıca yer yatağını serdim. “Onunla ne yapacağız?” Dönüp baktığımda Finn’in arbaleti Prens’e doğru salladığını gördüm.

Tatlılıkla, “Onu yanıma getir,” dedim. Fakat gülümsememin hiç de tatlı bir yanı yoktu. “Sırayla başında nöbet tutacağız.”

Yanıma oturduğunda yüzünde en sevmediğim maskesi vardı: kayıtsızlık. Eğilip kulağına usulca fısıldadım. “Ayaklarım buz kestiği için şanslısın.”

23. BÖLÜM

Kai

Ellerim uyuştı.

Neredeyse iki gündür uyuşmuş hâldeler.

Duvara yaslanıp, ağrıyan bileklerimi çevirmeye çalıştım. Scorches Çölü'ndeki pusudan beri ellerim bağlıydı ve parmaklarım kopacakmış hissine hiç de alışık değildim. Ofladım. İçinde bulunduğum durum canımı sıkıyordu.

“Bir sorun mu var Prens?”

Elinde arbalet, dudaklarında bir sırıtişla yatağıma tünemişti. Bundan o kadar keyif alması endişe vericiydi. Ruhsuz bir tonda, “Bilmem, belki de sorun ellerimin hâlâ bağlı olmasıdır?” dedim.

Bana yüzünde yapmacık bir anlayışla baktı. “Alışmaya başlasan iyi olur.”

Ah, alışmak için epey zamanım olmuştu.

Scorches Çölü'ndeki dönüş yolunu ellerim arkadan bağlı yürümüş-tüm. En azından o sırada bir eğlencem vardı. Şüphesiz kulak kabartmak uzun yürüyüş boyunca beni oyalamıştı. Çünkü Lenny'nin Artırıcı yete-neğini rahat rahat kullanabileceğimi kimse hatırlamıyor gibiydi.

İşte o zaman Paedyn'in onu nasıl öldürdüğünü duymuştum. Bunun onun için nasıl bir deneyim olduğunu hiç sormadığımı fark etmiştim. Belki de bunu yapmak için iyi bir nedeni olup olmadığını bilmek istememiştim.

Gözlerim boynundan inip yeleğinin kıvrımlarının altında kaybolan yara izine takıldı. Paedyn gözlerimi takip ederken kendisini süzmem karşısında huzursuzca kıpırdandı. Yeleğinin yakasını yukarı çekiştirip gözlerini gözlerime dikti. “Ne var?”

Omuz silkip, yere bakarak başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey. Sadece ne kadar acı verici olduğunu biliyorum.”

Bedenimde Kral’ın bıçak kullanırken ne kadar baskı uyguladığını bilecek kadar çok kesik vardı.

Gözlerini devirdi. “Hâlden anlar görünmek sana hiç yakışmıyor Azer.”

“Bana her şey yakışır Gray.” Ona bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Yalan söyleme.”

Ağzı açık kaldı. Ben ağzından neler çıkacağını merakla beklerken Lenny, Paedyn’in yanına geldi. “Yarın için hazır mısın P?”

Paedyn derin bir nefes aldı. Bana bakmaya devam ederken sakın görünüyordu. “Ah, sabırsızlanıyorum.”

“Harika.” Lenny başını salladı. “Akşam yola çıkıp gece boyunca at süreceğiz. Sonra, Ilya’ya yaklaştığımızda Kral’a gidip İnfazcı’sını yakaladığımızı bildireceğim.” İç çekerek, “Ona Ruhlar Mabedi’nin yakınındaki alanda bizimle buluşmasını söyleyeceğim,” diye ekledi. “Yanında üçten fazla İmparatorluk Muhafızı olmadan mesela? Hepimiz taht odasına girmeye çalışırsak kesinlikle gerçekleşecek olan pusuyu önleyecektir bu.” Başıyla Kai’a işaret edip, “Arbaletlerimizi pazarlık kozumuza doğrulturuz,” dedi. “Bir numara yapmayacaklarından emin olmak adına. İşte o zaman Prensimizi özgürlüğüyle takas edeceğiz.” Ellerini çırpı. Neşeli görünüyordu. “Sonra Dor’a döneceğiz ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız.”

Başımı iki yana sallamamak için kendimi zor tutuyordum. Korkunç bir plandı bu. Ben bir Seçkin’e, gerçek bir Seçkin’e yeterince yaklaşır yaklaşmaz üzerimdeki tüm kontrollerini kaybedeceklerdi. Son iki gündür bu gruptan almaya çalıştığım güç kısıntıları hiçbir şeydi. Sahip oldukları azıcık beceriler öngörülemezdi. Derimin altında kaygandılar ve onları nasıl kullanacağımı henüz bilmiyordum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Fakat artık hissettiğime göre, ne zamandır burnumun dibinde saklandığından şüphem yoktu. Bir karışım soyundan gelen, kısmi güçleri olan kim bilir kaç

Seçkin'in becerilerini okumuştum? Sinir bozucu derecede büyüleyici bir yanı vardı bunun.

“Ekmek isteyen?” Maria her zamanki gibi elinde içi bayat ekmek ve sıcak peynir dolu sepetiyle geziniyordu. Gücü damarlarımda dolaşıyordu. Onunki ve Lenny'ninki diğerlerinden daha güçlüydü. O bir Sürünen'di. Ellerim arkamda bağlı olmasaydı bu becerisi çok işime yarardı.

Finn uyuyan birkaç bedenin üzerinden atlayıp bir somun kaparak, “Evet hanımefendi,” diye seslendi. Bir ısırık aldıktan sonra Paedyn'e doğru döndü. “Hey, bu gece ilk nöbeti ben tutacağım.” O kadar uzaktan bile ağzından dökülen kırıntıları görebiliyordum. “Sen biraz uyu.”

Paedyn ona gülümsedi. Rahatlamış gibiydi. “Teşekkürler Finn. Beni birkaç saat sonra uyandır, tamam mı?”

Finn onu selamlarken hâlâ ekmeğini çiğniyordu. Arbaleti eline alıp birkaç metre ötedeki duvara yaslandı. İşgal ettiği köşeyi görmezden gelerek yıkık dökük duvarlarda ve tavanda titrek gölgeler bırakan mumların aralıklarla yerleştirildiği zemine göz gezdirdim. Ellerim arkadan bağlı olduğu için yan yatmak zorunda kalarak, bedenimi geniş yer yatağının içine doğru hareketlendirdim.

Paedyn bir an tereddüt ettikten sonra yanıma yattı. Hep böyle yapıyordu. Ona dokunacak kadar yakın olduğumda çekingen davranıyordu.

Yatağın içinde kımıldandım. Onu iç çekmeye zorlayacak kadar çok hışırtı çıkardım. “Neyin var senin?”

“Burnum kaşınıyor,” dedim. Battaniyeler sesimi boğuyordu.

Susuşu bana gülmemek için kendini zor tuttuğunu düşündürdü. “İyi,” diye homurdandı. “Dön.”

Ağrıyan kollarımla diğer yana döndüm. Böylece yüz yüze geldik. Son zamanlarda onu inceleme fırsatı bulamamıştım. Yakınımdaydı. Ayaklarıma ağır ağır yaklaşan buz gibi ayaklarına rağmen vücudu sıcaktı. Mavi gözleri mum ışığında dalgalanıyor, gözüme bir lagünün en derin köşesi gibi görünüyordu. Burnunun üzerindeki belli belirsiz çilleri seçebiliyordum. Tam sayılarını unutmuşum gibi yapsam da.

Elini battaniyenin altından çıkarıp yüzüme uzattı. “Şey.” Yine çekingen davranıyordu. “Neresi kaşınıyor?”

“Burnumun köprüsü,” dedim, gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadan.

Parmağının ucu burnumla buluştu. Elimde olmadan parmağıyla burnuma fiske attığı an geldi aklıma. Belki o da aynı şeyi düşünüyordu. Çünkü parmağını hızlıca burnumun üzerinde kaydırıdıktan sonra elini hemen geri çekti.

Boğazımı temizledim. “Seni kumarbaz bilmezdim.”

Umursamazca, “Ben bir hırsızım,” dedi. “Elimi attığım her cep bir kumardır.”

“Peki. O hâlde seni cahil bilmezdim.”

Bana donuk bir bakış attı. “Mesele nedir Prens?”

“Kral’la yapacağınız anlaşma.” Gözlerimi gözlerine diktim. “Özgürlüğün için beni takas etmen. İşe yaramayacak.”

Gözleri odanın içinde gezindi. Bakışından zihnine anıların musallat olduğu anlaşılıyordu. “Kitt seni benden nefret ettiğinden daha çok seviyor. İşe yarayacaktır.”

Hüzünle gülümsedim. “Şaşıracaksın.”

Sustuk. Göz kapaklarının uykudan ağırlaşıp çırpınışım izledim. Gerçekten dayanılmaz biriydi. Fakat dayanılmaz olması gözümü ondan almamı kolaylaştırmıyordu. Hayır, ona dair her şeyde cüretkâr bir güzellik vardı. Dikenlerini gururla sergileyen bir gül gibi. Çoğu ölümcül şeyin olduğu gibi çekiciydi. Büyüleyiciydi bu.

Hayır. Hayır, korkunçtu bu. Onu hâlâ hak etmeye çalıştığım bir şey olarak düşünmemin korkunç olması *gerekiyordu*. Onu hâlâ arzularıma layık görmemin.

Fakat değildi. Aramızda ne yaşanmış olursa olsun. O, benim esirim ve görevimdi.

O, benim için hiçbir şeydi.

Uykuya dalmasını izlerken kendime bunu söyledim.

Peşinden gittim. Uykuya, uykunun bilinçsizliğine, her nereye gidiyorsa oraya.

Başıma bir şeyin fırlatılmasıyla uyandım. Hava ağır ve boğucuydu.

Beni boğan güçlü kollarla mücadele ettim. Sonra bedenim gevşedi.

Sonra tekrar rüya görmeye başladım. Gördüğüm rüya sadece onunla ilgili olabilirdi.

Ellerim hâlâ arkadan bağılıydı.

Fakat artık onun ellerine de bağılıydı.

Başı başımın arkasına yaslanmış, elleri ellerimin yanında seğiriyordu. Hafifçe kıpırdandı, uyandığına dair yegâne işaret buydu. Sonra kafatasının arkası başımla sertçe buluşunca gözlerimin önünden yıldızlar geçti.

“Ah!” diye inledim. İplerin izin verdiği ölçüde öne eğildim.

Uyku mahmuru Paedyn, “Ah, sensin demek,” dedi. “Kime bağı olduğumu bir an için unutmasam sana daha sert vururdum.”

“Çok komik,” dedim dişlerimi sıkarak. “Yaklaş biraz, ellerimi çekiştiriyorsun.”

Gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. “Başüstüne Ekselansları. Sizi daha rahat ettirebilmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Yanında esir tutulmak gerçekten büyük bir zevk.”

Başını çevirip içine atıldığımız hücreyi incelediğini hissettim. Çevremizdeki her şey çatlak taşlar ve kirli zeminden ibaretti. Parmaklıklar alıştığım gibi Köreltici’den değil, basit metalden yapılmıştı. Yine de gücünü çekebileceğim bir Seçkin olmadan ben de Sıradanlar kadar güçsüzdüm.

Nihayet sormasını beklediğim soruyu dillendirdi. “Hangi cehennemdeyiz?”

“Bir çeşit hapishanede,” dedim. “Kesinlikle yeraltında.” Pislikle kaplı taş zeminler buz gibiydi ve görünürdeki tek ışık hücremizin dışındaki koridorun ortalarından bir yerden geliyordu.

“Biz... buraya nasıl geldik?” diye sordu. Her sözcükte panik vardı. “Dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Bizi uyuşturmuş olmalılar.” Başımı başına yasladım. “Arkadaşın amma da iyi nöbet tutmuş.”

Ellerini çekiştirmesiyle benim ellerimi de çekti. “Hayır, hayır, hayır. Bu olamaz...”

Alçak sesle, “Sakin ol Gray,” dedim. “Kolumu koparacaksın.”

“Neden bizi...” Yutkunurcasına bir nefes aldı. “Neden bizi bu kadar küçük bir hücreye koydular?”

“Şey,” dedim sakince, “geniş bir yer olsaydı da zaten hareket edemeyecektik...”

Neredeyse haykırarak, “Hatırlattığın için teşekkürler Azer,” dedi. “Yapamam. Kan kokusu alıyor musun? Kan kokusu alıyorum. Yapamam... Buradan çıkmam gerek.”

Ellerime değen ellerinin terlediğini, her titrek nefeste sırtının genişlediğini hissediyordum. Havada hafif bir kan kokusu olsa da kokuya o kadar alıştım ki fark etmemiştim bile. Bu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu ki?

Bir hıçkırığın başlangıcına benzeyen bir sesle nefesi kesildiğinde büyük bir terslik olduğunu anladım.

“Paedyn,” dedim usulca. İsminin dilimdeki tadı sarhoş ediciydi. “Paedyn, beni dinliyor musun?”

Nefes nefese, “Seni ne zaman dinledim ki?” diye yanıt verdi.

Kendi kendime gülümsedim. “Dizlerin göğsüne mi yaslı?”

“Ne?” diye homurdandı. “Evet. Evet, dizlerim göğsümde.”

“Pekâlâ,” dedim yavaşça. “Hayatında bir kez olsun beni dinlemeni ve bacaklarını yere koymanı istiyorum. Açabildiğin kadar aç bacaklarını.”

“Neden bunu...”

“Dinleyeceksin, unuttun mu?”

Nefesi titriyor, bacaklarını taşın üzerinde kaydırırken elleri terliyordu. “Şimdi,” dedim yavaşça, “ne kadar alanın olduğunu görmeni istiyorum. Bu hücre sandığından çok daha büyük. Benim bacaklarım da yerde.”

Yalan. Dizlerim göğsüme dayalıydı ve taş duvara bakıyordum.

“Ne kadar alanın olduğunu hissedebiliyor musun? Bu hücre yeterince büyük ve küçülmeyecek.” Parmaklarımla parmaklarını tutmadan önce yutkundum. Ani temasımla nefesinin kesildiğini hissettim. Fakat sonra sırtıma verdiği nefesler yavaşladı. Düşüncelerinin seline kapılıp gitmekten korkuyormuşçasına, eli elimi bir çapa gibi kavramıştı.

Nefes nefese, “Şimdi daha iyi misin?” diye sordum.

Başını salladığını hissettim. “Daha iyiyim.”

Aramızdaki sessizlik uzadı. Başını omzuma yasladı. Varlığımın her zerresi parmaklarımla arasındaki parmaklarının verdiği hisse odaklanmıştı. Saçmalıktı bu.

Uzaktan gelen çizme tıkırtılarını işitince elini elimden çekti.

İyi. Güzel. Bunun bittiğine sevindim.

Parmaklıkların ötesinde beliren adam, atkuyruğu yapılmış kır saçları ve siyah gözlerinin üzerine düşen gür kaşlarıyla bana biraz tanıdık gelmişti. Fakat ancak Paedyn'in arkamda kaskatı kesildiğini hissettiğimde adamı nereden tanıdığımı anladım.

Paedyn iç geçirip, "Rafael," dedi. "Demek tüm bunların arkasında senin açgözlülüğün varmış?"

Rafael eski bir dostunu selamlar gibi kollarını açtı. "Hadi ama çocuk! Beni suçlayabilir misin? Kimse kellene biçilen fiyatı görmezden gelemmez." Gözleri bana çevrildi. "Hele ikiniz için alabileceğim meblağa karşı konulmaz. Sizin için alacağım altın uğruna ben bile Ilya'ya ayak basmaya katlanabilirim."

Paedyn boğuk sesle, "Bizi nasıl buldun?" diye sordu. Hava, aniden burnumuza gelen kötü bir kokuyla giderek ağırlaştı.

Rafael hiç istifini bozmadan devam etti. "Adamlarımı şehrin dış mahallelerine yerleştirmiştım. Prens'inden kaçman olasılığına karşı sizi gözetliyorlardı." Yüzünde coşku dolu bir gülümseme belirdi. "Fakat bunun yerine sen onu yanında getirdin."

Paedyn'in yüzündeki ifade karşısında Rafael kaşlarını çatı. "Bunu kişisel algılama Gölge. Ringde bana bir sürü şilin kazandırmış olabilirsin ama seni Ilya'ya geri götürdüğümde çok daha fazlasını kazandıracaksın."

Rafael yakındaki masadan bir tabak almak için bir anlığına uzaklaştı. "Bunu sana bizzat getirmeyi düşündüm." Paslı bir anahtarla hücre kapısının kilidini açtıktan sonra eğilip bayat ekmek parçalarıyla dolu metal bir tepsiyi aramıza yerleştirdi. "Bana geri döndüğün için sana duyduğum minnetin bir ifadesi."

"Teşekkürler ama bu pis kokuyla bir şeyleri mideme indirebileceğimden şüpheliyim." Paedyn neredeyse öksürüğü andıran bir ses çıkardı.

"Ahh." Rafael başını salladı. "Altımızdaki kanalizasyon yüzünden." Koridorun birkaç metre aşağısındaki bir ızgaraya doğru başını salladı. "Birkaç haftada bir, kanalizasyon dolunca içeri boşaltıyorlar. Şanslısınız, çok yakında bunu yapacaklar gibi görünüyor." Kapı arkasından kapanırken gülümsedi. "Umarım Dor'un bu en güzel kö-

şesindeki kısa misafirliğinizin tadını çıkarırsınız.” Sonra bayat ekmek tabağına doğru başını salladı. “Bunu nasıl yiyeceğinizi düşünmekte başarılar.”

Koridorda ilerlerken adımları giderek sessizleşti. Beni boğacak gibi olan kesif havayı boğazımdan temizlemek için öksürdüm. Pa-edy'nin başını omzuma yaslamasıyla dikkatim yeniden ona çevrildi. “Buradan çıkmamız gerek,” dedi.

Başımı başına yaslamadan önce salladım. “İlya’ya bir tutsak olarak dönemem.” Çocukluğumdan beri özenle inşa ettiğim itibarımı yerle bir ederdi bu. İtaat edilen her emir, tamamlanan her görev, benim elimden gelen her ölüm... Hepsi boşa giderdi. Başımda bir fidyeyle dönmek beni zayıftan da beter kılardı. Görev sırasında ölmekten daha acınası olurdu. Kesinlikle seçenek dışıydı. “Tamam o zaman.” Sesi soğuk ve kararlıydı. “Bir fikrin var mı Prens?”

24. BÖLÜM

Kritik

Kapım çalındı.

Kapım her zaman çalınırdı. Her zaman bir hizmetçi, İmparatorluk Muhafızı ya da başka biri ahşaba vurup dikkatimi çekmek için yalvarırdı.

Sanırım kralların hayatı böyle bir şeydi.

Elimi önce yorgun yüzümde, sonra buruşuk gömleğimde gezdirdiğimde parmaklarıma bulaşmış mürekkebi anımsadım.

Bir kral gibi görünmüyordum.

Kendine bir boy büyük gelen bir tahtta oturan, bir adamın yerini doldurmaya çalışan bir çocuğa benziyordum. Yüzleşmekten çok korktuğum insanlarla dolu bir krallıkta yaşıyordum.

Yine de her şeye rağmen rol yapıyordum. Hayatımı bir kral olarak nasıl yaşayacağımı biliyormuş gibi yapıyordum.

“Girin.”

Komut, menteşe gıcırtiları ve yıpranmış halının üzerindeki yumuşak adımlarla karşılandı. Gözlerim masanın her karışını kaplayan kâğıtlardan yukarıya çevrildi. Adam kapıyı yavaşça kapattı. Her hareketi sakın, ölçülüydü.

Bir hizmetçi değildi gelen. Bir İmparatorluk Muhafızı da değildi. Dikkatimi çekmek için çırpınan biri de. Zaten onu öyle bir şey yaparken hayal bile edemiyordum.

“Kahretsin, ne ara öğlen olmuş?” Başımı iki yana sallayıp masanın üzerindeki mürekkep lekelerini temizlemeye çalıştım.

Perdeli pencereye işaret edip sakince, “O perdeler hep kapalıyken zamanı takip etmek zor oluyordur,” dedi.

İç çekip, “Perdeleri neden kapalı tuttuğumu biliyorsun,” dedim. Oturmasını işaret ettim. “Avludan pencereme aval aval bakan daha fazla hizmetkâr görmek istemiyorum. Zaten etrafta yeterince dedikodu dolaşıyor.”

“Haklı sebeplerden dolayı,” dedi nazikçe. Öyle ki beni azarlayıp azarlamadığını anlamak güçtü.

Sözcüklerle arası çok iyiydi. Alçak sesle konuşacak kadar kendinden emindi. Çünkü herkesin onu dinlemek için eğileceğini biliyordu. Her sözcüğü nezaketle beslenen, ölçülü, talepkâr bir tondaydı.

“Henüz halkına hitap etmedin Kitt.” Soluk mavi gözleri gözlerime dikildi. Bakışlarımın gerisinde neler olduğunu araştırıyordu. “Onlara konuşacak bir şeyler vermezsen hikâyeyi kendilerince şekillendirirler.”

Her buluşmamızda işittiğim bu sözler karşısında, “Evet, bilgece öğüdün için teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Arkasına yaslanıp masanın üzerinden beni incelerken bakışları yumuşadı. “Ben sadece yardım etmek için buradayım Kitt. Sana rehberlik etmek için.”

Başımı sallayıp, “Tabii, elbette,” dedim. “Ve Veba biliyor ya, yardıma ihtiyacım var.”

Gülümsedi. Teskin edici bir şekilde. “Veba biliyor ya, tüm bunlar senin için de hiç kolay olmadı.”

“Evet, öyle.” İç çektim. “Bu süreci atlatmam için bana birçok tavsiyede bulundun ve bunun için sana minnettarım.”

“Ve tavsiyede bulunmaya da devam edeceğim.” Koltuğunda öne kaykılıp masanın üzerine eğildi. “Bu yüzden son önerimin gereğini yapacağını umuyorum.”

Kaskatı kesildim. Son önerisi en hafif tabirle saçmaydı. Üzerine kafa yormamın bile aptalca olduğu bir saçmalık. Fakat ben bunu ya da aynı derecede akılsızca başka bir şeyi dile getiremeden, cebinden küçük bir kutu çıkarıp aramızdaki yıpranmış ahşabın üzerine koydu.

Kadife kutunun içinde hapsedildiğini bildiğim şeye şaşkın gözlerle baktım. Kalbim kaburgalarımın altında teklerken ismini söylememek için direnen dilim de aynı şekilde zorlandı. “Ca... Calum...”

“En iyi yol bu,” diye araya girdi. Parmaklarını başının üstündeki sarı saçlarda gezdirdi. “Bunun pek de cazip bir fikir olmadığını farkındayım...”

“Pek de mi?” deyip alaycı bir ses çıkardım. Tüm bunların çılgınlığı karşısında güldüm. “Benden ne yapmamı istediğinin farkında mısın?”

İç çekişi ağırdı. Sanki o da krallığın yükünü omuzlarında taşıyordu. Bir bakıma öyleydi de. “Sen Kral’sın. Yaşadığın hayat artık sadece sana ait değil. Krallığın iyiliği için yapılması gereken bir fedakârlık bu.” Durakladı. Sözlerinin bir süre aramızdaki havada asılı kalmasına izin verdi. “Hâlâ yüzleşmediğin insanlara işte böyle yardım edeceksin.”

Başımı çevirip tüm yüzeyleri lekeleyen mürekkebe baktım. “Bunu yapacağım. Ben sadece...” Duygularım sözcükleri boğazıma hapsedip ben heceleri tükürene kadar onları boğdu. “Sadece acı çekiyorum. Ben onların tanıdığı Prens değilim artık.”

“Hayır, değilsin,” dedi Calum yumuşak bir sesle. “Çünkü artık onların kralısın.” Eli kutuyu tereddütle masanın üzerinde bana doğru kaydırды. Ben artık görmezden gelemeyinceye kadar. “Bu da olman gereken kişi için eskiden olduğun kişiyi feda edeceğin anlamına geliyor.” Gözlerini gözlerime dikti. Yüzümdeki duygudan fazlasını okuyordu. “Ve olman gereken kişiye dönüşürken feda etmen gerekenleri.”

Kutuya baktım. Ancak Calum mırıldandığında başımı kaldırıp ona baktım. “Baban halkına her zaman ne derdi? Bir kralı büyük bir kral yapanın neler olduğu hakkında?”

Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Ah, evet,” dedim. “Üç vasıf.”

Calum başını salladı, geçmişini anımsayıp mırıldandı. “Evet. Krallığa yeni bir yasayı ya da aldığı bir kararı duyururken o şartları nasıl hatırlattığı bugün bile aklımda.”

“Bu onun birçok düsturundan biriydi,” dedim. “Derslerimiz sırasında bana onlarca kez yazdırmıştı. Öyle ki uykumda bile onları mırıldanıyorsam hiç şaşırmam.” Cümleyi usulca tekrarlamamla Calum kıkırdadı. “Büyük bir kral olmak için öncelikle cesur, iyiliksever ve

gaddar olmalısın. Ancak o zaman büyük bir krallığı yönetebilirsin.”

Calum başını sallayarak sandalyesinde arkasına yaslandı. “Haksız değil. Kendini ölçmek için iyi bir düstur.” Sonra kutuya uzanıp uzun parmağını kadifeye birkaç kez vurdu. “Ve *bunu* yapmak sende bulmayı ümit ettiği üç vasfı da gerektiriyor. Cesaret.” Kutuya bir kez dokundu. “Yardımseverlik.” Bir kez daha. “Ve hatta hangi açıdan baktığına göre, gaddarlık.”

Haklıydı. Vebalar aşkına, ne zaman haklı olmamıştı ki?

Yutkunarak kutuyu elime aldım ve avucumun içine yerleştirdim. “Üç vasıf, ha?”

Bana gülümsedi. “Üç vasıf.”

25. BÖLÜM

Paedyn

“Ölümümüz beceriksiz ayak hareketlerinden olacak.”
Boğazımdan sinirli bir ses koptu. “Eh, birine elim kolum bağlanacaksa daha yüreklendirici sözler söylemesini tercih ederim.”

Kai nefes nefese, “Farklı koşullar altında,” dedi, “birisine bağlandığımda çok daha eğlenceli biriyimdir.”

Gözlerimi devirsem de yanaklarım kızardı. Neyse ki onları görmeyeceğinden emindim. “Hiç yardımcı olmuyorsun.” Sırtının kahkahalarla titrediğini hissettim. Onu görmezden gelerek, ayaklarımı zemine yaslayıp kendimi hazırladım. “Tamam, tekrar deneyelim,” diye fısıldadım. Sırtına yaslanıp ayaklarımı altına çekmeye çalıştım.

“İşte böyle Gray,” diye mırıldandı. “Hadi, biraz daha.”

Onunla birlikte ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım titriyordu. Kim bilir kaçınıcı denememizdi bu. Hem yorulmuş hem ümitsizliğe kapılmıştım. Ayağa kalkmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Bedenimi sırtına iyice yaslayıp, hapishanenin soğuk zemininde hantal hareketlerle doğrulmak için ayaklarımı ağır ağır kalçamın altına çektim.

“Nihayet,” diye iç geçirdi piç kurusu. “Şimdi işin eğlenceli kısmı.”

Ucu duvardan uzanan, neredeyse yerden bir metre yüksekte kalan sivri taşa baktım. Taşa doğru bir adım atmasıyla beni de arkasından çekti. “Of,” diye tısladım. “Bir dahaki sefere önceden uyarırsan iyi olur.”

Gergince, “Peki,” dedi. “Şimdi taşa doğru yürüyorum.”

Bu sözlerinin ardından beni sürüklemesiyle geriye, duvara doğru tökezledim. Ayaklarım nihayet yeniden yere bastığında ofladım. O anda öfkeli bakışımı görmesini ne kadar da isterdim. Sonra ellerimizi kaldırıp ipi keskin taşın üzerine götürdü.

Arkamdan çekilen kollarım rahatsız edici bir açıyla büküldü. İpi taşa sürterek kesmeye başladığında durum daha da kötüleşti. İleri geri. İleri geri. Başımı yere doğru eğmemle sarkan saçlarım yüzümün etrafında dağınık bir hale oluşturdu.

“Orada iyi misin Gray?”

“Ah, harikayım,” dedim. Saçlarım sesini boğuyordu. “Boynum hiç bu kadar rahat etmemişti.”

İpin taşa sürtünme sesini duyabiliyor, işin çoğunu Kai’ın yaptığını hissedebiliyordum. “Bir oyun oynamaya ne dersin? Kafanı dağıtmak için.”

Teklifi karşısında başımı kaldırdım. Beni şaşırtmıştı. Umursaması. Bunu bir daha asla yapmayacağına yemin etmemiş miydi?

İnfazcı bana taşa bir adım daha yaklaşmanı emretti.

Fakat buna umursamak denemezdi, değil mi? Hayır, kaçmak ve itibarını kurtarmak için beni kullanıyordu. Ben bir amaç uğruna kullanılan bir araçtım.

İpi sürterek kesmeye devam ederek, “Pekâlâ,” diye iç geçirdi, “gri bir şey görüyorum. Ne olduğunu tahmin et.”

Homurdandım. “Bu Veba’nın unuttuğu yerde her şey gri zaten.”

“O zaman ayrıntıya insan iyi olur.”

Burnumdan bir iç çektim. “Tamam. Duvar.”

“Bir tahmin daha yap.”

“Parmaklıklar mı?”

İpi çekiştirerek dayanıklılığını sınadı. “Yine yanlış.”

“Tavan mı?”

“Bu işte pek iyi değilsin...”

Yankılanan ayak sesleri sözlerini yarıda kesti. Bu kez ben onu sessizce çekiştirdim. Yere, başladığımız noktaya. Kai’ı da yanımda sürükleyerek kendimi bıraktım. Gardiyan köşeyi dönüp ürkütücü derecede boş koridora girdi. Sadece cebinden bir anahtar çıkarmak için durdu. İçeri girip, dönüp bize bakmadan elimizi sürmediğimiz bayat ekmeğin yanına suyla dolu metal bir tas bıraktı.

Alaycı bir ses çıkarmamak için kendimi zorladım. Suyu köpekler gibi yalayıp yutmamız bekleniyordu. Biz İlyalılara duydukları nefretin bir başka kanıtıydı bu.

Kapı ağır bir tıkırtıyla gardiyanın arkasından kilitlendi. Adamın gölgesinin koridor boyunca ilerleyişini izledim. Kai'ın elini belime vurduğunu hissettim. Sessiz bir komut. Derin bir nefes aldım. Ayağa kalkmaya çabalamadan önce kendimi hazırladım.

Sonra yine taşa ve zahmetli sürtme işine döndük. Başımı tekrar öne eğip ağrıyan boynumu dinlendirirken, "Tepsi," diye mırıldandım.

"Tepsi daha çok gümüş rengi."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya saçlarım?"

"Bilmiyorum *Gümüş Kurtancı*," dedi ağır ağır konuşarak, "sen söyle."

"Bence gri bile sayılabilir," diye itiraz ettim.

Güldü. O bildiğim pes ve karanlık kahkahayla. "Saçların griden çok ayın ışınlarına çalıyor bence."

"Dikkat et," dedim yavaşça, "bu bana neredeyse iltifat gibi geldi."

Gülüşünü işittim. "Doğru tahmin etmeyi becerirsen belki sana doğru dürüst bir iltifat edebilirim."

Gözlerimi yere diktim. "Buradaki gri ne varsa hepsini söyledim."

"Belli ki söylememişsin."

İpi sürtme işine ipi çekiştirecek kadar bir süre ara verdi. Bileklerimde hafifçe gevşediğini hissetmemle rahatlayarak bir iç çektim. Özgür kalmama fazla zaman kalmamıştı. "Gözden kaçırdığım ne olabilir ki?" Hücreyi tekrar gözden geçirmek için başımı kaldırıp homurdandım.

Kai, "Şuradaki taş," dedi rahat bir tavırla. Sözleri kulağa delice gelmiyormuş gibi.

Mümkün olduğunca çenemi tutmaya çalıştım. Gerçekten yaptım bunu. Fakat kendime engel olamadan ağızımdan, "Affedersin ama hücrenin diğer tarafındaki *göremediğim* taşı mı kastediyorsun?" sözleri çıkıverdi.

Bir an sessiz kaldı. "Ta kendisi."

"Bu hiç adil değil."

"Sana ayrıntıya inmeni söylemiştim," dedi yavaşça.

Boğazımdan bikkın bir ses çıktı. O da buna gülme cüretini gösterdi. Şaşırtıcı bir şekilde çenemi kapalı tutmayı başardım. Kollarım ileri geri çekilirken sessizce belimi öne büktüm. Göz kapaklarım

ağırlaşmaya başladığında ipin gücünü sınamak için durdu.

“Artık ipi koparabilirim.” Kai’in sesi boğuk çıkıyor, bedeni uymak için yalvarıyordu. “Muhafız dönene kadar dinlenebiliriz.”

Başımı sallayıp onu yavaşça hücrenin ortasına çektim ve yere uzandım. “Ve sonra buradan çıkacağız.”

Usulca, “Ve sonra buradan çıkacağız,” diye tekrarladı.

Başım omuzunun arkasını buldu. Ne kadar çabalasam da bedenim bedeninin üzerine çöktü. Ağrılar içindeki, bana ihanet eden bedenimin her santimi ona doğru kıvrılmak için, onun beni sarması için yalvarıyordu.

En zayıf anımda onu diliyordum. En güçlü hâlimde de durumun farklı olduğunu söyleyebilmeyi dilerdim.

Başını başıma yasladı. Nazik, teskin edici. Bende bu hisleri uyandırmamasından nefret ediyordum. Tesellinin vücut bulmuş hâli gibi olmasından.

Sessizce, “Böyle anlarda birbirimizden nefret etmememiz sorun değilmiş gibi davranabilir miyiz?” diye sordum. Sırf vicdanımı rahatlatmak için.

Bana o kadar bitkin düşmese gülebileceğini düşündüren bir sesle, “Evet, rol yapalım,” dedi.

Bir süre sessiz kaldım. “Pişman mısın?”

Sesi yumuşak, teskin edici çıktı. “Neyden pişman mıyım?”

“Bizden?” Bir an için duraksadım. “Aramızda olanlardan pişman mısın?” Çatıdaki zayıflık gösterdiğimiz anı anımsayarak, “Şu kısa süre önce yaşadıklarımızdan bile?” diye fısıldadım.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki uyukladım. Fakat mırıldanmasıyla uyandım. “Uyu Küçük Psişik. Pişmanlığı sabaha bırak.”

Gıcırdayan metal sesiyle uyandım.

Kai’in belimi sıvazlayarak beni uyardığını hissedince göz kapaklarım açıldı. Henüz görüşüm netleşmeden gardiyanın elinde bayat bir somunla hücreye adım atışını izledim. Gözlerimi kırpıştırarak uyanırken birazdan gerçekleşecek plana hazırlandım.

Her şey o kadar çabuk olup bitti ki oynamam gereken rolü neredeyse unutuyordum. Gardiyan ekmeği aramıza koymak için eği-

lir eğilmez, Kai bedenini kaydırıp bir ayağını tepsinin altına soktu. Prens ayağını kaldırdığında metal adamın yüzüyle buluştu. Muhafızın burnunun kırıldığını işiteceğimiz kadar sertçe.

Kai sıkıldığı dişlerinin arasından, “Ters yöne çek Gray,” diye homurdandı. Bizi hâlâ birbirimize bağlayan, büyük ölçüde kopmuş ipi çekiştirirken zorlanıyordu. Vücut ağırlığımı öne doğru attım. İp kopup bileklerimi serbest kaldığında neredeyse yüzümü taş duvara çarpacaktım.

Kırık burnunu tutarak inleyen gardiyana doğru apar topar koştum. Beni görüp, gözleri fal taşı gibi açılır açılmaz kafasını tutup duvara çarptım. Bayılan gardiyanın cebini karıştırıp içindeki paslı anahtarı buldum ve sendeleyerek hücre kapısına doğru yürüdüm.

Kai hemen arkamdan geliyor, ben kapının kilidini dışarıdan açmak için elimi parmaklıkların arasından uzatırken beni izliyordu. Acıyan bileklerimizi ovuşturarak açık parmaklıklardan dışarı adım attık. Gözlerim boş hücreleri taradı. İçlerinde bir tek tanıdık yüz bulamayınca rahatladım.

Lenny ve diğerleri orada değildi. Görünüşe göre, Rafael sadece Prens'i ve Gümüş Kurtarıcı'yı zahmete değer bulmuştu. Bunun farkına varmak beni bir anlığına rahatlattı.

Fakat şimdi dikkatimi çeken koridorun sonundaki kanalizasyon ızgarasıydı.

Kai lağıma doğru ağır tempoyla koşarak, “Buraya kadar her şey yolunda gitti,” diye mırıldandı. Hemen peşine takıldım. Yaklaşan muhafızlara dair herhangi bir işaret ararken başım dönüyordu. Yorgun bacaklarımı özgürlüğe doğru koşmaya odaklarken kalbim hızla atıyor, başım zonkluyordu.

Izgaranın üzerinde kayarak durmamla İnfazcı, “Diğer uçtan tut,” diye buyurdu. Parmaklarım kirli metalde kayarken zorlanan kollarımla ızgarayı elimden geldiğince kaldırdım. “Hadi Gray,” diye homurdandı Kai. “Bundan iyisini yapabilirsin.”

Izgara inanılmaz derecede ağırdı ve çizmelerin giderek artan gürültüsünün odaklanmamı kolaylaştırdığı söylenemezdi. Kai'ın gerisini halledeceğini umarak yukarı doğru çekmeden önce derin bir nefes aldım. Kapağı yarıya kadar kaydırıp, karanlık kanalizasyona indirmeyi başardığında içimden Veba'ya şükretmek geldi.

Bizi akan suyun sesi ve vücut sıvılarının pis kokusu karşıladı. Kendimi ne kadar tutmaya çalışsam da öğürdüm. Fakat o birkaç lokma bayat ekmeği midemde tutmayı başardım. Uzaktan gelen haykırışlarla başımı kaldırdım. Gözlerim loş ışıktaki bize doğru kaç muhafızın koştuğunu görmekte zorlanıyordu. Gözlerim aşağımızdaki kanalizasyonun geniş ağzının karşısındaki Kai'ın gözlerini bulana dek yedi muhafız saydım.

Sonra başımı bir kez sallayıp kendimi çıkıntının ucundan karanlığın içine bıraktım.

Etrafa sular saçarak yere indim. Baldırlarımın etrafında şırıldayan sıvının daha çok sudan ibaret olduğunu fark etmemle şükrettim. Kai omuzlarında şırıldayan bir şeyle hızla yanıma atladı. Ona soru sormama fırsat vermeden elimi tutup tünelde koşmaya başladı.

Akan suyun gürültüsünde sesini duyurmak için, “Geliyorlar!” diye bağırdı. “Hızlı hareket etmeliyiz!”

Beni göremeyecek olsa da ona başımı sallayarak karşılık verdim. Bir yandan da planımızın daha ötesinin olmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Sonrası için bir plan yapmamıştık. İpi kes. Gardiyamı bayılt. Anahtarı al. Kanalizasyondan kaç.

Fakat bu tünelin sonunda bizi neyin beklediği hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu.

Bacaklarım balın içinde koşmaya çalışıyormuşum gibi ağırdı. “Su yükseliyor!” diye bağırdım. Panik sesimi titretiyordu. Su artık dizlerimin çevresinde hızla ve kuvvetle akıyordu.

“Sadece ilerlemeye devam et!” Emri tünelin duvarlarında yankılandı ve bacaklarımı akıntıda daha hızlı hareket etmeye zorladı.

İçerisi öyle karanlıktı ki önümdeki suda ilerleyen Kai'ı göremiyordum. Fakat beni tünelden geçirirken elimi sıkıca tutuyordu. Sapabileceğimiz her geçidi yoklamak için boşta kalan elimi uzatarak parmaklarımı yanımdaki kirli duvara sürttüm.

Yoğun su artık belime varıyordu. Sadece gölgeleri ve silüetleri seçebiliyor, dondurucu suyu ve felç edici bir korkuyu hissediyordum. Her adımında ayağım kayıyor, Kai beni peşinden sürüklerken ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

Biz koşarken sıvının seviyesi hızla yükseliyor, her adımımızda bizi boğmakla tehdit ediyordu.

Boğulmak hiçbir zaman ideal bir ölüm şekli olamazdı. Özellikle de bir kanalizasyonda boğulmak. Hareket ettiğimi bilsem de bacaklarımı güç bela hissedebiliyordum. Vücudumu bir ürperti kaplarken takırdayan dişlerimi akan suyun senfonisine katıldı. Gitgide yükselen suyun senfonisine.

“Az kaldı!”

Kai’in bağırarak beni yüreklendirdiğini işitsem de ona inanmaya tenezzül etmedim. Kanalizasyonda körlemesine koşuyorduk. Hem suyun hem de hırsın önüne kattığı muhafızlar peşimizdeydi. Şansımız pek yaver gitmiyordu.

Ellerim uyuştı. Dirseklerimi çevreleyen su parmaklarımı dondurdu.

Belki de beni Ilya’da bekleyen kaderden daha iyi bir kaderdi bu.

Belki de burası ölümün beni nihayet enseleyeceği, sulu bir mezarla sürüklendiğimi izleyip kıkır kıkır güleceği yerd.

Ya da belki beni eski bir dost gibi kucaklayacaktı.

Katı bir şeye çarptım. Kuru kalan her yerime buz gibi sular sıçradı. Kai’in sırtı önümü kapatsa da savurduğu küfürleri duyabilecek kadar yakındım artık ona. “Kahretsin,” diye fısıldayıp elimi bıraktı.

“Ne oldu? Neler oluyor?” El yordamıyla Kai’in etrafından dola-
narak ilerledim. Ta ki...

Avuçlarım kirli bir duvarla buluşana dek.

Çılgınca parmaklarımı her yöne kaydırıp karanlıkta bir tür açıklık aradım.

Hiçbir şey yok.

Su göğüs kafesime çarpıyor ve hem soğuk sudan hem de göğsümü sıkıştıran korkudan nefes almakta zorlanıyordum. “Hayır,” dedim basitçe. “Hayır, bir çıkış yolu olmak zorunda.”

Kai’in ellerini her duvarda gezdirdiğini, ayaklarımızın altındaki tüneli araştırırken etrafa su sıçrattığını işitebiliyordum. Yaklaşan bağı-
rışların yankısını duymazdan gelerek bizi oraya hapseden taşların her karışını yoklamaya devam ettim. Parmak uçlarım tepemizde yük-
selen tavana zar zor değiyor ve bir kaçış yolu aramak için zıplamak zorunda kalıyordum.

Nefes nefese kalmıştım. Panik içinde duvarlara vurdum. Yumruklarım tekrar tekrar önümdeki taşı buldu. “Bir yolu olmalı!” Kime

bağırdığımdan emin değildim. Duvara. Prens'e. Ölümün üzerimde gezindiğini hissettiğim gölgesine.

Çatlamış tırnaklarla duvarı tırmalıyor, yara bere içindeki yumruklarımınla taşları dövüyordum. Hiçbir şey göremiyordum ve bir daha görebileceğimden de şüpheliydim. Nefes almak için çırpınırken su göğüslerime ulaşıyor, beni dövüyordu. Sanırım elimi duvara her indirişimde bağıırıyordum. Sanırım ölümden korkuyordum.

“Yeter.”

Sesi sakindi. O kadar sakindi ki göremediğim suratına bir tokat atmak istedim. Her zamanki gibi onu duymazdan gelerek duvara vurmaya devam ettim. Yanağımdan bir damla yaş süzülüp yüzüme sıçrayan suya karıştı.

“Yeter dedim.” Beni belimden tutup çekerek duvardan uzaklaştırdı. Onunla mücadele ettim. Suyun içinde çırpınırken kendimi vahşi bir hayvan gibi hissediyordum. “Paedyn!” İsmim duvarlarda yankılanıp beni bir anlığına hareketsiz bıraktı. Sonra Kai’ın yüzü yüzümün yanında bitti. Yanağı ıslak ve soğuktu. “Yeter.”

İşte o zaman fark ettim. Sesinden yenilgiyi kabullendiğini çıkardım. Vazgeçiyordu.

“Hayır, yetmez!” Bağılıyor, beni saran kollarına direniyordum. “Hayır, bir çıkış yolu olmalı. Bir yolu olmalı...”

Elleri belimden kaydı. Nazikçe ve bilinçli hareketlerle. Niyeti bana dokunmanın nasıl bir his olduğunu zihnine kazırmış gibi. Nasırh eller kollarımdan yukarı kayıp beni ona doğru çevirdi. Yüzünü göremesem de tam olarak neye bakacağımı biliyordum.

“Paedyn...” Su yumuşak sesi işitilebilsin diye durgunlaşmıştı sanki.

“Hayır,” dedim sertçe. “Yapma bunu. Son kez söylüyor olabileceğini düşündüğün için adımı söyleme bana.”

Kıkırdamaya cüret etti. “Bence ismin ölürken dudaklarıma konurman için hoş bir sözcük.”

“Kai...”

“Pişman değilim.” Sözleri telaşla sarıldığı bir itiraftı. “Senden ya da aramızda olanlardan pişman değilim. Seni o çatıda öptüğüm için de pişman değilim. Fakat sana yapmak zorunda olduğum şeyden hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağımı biliyorum.”

Ben sözleri karşısında hayretle ona bakarken su köprücük ke-

miklerimi yaladı. Ölümle burun buruna gelmiş, son sözlerini söylemeye kararlı bir adamın ağzından çıkan sözcükler. “Pişman mısın?” diye sordu. Sesi telaşlıydı. Elleri yüzümü hissetmek için boynumda gezindi. Parmakları elmacık kemiklerimin üzerinde titredi.

“Ben...” Ellerim kollarını bulup bileklerini kavradı. “Yaptıklarımı doğru yapmadığım için pişmanım. Olmam gereken kişi olmadığım için pişmanım.”

Başparmağıyla ıslak yanağımı okşadı. “Herhangi bir şey olmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Bunların ölü bir adamın ağzından çıkan sözler olduğunu biliyordum. Tüm bunlar yaklaşan sonlarının birdenbire farkına varan iki insanın itiraflarıydı. Fakat sözleri içimi eritiyor, yaşayamayacağımız bir geleceğin yasını tutuyordum. Artık geriye sadece ismi Kai olan pişmanlığın içinde boğulmak kalmıştı.

Tünel suyla doluyor, beni çenemi yukarı kaldırmaya ve ayak parmaklarımın üzerinde durmaya zorluyordu. Onun kollarında kendimi umutsuz hissediyordum. O kollar beni sarmadan önce hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Geçmiş yoktu; gelecek de.

Sadece o vardı. Sadece biz. Sadece o an ve elimizdeki o anla yapmaya karar verdiklerimiz.

Ölüm cesaretlendirir. Son bir başlangıçtır.

Elleri, nefesini dudaklarımda hissedene kadar yüzümü ona yaklaştırdı. Aniden sıcak basan tenime saçlarından damlayan sular sıçradı. Bileklerine dolanmış parmaklarımın altında nabzının atışını hissediyordum.

Kalbim sızlıyordu. Benden çaldığı parçayla yeniden bir araya gelmek için yanıp tutuşuyordu.

Burnum burnuna sürtündü.

“Rol yap,” diye fısıldadım dudaklarına.

Ben pervasızlığın vücut bulmuş hâliydim. En son ana dek.

Dudaklarım dudaklarıyla buluştu.

Tadı özlem gibiydi. Pişmanlık ve ferahlama gibi. O andan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Bir günahkârın son duası gibi, coşkulu.

Ve belki de bu öpücüğün olduğu şey buydu.

Bir tövbe.

26. BÖLÜM

Kai

Tadı gitmeyeceğim cennetten bir parça gibiydi.
Onu öpmek ferahlıktı.

Kırılgan bir talepti.

Geri çekildi. Her öpücük arasında sözcükler dudaklarından birer birer, nefes nefese döküldü. “Senden nefret ediyorum.”

Dudaklarının arasına, “Biliyorum,” diye fısıldadım.

Avuçları göğsümü itti. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp bir kez daha, “Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı.

Elimi yavaşça boğründe gezdirdim. Kulağına, “Bunu bana kanıtla Gray,” diye mırıldandım. “Beni kullanacak kadar nefret et benden.”

Nefesinin kesildiğini işittim. Kalbinin hızlı atışlarını göğsümde hissettim.

Bakışlarımı kaçırdım. Geri çekilmeye hazırlandım ve...

Bir el yüzümü ona doğru çevirip dudaklarımı dudaklarına yasladı.

Ağzı ağızımla buluşurken aldığım son nefes o olacaktı.

Ellerim yüzünü kavrarken parmaklarım ıslak saçlarına dolandı.

Onu delicesine öpüp dudaklarıma yapışan dudaklarının bıraktığı hissi zihnime kazıdım.

O öpücük her şeyin sonu gibi geliyordu bana. O an.

Aklımda bu düşünceyle onu daha da tutkulu öptüm. Kendi rızamla son ana dek onu içime çekerek.

Kolları bileklerimden yukarı çıkıp boynuma dolandı. Birlikte batmak istediği bir çapaymışım gibi bana tutundu.

Onunla birlikte, onun içinde boğuluyordum.

Ancak su dudaklarına ulaştığında geri çekildi. “Kai,” diye fısıldadı, “yüzmeyi hiç öğrenemedim.”

Birbirine dolanan saçlarını yüzünden geriye atıp, “Merak etme,” diye mırıldandım. “Ben yanıdayım.”

Kollarımı beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Artık ölüm sadece an meselesiydi. Su boynuma ulaşmıştı ve hızla yükseliyordu. Çok geçmeden suda yüzmeye, ikimizi yüzeyde tutmak için mücadele etmeye başlamıştım.

Yumuşak bir sesle, “Bacaklarını belime dola,” diye buyurdum. Onun hatırına sakın kalarak. Başını salladı. Sonra bacaklarının belimi sardığını hissettim ve başlarımızı suyun üzerinde tutmak için ellerimi serbest bıraktım.

Başım bizi orada kapana kısıran tavana yaklaşıyordu. Boynuma sarılan ellerinin dokunuşuna, saçlarımla oynayan parmaklarına odaklandım. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, “Korkuyor musun?” diye fısıldadı.

Sessizce, “Korktuğumu itiraf edecek kadar cesurum,” dedim. İkimizi yüzeyde tutmak güç olsa da bunu uzun süre yapmamı gerekmeyecekti.

Sadece yüzünü görebilmeyi, burnundaki çilleri son bir kez sayabilmeyi diliyordum. Su fırsatını bulamadan o okyanus mavisi gözlerde boğulabilmeyi diliyordum.

“Sen...” diye söze girdi. Kollarının boynumdan ayrıldığını hissettim. “Bunu hissediyor musun?”

Başımı su yüzeyinin üzerinde tutmak için çırpınsam da sakın bir sesle konuşmaya çalıştım. “Neyi hissediyor muyum?”

“Hava...” Elleri tepemizde ufalanan taşlarda gezindi. “Buradan hava geliyor.”

Parmakları telaşlıydı. Sürtünen tırnakların seslerini ve mırıldandığı küfürleri işittim. Sonra hayretle tavandan sızan ince ışık demetine bakakaldım. “Kai,” dedi. Nefes nefeseydi. “Bu bir ızgara. Üzeri örtülmüş fakat orada.”

Kopardığı taş parçasını suyun içine attı. Tavanı eşelerken hafifçe gülüyordu. Paedyn ufalanan tavanı oyarken düşen parçalardan kaçtım. Kollarımın arasında durmadan hareket ettiği için onu yüzeyde tutmakta zorlanıyordum. Üstüne üstlük başım tavana sürtünüyordu. “Çabuk ol Pae,” diye homurdandım.

İsminin kısaltmasını işitmesiyle bir an için omurgası kaskatı kesildi. Fakat çok geçmeden dikkati elinin altındaki acil meseleye çevrildi. Nefes nefese, “Biliyorum, biliyorum,” diyerek sivri uçlu taşları çeliştirdi. Üzeri üstünkörü örtülmüş ızgaranın epey bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Izgaranın boşlukları arasından güneş ışığı sızmaya başlamıştı.

Nefes almak için başımı geriye atmak zorunda kaldım. Güçlkle nefes alarak, “Paedyn,” dedim.

“Az kaldı,” dedi telaşla. Tavanla aramızda sadece birkaç santim vardı. Paedyn’in başı yana eğikti ve yanağı muhtemelen eşelediği taşla dayalıydı. Izgaranın üzeri artık büyük ölçüde açıktaydı ve ben onu yukarıda tutmaya çalışırken Paedyn ızgarayı itiyordu.

Yapamıyordum. Onu daha fazla tutamayacaktım. Suyun yüzeyinde kalamıyordum. *Nefes alamıyordum.*

Güçlkle, “Pae,” dedim. “Nefes al...”

Su bizi yutmadan önce bir nefes aldım.

Paedyn iki eliyle ızgarayı iterek kendini benden ayırdı. Batmasını engellemek için bir kolumu beline doladım ve kalan tüm gücümle ızgarayı ittim.

Güneş ışığı bulanık suda benekler oluşturarak bizimle dalga geçiyordu. Bu da bana havayla aramızdaki tek şeyin o lanet ızgara olduğunu hatırlattı. Omzumla ızgaraya yüklendim ve kıpırdadığını hissettim. Paedyn ızgarayı itiyor, son umudumuza darbeler indiriyordu.

Havam tükeniyordu. Onun da aynı durumda olduğunu biliyordum. Hareketleri her saniye daha da yavaşlıyordu.

Bu şekilde ölmesine izin vermeyecektim. Buna izin veremezdim.

Omzumun son bir hamlesiyle ızgaranın kalktığını hissettim. Onu bırakmak zorunda kaldım ve iki elimi kullanarak ızgarayı yana kaydardım. Izgara birkaç santim kadar açıldı. Böylece ızgarayı kenarından tutup iterek tamamen açabildim.

Döndüğümde Paedyn'in yavaşça tünelin dibine battığını gördüm. Gözleri kapanmış, dudakları ürkütücü bir maviye boyanmıştı. Aşağıya yüzüp onu belinden yakaladım ve zemine bastırdığım ayaklarım ile bedenimi iterek ikimizi ışığa doğru fırlattım.

Sonra başı ızgaranın arasından çıkana kadar onu yukarı ittim.

Boğuk nefes alışını, boğulurmuşçasına öksürüşünü belli belirsiz işittim. Bulanık gören gözlerle kendini yukarı çekip ızgaradan geçişini izledim.

Başarmıştı. Nefes alıyordu. Yaşıyordu.

Aynı şeyi kendim için söyleyebileceğimden emin değildim.

Göz kapaklarım ağırlaşmış iznim olmadan kapanmaya başlamıştı. İşin aslı tüm bedenim ağırlaşıyor, beni aşağı çekip batırıyordu.

Buraya kadardı.

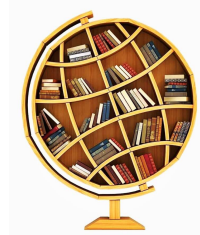
Kudretli İnfazcı'nın sonu böyle olacaktı demek.

Daha kötüsü de olabilirdi sanırım.

Artık suyla savaşmaya zahmet etmiyordum. Çok yorulmuştum. Dinlenmeye fazlasıyla hazırdım.

Artık benden kurtulmuş olacaktı. Muhtemelen içinde gizlenebileceği bir gölgeye giden yolu yarılamıştı bile. Bu fikir beni neredeyse gülümsetecekti.

Hiçliğe battım. Onu düşünmek son duam oldu.

Düzenleme
Ny.ozlem

27. BÖLÜM

Paedun

Ağzımdan sular püskürüyordu.

Sürünerek çıktığım yıkık dökük ara sokakta öğürdüm. Nefes nefese, sırtüstü yuvarlanıp, azalan güneş ışığı karşısında gözlerimi kırıştırdım.

Ölmemiştim.

Hayattayım.

Öksürdüm, tükürdüm. Veba bilir nelere bulanmıştım fakat hayattaydım.

Gökyüzüne doğru güldüm. Tüm vücudum o hareketle titredi.

Ölümün ismime lanetler okuduğunu duyar gibiydim. Kulaklarım çınlıyor, tepeden tırnağa titriyordum. Sadece kendimi tünelden çıkarmak bile...

Kalbim göğsümün içinde tekledi.

Beni kurtarmıştı. Beni kaldırıp o ızgaranın içinden geçirmişti. O...

Onu öptüm. Yine.

Ve şimdi bir kanalizasyonun dibinde ölüyordu.

Izgaranın kenarına gidip bulanık suyu çılgınca taradım. Tünelin tabanına doğru batan vücudunun belli belirsiz hatlarını seçebiliyordum.

Zihnim telaşla çalışıyor, kalbim de onu taklit ediyordu.

Onu orada bırakabilirdim. Onu orada bırakabilir ve kendimi kurtarabilirdim. Çünkü ondan başka kimse beni yakalayamaz, orta-

dan kaybolduğumda ondan başka kimse beni tekrar bulamazdı.

Kaçacaktım. Özgür kalacaktım.

Yanlış yapmış olacaktım.

Saçımı çekiştirdim. Hayal kırıklığım fiziksel bir form aldı. Eğer onu kurtarırsam, kendi sonumu getirmiş olacaktım. Fakat onun yaptığı da tam olarak buydu. Beni kurtarması onun suya batıp ölümüne sürüklenmesine neden olmuştu.

Bulanık sudaki yansımama bakıp başımı iki yana salladım.

Sonra suyun içine daldım.

Hiç de zarif bir dalış olmadı. Hayatımda bir gün bile yüzmediğimi hatırladığım anda yüzüm suyun yüzeyiyle buluştu. Panik bedenime yayılsa da onu bir kenara atıp bacaklarımı beni ileri itmeye zorladım. Çırpınan kollarım ve bacaklarımla daha derinlere yüzmeyi başardım.

Gözlerim suyu taradı. Kai benden birkaç metre ötede sürükleniyordu. Ayaklarımı sertçe çırparak ona ulaşmak için kendimi ileri ittim. Bir kolumu göğsüne doladım. Akciğerlerim hava için yalvarıyordu. Ayaklarım tünelin zeminiyle buluşunca, titreyen bacaklarımdan güç alarak kendimi yukarı ittim.

Suyu yararak yukarıdaki açık ızgaraya doğru ilerledik. Kalan tüm gücümle ayaklarımı çırpıyor, gözlerimi gökyüzünden ayırmıyordum. Ellerim körlemesine ızgaranın ağzına uzandı. Tutunacak bir şey aradım. Akciğerlerim sessizce şikâyet ederken, İnfazcı'yı bırakıp özgürlüğe tırmanma isteği duydum.

Fakat kaygan parmaklarımdan çıkıntının etrafında kıvrılınca ikimizi yukarı çektim. Başım su yüzeyinden dışarı çıktı ve bir saniye bile kaybetmeden havayı akciğerlerime çektim. Bir elimle Kai'ın kolunu tutarken, diğer elimle kendimi sokağa çıkardım. Sonra yüzüstü uzanıp, iki kolumu omuzlarının altından geçirdiğim Kai'ı yukarı çektim.

Baş su yüzeyinin üzerinde yukarı aşağı salınıyordu. Gözleri kapalı ve saçları akan mürekkep gibi dağınıktı. Vücudunun üst kısmını sokağa kaldırmaya çalışırken zorlanarak homurdandım. Kanalizasyona yanında getirdiği şeyin ne olduğunu ancak o anda görebildim. Boynunda sallanan zincir neredeyse onu boğacaktı. Zinciri çekip çıkardım. Hiç tereddüt etmeden kenara atıp Kai'ı santim santim yukarı çekmeye devam ettim.

Henüz vücudunun yarısı kaldırım taşlarının üzerinde yatarken, diğer yarısı hâlâ kanalizasyonda ıslanıyorken nefes nefese kaldım. Ne kadar zorlansam da bir şekilde Kai'ı sırtüstü çevirmeyi başardım. Başı yana yatmış, gözleri batan güneşe karşı kapalıydı. Bir şey olmasını bekledim. Herhangi bir şey.

Fakat nefes almıyordu.

Tek yaptığı ölmektir.

İstediğim bu değil miydi?

“Hayır,” diye mırıldandım. “Hayır. Oraya sen öl diye dalmadım.” Yüzüne hafifçe vurdum. Daha sert vurdum. Sonra hep yapacağımı söylediğim gibi onu tokatladım. Hiçbir şey olmadı. “Hayır. *Hayır.*”

Ellerim göğsünün ortasını bulup bastırmaya başladı. Onu yuttuğu sudan arındırmaya çalıştım. “Haydi Azer,” diye fısıldadım. Görüşüm bulanıklaşsa da gözlerimden süzülen yaşlara aldırış etmedim. “Bırak tiyatroyu,” dedim ona. “Aç şu lanet gözlerini.”

Göğsüne sertçe bastırarak ona yalvarıyordum. Ne acınasıydı. Neden onu umursadığımı bilmiyordum. Oysa tam olarak bunu istemeliydim. Elimden gelenin en iyisini yapmış olmak ve yine de ondan kurtulmuş olmak. İdeal sonuç buydu. Suçluluk duygusu hayatımın geri kalanında beni bu ana sürüklemeyen onu bırakıp gidebilirdim. Öyleyse neden ağlamamak için kendimi zor tutuyordum?

Ritmik pompalama hareketlerime devam ederek, “Hadi, seni inatçı piç kurusu,” diye fısıldadım.

Göz kapakları çırpınarak açıldı.

Sıçrayarak ondan uzaklaştım. Dönüp öğürmesi için onu rahat bıraktım. Sarsılarak gülerken yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü. Ferahlama gergin bedenimin her zerresine yayıldı. “Neredeyse senden ümidi kesecektim.”

Bedenini ızgaranın üzerine iyice sürükledi. Gökyüzüne bakarak derin nefesler aldı. Başını yana çevirdi. Gözleri yoğun bir şekilde beni inceledi. Öksürüp güçlkle, “Zahmet edip beni kurtarmaya çalışmana bile şaşırdım,” diyebilirdi.

Yavaşça başımı salladım. Yaptığım şeyin zihnime oturmasını bekledim. “Kabullenmem gerekecek bir pişmanlık.”

Birbirimizi izledik. Gri gözleri üzerimden ayrılmıyordu. Bu bakışı bana farklı gelmişti. Artık başka bir sırrı daha paylaşan iki insanın

bakışı. Aramızda hiçbir şey değişmese de bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ölümün bize söylediği şeyleri, son öpücüğümüz olduğunu düşünerek paylaştığımız öpücüğü geri almak imkânsızdı.

Ona karşı koymakta iki kez başarısız olmuşum ve bunun bir daha olmasına izin vermeyecektim.

Umarım.

O benim düşmanım, beni esir alan kişi, ölüme giden yolda bana eşlikçimdi. Onun bir de zayıflığı olmasına izin vermeyecektim. Bir daha asla.

Pes, boğuk bir sesle, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun.”

“Görünüşe göre sen de öyle,” dedim usulca. Parmaklarım bilinçsizce dudaklarımı okşadı. Gülümsemesi anlaktı. Bir an dikkatimi dağıtıp hemen sonra kayboldu.

Gözlerimi kaçırdım. Sinir bozucu bir utangaçlık hissettim. Islak saçlarım yüzüme yapışıyordu. Saçlarımı acele etmeden sıktım. Bakışlarının üzerimde bıraktığı neredeyse elle dokunulur hissi görmezden geldim ve nefesimi sakinleştirmeye, titreyen bedenimi yatıştırmaya odaklandım.

Tereddüt ederek yanına uzandım. “Ben de teşekkür ederim.” Sesim cılız çıkmıştı. Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturdum. Aniden ona kolayca uzanıp dokunabileceğim gerçeğinin bilincine vardım. “Önce sen beni kurtardın.”

Bana cılız bir kahkahayla karşılık verdi. “Bunu kabul etmene bile şaşırdım.”

Üzerimizdeki pembe bulutlara bakarak gözlerimi devirdim. Sonra başparmağımdaki kaygan yüzüğü döndürerek iç geçirdim. “Lenny burada olsaydı bana hamam böceği derdi.”

“Hamam böceği mi?” Başını çevirip bana baktı. “Yani bana çok daha kötülerini söyledi fakat...”

“Eminim söylenmiştir,” diye araya girdim. “Özellikle de tarafımdan.” Gülüşü bitkindi. “Eh, öyle.”

Bir süre sessiz kaldım. Gökyüzüne bakarken onun beni izlediğini hissetmekten memnundum. “Bir şekilde her zaman hayatta kalmayı başardığımı söylüyor. Lenny yani. Gerçi bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğuna hâlâ karar veremedim.”

“Hım,” diye mırıldandı Kai. “Farklı bir adam, daha iyi bir adam olsaydım sana hayatta kalmanın her zaman bir lütuf olduğunu söyleyebilirdim. Fakat...” Karanlık bir kıkırtı çıkardı. “İkimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz ve hayatta kalmanın bazen ölümden daha acı verici olduğunu herkesten daha iyi biliyorum.”

Yavaşça başımı salladım. Elbette anlayacaktı. O her zaman anlardı. “Yine de bu sefer hayatta kaldığım için mutluyum. Bu şekilde ölmeyi planlamamıştım.”

Sesindeki şakacılıkta ciddi bir ton vardı. “Ölümünü mü planladın?”

“İdeal ölümümü planladım.” Omuz silktim. “Ben ölmek için doğdum. Tüm hayatını kaçınılmaz olandan kaçarak geçirdiğinde son hakkında epey düşünüyorsun. Sanırım bir tercihim olduğu söylenebilir.”

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. “Peki neymiş bu tercih?”

“Ne yani, Kral’ın beni öldürmeni emredeceği an için notlar mı alacaksın?” Bu düşünce beni geceleri uykularımdan etmemiş gibi hafifçe güldüm. Fakat cevabını beklemeden sözlerime devam ettim. “En sevdiklerim gibi bir son istiyorum. Yüzümde bir gülümsemeyle göğsümden bıçaklanmak.”

Yumuşak bir tonda söze girdi. “Paedyn...”

Hissizce, “İstediğim bu,” dedim. “Onların hissettiklerini hissetmek istiyorum. Hâlâ hayattayken kendimi son bir kez onlarla birliktymişim gibi hissetmek istiyorum.”

“Takdir edilesi... Kendine has, çarpık bir şekilde de olsa.” Bir an sessiz kalıp bir şeyler düşündü. “Ve bu örüntüyü başlatan kişi olduğum için üzgünüm.”

Birden uzandığım yerde sırtımı doğrultup ona sırtımı çevirdim. Keşke bunu söylemese, sevdiğim birini bıçaklayan ilk kişi olduğu için özür dilemeseydi. Keşke ilk görevinin babam olduğunu bilseydi. Keşke yalan söyleseydi. Bu, ondan nefret etmeyi çok daha kolaylaştırırdı.

Özrünü duymazdan gelerek, “Nasıl öleceğin konusunda senin bir tercihin var mı?” diye sordum.

“Bunu hiç düşünmedim.”

Homurtuyla güldüm. “Tabii ki düşünmedin. Çünkü senin gibi insanlar yakın zamanda ölmeyi beklemezler.”

“Belki,” dedi usulca. “Belki de sadece ölümsüz olmadığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorumdur.”

“Bunlar ne kadar da bilgece sözler İnfazcı.” Sürünerek çıktığımız ara sokağa göz gezdirirken saçlarımı son bir kez daha sıktım. Hava kararmış, azalan ışık gizlenmemizi kolaylaştırmıştı. Çıkmaz bir sokağın köşesine sıkışmıştık. Kanalizasyon ızgarası ayaklarımızın dibinde hâlâ açıktı. Fakat akşam olduğundan, sokaklar yavaş yavaş terk edilmeye başlamışsa da orada, sokaktan geçenlerin gözü önünde oturmaya niyetim yoktu.

“Burası güvenli değil,” diye söze girdim. “O muhafızlar bizi arayacaklardır.”

“Şu konu hakkında konuşacak mıyız?” diye sordu Kai. Birden bana çok daha yaklaşmış gibi geldi. Yattığı yerde belini doğrultmuş, ıslak saçlarını parmaklarıyla geriye tarıyordu.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Ukala bir kahkaha attı. “Öyle mi? İstersen sana hatırlatabilirim, ne dersin?”

“O bir hataydı,” diye homurdandım. Dönüp bana fazlasıyla yakın yüzüne baktım. “Bu da, önceki de.”

“Tek hata daha erken yapmamış olmamızdı.”

“Ben... Bu...” Kekeliyordum. Kai’in gülümsemesi bende yüzüne bir tokat atma isteği uyandırıyor. Sonra bana yaklaştı. Bizi ayıran küçük boşluğu ağır ağır çalarak.

“Hayır...” Parmakları çenemin üzerinde gezmek için yükseldi. “Asıl hatam seni tatmaktı. Muhtemelen bir daha bunu yapmama izin vermeyecekken.”

Yutkundum. Ürpermişim. Boğulurmuşçasına bir nefes aldım.

Vebalar yardımcım olsun.

Yüzü bana öyle yakındı ki kendimi biraz zorlasam yanlış bir karar verebilirdim. Sert parmakları saçlarıma dolanmış, boynumdaki hassas deriyi okşuyordu. Saçlarının ucundan damlayan su, gözlerime hararetle bakan gözlerini çevreleyen kalın kirpiklere yapışmıştı.

“Haklısın,” dedim nefes nefese. “Beni bir daha öpmene izin vermeyeceğim.”

Yalan.

Onun dudaklarıyla yeniden buluşmaya can atan dudaklarımdan dökülen her kelimeyle ona doğru eğilmiştim. Ağzının köşesi yukarı kıvrılıp dikkatimi çekti. “Bundan emin misin?” Ilık nefesi içimi ısıttı. Dalgınca başımı salladım. Aklımdan geçen onca şey arasında sözümü tutmak yoktu bile.

Nasırlı bir el yüzümü kavradı. Daha önce yüzümü huşuyla tuttuğu ana kıyasla daha sertçe. Dokunuşuyla eridim. Gözleri dudaklarıma kayarken ona daha da sokuldum. Beni keyifle izleyişini izlemek sarhoş ediciydi.

Biraz daha yaklaşp elini boynumda gezdirdi.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde nefesim kesildi ve...

Bir şey bir çıt sesi eşliğinde ayak bileğimin üzerine kapandı.

Geriye çekildim. Aşağı baktığımda kanalizasyondan yanında getirdiği metal zinciri gördüm. Üç metrelik zincirin her iki ucunda birer ayak bileği kelepçesi vardı. Bunlardan birini az önce bana bağlamıştı.

“Sen ne halt ettiğini...”

Küfrümün geri kalanını kusmayı daha bitirmemiştim ki zincirin diğer ucunu kendi ayak bileğine bağladı. Gözlerim bir kendi zincirim ucuna bir onun zincirinin ucuna çevrildi. Bizi birbirimize bağlayan kısa zincire hayretle baktım.

Yeniden konuşmayı başardığımda sesim aldatıcı bir şekilde sakindi. “Ne yaptın sen?”

“Görevimin benimle birlikte Ilya’ya dönmesini garantiledim.”

Şaşkın gözlerle ona, yüzüne yapıştırdığı o hissiz ifadeye baktım. “Sen... bizi birbirimize mi zincirledin?!”

Omuz silkti. “Benimle kalmanı sağlamanın tek yolu buydu.”

“Ve sen...” Şaşkın hâlde parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. “Bunu biz daha hapishaneden çıkmadan önce planladın. Bu yüzden bu zinciri duvardan aldın.” Başımı iki yana salladım. Homurdanarak ona sırtımı çevirdim. “Seni pislik.”

Midem bulanıyordu. Kendimi kullanılmış hissediyordum. Bunun için kendimi suçluyordum. Çünkü bunu kendime ben yapmıştım. Sadece İnfazcı’yı kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda kendime ket vurmayıp onu *arzulamıştım*. Fakat tüm bunlar Prens için dikkatimi dağıtmanın bir aracıydı. Amaca hizmet eden bir araç. Ben ise ara-

mızda geçenlerin farklı bir anlamı olabileceğini düşünecek kadar ahmaktım.

Zavallılar cezalandırılırdı. Şimdi beni esir alan kişiye zincirliydim.
“Paedyn...”

“Yapma,” diyerek sözünü kestim. “Adımı söyleme.”

Gözlerinde acı bir ifade seçtim. Bir göz kırpışta oradayken son-
rakinde kayboldu. “Tek yol buydu,” dedi sessizce.

Hissiz bir tonda, “Görevinin bir banyoya ihtiyacı var,” dedim. “Ve
bir yatağa.”

Bana baktı. Gözlerimde bir şey arıyor gibiydi. “Tamam.”

Ayağa kalktım ve zincir gerilene kadar titrek bacaklarla yürüdüm.
Ayak bileğimi çekiştirdi. Kelepçe şimdiden derimi yırtmak için can
atıyordu. Zincir Kai’ın bacağına çekiştirdiğinden bir adım daha at-
makta zorlandım.

Öfkemi ve hissettiğim acıyı bastırmak için kendi maskemi taka-
rak arkamı döndüm. “Bana ayak uydurmaya çalış Prens.”

28. BÖLÜM

Kai

“Bir daha konuşmayı düşünüyor musun?”

Neredeyse bir saattir şehrin arka sokaklarında güçlkle yürüyorduk ve o tek bir kelime bile etmemişti. Zincir aramızda geriliyor, çatlak kaldırım taşlarının üzerinde sekerken bana durmadan ne yaptığımı hatırlatıyordu.

Yaptığımdan gurur duymuyordum. Bileğine o kelepçeyi takmak için yaptığım şeyden gurur duymuyordum. Bana haykırarak söylemeye can attığı sözleri, kafasının içinde hangi düşüncelerin yankılandığını ancak hayal edebilirdim. Düşünce tarzını bildiğim için tüm bunların bir taktik olduğunu varsaydığından emindim. Her dokunuş, her kelime, her öpücük.

Keşke öyle olsaydı. Keşke duygularım, dikkatimi ve kararlarımı gölgelemeseydi. Keşke bu görevi tamamlamaya ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım olmasaydı. Bana bunu neden yaptığımı açıklamamı, neden yapmak zorunda olduğumu açıklamamı söyleyen tüm o dürtülerle mücadele etmek çok yorucuydu.

Hayatım bana ait değildi. Bu yüzden de Paedyn asla benim olmazdı.

Söylesem ne olurdu ki? Aramızda inşa edilmiş tüm güveni yıkmıştım. Ve artık daha önce olduğum şeyden başka bir şey değildim. Onun düşmanı.

Beni sessizce çantasının hâlâ saklı olduğu yere, yıkılmakta olan bir binanın enkazına götürdü ve içinden hızla bir eşarp çıkarıp kolayca göze batan saçlarına sardı. Ben de cebimden çıkardığım nemli bandanayı yüzümün alt yarısına doladım. Ona birimizin tanınması hâlinde ikimizin de tehlikeye düşeceğini hatırlattım.

Bu üstü kapalı tehdide cevap vermeye tenezzül etmedi. Sadece çantasını sırtına geçirip, onu bir banyoya ve bir yatağa kavuşturmak için hareketlenmemi işaret etti. Son bir saattir yaptığım da tam olarak buydu.

Neyse ki kanalizasyondayken içinde yüzdüğümüz sıvının çoğu tünelin içini temizlemek için kullanılan soğuk suydur. Fakat bir banyoya ve temiz giysilere çok ihtiyacımız vardı. İkisi de bizi birbirimize bağlayan zincirle hayli zor olacaktı. Fakat önce küveti olan bir yer bulmalıydık.

“Bir şey söylemeden daha ne kadar dayanırsın, bilemiyorum.” İç çektim. Zincir aramızda gerildi. Sessizliği bölmek için yere sürtüp şingirdadı.

Paedyn bana bakmaya tenezzül etmedi. Güneşin son ışıkları altında ışıldayan mavi gözleri önümüzde uzanan çıplak caddeye çevrilmişti. Sanırım onun sessizliğini hak ediyordum. Yine de –hakkını yemeyeyim– bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim.

Onu daha işlek bir caddeye yönlendirdim. Pranganın gerilip bileğimi ısırdığını hissettim. Tüccarlar gece için arabalarını topluyor, önlerine çıkan herkesin ayak parmaklarını arsızca eziyorlardı. Ana pazara doğru ilerledim. Hızlanması için Paedyn’i çekeştirirken zincirin gerildiğini hissettim.

Zincir.

Aniden durdum. Avuçlarının burnundan önce sırtımla buluştuğunu hissettim. Dönüp yüzümü ona çevirdiğimde benden başka her yere bakar gibiydi. Artık sabrımı yitirmiştim. Her zamanki gibi. Elim çenesini buldu. Yüzünü nazikçe bana doğru çevirdi. Görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım bakışlarıyla beni boğdu. “Bir etek çalman gerekecek.”

Kaşları kalktı. Izgaradan geçip dışarı çıktığımızdan beri onda gördüğüm ilk duygu belirtisiydi bu.

“Merak etme,” dedim soğuk bir sesle, “senden konuşmanı istemiyorum. En azından lanet olası bir kumaş parçasını çal.”

“Aslında seni bunu yapmaya çalışırken izlemek isterdim.” Elimi çenesinden çekti. Kendi sesine şaşırmış gibiydi.

Gülümsedim. “Konuşuyor.”

Sözüme aldırış etmeden sahte bir masumiyetle ellerini havaya kaldırdı. “Hırsızlık günlerimi geride bıraktım.”

Omzumun üzerinden tenhalaşan sokağa bakıp başımı iki yana salladım. “Evet, sen bir azizesin. Şimdi, kendini tekrar hapishanede bulmak istemiyorsan dikkatleri fazlasıyla üzerimize çekecek olan bu zinciri gizlemek için bir şeyler çalmanı öneririm.”

Kollarını kavuşturup, “Peki bu kimin suçu?” diye sordu.

“Sen...” dedim. Bir nefes aldım. “Akıllalmaz derecede zor bir yaratıksın.”

Kaba bir kahkaha attı. “Belki de bunu kendini bana zincirlemeden önce düşünmeliydin.”

“Evet, benden beklenmeyecek bir gaflet.” Kenara çekilip ona sokağı net bir şekilde görme imkânı verdim. “Şimdi gidip bana neler yapabileceğini göster.”

“Gösterdim bile Prens,” diye homurdanarak yanımdan geçti. “Senden çaldığım zaman, hatırladın mı?”

Ah, hiç unutmuydum?

Arkasından yürüdüm. Sokağın köşesinden kafasını uzatırken onu izledim. Arkasına geçmek için hareketlendiğimde eli göğsüme gitti ve bana bakmaya gerek bile duymadan beni geri itti. Kenara itilmek bir yana dursun emir almaya bile alışık değildim. Fakat boynumu esnetip, gururumu bir kenara bırakarak bir adım geri çekildim ve duvara yaslanıp çalışmasını izledim.

Bulunduğumuz sokağın ağzına birkaç el arabası gümbür gümbür yaklaşıp da tüccarların sattıklarını beğenmeyen Paedyn yerinden kılmılamadı. Birkaç dakika sonra omuzlarının gerildiğini, vücudunun beklentiyle öne eğildiğini gördüm. Sonra bunun nedenini anladım.

Bir sonraki araba yanından geçerken hiç tereddüt etmeden içine atladı. Kollarını sallamasıyla bir yığın renkli eteği yere düşürdü. Gözümü bir an için kırpsaydım belli belirsiz bir ayak hareketiyle eteklerden birini arabanın altına sıkıştırdığını gözden kaçırabilirdim.

“Çok özür dilerim efendim!” Sesi bir oktav yükselmiş, masum ve cahil bir kızın sesi gibi çıkmıştı. Tüccar küfretti. Sonra kabahat-

li kişiyi görmek için başını kaldırdı. Gözlerini açgözlülükle kızın üzerinde gezdirdiği her saniye bakışları yumuşayan adamın çenesini kırma arzusuyla mücadele ettim.

Adam bir elini Paedyn'in omzuna götürüp yumuşak bir sesle, "Benim hatam hanımefendi," dedi. "İyi misiniz? Kötü düştünüz."

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkür ederim." Gözlerim istemsizce devrildi. Eğilip etek yığınını toplayan Paedyn giysileri arabaya geri koydu. "Sadece çok utandım!"

"Utanmana gerek yok canım." Adamın eli yeniden Paedyn'in omzuna giderken o eli kırasım geldi. "Bak ne diyeceğim, şimdi bir işin yoksa..."

"Kendisi şu an meşgul."

Lanet olsun. Çenemi kapalı tutamazdım, değil mi?

Tüccarın gözleri gözlerimle buluştu. Beni yeni fark etmiş gibiydi. Yanıt vermeye tenezzül etmedi. Sadece başını anlayışla hafifçe salladı. Paedyn'e son kez uzun uzun bakan adam geride bıraktığı etekten habersiz, dönüp el arabasını sokakta itmeye devam etti.

Adam dönüp eteği göremeden Paedyn hemen giysiyi yerden kaptı. Sonra ara sokağa girip bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Ne?" dedim.

Homurtuyla güldü. "Sahipleniciyiz, değil mi?"

"Seni bana zincirledim. Ne zannettin?"

Eteğin katlarını açarken başını eğip gülümsemesini bastırdı. Dor'daki stiller bedene sarılan, havadar giysilerden oluştuğu için şanslıydık. Etek geniş bir kumaş parçasından ibaretti. Bu da Paedyn'in eteği ince pantolonunun üzerine bağlamasını kolaylaştırdı.

"İşte oldu," diye mırıldandı. "Önünü arkasını göstermek için şöyle bir dönerdim fakat zincir yüzünden mümkün değil."

Gözlerimi üzerinde gezdirerek ayaklarının dibine dökülüp zincirin bir kısmını gizleyen eteğe baktım. "Çok daha iyi," dedim. Etrafında dolanıp onu daha da inceledim. "Rengi de sana pek yakıştı."

Gülmeden konuşmakta zorlanmışım. Etek berbat bir sarıya boyanmıştı, yırtık pırtık yeşil yeleği ve bronz teniyle hiç iyi gitmemişti.

"Çok komiksin. Gerçekten." Yüzündeki ifadesizlik sesiyle uyumluydu. "Seni eğlendirebildiğime sevindim."

Elimi yüzümde gezdirerek yüzümdeki aptal gülümsemeyi silme-

ye çalıştım. Sonra önünde eğilip soran gözlerle ona baktım. “İzin verir misin?”

İşin garibi, bu sözler tam da onun görüşmelere giderken giydiği elbisenin eteğini yırtmadan önce söylediğim sözlerdi. Fakat o anda tarihi tekrarlamaya niyetim yoktu.

Çizmesini almak için eteğini kenara ittim. İtiraz etmeye yelten-
diğini anlayınca zincirin fazla kalan kısmını ayak bileğine dolamaya
başladım. Sustu. Aramızdaki zincir halkalarının uzunluğunun bir
ayak boyuna kadar inmesini izledi.

Ayağa kalktım. Dökümlü eteği tutup bizi ayıran zincirin geri
kalanının üzerine bıraktım. “İşte oldu,” diye iç geçirdim. “Pek fark
edilmiyor. Fakat bana çok yakın yürümek zorunda kalacaksın. Belki
koluma girer, herkesi çift olduğumuza ikna edersin.” Kaşları alına
doğru yükseldi. “Sence bununla başa çıkabilir misin?”

“Başka seçeneğim var mı?” diye homurdandı.

“İyi bir noktaya değindin.” Başımı salladım. “Pekâlâ, gidelim.”

Kısa bir adım atmamla ileri fırladı. Kulağıma, “Sakin ol Azer,”
diye tısladı. Koluma doladığı kolu sessiz bir uyarıyla beni daha da
sıkı kavradı. “İğrenç bir etek giyiyorum ve ayak bileğimde zincir var.
Şansını zorlama.”

Diğer elimle kolunu sıvazlayıp yavaş adımlarla sokağa çıktım.
“Aklımın ucundan bile geçmez Gray.”

Soyadını söylemek bana sadece onun adını söylememi isteme-
diğini anımsattı. Bu ayrıcalığı kaybetmek canımı yakıyordu. Onun
adı gibi samimi bir şeyi söyleme hakkını kaybetmek. Fakat onun
isteğine saygı duyacak, adını zihnimin sınırlarına hapsedecektim.

Birkaç adım sendeledikten sonra tanıdık bir ritim tutturduk ve
ayaklarımız aynı tempoda hareket etmeye başladı. Tüccarlar aceley-
le geçiyor, gece olmadan evlerine dönmek için acele ederken bize
aldırış etmiyorlardı. Çok geçmeden sokak ürkütücü bir tenhaliğe
kavuştı. Paedyn kolunu kolumdan ayırdı.

Güneş yıkık dönük binaların arkasına geçip gece uykusu için
ufukta battı. Gölgelerin arasında sessizce yürüyüp, viran bir hanın
önüne varana kadar sokakta ilerledik.

Elimi yavaşça beline götürüp onu binaya yönlendirdim. “Yatağına
ve banyona hoş geldin.”

29. BÖLÜM

Kai

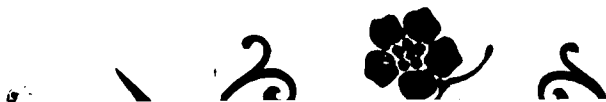
“**D**or’un en kaliteli hanıdır eminim.”
Sesi ciddi çıkıyordu. Dor’da *gerçekten* daha iyisi yokmuş gibi. Ona muhalefet etmedim.

Paedyn’i binanın kenarından dolaştırıp odaların pencerelerinin yanına götürdüm. Zaten bir kez yakalandığımızdan, en güvenli seçeneğimizin hancıya yüzümüzü göstermeden bir odaya gizlice girmek olduğuna karar vermiştim.

Her bir pencereyi yoklayıp, kilitli olup olmadığına baktım. İçlerinden biri kolayca kalktı. Başımı içeri uzattığımda yere saçılmış bavulları gördüm. İçeriye görebilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükselen Paedyn’e, “Dolu,” diye fısıldadım. Bina’nın arka tarafına geçtik. Sürgüleri çekiştirmeye devam ettim. Ta ki içlerinden biri açılana dek. Sessizce Veba’ya şükrettikten sonra gözleri kocaman açılan Paedyn’e doğru döndüm.

“Boş.” Yüzüne kısa ömürlü bir gülümseme kondurdu. Önünde diz çöktüm. Ayak bileğine doladığım fazla zinciri çözmek için ayağına uzandım. Başımı kaldırdığımda bakışlarım hayretle bakan mavi gözlerle buluştu. “Evlenme teklif etmiyorum, merak etme,” diye mırıldandım. “Bacağıma bas da seni yukarı iteyim.”

Gözlerini hızla kaçırıp, “Tamam,” diye mırıldandı. “Zincir yeterince uzun mu?”

“Muhtemelen değil.” Hafifçe omuz silktim. “Fakat bir yolunu bulurum.”

Başını sallayıp kirli çizmesini bacağıma yerleştirdi. Pencere pervazına tutunarak titrek kollarıyla kendini yukarı çekmeye başladı. Bir elimi bacağının altına koyarken diğer elimle belini ittim. Tepemden sertçe, “Dikkat et Azer,” diye fısıldadığını işittim.

Gülümsedim. “Centilmenliğimi unuttun mu? Tek yaptığımı hana gizlice girmene yardım etmek.”

“Ne kadar asilce.” Pervazın üzerinden aşip ötesindeki odaya girmeyi başardı. Ben soluklanmaya fırsat bulamadan zincir gerildi. Bacağım yukarı doğru çekilince, zıplamak ve pervazın kenarını apar topar kavramak zorunda kaldım. Zincir birbirine dolanıp gerildiğinden kendimi odanın içine çekmek zor oldu. Fakat içeriye fazla yara bere almadan girmeyi başardım.

Gıcırdayan zemine düştüm. Ayak bileğim zonkluyordu. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle karanlıkta bana bakıyordu. “Bir yolunu bulurum derken kastettiğin bu muydu? Çünkü canın acıdı sanki.”

“Hem de nasıl.” Yavaşça doğrulup bir elimi dağınık saçlarımda gezdirdim. “İlgin için teşekkürler.”

Gülümsedi. Banyoya doğru hareketlenmesiyle zincir bacağıma ona doğru çekti. “Bana banyo sözü verilmişti.” Ben hâlâ yerde otururken bana bakıp kaşlarını çatı. “Kıçını küvete kadar sürüklemek zorunda mıyım?”

“Buyur,” deyip ona gülümsedim, “denemesi bedava.”

Çantasını yere attı. Yüzündeki eşarbı çözerken bana ters ters baktı. Gümüş rengi saçları eşarptan dışarı kayıp beline doğru döküldü. Saçlarını aşağıdan yukarıya süzen gözlerim delici bakışlarıyla buluştu.

“Senden nefret ediyorum,” demekle yetindi.

Gözlerimi kırptırdım. “Hatırlattığın için teşekkürler.”

“Farklı düşünmene neden olacak bir şey olursa diye bunu açıkça belirtmek istedim.”

Başımı eğip iki yana salladım. “Beni öpmen gibi mi?”

“Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum...” Bir adım daha yaklaşıp suçlayan parmağını bana doğrulttu. “Sen beni öptün.” Durakladı. “İlk kez.”

“Ve sonra sen beni ikinci kez öptün,” dedim. Ayağa kalkıp, ona doğru yavaş bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. “Ve ben-
ce bunu tekrar yapmak istediğin için *kendinden* nefret ediyorsun.”

Umursamazca oflayıp benden uzaklaştı. “Peki bunu tekrar yapmak istediğimi nereden çıkardın?”

Omuz silktim. “Zaten iki kez yaptın. Şimdi bana bak ve bir daha yapmayacağını söyle.” Dediğimi yapmak için ağzını açsa da zinciri çekiştirerek sözünü kestim. “Sol ayağınla yere vurmadan.”

Ağzı kapandı. Nadiren sergilediği o telaşlı hâlini görünce gülümsedim. “Seninle bu oyunu oynamayacağım,” diye homurdanıp banyoya doğru döndü. “Banyomu istiyorum.”

O ikimizi içerideki küvetten ayıran çürümüş kapıya doğru götürürken hâlâ gülümsüyordum. Dönüp parmağıyla göğsümü dürttü. “Sen burada kalıyorsun.” Sonra kapıyı açıp, köşeden başını uzatıp içeri baktı. “Kapının dışında oturursan zincirin uzunluğu yeterli gelir.”

“Ne şans.” Bu sözlerimin karşılığı elinin tersiyle karnıma indirdiği bir darbe oldu. Zinciri kapının altından çekerek odaya girdi.

“Otur,” diye emretti. Bana sert bir bakış atıp kapıyı hafifçe aralık bıraktı. İtaat ettim. Çarpık kapı çerçevesine yerleştim. Sırtıma tahta parçaları batıyordu.

Yere düşen nemli giysilerin sesini duymazdan gelmeye çalıştım. Bir centilmene yakışır şekilde ahşabın üzerindeki oluklarda parmağımı gezdirerek, düşüncelerimi ondan başka bir şeyle meşgul etmeye çalıştım. Onun mırıldanmasıyla durakladım. “Orada her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Ayak bileğimde zincirle yıkanmaya çalışmam dışında mı?” Bir an için dalgınca mırıldanmaya devam etti. “Bu pantolonları kendimle beraber yıkamam gerekecek çünkü belli ki bir süre çıkaramayacağım. Sanırım çantamda fazladan bir gömlek var...”

Fokurdayan suyun ve gıcırdayan boruların sesi sözlerini bastırdı. Dor’da akan suyu olan tek han orası olmalıydı. Belki de gerçekten Dor’un en iyisiydi.

Küvetin içine girdiğini işittim. Bu hareket bacağımı yarıya kadar odanın içine çekti. Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Sessizliği sadece ara sıra gelen su şıpırtıları bölüyordu. Başımı kapı çerçevesinin iç

tarafına yaslayıp onu dinledim. “Dişlerinin takırtısını buradan işitebiliyorum.”

“Evet, su pek de sıcak sayılmaz,” diye mırıldandı.

Sonraki sorum üzerine pek düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. “Neden benim için kanalizasyona geri döndün?”

Yüzünü göremesem de üzerinde beliren şaşkınlık ifadesini hayal etmek zor olmadı. “Ben... Bir can daha alamazdım.” Sesi her sözcükte biraz daha yumuşamıştı. “Ellerimde yeterince kan var.”

Sakin bir sesle, “Parmak uçlarında belki. Fakat ellerinde değil,” dedim. “Üç can ruhunu lekelemek için yeterli değil.”

Benden iyi kim bilebilir?

Ağır ağır konuşarak, “Demek çöldeki askeri buldun,” dedi.

“Buldum. Fakat o askerin bunu hak ettiğini düşündüm.”

Kapının arkasından su şırıltıları geldi. “Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum. Fakat birinin kendi hayatının bir başkasının-
kinden daha değerli olduğuna karar vermesi bana adil gelmiyor.”
Titrek bir nefes aldığını işittim. “Yaptığım da tam buydu.”

“O duyguyu bilirim,” diye mırıldandım.

Birkaç yavaş kalp atışı boyunca sessiz kaldı. “Çatıdaydım. Öldürdüğüm İmparatorluk Muhafızı’nı bulduğunda seni izledim.”

Nefesim kesildi.

Yutkunarak sakın bir sesle konuşmaya çalıştım. “Gerçekten mi? O zaman neden hâlâ hayattayım?”

“Çünkü...” Bir nefes. “Çünkü onu benim için gömecektin. Tıpkı ilk Sınav’da Sadie’ye yaptığın gibi. Orada diz çöktüğünü görmek, her şeye rağmen o adamı benim için omzunda taşıdığını görmek...”
Sustu. Boğazını temizledi. “O bıçağı atmayı kendime yediremedim.”

Yüzünü göremesem de çekingen yanım bunun için şükretti. “Şu ana dek benden iki kez kurtulmuş olabilirdin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sesi kısık çıktı. “Biliyorum.”

“Pişman mısın?”

Sorum onu birkaç saniye susturdu. Sonra, “Pişmanlığı sabaha bıraktım,” diye fısıldadı.

Zindanda ona söylediklerimi duymak dudaklarımda hafif bir gülümsemeye neden oldu. Gözlerimi kapattım. Aramızdaki sessizliğin

uzamasına izin vermekten memnundum. Çok geçmeden küvete girip beni vücudundan damlayan suyun sesleriyle baş başa bıraktı. “Çantamdan gömleği alıp buraya atar mısın?”

Reddetme fikri oldukça cazip gelse de çantasına uzandım. İçine doldurduğu sayısız silahı çoktan boşalttığımdan epey boştu. Yıpranmış bir deftere sıkıca sarılmış ince, gri bir gömlek bulana kadar çantayı karıştırdım.

İkisini de çekip çıkardım. Yırtık pırtık sayfaları karıştırmadan önce kundaklanmış günlüğü çözdüm. Gömleği aralık kapıdan içeri fırlatıp, “Bu kitap da nesi?” diye sordum.

Kapının hemen dışında duruyor, gölgesi yanımdaki zemine vuruyordu. “Babamındı. Coğunlukla bir Şifacı’nın çalışmaları ve teorileriyle dolu.”

Her ne kadar saklamaya çalışsa da sesindeki acıyı duyabiliyordum. O acıya benim sebep olmam beni kahrediyordu. Ben konuşamayınca benim yerime o konuştu. “Evet, onu yakıp yıktığın evden kurtardım.”

Olaydan etkilenmemiş gibi rahatça söylemişti bunları. Elimi saçımda gezdirip, “O konu açılmışken...” diye söze girdim.

“Üzgün olduğunu söyleme. Lütfen.” Sonraki sözlerinin tonu yumuşak, narindi. “Böylesi daha kolay olur.”

Beni görmediğini bilsem de başımı salladım. Neyi kastettiğini gayet iyi biliyordum. Ona yaptıklarım için özür dilememin, beni sadece daha insancıl kıldığını biliyordum. Bu da benden nefret etmesini zorlaştırıyordu.

Gıcırtyla açılan kapıdan içeri girdi. Sırtından aşağı dökülen ıslak saçları omzundan sarkan bol gömleği giderek nemlendiriyordu. Elinde yırtık pırtık bir havluyla sırlıklam pantolonunu kurulamak için yatak odasına döndü.

Giysilerini iyice sıktıktan sonra, havluya sarılıp kapı çerçevesine külçe gibi oturdu. “Sıra sende.”

30. BÖLÜM

Paedyn

Kai banyodan çıktığında saçımı örüyordum.
Banyodan üstsüz çıktığında.

Parmaklarımın arasından bir tutam saç kaydı. Ayağa fırladım. Gözlerimi bronzlaşmış göğsünden ve kalçasına güçlkle tutunan nemli pantolondan kaçırarak. Saçlarından boncuk boncuk akan su damlaları omzundan inip altındaki bedene doğru süzülüyordu. Bunlara dikkat etmiyordum elbet.

Gözlerim oynadığım saç örgüsünde, rahat bir tavırla, “Sen hiç gömlek giymez misin?” diye sordum.

“Gömleğimi yıkadım. Kuruması lazım.” Gri gözleri gözlerime çevrildi. “Eğer dikkatini dağıtıyorsam çekinme, söyle bana.”

Yaptığı şey tam da bu değilmiş gibi alaycı bir ses çıkardım. Ben odanın diğer ucuna gidip, kendimi ince şiltenin üzerine bırakırken beni takip etmek zorunda kaldı. Islak saçlarını sertçe kurularken tepemde dikiliyor, onu sadece pencereden sızan ay ışığı aydınlatıyordu.

Yatağın üzerinde yana kaçıp, “Yatağıma su damlatıyorsun,” dedim.

Başını kaldırıp havlunun altından bana baktı. “Affedersin? Senin yatağın mı demiştin?”

“Evet, benim yatağım.”

“Seni işitmediğimden değil,” dedi. “Sadece bunu neden söylediğini anlamaya çalışıyorum.”

“Çünkü seninle yatmayacağım,” dedim. Bana bir bakış atmasıyla sözlerimi, “Seninle bu yatakta yatmayacağım,” diyerek netleştirdim.

Bunu ne kadar komik bulduğunu gizlemek için hiç çaba sarf etmedi. “Peki neden? Sanki daha önce aynı yatağı paylaşmadık.”

“Hiç unutturmuyorsun ki bunu.” Dikkatimi tekrar ihmal edilmiş örgüye verdim. “Evet, ama bu *önceydi*.”

Aramıza giren onca ihanetten önce.

“Eh, pek fazla seçeneğin yok.” Aramızda gevşekçe sallanan zincire başıyla işaret etti.

Tatlı bir sesle, “Başım yatağın diğer ucundan sarkıtabilirsin,” dedim.

“Madem benden uzak durmak için çırpınıyorsun, bunu neden sen yapmıyorsun?” Yatağa bir adım daha yaklaştı. Dizleri yorgana sürtündü. “Benim senin yanında uyumayı dert ettiğim yok.”

Öfkeyle başımı iki yana salladım. Aniden bana fazla dar gelen yatağın diğer tarafına geçtim. Yanıma oturmasıyla yatak çöktü. Onu görmezden gelerek, ince yorganı acele etmeden açıp altına girdim.

İçerisi buz gibiydi. Soğuktan dişlerim takırdıyordu. Havanın ne zaman o kadar soğuduğundan emin değildim. Fakat boynuma yapışan nemli saçlarımın durumu daha da kötüleştirdiğinden şüphe yoktu. Yorganı çeneme kadar çekip buz gibi ellerimi her iki bacağımın altına soktum.

Kai sessizce, “Yatağı titretiyorsun,” dedi.

“O kadar rahatsız oluyorsan yataktan aşağı yuvarlanabilirsin.”

Sesinin tonundan gülümsediğini anladım. “Banyo yaptığından beri titriyorsun.”

“İyiliğimi düşünüyormuş gibi konuşma.” Yan dönüp karanlığa bakmamla zincir yüksek sesle şangırdadı.

“Hayır, fakat kendi iyiliğimi düşünüyorum. Bütün gece titremenden uykusuz kalmak istemem.”

Alaycı bir sesle, “Gerçek bir centilmen gibi konuştun,” dedim.

Sessizliğe gömüldük. İçerideki tek ses dişlerimin hafif takırtısıydı. Kai yanımda öyle hareketsiz duruyordu ki uykuya dalmış olduğunu düşündüm. Ta ki yatak sırtımın arkasında çöküp ben neredeyse onun kollarına yuvarlanana dek.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?”

Göğsü sırtımla buluştu.

Tekrar denedim. “Ne halt ettiğini...”

“Şışt.”

Ağzım açık kaldı. “Bundan daha iyi bir açıklama bekliyorum.”

“Sakin ol Gray.” Bir elin kalçama dokunmasıyla irkildim ve bedenim Kai’a doğru fırladı. “Sen yatağı sallarken ben uyuyamam, sen de üşürken uyuyamazsın. İkimiz için de en iyisi bu.”

“Gerçekten öyle mi?” diye söze girdim. “Çünkü ben...”

“Vebalar aşkına!” Kulağıma kıkırdadı. “Sadece rol yap. Böyle anlarda birbirimizden nefret etmiyormuşuz gibi yapacaktık, unuttun mu?” İtiraz etmek için ağzımı açsam da belime doladığı kol ağzımı kapattı. “Tüm bunlar, sadece birbirimize faydalı olduğumuz anlamına geliyor.”

Bedenine yapışık bedenim hafifçe gerildi.

Birbirimize faydalı.

Sözleri canımı gereğinden fazla yaktı. Sözcüklerin dilinden dökülüğü canımı sıktığı için kendimden nefret ettim. Çünkü ilişkimizin boyutu *faydalı*dan ibaretti. Birbirimiz için ifade ettiğimiz anlam bu kadardı.

“Peki,” dedim. Sesimin titremesi beni kızdırdı. “Rol yapalım.”

Beni daha yakına çekmesiyle kendimi onun sıcaklığında erimeye bıraktım.

Kollarına dolanmış, bizi birbirimize bağlayan zincire sarılmıştım.

Pencereden süzülen puslu güneş ışığında gözlerimi kırıştırdım ve yüzümü kaplayan sıcaklığını hissettim. Kolu yanağı ısıtıyor, parmakları çözülen saçlarımın altında seçiliyordu. Derin nefeslerinin saçlarımı dalgalandırdığını, boynumu ısıttığını hissedebiliyordum.

O rahattı. Hâlinden memnundu.

Rol yapıyor.

Bu düşünce kendimi ondan ayırmamı sağladı. İşe belime sımsıkı dolanmış kolundan başladım. Bileğini kavrayıp nazik olma gereği duymadan arkama attım. Sonra uzandığım yerde sırtımı doğrulttum ve saçlarımı çekiştirip parmaklarından ayırdım.

Bir süre kıpırdandıktan sonra dirseklerinin üzerinde belini doğrulttu. Uykulu gözlerle beni izlerken ve ben saçlarımı bir omzumun üzerinde toplarken gözleri her iki elimi takip etti.

“Bir parçayı kaçırdın.”

Boğuk sesini işitince başımı kaldırdım. “Sana da günaydın.” Bir elimi enseme gezdirip sırtımdan aşağı düşen, unutulmuş saç tutamını buldum. Ben bakışlarının yüzümde gezindiğini hissetmiyormuş gibi davranırken Kai beni izledi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum dalgınca. “Beni çöle geri götürme zamanı mı geldi?”

Ilya’ya dönme düşüncesi aynı derecede kasvetli başka bir düşünceye karıştı ve bencilliğimin birden hatırlatılmasıyla yüreğim sızladı. Kaderimi ellerinde tutan İnfazcı’ya kendimi o kadar kaptırmıştım ki dostlarımı, sefalet içinde yaşayan Karışımaları düşünmeye fırsatım olmamıştı.

Lenny, Leena, Finn ve bana yardım edecek, bana inanacak kadar iyi yürekli olan diğer herkes için endişeleniyordum.

Lütfen güvende olun. Lütfen.

Kime ya da neye dua edeceğimi bilseydim ederdim.

“Pek sayılmaz.” Ayağa kalkmasıyla yatak kayınca ben de kalkmak zorunda kaldım. Banyoya doğru yürüyüp, küvetin içinden nemli gömleğini almak için içeri adım attı. Gömleğini başına geçirirken neden gözlerimi kaçırdığımı bilmesem de bu hareket bana fazlasıyla samimi gelmişti.

Dolaba geri adım atıp, “Dor’dan geçeceğiz,” dedi. “Sonra da Ruhlar Mabedi’ni aşacağız.”

Neşesiz bir kahkaha attım. “Ruhlar Mabedi mi? Haydutların istila ettiği kayalık araziyi mi?” Alaycı bir ses çıkardım. “Sanırım Scorches Çölü’nü tercih ederim.”

Kapı aralık olduğundan sesini biraz alçalttı. “Babam beni birçok kez oraya gönderdi. Bize orada bir şey olmaz.”

İşkenceli eğitimini hatırlayıp yutkundum. “Peki, oraya son ziyaretinde zincirlenmiş miydin?”

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Oradayken... beni zorlayacak şeyler hep vardı.” Yine sessizlik oldu. “Dediğim gibi işte. Bize bir şey olmayacak.”

Banyodan çıktığında, kollarında bir giysi yığını taşıyordu. Niyeti hancı bulsun diye giysileri yere bırakmaktı. Tanıdık bir zeytin yeşili gözüme çarptı ve yeleği elinden kaptım. “Bu olmaz,” diye çıkıştım.

Ses tonum karşısında kaşları havaya kalktı. Sessiz bir soru. Boğazımı temizleyip, “Adena bunu benim için dikti,” dedim sessizce. “Ben... ben ona bir söz verdim.”

Yavaşça başını salladı. Tereddüt eder bir hâli vardı. “Son Sınav. Ben... olanları gördüm. Ona sarılışını gördüm.” Yanağında bir kas seğirdi. “Çılgılığını işittim.”

Gözlerimi kaçırdım. Duygularımın gözlerimde birikmeye başladığını hissettim. “Bunu onun için giyeceğime dair bana söz verdirdi.” Bir elimi pürüzlü etek ucunda gezdirdim. “Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.”

Boğazımı temizleyip yeleği omuzlarıma geçirdim. Beni izleyişinden nefret ediyordum. Kaçınılmaz olarak kırıldığımda parçaları toplamaya hazırmış gibi. Burnundan bir iç çekti ve bir şeyler söylemek için ağzını açtı.

Kapıya vurulmasıyla söze giremeden sustu.

“Hey! Kim var orada?”

Adam kilitli kapıya vurdukça paslı menteşeler tıkırdadı. Kai başıyla pencereye işaret etti. Gözleri hâlâ kapının üzerindeydi. Eşarbi başıma sarıp, gümüş saç tutamlarını içine sokarken kaçış yolumuza doğru hafif adımlarla ilerledim. Pencereye ulaştığımızda çizmelerimi giydim ve bedenimin geri kalanı beni takip etmeden önce bir bacağını hızla pervazın üzerinden geçirdim. Hemen arkamda duran Kai pervazdan atlarken kapının sertçe açıldığını işittim. “Hey! Buraya gelin, sizi piçler!”

Uykulu bacaklarımızla apar topar oradan uzaklaştık. Kai kirli giysilerimizi arkamızdan fırlatırken eteğimi üzerime sarmaya çalıştım. Boğazıma yükselen bir kahkaha ağzımdan çıkıverdi. Prens bana baktı ve bandanayı yüzüne çekmeden önce gülümsediğini fark ettim. Geçen el arabalarından ve küfreden tüccarlardan sakınarak bir ara sokağa daldığımızda Kai’ın kıkırdadığını işittim.

“Durdurun onları!”

Başımı çevirdiğimde hancı olması gereken adamı gördüm. Yüzü öfkeden kızarıp benek benek olan adam kalın parmağıyla bize işaret etti. “Durdurun şu ikisini!”

Hancıyı görmek beni daha çok güldürürken kahkahamı işiten Kai’ın bandanasının altındaki gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Yük-

selen güneşin ışınları altında gözlerimi kısarken, Merchant Sokağı'nda dolaşanlara çarpmamak için epey çaba sarf ettim.

Kai omzunun üzerinden, “Bu taraftan,” diye seslendi. Elimden tutup beni bir ara sokağa doğru çekti. Yoldan geçen bir at arabasından büyük bir şapka aşırıldı. Özensiz bir hırsızlık girişimiydi. Biz başka sokakları geride bırakırken tüccar arkamızdan bağırdı. Ben kahkahalarımı bastırmaya çalışırken zincir ayaklarımızın altındaki kaldırım taşlarına sürtünüyordu. Elimde olmasa da tüm bunları epey eğlenceli buluyordum. Bunun sebebi beni biraz endişelendirse de.

Köşede bir başka bağırış yankılandıktan sonra Kai, “Onu ekmemiz gerek,” diye mırıldandı. Tam ben bir şeyler söyleyecekken aniden beni başka bir ara sokağa çekip yıkılmakta olan duvara doğru itti.

“Sen ne yaptığını...”

“Rol yap Gray,” diye fısıldayan Kai beni bedeniyle duvara kısırdı. Ben ne yaptığını sorma fırsatı bulamadan bir eliyle eteğimi çözüp yere fırlattı. Ben şaşkın hâlde ayaklarımızın dibindeki buruşuk kumaşa bakarken eli yüzümü yüzüne çevirdi.

Gözlerindeki emreden ifadeyi, sözünü dinlememe, sadece bu seferlik dinlememe ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Bu yüzden boynumdan aşağı inip başımdaki eşarbyı kaldıran elini itmedim.

Çünkü rol yapıyorduk. Bu, bir plandı.

Disket şapkayı başıma kondurup dağınık saç örgümü şapkanın içine tıktırdı. Sonra eğilip bana daha da yaklaştı ve yüzündeki bandanayı çıkardı. Boştaki eli kalçamı sıkıca kavrarken sırtımı duvara yasladı. Başı çenemin altına eğildiğinde kısa bir nefes aldım.

Dudaklarının teması karşısında yutkundum.

Ağzı tenimin üzerinde hafifçe hareket ederek gerisinde öpücükler bıraktı.

Bir el yüzümü tutup, sokaktan ona doğru çevirdi. Kai boynumdan aşağı ağır ağır indi. Zikzaklı yara izini takip eden dudaklarının tereddüdü giderek eksildi.

“Kai...” Hiç niyetim yokken sesim nefessiz çıktı.

Dudakları tenimde, “Rol yap,” diye fısıldamasıyla ürperdim.

Yaklaşan bağırışları ve sert ayak seslerini işitmemizle, başımı ve başımdaki şapkayı daha da aşağı çekti. Bedeni bedenime yaslanmıştı,

yüzü boynuma gömülmüş ve taktığım iğrenç şapkanın siperliğinin altına gizlenmişti.

Peşimizde olan adamlar, bize doğru bir adım bile atmadan geçip gitti. Ne de olsa biz âşık bir çiftten başka bir şey değildik. Rahat bırakılmak isteyen iki sevgili.

Sevgililer.

Başkalarının bizi öyle gördüklerini düşününce yutkundum.

Yara izimin sonuna ulaşır köprücük kemiğimin çukurunu öptü. Biraz daha aşağı inerse, dudakları kalbimin üzerine kazınmış başka bir yara izi bulacak ve beni ölene kadar damgalayacaktı. Bu düşünceyle onu kendimden uzaklaştırdım ve elinden kurtuldum.

Ağır ağır nefes alarak bir adım geri çekildi. Gözlerimle buluşan gri gözlerinde çözmeye gerek duymadığım bir duygu vardı. Epey bir sürenin ardından gözlerini kırptırıp başını onaylarcasına salladı. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve kendimi onun delici bakışlarından korumak için şapkamı aşağı çektim.

Ben üzerindeki tozu silkelediğim eteği belime sararken Kai beni izledi. Bu da yüzüme normal rengine dönecek zamanı kazandırdı. Sonra boğazını temizleyip, zinciri ayak bileğime birkaç kez dolayarak aramızdaki boşluğu kapattı.

Rahat bir tavırla, “Hazır mısın?” diye sordu. Son beş dakika hayal gücümün bir ürünüymüş gibi.

Pekâlâ. Kai bunu sorun etmiyorsa ben de etmeyecektim.

Şapkamı düzelterip başımı hafifçe salladım ve kolumu koluna doladım.

31. BÖLÜM

Kitt

Masamın üzerindeki küçük kutu lekeli parşömen yığınlarının altına gömülmüştü.

Ne zaman kararım üzerinde gereğinden uzun düşünmek istesem onu oraya saklıyordum. Calum'un beni doğru olduğuna ikna ettiği karar. Babamın büyük bir kralda olması gerektiğini söylediği üç vasfı hatırlatması ikna olmamı daha da kolaylaştırmıştı gerçi.

Parmaklarım ahşap masayı tıklattı. Çıkan ses boş ve sertti.

Kapı hızla çalındı. Kapıya vuran parmakların çıkardığı sesler parmak uçlarımanın masada çıkardığı tıkırtıların yankısı gibiydi.

“Girin.”

Menteşeler gıcırdadı. Maskeli bir İmparatorluk Muhafızı başını kapıdan içeri uzattı. “Majesteleri. Böldüğüm için özür dilerim fakat benden istediğiniz...”

“Onu gören olmamış mı yani?”

Muhafız'ın yutkunduğunu işittim. “Hayır Majesteleri. Adamlarını da gören olmamış.”

“Ya kızıdan haber var mı?”

“Hiçbir haber yok Majesteleri.”

Kai şimdiye dek dönmüş olmalıydı. İki haftadan fazla olmuştu ve şimdiye dek dönmüş olmalıydı. Kızı bana getirmeliydi. Belki onu başka bir yere götürmüştü. Belki de onu geri getirmeye hiçbir

zaman niyeti olmamıştı. Belki de onunla birlikte kaçmıştı. Belki de benden kaçıyorlardı... Birlikte. Çünkü şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Çünkü...

“İnfazcım şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.”

“Evet.” Adam başını hararetle salladı. “Dönmüş olmalıydı Majesteleri.”

“Şehrin sınırlarını araştırmaya devam edin.”

“Emredersiniz Majesteleri.” Kapıya yan gözle baktı. Gitmesine izin vermem için âdeta yalvarıyordu.

“Git.”

İmparatorluk Muhafızı başını sertçe sallayıp çıkarken kapıyı usulca arkasından kapattı.

Mürekkep lekeli elimi yüzümde gezdirdim.

Kai görevlerini her zaman tamamlardı. Eh, babamın verdiği görevleri her zaman tamamlardı. Fakat ben babam değildim, öyle değil mi? Babam bana bunu her gün hatırlatırdı. Sonra da günün geri kalanını gelecekteki İnfazcımı eğiterek geçirirdi. Şimdiye kadar dönmüş olması gereken İnfazcımı. Onunla birlikte kaçan İnfazcımı. Ya da benden kaçan. Ya da hayatından.

Masamın üzerindeki parşömenleri karıştırıp, altlarına gömdüğüm o küçük kutuyu bulana kadar aradım.

Her gün yaptığım gibi kutuya baktım.

Krallık delirdiğimi düşünüyordu.

Ben de bir yere gittiğimi düşünüyordum. Belki de daha karanlık bir yere.

Hizmetkârların kapımın önünden geçerken fısıldaştıklarını duyuyor, nadiren koridorlarda yürüdüğümde İmparatorluk Muhafızlarının beni süzdüklerini görüyordum.

Bana karşı hayal kırıklığı ve yükümlülükten başka bir şey hissetmeyen bir adam uğruna kederimden delirdiğimi düşünüyorlardı.

Ne saçmaydı bu.

Gücü oğullarından daha çok seven bir adamın yasını tutmak ne kadar saçmaydı. Beni bir kez olsun takdir etmeyen bir adamın yasını tutmak ne kadar saçmaydı. Asla memnun edilemeyen bir adamın yasını tutmak ne kadar saçmaydı.

Öyle bir adamın yasını tutmak ne büyük haksızlıktı.

Bu yüzden artık yas tutmayacaktım. Benden bu kadardı. Gerçekten.

Onu boynuna hançer saplanmış hâlde bulmadan önceki hâlimi özliyordum. Kai ve Jax'ın kardeşi olmayı, antrenman ringindeki terli günleri özliyordum. Balolardan kaçıp gün doğana kadar içki içmeyi özliyordum. Genel olarak sorumluluktan kaçmayı özliyordum.

Kai'la aramız iyiydi. Özellikle Ava'nın ölümünden sonra. Yatak odamda gözyaşı dökmemek için mücadele ettiği her gece bizi birbirimize çok yaklaştırmıştı. Olanların ardından ilk kez mahzenden içki çaldığımı, ilk yudumu tükürdüğüm aklıma geldi.

En güzel anılarımdan bazılarının o anda bana hiç de öyle gelmesi ne tuhaftı.

Gerçi *şimdi* yaşadığım hayatı yakın zamanda seveceğimden şüpheliydim. *Geçmişe* bakıp, nefret ettiğim günleri özleyecek kadar uzun yaşamayabilirdim bile.

Parmaklarımı kutunun üzerini okşadı. Her dokunuşta kutunun önemini hissediyordum. Her günden nefret etmek istemiyordum. Belki de her günden nefret etmek zorunda kalmayacaktım. Belki de böylesi en iyisiydi...

Krallığın ezici ağırlığını taşıyan omuzlarımı yuvarladım.

Sonra nispeten temiz bir parşömen bulmayı başardım.

Mektup onaydı.

Yasını tutmaktan bıktığım adama.

Mektup beni boğuşmak zorunda bıraktığı yasa ithafen yazılmıştı.

Tutmamı hak etmediği yasa.

Bir sonraki mektup ise o kadıneydi.

Mektuplarımı genellikle onaydı.

Tam bir ilham perisiydi o.

Belki de sadece onu düşünmek ve sözcüklere dökmek kolaydı.

Düşüncelerimi sayfaya aktardım.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Bir mürekkep lekesi daha.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Kâğıt, sertçe bastırdığımı elimin altında yırtıldı.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Parşömeni yığına ekledim.

32. BÖLÜM

Kai

“Dilimle şunu.”

Kaşlarım çatıldı. Sözlerinin gerisini getirmesini bekledim.

“Lütfen,” dedi dişlerinin arasından. Kibarlığını bir gülümsemeyle ödüllendirip bir parça elmayı dudaklarına götürdüm. Dişleri elmayı avucumdan kaparken az kalsın beni ısıracaktı. Isırmayı denemişti de. Birkaç kez.

Çatının tepesinde oturduğu yerden bana dik dik baktı. Sabahın ilk ışıkları yüzünü ve eşarbının altından görünen gümüş saç tutamlarını gölgeliyordu. “Bu gerçekten gerekli mi?”

Elbette bileklerine bağladığım ipten bahsediyordu. “Neden gerekli olduğunu çok iyi biliyorsun.”

Şehrin daha sakın banliyölerine doğru yürüdüğümüz uzun bir günün ardından, yıkık dökük bir binanın çatısına tırmanmayı başarmıştık ve orada bana uykumda bıçak çekme cüretini göstermişti. Bileğindeki kilidi açmak için kurcalarken çıkardığı sesler beni uyandırmıştı. Sonra da boğazıma bir bıçak dayamıştı. Benden habersiz bir silahı ele geçirebilmeyi başarması beni biraz endişelendirmişti. Fakat o yorucu itiş kakış, bulduğum eski bir muşamba parçasıyla iki elini arkadan bağlamamla sona ermişti. Ancak o zaman biraz dinlenebilmiştim.

“Beni esir alan kişiden kaçmaya çalışmamam mı gerekiyor?” diye sordu öfkeyle. “Sessizce boyun eğecek tipte biri olduğum söylene-

mez.”

“Belli ki değilsin,” diyerek iç geçirip ona bir dilim elma daha uzattım. İsteksizce aldı. Onu beslememe sinir oluyordu.

“Bu daha ne kadar sürecektir?” Arkadan bağlanmış parmaklarını bana doğru oynattı.

“Beni öldürme arzun yatışana kadar.”

Oflar gibi güldü. “Anlaşılan sonsuza dek bağlı kalacağım.”

Dalgınca, bulduğu bıçağı kendime elma dilimleri kesmekte kullanırken, “Ne yazık olurdu ama,” dedim.

Ona baktığımda gözlerini devirdiği anı yakaladım. “Dilimle.”

Bu durum ikimiz için de keyifsiz bir hâl almaya başlıyordu. Onun için bir parça daha kesip dudaklarına götürmek için öne uzandım. “Dor’u yarıladi. Bugün hızlı yol alır, başımız derde girmezse birkaç güne...”

“Dilimle.”

Gözlerimi yumup ona bir parça daha yedirdikten sonra bir süre derin nefesler aldım. “Dediğim gibi,” diye fısıldadım aslında olduğumdan daha sakın bir sesle. “Birkaç güne Ruhlar Mabedi’ne varırız.”

“Mükemmel.” Aldatıcı bir tatlılıkla gülümsedi. “Ölümüne giden yolda bir durağı daha geride bırakacağız.”

Gözlerimi aşağıyızda kalan sokağa çevirdim. Sözlerindeki olası gerçeği düşünmek istemiyordum. Kitt’in onun için neler planladığını bilmemek beni kahrediyordu. Ya da daha kötüsü, Paedyn’e neler yapmamı planladığını.

“Eh, Kral’ı bekletmemek en iyisi olur, değil mi?” Güçlkle ayağa kalkıp tepemden bana bakarak, “Özellikle de Ilya’ya uzun yoldan gittiğimiz için. Başına bir şey geldiğini düşünmesini istemeyiz, değil mi?” diye ekledi.

Ses tonu alaycıydı, gerçek hislerini maskeleye çalışıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi bilirdim. Bu yüzden ayağa kalkıp yüzünü ve görmeme izin vermediği duygularını incelerken tek kelime etmedim. Fakat sırtından bana doğru salladığı eli görmemle dikkatim ona çevrildi.

“Aşağı inmek için kollarıma ihtiyacım var.”

Hafifçe gülümsedim. “Seni aşağıdan yakalayabilirim.”

“Bu zincir sen daha oraya varmadan beni çatıdan aşağı çeker.”

“Peki,” demekle yetindim. “O zaman beni yenip aşağıya önce varmış olursun.”

Boğazından öfkeli bir ses çıktı. Hafifçe güldüm ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Gözlerinin gözlerimi süzüşünü izledim. Sırtına uzanıp ellerimi iki yanında gezdirmemle donakaldı. Bağlı ellerini tuttum.

Ancak beni azarlamak için ağzını açtığı anda bıçağımla muşambayı kestim. O sırada gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Bir çat sesi eşliğinde elleri kurtuldu. Sesi işitmesiyle dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayıldı. “Düşüp ölmemi istemiyorsun demek?”

Yakınımdaydı. Hanın ucuz sabununun kokusu üzerine hafifçe sinmişti. Omuz silktim. “Beni de kendinle beraber aşağı çekeceksen istemiyorum.”

“Eh, ölmeye ancak o zaman razı olabilirim.”

Kendimi tutmaya fırsat bulamadan gülümsedim. Sonra elimi uzatıp dağılan gümüş saç tutamlarını eşarbının içine soktum. Parmaklarım şakaklarını okşadı. Tenini hissetmenle zihnim ağzımı boynuna dayadığım, dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissettiğim o ara sokağa geri döndü.

Bu kadar baştan çıkarıcı olması rahatsız ediciydi.

Tadı bir ayrıcalık gibiydi. Bana rüyadaymışım gibi hissettirmişti.

Ondan uzaklaşmak, kendimi ondan ayırmak için büyük bir irade göstermiştim.

Fakat sonuçta hepsi rol icabıydı. En azından kendime tekrar tekrar bunu söylüyordum.

Elimi saçlarımda gezdirdim. Sonra bandanayı burnumun üzerine çektim. Onu çatının kenarına götürüp, “Hazır mısın?” diye sordum.

Neşeli bir tonda, “Hazır olmasam da fark etmezdi,” dedi.

Başımı iki yana sallayıp binanın kenarından aşağı sallandım. Çatının yüksek saçağına tutunup bacaklarımı sarkıttım. Paedyn de aynısını yaptı. Çatıdan dikkatle inmeye çalışırken zorlanıyordu. Taştaki her çatlağı parmaklarımızı ve ayaklarımızı içlerine sokmak için kullanarak binanın duvarından aşağıya doğru zorlu bir inişe başladık.

Nihayet yere atladığımızda zincir aramızda şangırdadı. Elim acıyordu. Aşağıya baktığımda avucumda sivri bir taşın sebep olduğu

ince bir kan çizgisi gördüm. Yarayı görmezden gelip doğrulmadan önce Paedyn'in zincirin çoğunu ayak bileğine dolamasını izledim. İkimiz Dor'un arka sokaklarında yürümeye başladığımızda kolunu tereddütle koluma doladı.

Şehrin sınırları ürkütücü şekilde boştu. Sadece evsizler ve sakatlara ev sahipliği yapıyordu. Ana pazar caddelerinden bu kadar uzakta yaşamak bir seçim değil, cezaydı. Dışlanmışlar kenar mahallelere itiliyor, terk ediliyor ve yiyecek bulmak için mücadele etmek ya da pazar sokaklarına uzun yürüyüşler yapmak zorunda bırakılıyorlardı.

Fakat bizi tanıyacak insanların daha az olduğu sınır boyunca seyahat etmek daha güvenliydi. Özellikle de hapisshaneden kaçtığımız haberinin yayılmış olması olasıyken. Epey hızlı ilerliyorduk. Gün batımı yaklaşıp dek yolumuza birkaç ısrarcı seyyar satıcı dışında kimse çıkmadı.

Üzerlerinde yüzünün olduğu afişlerden ancak dördüncüsünü gördüğünde parşömeni bir dükkânın duvarından koparıp aldı. Ona attığım bakışları yakalayınca, "Ne var?" diye söylendi. "Kendime bakmaktan bıktım."

Paedyn afişi buruşturmak üzereyken elinden kaptım. "Şuna bir bakayım." Elini kolayca savuşturup parşömeni başımın üzerine kaldırdım.

"Çekilmez birisin," diye homurdansa da sonunda pes etti. "Bununla ne işin olabilir ki?"

Resmi yüzünün yanında tutarak, "Orijinaliyle karşılaştırıyorum," dedim. Neredeyse kendisini tutamayıp gülecekti. Gözlerim onunla afiş arasında gidip gelerek yüz hatlarını bir bir karşılaştırdı. Birkaç saniye sonra afişi ona geri verdim. "Yeterince çil yok."

"Yeterince..." Başını bana doğru çevirdi. Şaşkınlıktan alnı kırışmıştı. "Yeterince çil yok da ne demek?"

Ona bakmadan, "Yani," dedim, "yeterince çil çizmemişler."

Ofladı. "Evet, söylediğini işittim fakat..."

İri yarı bir adam ara sokaktan çıkıp yolumuzu kapattı. Adamın gözleri üzerimizde gezinip ayak bileğindeki zincire çevrilince Paedyn'in kolu kolumu biraz daha sıkıca kavradı. Bir adım atıp Paedyn'i adamın etrafından dolaşması için hareketlendirdim.

“Kahretsin,” diye bağırdı adam, “evlilik pranga diye boşuna dememişler.”

İlk kez o tür bir söz beni rahatlatmıştı. Kim olduğumuzu bilmediği sürece istediğini düşünebilirdi. Bunu aklımda tutarak ona ayak uydurdum. “Evet, ele avuca da sığmıyor ki!”

Bunun bedelini sonra ödeyecektim. Paedyn’in kolumu sıkışından bunu hissedebiliyordum.

Adam gülerken elimi Paedyn’in sırtına koyup onu öne ittim. “Ona tasmayı takmışsın!”

Tüm vücudu gerildi. Adamı parçalamaya hazırdı. Düşüncesizce bir şey yapmasın diye elimi beline dolayıp bedenini bedenime yasladım. “Eh, benden kaçmasına izin veremem, değil mi?”

Biz yanından geçip ara sokağa doğru hızla ilerlerken adamın kahkahası arkamızda giderek cılızlaştı. Kaburgalarımıza attığı dirseği daha darbe inmeden önce bekliyordum. “Bu,” dedi yumuşak bir sesle, “sana az bile.”

“Peki, ne yapmamı isterdin?” diye mırıldandım. “Ona neden bana zincirlendiğini söylememi mi?”

İkimiz sokakta yan yana yürürken cevap vermeye tenezzül etmedi. Birkaç dakika boyunca sessizce, tempomuzu bozmadan yürüdük. Ancak önümüze bir grup adam çıktığında duraksadık.

Dört kişiydiler. Hepsi de iri yarı ve hantaldı. Bir adam alaycı bir gülümsemeyle öne çıktı. Birkaç dakika önce geride bıraktığımız adam. Parmağını bize doğru sallayıp, “Biliyor musun,” dedi, “yüzün bana tanıdık gelmişti kızım.” Cebinden buruşuk bir parşömen parçası çıkarıp, uzatarak bize Paedyn’in yüzünü gösterdi. “Demek meşhur Gümüş Kurtarıcı bu, ha?”

Adam bize doğru yavaş bir adım atınca Paedyn’in sırtına elimi götürdüm. “O hâlde sen de onu küçük kralına götüren İnfazcı olmalısın. Rafael’in elinden kaçtığınızı duyduk. Fakat o, ikinizi kolayca yakalamıştı.” Gülümsemesi daha da yayvanlaştı. “Bu ikisi için iyi para alacağız çocuklar. Ucube Seçkin hepimizi alt edemez. Aslına bakarsanız, İnfazcı’nın düşündüğümüzün yarısı kadar bile güçlü olduğunu sanmıyorum.”

Sağ tarafa bakıp oradaki boş sokağa göz attım. “Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor fakat...”

“Biliyorum,” diye mırıldanan Paedyn fırlayıp koşmaya başladı.

Ara sokağa girdik. Paedyn ayak bileğine dolanmış zinciri çözmeye çalışınca zincire takıldık. Arkamızdan bağırışlar yankılanıyordu. Hemen ardından gürleyen ayak sesleri geldi. İkimiz engebeli sokaklarda zikzaklar çizerken Paedyn’in elini tuttum ve zincire takılmamamız için elimden geleni yapmaya odaklandım.

Paedyn nefes nefese, “Onları bu şekilde ekemeyeceğiz,” deyip beni yeni bir yöne doğru çekti.

Gözlerimi yakan teri silip, “Biliyorum,” dedim. Bir sonraki sağa döndüğümüzde, bizi takip edenlerden birine doğru ilerlediğimizi fark ettik ve kayarak durup geri dönmek zorunda kaldık. Nefes nefese, “Parlak bir fikrin var mı?” diye sordum.

“Ben de sana tam aynı şeyi soracaktım.” Yolumuza çıkan yaşlı bir adama çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Bir köşeden daha döndük. Bu sokak diğerlerinden daha kalabalıktı. Tek kelime daha etmeden, beni loş bir binaya doğru sürükleyip binanın kapısını sertçe açtı.

Apar topar içeri girdik. Az önce kör edici güneşin altında göz kırparken şimdi gölgelerin karanlığıyla çevrelenmiştik. Odayı tarayıp kadife sandalyeleri ve oyun masalarını gözden geçirdim. Mekândaki duman, içki içen ve kumar oynayan erkeklerin yüzlerini gizliyordu. İnce giysiler giymiş kadınlar odanın içinde dolaşüyor, oturacak boş kucaklar arıyorlardı.

Paedyn’e, “Bizi bir centilmenler kulübüne getirdin,” diye mırıldandım.

“Burasının ne olduğunu bilmenle şaşmamam gerekir,” diye fısıldadı sertçe. “Şimdi ne olacak?”

“Şimdi,” dedim, belini okşayarak, “ortama uyum sağlayacağız.”

Omzuna asılı çantadan disket şapkayı çekip aldım ve başındaki eşarbyı hızla çıkardım. Sonra şapkayı yüzüne doğru çektim ve dağınık örgüsünün kalıntılarını şapkanın içine soktum. “Bana ayak uydur, tamam mı?” Bir kolumu beline dolayarak mırıldandım. “Yeleşini çıkar. Seni oradan tanıyan olabilir.”

Bir kereliğine de olsa bana itaat eden Paedyn kumaşı katlayıp çantasına koydu ve üzerinde sadece bronz omuzlarından dökülen ince bir gömlek kaldı. Sonra onu kumar masalarından birindeki boş bir sandalyeye doğru çektim. Birkaç erkek masanın etrafını sarmış,

kucaklarındaki kadınların sağından solundan bakarak ellerindeki kartları karıştırıyor, dudaklarından sarkan puroları tütürüyordu.

Kadife sandalyeye yavaşça gömülüp Paedyn'i kucağıma çektim. Ellerim kalçasını bulup sırtını göğsüme yaslayana dek dimdik ve kas-katı bir şekilde oturdu. Kulağına, "Gevşe sevgilim," diye fısıldadım. "Buraya aitmişiz gibi görün."

Hafifçe başını salladı. Şapkasının kenarı neredeyse yüzüme çarpacaktı. Bedenime yaslanan bedeninin eridiğini hissettim. Bacağıma tünediği yerde çevredekileri ikna edecek kadar rahattı. Bir elimi kalçasında gevşekçe tutarken diğer elimle masaya beni oyuna almalarını işaret ettim. Ben elimdeki bir avuç şilini keçenin üzerine atınca bir adam bana birkaç kart fırlattı.

Paedyn'in dönmesiyle yanaklarımız birbirine yaslandı. Kolunu hımbılca, ağır hareketlerle boynuma doladı. Çevredekilerde kuşku uyandırmadan fısıldayabilmek için bir bahaneydi bu. Yine de hızlanan kalbimi yavaşlatmak için mücadele etmem gerekti. "Ne yapıyor-sun Azer?" diye mırıldanmasıyla dudakları yanağını okşadı.

Dudaklarının tenimde bıraktığı his karşısında yutkundum. "Oynamak için para ödemen gerekiyor," diye fısıldadım. "Ve oynamamak sadece daha fazla dikkat çekmemize neden olur."

Tenime nefes vermesiyle boğazımı temizledim. "Hatırlat da bu işin sonunda kaybettiğin parayı çalıp geri alayım." Bu sözlerinin ardından kartlarını açan adamları izlemek için masaya doğru döndü.

Centilmenler kulübüne yabancı olduğumu söylemek yalan olurdu. Gerçi Ilya'daki bundan çok daha temiz bir yerdi. Fakat bu oyunların nasıl oynandığını ve çok daha önemlisi nasıl kazanıldığını biliyordum.

"Bunu yapmana gerek olacağından şüpheliyim tatlım." Yıpranmış masanın üzerine bir kart koydum. "Kaybetmeye niyetim yok."

Masanın etrafındaki erkekler sırayla kartlarını koydular, bir yandan da sık sık kucaklarını süsleyen kadınları değiştiriyorlardı. Paedyn'in her kız değiş tokuşunda gerildiğini, erkeklerin bir kadını gönderip ellerini bir diğerinin üzerinde gezdirmelerine öfkelenildiğini hissedebiliyordum.

Çok geçmeden bir kadın bana sokulup kolunu omuzlarıma doladı. Paedyn'in yerini almayı teklif ederken sesi yüksek ve nefes ne-

feseydi. Teklifi reddetmek için ağzımı açtığımda duyduğum benim sesim olmadı.

Paedyn soğukkanlılıkla, “Bu kucak dolu,” dedi ve hâlâ boynuma dolanan koluyla beni kendisine daha da çekti. Oflayan kadın başını salladı ve dönüp ısıtacak bir başka beden buldu.

Muzip bir gülümseme yavaşça yüzüme yayıldı. Paedyn’e bakmak için öne eğildim. Fakat o inatla beni görmezden gelerek önümüzdeki oyuna odaklandı. Gözlerini gözlerime çevirmek için elimdeki kartları masaya bırakıp çenesini kendime doğru çektim.

Parmaklarım çenesini kavrarken, “Kıskançlık sana yakışıyor Gray,” diye mırıldandım.

Tanıdık bir ateşle yanan gözleri gözlerimi süzdü. “Kıskançlık ettiğim yok.”

Gözlerim onu tepeden tırnağa süzerken dudaklarında durakladı. “O zaman sadece iyi görünüyorsun.”

Tuttuğum yüzünü çevirip elimden kurtaran Paedyn alaycı bir ses çıkardı. “Neden kaybetmemeye odaklanmıyorsun, ha?”

Dikkatimin dağılmasının tam da onun suçu olduğunu söylemek için ağzını açtığımda kapı aniden ardına kadar açıldı ve oda gözlerimi rahatsız eden bir ışıkla doldu.

İki tanıdık adam içeri adım attı. Kapı aralığında dikilmiş, bizi arıyorlardı.

33. BÖLÜM

Paedyn

“Kendi malını getirdin demek?”

Gözlerimi kapı girişini dolduran iki adamdan ayırıp yanımdaki adama göz kırptım. Adamın kucağındaki kadının başında her an düşecekmiş gibi duran tüylü bir şapka vardı, muhtemelen üzerine tünediği yakışıklı adam kadını sağa sola oynattığından sallanıyordu.

Sözleri yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Bu yerden tiksiniştim. Güzel bir oyuncaktan başka bir şey değilmiş gibi davranmaktan tiksiniştim.

Kai’in eli kalçamı daha sıkı kavradı.

Taşkınlık yapma. Gözler üstümüzde.

Tutuşunda, beni kucağında sahiplenici bir şekilde geriye çekişinde kulağıma gelen buydu. Sessiz emri karşısında göğsüne yaslanıp gevşerken, bir yandan da kendi tuhaf şapkamın kenarının altından odaya bakınan iki adama göz gezdirdim. Hangi masada kumar oynamak istediklerine karar verir gibi masum bir hâlleri vardı. Fakat gözleri araştırıyor, önlerine çıkan herkesi süzüyordu.

Kai’in, “O benim iyi şans tılsımım,” demesi masadan yükselen birkaç kıkırtıyla karşılık buldu. Kolunu tamamen belime dolamıştı. Çenesini çıplak omzuma yaslamak için eğdi. Loş ışıktaki bandanasım yüzünden çekince, çenesindeki kirli sakal tenimi gıdıklayıp beni ürpertti.

Kartları önümde tutarak kulağımın dibinde, “Ne düşünüyorsun tatlım?” diye sordu. Bunu masadakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. Bu ikimiz için rutinmiş gibi.

“Hım.” Başımı başına yasladım. Nefesini yanağımnda hissettim. Sonra bir karta dokunmak için uzandım. “Bu.”

“İşte benim kızım,” diye mırıldanan Kai kartı masanın üzerine bıraktı.

Oyun devam ederken dikkatimi Kai’ın karnımda gezinen parmaklarına vermedim. Bunun yerine bizi arayan adamlara baktım ve yavaşça masamıza doğru geldiklerini gördüm. Kai’ın da durumu fark ettiğini çaktırmadan şapkamın altına gizlenmek için yüzünü yüzüme yaklaştırmamasından anladım.

Ne kadar uğraşsam da peşimizdekilerin attığı her adımda kaskatı kesilmekten kendimi alıkoyamıyordum. İş oraya varırsa, Kai’ın kucağından atlayıp kaçmaya hazırdım. Parmaklarımı ayak bileğimdeki zinciri örten etekle oynuyor, kumaşı terli avuçlarımın içine topluyordu.

Bir el sertçe böğrümde gezinince tüm dikkatim oraya çevrildi. Kai kulağıma, “Gevşe Gray,” diye fısıldadı. Avucu kalçamdan aşağıya, bacağıma indi ve beni dizimin altından kavrayıp ona iyice yaklaştırdı. “Rol yapacaktın, unuttun mu?” Sesi bir okşayış gibiydi ve bacağımda gezinen elini taklit ediyordu.

Öyle ya. Rol yap.

Aramızdaki tek şey buydu. Her dokunuş, her bakış, her samimi an.

Rol yap.

Yana doğru dönüp bacaklarımı kucağına attım.

Rol yapıyordum.

Elim ensesini buldu. Parmaklarım saçlarını taradı.

Rol yap.

Onunla yaşanan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kendime durmadan söylediğim buydu.

Kai bana odaklanmış, oyundan çok uzaklaşmıştı. Tatlılıkla, “Dikkatini mi dağıtıyorum?” diye sordum.

“Ne zaman dağıtmıyorsun ki?”

Kalbinin göğsünü nasıl dövdüğünü hissetmemle, “Hım,” diye fısıldadım, “kalbin küt küt atıyor Prens.”

“Oyun başa baş gidiyor,” diye mırıldandı. “Ve ben kaybetmeye alışık değilim.”

Hafifçe alaycı bir ses çıkardım. “Hayır, sen o yakışıklı yüzün ve ünvanının sana istediğin her şeyi sunmasına alışkınsın.”

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. Böylece bir an için maskesindeki çatlaklardan sızan duyguları görebildim. Gri gözleri yüzümde geziniyor, perişan hâlimin her zerresini inceliyordu. “Her şeyi değil.”

Gözlerimi hayretle kırıştırdım. Adamlardan biri, oynama sırasının ona geldiğini işaret edene kadar bana baktı. Sadece oynadığı kartı görmek için baktığımda masamıza doğru yürüyen iki adamı gördüm. Kai’in çenesi yüzünü şapkamın siperliğinin altına gizlemek için tekrar omzumu buldu. Eli kalçamda aşağı yukarı geziniyordu. Bunun göğsüne yaslanıp gevşememe faydası oldu.

Rol yap.

Adamlar masanın yanında durduklarında ben de öyle yaptım. Kai’in saçlarıyla oynayıp kollarımı boynuna doladım.

Rol yap.

Boştaki elim parmaklarımı tıraşsız çenesinde gezdirdikten sonra boynuna indi.

Rol yap.

Erkeklerin o anda tam da bana baktığı, onlar için sergilediğim gösteriyi izlediği gerçeğini görmezden geliyor gibi yapıyordum. Gözlerinin üzerimizde ve kısmen gizlenen yüzlerin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordum. İçimden ayağa fırlayıp koşmak geldiğinde nihayet bizden sıkılıp başka bir masayı izlemeye başladılar.

Alnımı Kai’in yanağına yaslayıp nefes verdim. “Gittiler.”

Çenesinde bir kas seğirdi. “İyi iş çıkardın Gray.”

Tüm bunları sadece içinde bulunduğumuz ortama uyum sağlamak için yaptığını hatırlatan ses tonu karşısında sırtımı hafifçe doğrulttum. Gergince, “Hâlâ kaybetmedin mi?” dedim.

Dikkati dağılmıştı. “Bana olan inancın ilham verici.”

“Biraz acele eder misin?” dedim sessizce.

Masanın üzerine bir kart bıraktı. “Ne yani, gidecek daha iyi bir yerin mi var?”

“Evet,” dedim hissiz bir sesle. “Senin kucağın dışında bir yer.”

Başını eğip boynuma doğru kıkırdadı. “Öyle mi?” Eli yavaşça

tekrar belimi sardığında ürperdim. Nasırlı parmakları yukarı sıvanan gömleğimin altındaki çıplak teni okşadı.

Yavaşça başımı salladım. “Sıkıldım.”

Dudakları çeneme sürtündü. “Hayır, sıkılmadın.”

Dönüp onunla yüz yüze gelme isteğimle mücadele ettim. “Peki, sana sıkılmadığımı düşündüren nedir?”

Kulağıma, “Buna bir önsezi diyebilirsin,” diye mırıldandı. Ardından attığı kart masadaki adamların homurdanmasına neden oldu. Oyun öfkeli mırıldanmalar ve bize doğru itilen bir yığın parıltılı şilinle sona erdi.

Kai yüzünde katlanması zor bir memnuniyet ifadesiyle paraları hızla çantama attı. “Görünüşe göre bugün kimseyi soymana gerek kalmayacak tatlım.”

“Ne yazık,” diye mırıldandım. “Oysa bunu dört gözle bekliyordum.”

Kıkırdayan Kai beni kucağından aldı ve ayağa kaldırdı. Arkamda bana yakın dururken sert elini belime yasladı. Az önce kazandığımız paradan çok daha fazla etmiyormuşuz gibi rahat bir tempoyla kapıya doğru ilerledik.

Bizi arayan adamlara omzumun üzerinden son bir bakış attığımda odanın diğer tarafındaki bir masayla konuştuklarını gördüm. Sonra kapıdan dışarı adım atıp kör edici güneş ışığı karşısında gözlerimi kırptırdım. İhtiyatlı bir şekilde köşeden dönüp adım atmadan önce her sokağa göz gezdirdik.

Kendimizi hızımızı yavaşlatıp gardımızı düşürecek kadar güvende hissetmemiz için neredeyse bir saat yürümemiz gerekti. Ancak şehrin kalbinden uzakta gezen avarelerle karşılaştığımızda başımızı öne eğdik. Yorgunluktan ayaklarımı sürüyerek yürüyordum ve ağırlaşan göz kapaklarım her an kapanacak gibiydi. Kai elbette bunu fark etti ve adımlarım yavaşladığında zincirimi çekiştirmeye başladı.

Uzun süren sessizliğimizi, “Orada iyi iş çıkardın,” diyerek bozdu.

Umursamazca mırıldandım. “Kucağa oturmak çok da zor bir iş değil.”

“Ah, oturmak kolay,” dedi. “Zor olan kısmı otururken güzel görünmek.” Sonra içtenlikle, “Eh,” diye ekledi, “benim için zor bir iş değil. Fakat başkaları zorluk çekebilirler.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Kendini gözünde ne de büyütüyorsun.”

“Birinin bunu yapması gerek.” Sonraki sorusu karşısında başımı birden ona çevirdim. “Sen hâlâ yakışıklı olduğumu inkâr ettiğin için.”

“Eh, yakışıklı olduğunu düşünmüyorum.”

“Biliyor musun, az kalsın sana inanacaktım.” Bana şaşkın gözlerle baktı. “Epey inandırıcıydın. Özellikle de kucağımdaki performansın sırasında.”

Kai yanaklarımın kızardığını göremeden yüzümü kaçırdım. “Eh, epey *rol yapma* alıştırmaları yaptım. Hayatımı rol yapmakla geçti.”

Aldatmacadan ibaret hayatımı, Psişik becerimi düşünmemle aklıma o hayatın içine sürüklediğim birçok insan geldi. Mütevazı suç ortakları, eylemlerimden ikincil zarar görenler. Gözlerimin önüne yeşil gözler ve içten bir gülümseme geldi. Yeni Kral maskaralığının, ihanetimin son kurbanıydı.

Omuzlarımdaki çantayı silkip, bir tüccarın arabasından aşırıldığını ve yarısını yediğim ekmek somununu çıkardım. Yediğimiz her şeyi tüccar arabalarından çalışıyordum. Bir yandan ekmeği ısırarak, “Sence senin için endişeleniyor mudur?” diye sordum. Kai soran bir bakışla kaşlarını kaldırdığında, “Yani Kitt?” diye ekledim.

Yutkundum. İlk kez Kral’dan yeni ünvanıyla değil, ismiyle bahsediyordum. İsmi ağzımın içinde yabancı bir his uyandırdı. Eskiden tanıdığım birinin hatırasına aitmiş gibi. Bir bakıma öyleydi de.

“Endişeleniyorsa,” diye iç geçirdi Kai, “sebebi senin yanında olmamdır.”

Homurtuyla güldüm. “Ne yani, bütün kraliyet ailesini öldürecek mi düşünüyor?”

Bu sözlerim üzerine beni adamakıllı süzdü. Gözleri yüzümde gezindi. “Senin ne yapmak istediğin hakkında hiçbir fikri yok.”

“Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum,” dedim savunmacı bir tavırla. “Tek istediğim birleşik bir Ilya. O gün kesinlikle Kral’ı öldürmek gibi bir niyetim yoktu. O bana saldırdı. Unuttun mu? O anı bekliyormuş gibi.” Başımı sallayıp gözlerimi kaçırdım.

“Yine de Kral’ı öldürdün. Sen bir suçlusun...”

Buruk kahkaham sözünü kesti. “Peki bu durumda sen ne oluyorsun? Aziz mi?”

Aniden durmasıyla zincir beni ona doğru çekti. “Ben hiçbir zaman canavardan başka bir şey olduğumu iddia etmedim.” Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak olmasına rağmen elleri omuzlarımı kavradı. “Benim de o gün babanı öldürmek gibi bir *niyetim* yoktu. Hatta, bugün olduğum gibi bir adamın kabuğuna dönüşmeye de hiç niyetim yoktu. Fakat dönüştüm. Bunun bedelini de her gün ödüyorum.”

Konuşmamızdaki ani değişim karşısında ona hayretle baktım. “Babamı öldürmeye hiç niyetinin olmadığını söylerken neyi kastediyorsun?”

“O gün bir katil olmaya bile niyetim yoktu.” Duraksadı. Beni sarstığını yeni fark etmiş gibi omuzlarımı bıraktı. “İlk görevimde benden ne isteneceğini bilmiyordum. Öğrendiğimde de bunu yapmayacaktım.” Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. “O uyuyordu ve ben bunu yapmayacaktım. Kapıdan sıvışacak ve sonuçlarına katlanacaktım. Fakat sonra uyandı. Gözlerimin içine baktı ve işte o anda kılıcı aniden göğsüne sapladım.” Başını iki yana salladı. “Bir silaha uzanmamıştı bile. Hiç hareket etmemişti. Yine de onu bıçakladım. Paniğe kapılıp tam da Kral’ın benden beklediği şeyi yaptım.” Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra gururunu bir kenara bırakıp, “Odanın tökezleyerek çıktım ve atıma bile varamadan kustum,” dedi. “Bunu yapmak istemedim Gray. Bunu *yapmayacaktım*.”

Bir adım geriledim. Ona bakamadan, ağlamamak için gözlerimi kırptırdım. Kai boğuk bir sesle, “İşitmek istediğin bu değildi, yanılıyor muyum?” dedi. “Benden nefret etmeni zorlaştırır bu.”

Sokakta yavaş adımlarla yürümeyi sürdürürken ona ağır ağır sırtımı döndüm.

Usulca, “Belki zorlaştırır,” dedim. “Fakat imkânsız kılmaz.”

34. BÖLÜM

Rai

Şehir sınırları ürkütücü derecede ıssızdı.

Ruhlar Mabedi'ne yaklaştığımız her adımda çevremizdeki insanların sayısı azaldı. Şehrin bu köşesine dadanan haydutlar düşünüldüğünde umulmadık bir durum değildi. Arada sırada, kalabalık bir sokağa dönüş yolunu bulmaya çalışan ürkek yabancıların yanından geçiyorduk.

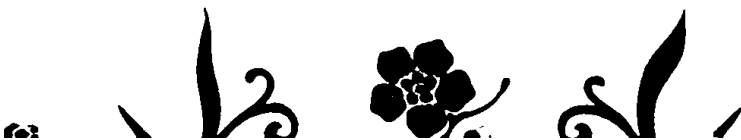
Paedyn'e yan yan baktım. Son birkaç saattir başparmağındaki o yüzüğü döndürüyor, bana bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Bu da canımı sıkıyordu. Konuşmamamız. Benim tutsağım gibi davranması.

“Saç örgün açılıyor.”

Aslında örgüsünün açıldığı falan yoktu. Fakat acınacak hâldeydim ve sessizliği bozmak için daha iyi bir yol bulamamıştım. Saçı hakkında konuşmak hiç konuşmamaktan iyiydi. Şapkanın siperliğini tutup çevrede meraklı gözler var mı diye baktı. Ortalığın sütliman olduğunu görünce, şapkayı başından aşağı kaydırmasıyla saç örgüsü sırtından aşağıya döküldü.

“Tut şunu,” diye buyurup şapkayı elime tutuşturdu.

Örgüsünün ucundaki düğümle boğuşmasını izlerken, “İşte senden beklediğim adabımuaşeret,” diye mırıldandım. İzlemesi gerçekten dayanılmazdı. “Bırak ben yapayım.”

“Hayatta olmaz.” Güldü. “En son saçımı ördüğünde berbat olmuştu, unuttun mu?”

“O ara antrenmansızdım.”

Yüzünde birtakım duygular belirip kayboldu. “Eminim o zamandan beri becerilerini geliştirmişsindir.”

Bir an için kafam karışsa da nihayet neyi kastettiğini anladım.

Başka kadınlarla birlikte olduğumu düşünüyor.

Bu düşünce beni neredeyse güldürecekti. Fakat ona ayak uydurdum.

“Bu seni rahatsız mı ediyor Gray?”

Beni de yanında çekiştirerek loş bir ara sokağa daldı. “Bunu sen mi düzelteceksin, yoksa ben mi düzelteyim?”

Ben duvara yaslanırken o hâlâ örgüyü çözmeye çalışıyordu. “Bu, bir cevap değildi.”

“Ne söylememi istiyorsun?” diye homurdanıp örgüyü arkasına savurdu. “Başka bir kadının saçını örmenin beni rahatsız ettiğini mi? Zavallılık olurdu bu. Bunu söylemeyeceğim.”

İç çekip saç örgüsünden geriye kalanları ellerimde toplamak için arkasına geçtim. “Eh, bunu yapmadım.” Tokayı çözmeyi başardım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

“Neyi yapmadın?” diye sordu sertçe.

“Senin saçın dışında hiçbir kadının saçını örmedim,” dedim yumuşak bir sesle. “Eh, yani senin saçın ve Ava’nın saç hariç.”

Parmaklarımın dokunduğu omurgasının dikleştiğini hissettim. “Ava mı?” Neşesiz bir kahkaha attı. “Dur tahmin edeyim, o sayısız sevgililerinden biri mi? Belki de gerçekten hoşlandığın biri?”

Uzunca bir süre sessiz kaldım. Boğazıma yürüyen duyguları bastırdım. “Evet, ondan hoşlanırdım. Hatta onu severdim.”

“Bunu duymak harika.”

“O...” Bir nefes verdim. “O hayatın ta kendisiydi. Bende eksik olan her iyi şey.”

Omzunun üzerinden baktı. Fakat ben yüzünü yeniden duvara doğru ittim. “Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Beni kıskandırmak için mi?”

Gülümsedim. “Onu kıskanman yersiz olur çünkü...”

Sözlerimi yarıda kesti. “Gerçekten mi? Çünkü kulağa...”

Yarım kalan cümlemi, “Çünkü o kız kardeşimdi,” diye bitirdim. Sanırım işittiğim ses kapanan çenesinden gelmişti.

“Ben...” diye kekeledi. Ne diyeceğini bilemiyordu. “Ben...”

“Bir kız kardeşim olduğunu bilmiyor muydun?” diye sordum. “Tabii ki bilmiyordun. Senin ve krallığın geri kalanının bilmemesi gerekiyordu.”

Yüzünü bana dönerken saçları ellerimden kaydı. “Ne demek istiyorsun?”

Parmaklarım çenesini yakalayıp onu yavaşça sokak duvarına doğru çevirdi. Böylece saçlarını yeniden parmaklarımın arasında toplayabildim. “On bir yıl önce doğdu. Doğum günü neredeyse iki hafta önceydi. Sağlığı için annemin daha fazla çocuk sahibi olmaması gerekiyordu. Fakat Ava’nın gelişi beklenmedikti. Planlansızdı.” Sessiz bir nefes aldım. “Doğum... zor oldu. Bu yüzden neredeyse Kraliçe’yi kaybediyorduk. Şifacılar ellerinden geleni yaparken yatağının kenarında oturup annemin elini tuttuğumu hatırlıyorum.”

Saç örgüsü şimdi sırtının yarısına kadar inmişti. Saçları ellerimde kaygandı. “Ava’nın doğumdan sağ çıkması beklenmiyordu. Fakat her şeye rağmen o bir mucizeydi.”

“Ne...” Paedyn tereddütle sordu: “Ne oldu?”

“Hastaydı. Şifacılar fazla ömrü olmadığını söylediler. Bu yüzden babam onun krallıktan gizli tutulmasını emretti. Narin bir kraliçe ve hasta çocuğuna dair haberlerin yayılmasını istemedi. Anlaşılan hasta kraliyet mensupları utanç vericiydi. Zayıf bir kralın ve krallığın işareti.” Gerginlik ve öfkenin içlerinde biriktiğini hissettiğim omuzlarımı yuvarladım. “Yani Ava gizliydi. Tüm personel tarafından saklanan bir sırdı. Hâlâ da öyle.”

Paedyn yumuşak bir sesle, “Peki ya şimdi?” diye sordu.

“Hastalık onu benden aldığı anda dört yaşındaydı.” Yutkundum. “Saç örmeyi onun sayesinde öğrendim. Güçsüzdü ve kendi saçını yapmakta zorlanıyordu. Onun için bunu yapmayı öğrendim. Onunla birlikte vakit geçirmek için her bahaneyi kullanıyordum. Kral’ın bana verdiği her türlü eğitime katlandım çünkü hepsinin sonunda Ava’nın beni beklediğini biliyordum.” Paedyn’in örgüsünü titreyen parmaklarımla bağladım. “Çok güzel, gür, siyah saçları vardı. Anne-

minkiler gibi iri, mavi gözleri. Herkes onun benim daha güzel bir benzerim olduğunu söyleyip bana takılırdı. Ona baktığımda kendimin en iyi yanlarını görüyordum.”

“Kai...” diye söze girdi Paedyn başladı. “Bilmiyordum.”

“Onu hapseden kalenin dışına adım atmaması gerekiyordu,” diye devam ettim.

Paedyn sessizce, “Adım atmaması mı gerekiyordu?” diye sordu. “Adım atmış gibi söyledin bunu.”

O günleri hatırlamamla dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi. “Ah, bunu yaptı. Yapmasını sağladım. Hastalığın onu her an hayattan koparabileceği belli olduğunda, bir gece onu gizlice bahçeye çıkardım. Beni çeşmenin buz gibi suyuyla ıslattı. Toplayabildiği kadar çok çiçek topladı.” Duraksadım. “Ve güldü. Vebalar aşkına, her şeye rağmen hep gülerdi. Ruhu bulaşıcıydı.”

Paedyn yavaşça bana dönerken aramızdaki sessizlik uzadı. “Onun hakkında hiç konuşmuyorsun.”

Gözlerimi kaçırdım. Tüm bunların hüznü beni yutmuyormuş gibi omuz silktim. “Çok acı veriyor. Kitt de ondan hiç bahsetmiyor. Bahsetmemesi gerektiğini biliyor. Fakat Ava’yı herkes severdi. Ben yakınlardayken onun hakkında çok fazla konuşulmaması gerektiğini bilmeyen yoktur.” Ellerimi saçlarımda gezdirdim. “Öldükten sonra bile bana hâlâ bir sır gibi geliyor o. Ondandır bahsetmek istiyorum... Bunu istiyorum. Bu gerçekten bencilce. Fakat ne zaman kendime baksam onun çarpık bir benzerini görüyorum.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Paedyn. Parmakları tereddüde elimin üzerini okşadı. “Bilmiyordum.”

Buruk bir sesle, “Çoğu insan da asla bilemeyecek,” dedim. “Öldükten sonra bile Kral –Ava’nın *babası*– krallığa ondan bahsetmeye yanaşmadı. Bahçedeki söğüdün altına gömüldü. Hani o gece, Sınavlar sırasında beni altında bulduğun ağacın altına.” Zihninde taşların yerine oturmasıyla gözlerinin nasıl açıldığını izledim. “Onu elimden geldiğince sık ziyaret ediyorum.”

Paedyn, “Demek bu yüzden oradaydın,” diye mırıldandı.

Ayaklarımdaki altındaki engibeli kaldırım taşlarına bakarak başımı iki yana salladım. “Sana söylemek istedim. Fakat gerçekten söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Avucu kolumu buldu. Nazikçe, tereddütle. “Bana anlattığın için teşekkür ederim.” Sesi utangaç çıkmıştı. “Ava için de çok üzgünüm.”

Havayı yumuşatmak ve zihnimi ölmüş kız kardeşimden uzaklaştırmak için hafifçe gülümsedim. “Yani ben hiçbir sevgilimin saçını örmedim. Dört yaşındaki kız kardeşimin de kıskanılacak biri olduğunu hiç sanmıyorum.”

Paedyn’in dudakları anlayışlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Konuyu değiştirmek istediğimin farkındaydı. “Sanki seni kıskanacaktım da!”

Benimle oynamaya istekli olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. “Kıskanmıyormuş gibi davranman çok şirin.”

Gözlerini devirip parmaklarını örgünün üzerinde gezdirdi. “Fena değil Azer. Birinin üzerinde saç örme alıştırması yapmadığına tam olarak ikna olmuş değilim.”

“Sadece senin üzerinde tatlım.”

“Hım,” diye mırıldanan Paedyn saçlarını omzunun üzerinden arkaya attı. “Ah ne tatlı sözler.”

Batmakta olan güneşe baktım. “Hadi yola koyulalım. Karanlık çökmeden biraz daha ilerleyebiliriz.”

Paedyn’in yere attığım devasa şapkasını aldım. Şapkayı başına geçirip gözlerinin üzerine indirmemle ofladı. Siperliğini kaldırıp bana öfkeli bir bakış attıktan sonra, saç örgüsünü şapkanın içine sokuşturdu ve ıssız sokakta yürümeye başladık.

“Elime basıyorsun.”

Çizmesi ip merdivenin basamağına sardığım parmaklarımı ezdi. “Of. Aman!”

“Ya... *Aman.*”

Paedyn tepemden, “Burada hiçbir şey göremiyorum,” diye fısıldadı.

Gizlice girdiğimiz ahır gölgeler içindeydi, üzerindeki samanlık ise daha da karanlıktı. Artık neredeyse Dor’dan çıkmıştık ve Ruhlar Mabedi’ne girecek cesareti kendinde bulan herkes orada durup at üstünde bir gezintiye çıkıyordu. Atlar aşağıımızda usulca kişniyor, geceyi geçirmek için ahırdaki bölmelerine yerleşiyordu.

Paedyn bedenini samanlığa çekince kelepçe zaten acıyan ayak bileğine sürtüldü. Şaşırtıcı derecede sağlam ahşap kalaslarla karşılaşana kadar merdivenden çıktım. İç çekerek sırtüstü döndüm. Samanın ve onu yiyen hayvanların kokularını içime çektim.

Yanımda uzanırken omzu omzuma değiyordu. Bu his zihnimde onun kucağında oturduğu anı canlandırdı. O ana kadar defalarca yaptığım gibi bu düşünceyi bir kenara bıraktım.

“Buraya gizlice girdiğimizi kimse gördü mü sence?” diye fısıldadı.

Başımı iki yana sallamamla saçlarıma samanlar saplandı. “Burada bizi görecekt kimse olduğunu bile sanmıyorum.”

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Onun beni bulacağını umuyorum.”

Başımı ona doğru çevirdiğimde saman bıçak gibi saplanmaya devam etti. “Kimin seni bulacağını umuyorsun?”

“Lenny’nin,” diye fısıldadı. “Ya da beni hâlâ önemseyen birkaç kişiden herhangi birinin.”

Hissetmeye yanaşmadığım suçluluk duygusuna aldırış etmeden, “Eminim seni aramışlardır,” dedim.

“Hiç Karışım öldürdüğün oldu mu? Yoksa şimdiye kadar sadece Sıradanları mı öldürdün?”

Sesindeki acı karşısında biraz gerildim. “İlya’da hiç *Karışım* görmedim. Eh, zaten görseydim bile ne olduklarını anlamazdım ya. Fakat artık sınırlı güçlerinin bıraktığı hissi bildiğime göre göreceğimden şüphem yok.”

“Ve sonra onları öldüreceksin.”

“Öyle bir şey demedim.”

“Söylemene gerek yoktu,” dedi öfkeyle. “Onlar tam da senin ve krallığın geri kalanının korktuğu şey... Güçlerinizin azalmış hâli.”

Bir nefes verdim. “Onlar Seçkinlerin sonunun başlangıcı.”

“Herkesin hayatta kalacağı anlamına geliyorsa bunun nesi yanlış peki?” diye fısıldadı. Kendisini anlamam için yakarırcasına.

Sessizlik etrafımızı sardı. Sadece atların çıkardığı boğuk sesler sessizliği bölüyordu. Nihayet, “Annen bir Sıradan mıydı?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Beni doğururken ölmüş.”

“Baban da bir Şifacı’ydı?”

“Bunu zaten biliyorsun.”

Ağır ağır konuşarak, “Peki,” dedim. “Nasıl oluyor da sen bir Sıradan oldun?”

“Sen ne...” Duraksadı. “Ne demek istiyorsun?”

Omuz silkmeme omuzlarımın altındaki samanlar hışırdadı. “O zaman senin bir *Karışım* olman gerekmiyor mu? Yani, annen eğer...”

Paedyn aldatici bir sakinlikle, “Ağzından çıkacak sözleri çok iyi düşün Azer,” dedi. “Çünkü annemin sadakatsiz olduğunu söylemeyi aklından geçirdiysen ben olsam iki kere düşünürdüm.” Sesi birden yumuşadı. “Birbirlerini seviyorlardı.”

“Bence aşkı gözünde büyütüyorsun,” demekle yetindim.

“Sonsuz olan bir şeyi abartamazsın.”

Sonsuz. Ne kadar da korkutucu ve ilgi çekici.

Karanlıkta Paedyn’in silüetini seçebiliyordum. “Bana neden Sıradan olduğunu hiç merak etmediğini söyleyemezsin.”

Donuk bir sesle söze girdi. “Sanırım sağ kalmaya çalışmakla meşguldüm.”

Susup sözleri üzerine düşündüm. Birkaç uzun dakikadan sonra boğazımı temizledim. “Bir at alıp mabede gitmeden önce birkaç saat uyuyacağız.”

Uyku mahmuru Paedyn, “Sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı.

“Beni uykumda boğmaya mı çalışacaksın?” Duraksadım. “Yine mi?”

Yüzünü çantaya gömdüğünden konuştuğunda sesi boğuk çıktı. “Dün gece pek işe yaramadı, değil mi?”

“Hâlâ nefes alıyorum,” dedim. “Fakat cesurca bir denemeydi.”

“Alay etme. Seni bu samanlıktan aşağı iterim.”

“O zaman sen de benimle birlikte düşersin.”

Sırtını bana döndü. “Buna değer.”

35. BÖLÜM

Paedyn

Samanlar kafama batıyordu.

Kai'ın beni dürttüğü parmağı da. "Ölü gibi uyuyorsun."

Yastık olarak kullandığım çantanın içine doğru homurdanarak ona döndüm. "Sadece kaçınılmaz olarak öleceğim anın provasım yapıyorum."

Boğuk bir kahkaha olduğunu düşündüğüm bir ses çıkardı. "Kalk. Hemen."

"Yorgunum."

Kai, "Ben de yorgunum," deyip iç geçirdi. "Özellikle de senden yoruldum."

"Bizi birbirimize zincirleyen sensin," diye mırıldandım. "Yani arkadaşlığımdan şikâyet etme hakkın yok."

"Kalk Gray."

"Kaldır beni Azer."

Kahretsin. Bu, bir hataydı.

Bacaklarını merdivenden aşağı sallamasıyla beni yanına sürükledi. Sonra aşağı inmeye; sırtımı samanların üzerinde, kenara doğru kaydırmaya başladı. Başım samanlık olarak kullanılan ahşap tavan arasından neredeyse aşağı sarkınca, "Peki," dedim telaşla. "Tahammül edilemez birisin."

Bana saçlarımı şapkanın içine sokmama ve önce çoraplarımı, sonra ayakkabılarımı ayaklarıma geçirmeme fırsat verecek kadar bir süre durdu. “Bunu söylemiştin,” dedi. “Defalarca.”

Donuk güneş ışığı ahırın ahşap yarıklarından sızıyordu. Gün daha yeni başlıyor, gölgeleri korkutup kaçırıyordu. Çizmelerim bir gümbürtüyle zeminle buluşunca yerden tozlar kalktı. Atlar ahırdaki bölmelerinin köşelerinden bakıyor, kendilerine aynı şekilde bakan yabancılara meraklı kulaklarını dikerek tepki veriyordu.

Beni ahırın arka tarafına götüren Kai, “Bu taraftan,” diye fısıldadı. Duvarlar boyunca sıralanan hayvanlara başıyla işaret etti. “Bu atlar uzun yolculuklar için yetiştirilmiş. Çantanda da bize dört gün yetecek kadar yiyecek ve su var.”

“Evet, sayemde,” diye mırıldandım.

Kai, “Evet,” deyip başını salladı. “Senin ve hırsızlığın sayesinde.”

“*Becerilerin* demeni tercih ederdim fakat...”

Solumda bir atın kişnemesiyle havaya sıçradım. “Lanet olsun şu hayvanlara,” diye fısıldadım. Kalbim küt küt atıyordu.

Kai kıkırdadı. “Bu *hayvanlar* bulup bulabileceğin en nazik hayvanlar.”

Ahırdaki bölmelerden birinin sürgüsünü çekip kapıyı sessizce iterek açtı. İçeride tüyleri tozdan matlaşmış koyu kahverengi bir at vardı. Kai bir elini dalgınca atın burnunda gezdirdi. Sonra duvarın üstüne atılmış bir eyeri aldı.

Usulca, eyerlediği ata doğru başını sallayıp, “Gel, kendini tanıt,” dedi.

“Ben böyle iyiyim, sağ ol.”

Piç kurusu zinciri çekiştirince az kalsın nefesini üzerime üfleyen hayvana çarpacaktım. Kai’a, “Pislik,” diye tısladım. Sırtımı dikleştirdiğimde atla göz göze geldik.

Kai alaycı bir tavırla, “Hadi ama Gümüş Kurtarıcı,” dedi. “Isırmaz... Yani muhtemelen.”

Prens’e bakıp gözlerimi devirdim. Sonra avucumu tereddütle atın burnuna götürdüm. Elime nazikçe sokulan atın burnu yumuşak ve sıcaktı. Yüzüme küçük bir gülümseme kondurup heybetli hayvana karşı duyduğum korkuyu bastırdım. Çünkü o kadar güçlü bir şey asla tam anlamıyla evcilleştirilemezdi.

“Cesaretin ilham verici,” dedi Kai ifadesizce. “Şimdi kapıyı aç da seyisler gelmeden onu dışarı çıkarabileyim.”

Bu emre itaat etmek asabımı bozsa da söylediğini yaptım ve Kai atı orta koridora çıkarırken kenara çekildim. İkimiz ahırın kapısına ve şehrin ötesine doğru ilerlerken toynaklar toprak zemini dövdü. Neredeyse dışarı çıkmıştık ki bir gölge ahırın içine süzüldü. Onu bir figür takip etti.

Adam tökezleyerek durdu. Ata ve onu çalan iki yabancıya baktı.

Gözlerini üzerimizde gezdirirken, “Neler oluyor?” diye kekeledi. Kai bakışlarını dev adamdan hiç ayırmadı. “Ata bin Gray.”

“Fakat zincir...”

“O zaman ayağını üzengiye koy ve sıkı tutun.”

Adam elinde parıldayan bir şeyi tutarak bize doğru hareketlenirken tartışmaya bile fırsatım olmadı. Kai beni arkasına alıp çenesini hedef alan bir yumruktan eğilerek kaçındı.

Kavgayı Kai’in arkasından zar zor seçebiliyordum. Adam şakağına bir darbe alınca homurdansa da karnına bir yumruk indirdiği İnfazcı’yı iki büklüm etmeyi başardı.

Yeni bir yumruktan kıl payı kurtulan Kai adamın arkasından, “Aman eyer konusunda acele etme!” diye seslendi.

Alaycılığının beni sersemliğimden koparmasıyla üzengiyle mücadele etmeye başladım. Gözlerimi dövüşen Kai’den ayırmakta zorlanıyordum. Hareketlerindeki kesinlik yıllar süren pratiğin ürünüydü. Çekici bir kaostu.

Tek ayağımın üzerinde dengede durmaya çalışırken çizmemin burnu üzengiye sürtündü. Yere sürten çizmelerin sesini işitmemle Kai’in sırtı bana çarpıp göğsümün içindeki nefesi çaldı ve ayaklarımı yerden kesti. Bir gümbürtüyle yere düştüm fakat daha yanan akciğerlerime hava çekmeden kendimi doğrulmaya zorladım.

Kafamı kaldırdığımda adamın kanlı burnunu tuttuğunu ve aldığı darbeden dolayı sendelediğini gördüm. Kai bir saniye bile kaybetmeden dönüp bir elini bacağıma dolayarak çizmemi üzenginin içine soktu. Sonra eli sırtıma gitti ve ben diğer bacağımyı eyerin üzerinden aşırırken beni yukarı itti.

Zincir gerildiğinde Kai eyeri kavradı ve arkama oturmak için bedenini yukarı çekti. Aramızdaki zincir gerildi. Aşağıımızda kalan

adama baktım. Bacağımı yakalamak için tökezliyordu. Baldırıma kenetlenmiş nemli ellerinden kurtulmaya çalışarak sert tekmeler savurdum. Adam yerinden kıpırdamayınca, eğilip onu saçından tuttum ve kırık burnunu diz kapağımla buluşturdum.

İnleyen adam sendeleyerek geri çekilirken yüzünden kanlar akıyordu. Kai'ın topuklarını böğrüne vurup atı koşturmasıyla birden göğsüne doğru savruldu. Ancak ahırın kapısından çıkıp sokaklara uçtuğumuzda Kai hızımızı düşürdü. Ama sadece biraz.

Eyerin boynuzunu kavradım. Her dönüşte gözlerimi sımsıkı kapatıyordum. Kai'ın elleri uyluklarımın üzerinde duruyor, dizginleri kavrarken çenesi omzumun üzerinde geziniyordu. Ana pazardan o kadar uzakta, Mabet'e o denli yakın yaşayacak kadar cesur çok az insan vardı. Ancak o bir avuç insan da ezilmemek için sağa sola atlayarak yolumuzdan çekiliyordu.

Kaldırım taşlarına vuran toynakların sesi çevredeki tuğla duvarlardan yankılanıyordu. Rüzgâr, siperliğinden kavradığı şapkamı başımdan koparıp sokağa fırlattı. Gümüş rengi saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor, uzun zamandır ilk kez gün ışığına maruz kalıyordu.

“Eğil tatlım.” Kai'ın eli başımın tepesini buldu ve iki bina arasına sıkışmış devrik bir kirişin altından geçmeden önce başımı aşağı itti.

“Bana öyle deme,” dedim. Elimini kabarıp saçlarımda gezdirirken doğruldu.

“Sana ne demeyeyim?”

“Tatlım. Deme işte.”

Boynuma değen ağzının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissedebiliyordum. “Neden? Fazla mı hoşuna gidiyor?”

“Bence *senin* fazla hoşuna gidiyor,” diyerek ona meydan okudum.

Saçlarımı havalandıran bir kahkaha attı. Rüzgâr serin parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirirken bu his karşısında neredeyse iç çekecektim. Açık hava özgürleştiriciydi ve kollarımı uzatıp onu kucaklamam için beni baştan çıkarıyordu.

Şehirden geriye kalanların bir bulanıklık içinde geçip gitmesini izledim. Ara sıra bize işaret eden birilerini görüyordum. Fakat çok geçmeden, Ruhlar Mabedi yaklaştıkça altımızda uzanan sokağın zeminini kayalıklı bir hâl aldı.

Yutkundum. İşte buraya kadardı. Yıllardır ertelediğimi sonun başlangıcıydı bu.

Dor'un ötesinde kurtuluş umudu yoktu. Mabel, benim ölüm fermanımdı. Tüm umutlar yıkılmış ve kaderim mühürlenmişti. Alınma yazılı sonumdu bu.

Yolun yerini çakıllar, binaların yerini kayalar aldı. Ruhlar Mabeli denen dar geçide girmemizle Kai atı yavaşlattı. Buraya adını veren her bir sığ mezarın ve kırık mezar taşının silüetini seçebiliyordum.

Silikleşmiş isimlerin oyulduğu yıkık dökük taşlara bakarak sessizce, "Ruhlar hakkında söylenenlere inanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Kai iç çekip, "Ölülerin yolculara musallat olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Fakat burada tuhaf şeylere şahit olmadığımı söyleyemem."

"Ne gibi?"

Kai yumuşak bir sesle, "Bilmesen daha iyi Gray," dedi. "Zaten attan korkuyorsun, *bir de* etraftan korkmanı istemem."

Boğazımdan kopan kahkaha beni bile şaşırttı. Ağzıma kapattığım avucumun altından çıkan boğuk bir sesle, "Hiç komik değilsin," dedim.

"Gerçekten mi?" Kai omzumun üzerinden eğilip bana baktı. Sesinde gülünç bir şaşkınlık vardı. "Çünkü çıkardığın ses öyle demiyor."

Dönüp yüzümü ondan gizledim. "Hayır. Beni güldürme zevkini sana tattırmayacağım."

"Fakat o zaman beni o sesten mahrum bırakmış olursun."

Elimi yüzümden çekerek sessizliğe gömüldüm. Arkamda kımıldandı. Boğazını temizledi. Kendi sözlerine şaşırmış gibi kararsız bir hâli vardı.

İşte o noktada onunla dalga geçmem, flört etmenin nafile olduğunu söylemem gerekiyordu.

Fakat ses tonu tanıdıktı. Bende karanlık bir odada dans etmek, söğüt ağaçlarının altında parmak güreşi yapmak gibi hisler uyandırıyor. Kelimelerin dilinden dökülüştüğün bıraktığı his burnumun ucuna inen hafif bir fiske, gümüş saçları ören nasırlı parmaklar gibiydi.

Kai gibi.

Bana olağan dışı biriymişim gibi bakan, maskelerin ardındaki adam gibi.

Gözlerimi kırıştıtırıp yolu dolduran ufalanmış kayalara baktım. Zihnimi her şeyin farklı olmasını dilememe neden olan sözcüklerden başka bir şeye yöneltmeye çalıştım. Fakat ben Sıradan'dım. Ona nefret etmesi öğretilen zayıflığın vücut bulmuş hâliydim.

Sıradan.

Sözcük kafatasımda yankılanıyor ve her seferinde öncekinden farklı bir ses çıkarıyordu.

Seçkinler, Karışımlara dönüşmekten ve güçlerini zayıflatmaktan çok korktuklarından Karışımların var olmaları gerektiğini biliyordum. Fakat benim neden bir Karışım olmadığımı, neden Sıradan'dan başka bir şey olmadığımı hiç sorgulamamıştım.

Parmağımda hararetle çevirdiğim yüzüğe baktım. Bunu daha önce anlayamadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Gerçeği söylemek nadiren yaptığım bir şey olsa da Prens'e söylediklerim gerçektir. Sanırım kendimle ilgili gerçeği çözemememin nedeni, hayatta kalmaya çalışmakla çok meşgul olmamdı.

“Akşama kadar at binecek, şafağa kadar saklanacağız.” Kai'ın sözleri düşüncelerimi dağıttı. “Haydutlar karanlıkta çalışır. Hareket etmezsek daha iyi gizleniriz.”

“Doğru,” dedim dalgınca. Yumuşak bir esinti yüzüme düşen saçlarımı dalgalandırıp dikkatimi Kai'ın yaptığı örgüye ve saçlarımın dönüştüğü gümüş karmaşaya çekti.

Ava'yı düşünmeden edemiyordum. Kai'ın kızın ne kadar kırılgan olduğunu hatırlar gibi ondan ne kadar nazikçe bahsettiğini düşünmeden edemiyordum. Her sözcüğünü kaplayan sevgiyi ve ardından yankılanan acıyı işitmiştim.

İlk Sınav'da Jax'in Kai'ın kollarında can verişini düşündüm. O gün neredeyse bir kardeşini daha kaybedecekti. Değer verip de ölümünü izlemediği ya da ona ihanet etmeyen çok az insan vardı.

Güneş üzerimize vururken, iğrenç şapkam keşke uçup gitmeseydi diye düşünür oldum. Gömleğimin kollarını kıvrıp güneşte kavrulan omuzlarımı gökyüzüne açtım. Uzun bir süredir sessizce çevremize bakınarak ve kafamızı toplamaya çalışarak yol alıyorduk.

Etrafımızda yükselen taşlar öğle güneşinde yanarken ara sıra yolumuza gölgeler düşürüyordu.

“Bahse girerim bu kayalardan birinde yumurta pişirebilirsin,” dedim. Sesim susuzluktan ve az kullanılmaktan hırıltılı çıkmıştı.

Kai'dan nükteli bir yanıt gelmedi. Çantama binen bir ağırlık hissetmemle atın sırtında hafifçe kıpırdandım. Omzumun üzerinden bakınca, sırtıma yaslanan mürekkep karası dalgalı saçları gördüm. Yutkundum. Birden Kai'ın derin nefeslerini hissettim. Saçları kolumu gıdıkladı.

Uyuyordu.

İnanılmaz derecede *insani* bir eylem.

Vücudu huzur içinde gevşemişti.

Tamamen savunmasızdı.

Son birkaç gündür birkaç saatten fazla uyuduğundan şüpheliydim.

Fakat işte arkamda derin derin nefes alıyordu. Elleri uyluklarımın üzerinde, parmakları gevşekçe kavradığı dizginlerde.

Beni her yere götürebilecek, en güçlü yaratığı bile yönlendirebilecek meşine şaşkın gözlerle baktım.

Kalbim göğsümü dövüyordu.

İşte buydu. İşte bu umuttu.

Derin bir nefes alıp Kai'ın parmaklarını dizginlerden nazikçe ayırmaya başladım. En ufak bir kıpırtıda bile duruyordum. Sol eli serbest kalınca, içgüdüsel olarak parmaklarını esnetip bir şeye uzandı. Yutkundum. Avucumu elinin üzerine yerleştirip parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim.

Kai kıpırdanmayı bırakana kadar nefesimi tuttum. Dizginler yerine elimi tutmaktan memnun gibiydi.

Sağ elini çabucak hallettim. Kayışı elinden kurtarıp kendi elime aldım. Meşin kayış elimde olsa da onunla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Atı dönmeye ikna etmek umuduyla kayışı sola çektim.

Hiçbir şey olmadı.

Bir nefes aldım. Sonra daha sert çektim.

At sola hareketlendi. Artık kayalardan oluşan duvara daha yakın yürüyordu. Hayal kırıklığımı bastırıp kendimi kayışı daha da sert çekmeye hazırladım.

Çünkü bu atın Dor'a dönmesini sağlayabilirsem ben...

"Yerinde olsam yapmazdım."

Bir el bileğimi sarıp girişimimi yarıda kesti.

Oflayarak göğe baktım ve başımı iki yana salladım. "Lanet olsun sana."

Kai başını başıma yaklaştırıp, "İyi denemeydi Gray," dedi. "Fakat fazla uzağa gidemezdin."

Omuz silktim. Umursanıyor gibi davranmaya çalıştım. "Bir yere gitmeye çalıştığımı da nereden çıkardın? Sadece dizginleri tutmak istemiş olamaz mıyım?"

"Peki ya elimi?" diye sordu Kai. "Elimi de mi sadece tutmak istedin?"

Parmaklarımın parmaklarına kenetlendiğini unutmuştum. Alelacele parmaklarımı elinden çözdüm. Tatlılıkla, "Uyuyan hâlin daha hoştu," dedim.

"Beni hoş bulduğunu işitmek güzel."

Ufalanın galetalar damağıma yapışıyordu.

Tasarruflu kullanmamız gereken sudan bir yudum daha alıp hamuru boğazımdan aşağı gönderdim. Kai'ın yaktığı, giderek küçülen ateş gitgide büyüyen karanlığın içinde sönmeye yüz tutan birkaç alevden ibaretti. Yanımda oturuyordu. Aramızdaki zincir gerilmişti. Bir süre atla ilgilenmişti, şimdi ise ekmeğini didiklemekle meşguldü. Zavallı hayvan bizi bütün gün sıcakta taşıdıktan sonra bitkin düşmüş olmalıydı. Ancak gölgeler bize doğru süründüğünde, taşların üzerinden kayarak bizi karanlığa boğduğunda durmuştuk.

Kai etrafımızdaki kayalık zemine başıyla işaret ederek, "Burası kraliyet ailesi için son istirahat yeri olacaktı," dedi. "Adı bu yüzden Ruhlar Mabedi. İlk kraliçe mağaralardan birinin içindeki mahzene gömüldü fakat haydutlar bu toprakları ele geçirmeye başlayınca bu fıkirden vazgeçtiler." Ilya'nın tarihini aklına getiren Kai bir nefes aldı. "Yani, Mareena –ilk kraliçe– burada tek başına gömülü."

Dalgınca mırıldandım. "Yalnız değil sanki." Birkaç metre ötede ki mezarlara işaret ettim. "Sadece diğer *kraliyet üyeleriyle* birlikte değil." O iki sözcük dillendirmeye niyetlenmediğim bir buruklukla çıkmıştı.

“Kocasıyla birlikte değil,” diye düzeltti Kai. “Ailesiyle.”

“Doğru,” dedim sessizce. Bu bir özür yerine geçermiş gibi. “Peki, Azer ailesinin geri kalanı nerede gömülü?”

Kai ekmeğini didikledi. “Şato arazisinde bir mezarlık var. Bütün krallar, kraliçeler ve çocuklar orada gömülü. Biri hariç.”

Ava.

Yavaşça başımı sallayıp yer yatağında bağdaş kurdum. Kai bunu yaparken yüzümü buruşturduğumu fark etti. “Sorun nedir?”

Hemen, “Hiçbir şey,” dedim.

“Tekrar dene.

İç çektim. “Sadece ağrılarım var, tamam mı?” Boğazıma kadar bir kahkaha yükseldi. “Vebalar aşkına, Kitt senden beni Ilya’ya geri götürmeni istedi. Benimle ilgilenmeni değil.”

Gözleri hafifçe kısıldı. “Seninle ilgilenmemi söylemesine gerek yok.”

“Öyleyse bunu neden yapıyorsun?” Öne doğru eğilip taktığı maskede bir çatlak aradım. “Ne zamandan beri Kral’ın sana yapmanı emretmediği şeyleri yapıyorsun?”

Sesi sakın çıktı. “Senin için hissettiklerim bana verilen tüm emirlere karşı geldi.”

Alçak sesle, “O hâlde duygularının seni artık yolundan alıkoyması iyi bir şey,” dedim.

Başını eğdi. Birden hâlâ elindeki ekmek somunuyla ilgilenmeye başladı. Boğazımı temizleyip tepemizden bize göz kırpan yıldızlara baktım. “Neden...” Soruyu bitirmeden önce neden cevabı bilmek istediğimi düşünmek için durakladım. “Neden bana Ava’dan bahsettin? Onun hakkında hiç konuşmadığını söylemiştin.”

Bir elini saçlarında gezdiren Kai çıtırdayan ateşe bakarak iç geçirdi. “Bence bu soru bir dansı hak ediyor.”

Alay ederken boğuluyordum. “Affedersin?”

“Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Gray,” dedi. Kastettiği şey son derece barizmiş gibi. “Dans ederiz... ve cevabını alırsın.”

“Hadi ama,” diye homurdandım. “Bu, bir şaka olmalı.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Hayır mı diyorsun yani?”

Bıkkın bir sesle, “Neden benimle dans etmek istiyorsun?” diye sordum.

“Daha fazla soru soruyorsun fakat hâlâ dans etmiyoruz.”

Başımı iki yana sallayıp gökyüzüne doğru gülümsedim. “Peki.” Ayağa kalkıp gömleğimdeki kırıntıları silkeledim. “Fakat sadece yanıt almak istediğim için. Çünkü bu çok saçma.”

Kai hafifçe gülümsedi. Ayağa kalktı ve uzattığı elini tereddütle tuttum. “Bakalım aklında neler kalmış.”

“Ayak parmaklarına nasıl basacağımı hatırlıyorum,” diyerek gülümsedim ve kolumu omzuna attım.

“Eminim hatırlıyorsundur.” Eli belimi buldu ve çok tanıdık bir his bıraktı. “Neden bana partnerine nasıl yakın duracağını hatırladığını göstermiyorsun?”

Karşı koyma dürtüsüyle savaşıp kendimi onun sıcaklığına adım atmaya zorladım. Boştaki elimi kendi eline alıp parmaklarımızı birleştirirken dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. Avuç içini belime bastırmasıyla yutkundum.

“Çok iyi Gray,” diye mırıldandı. “Bana yakın olmak senin için her zaman işin en zor kısmı oldu.”

“Birisi çekilmez olduğunda genellikle böyle olur, evet.”

“Pekâlâ ukala.” Bana bakıp hafifçe gülümsedi. Uzun bir an geçti. “Dans edecek miyiz, yoksa bana bakmaya devam etmeyi mi tercih edersin?”

Gözlerimi kaçırdım. Yanaklarım kızardı. “Sana bakmıyordum.”

“Peki. Bana hayran hayran bakıyordun, sonra...”

“Sorularıma cevap vermedin,” diye araya girdim.

“Sen de şartlarımı yerine getirmedin.” Başıyla sabit ayaklarıma işaret etti. “Hâlâ dans etmiyoruz.”

“Öyleyse beni yönlendirmeye başla Azer.”

Gözleri gözlerime çevrildi. Sonra meydan okumam karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Peki tatlım.”

Basit bir adımla başladı. Ayaklarımı hantalca, onunkilerle aynı anda hareket etmeye zorladı. Birkaç kez adımları saydıktan ve epey odaklandıktan sonra nihayet gevşeyip ona uyum sağladım ve ayaklarımın o tanıdık ritmi bulmasına izin verdim.

“Peki,” dedim yavaşça, “soruma gelelim.”

“Hangisine?”

“Ava.” Duraksadım. “Bana niçin ondan bahsettin?”

İç çekişini saçlarımda hissettim. “Sen... ikinci baloyu hatırlıyor musun, ben...”

Başımı eğip ona bakarak, “Sarhoş olup asabileştiğin günü mü?” diye sordum.

Gülümsemesi hüznünlüydü. “Evet, sarhoş olup asabileştiğim günü. Bu arada o senin hatandı.”

“Benim hatam mı?” Alaycı bir ses çıkardım. “Niye benim hatam-mış?”

“Kardeşimle dans ediyordun, işte bu yüzden.” Sonra beni döndürdü. Şaşırdım. Ayaklarım birbirine dolandı. “Ona bakarken yüzünde o bakış vardı.”

“Hangi bakış?”

“Tam olarak emin değilim,” dedi sessizce. “Bana hiç öyle bakmadın.”

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi kaçırdım. Boğazını temizledi. “Her neyse, o geceye dair çok net hatırladığım bir şey varsa o da seni dans pistine sürüklediğim andı.”

“Evet.” Gülümsedim. Konuyu değiştirdiği için memnundun. “O kısmı ben de çok net hatırlıyorum.”

“Dans etmeden önce elini öpmüştüm, hatırlıyor musun?”

Başımı yavaşça salladım. Dudaklarının herkesin görebileceği şekilde parmaklarıma nasıl dokunduğunu anımsadım.

“Ve sonra dudaklarım başparmağına gitmişti.” Sesi bir mırıltı, bir anının sözcüklerle ifadesiydi. “Bunu yaptığının farkında bile değildim.” Başını iki yana salladı. “Ve o ana kadar, bunu yıllardır yapmamıştım.”

“Bunu ben de hatırlıyorum.” Gölgelelerin arasındaki yüzünü süzdüm. “Ne anlama geldiğini merak etmiştim.”

Kai ağır ağır dans etmeye devam ederek alçak sesle, “Ava bir Sü-rünen’di,” dedi. Gözlerimin önüne Loot Sokağı’ndaki viran binalara tırmandıklarını gördüğüm, becerileri o tırmanışı zahmetsizce gerçekleştirmelerini sağlayan figürler geldi.

Kai konuşmasına, “O sadece Savunucu bir Seçkin’di,” diye devam edince düşüncelerim bölündü. “Bazı insanlar, güç seviyenizin fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar güçlü olduğunuza bağlı olduğunu söyler. Ava zayıf doğmuştu.” Beni tekrar yavaşça çevirdi. “Büyüdükçe

gücünü kullanması zorlaştı. Yoruluyor ve duvarlardan düşüyordu. Sonra tek istediğinin güçlü olmak olduğunu söyleyip ağlıyordu.” Burnundan iç çekerek yıldızlara baktı. “Bu yüzden gücümün bir kısmını ona ‘vermek’ için her bir parmağını öperdim. Buna bayılırdı. Her gün duvarda daha da yükseğe tırmanıyordu. Fakat özellikle başparmaklarını öpmemi çok severdi. Bunun ona ekstra güç verdiğini söylerdi. Ben de öyle yapardım. Kitt’in onu gömmeme yardım ettiği güne kadar, her gün Ava’nın başparmaklarını öptüm.”

Ancak bir damla düşecek olduğunda gözlerimin yaşardığını fark ettim. “Onu çok seviyordun,” diye fısıldadım.

“Seviyordum ve hâlâ *seviyorum*,” dedi Kai. “Ve ona ait olmayan bir başparmağı hiç öpmedim.”

“Peki,” diye fısıldadım, “neden benim parmağımı öptün?”

Nihayet gözlerini gözlerime çeviren Kai başını hafifçe iki yana salladı. “Ruhun bana tanıdık geliyor. Bana her şeyin farklı olabileceğini hatırlatıyorsun. Bence başka bir hayatta Ava büyüüp senin gibi biri olabilirdi.”

Kendimi gülmeye zorladım. “Ne yani, onun bir suçlu olmasını mı istiyordun?”

“Hayır,” diye mırıldandı. “Onun zorlu biri olmasını istedim. Pervasızca cesur. Bir gücü olmamasına rağmen güçlü.”

Gözlerimi ona dikip her sözcüğü zihnimin süzgecinden geçirdim.

“Ben bunların hiçbirisi değilim,” diye fısıldadım.

Elimi bırakıp nazik parmaklarıyla çenemin altını okşadı ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. “Sen bunlardan çok daha fazlasısın.”

“Beni gözünde büyütüyorsun.”

“Hayır, seni sadece *görüyorum*.”

Adena beni gerçekten gören ve buna rağmen yanımda kalan tek kişiydi. Fakat o artık yoktu. Şimdi ise beni öldürmesi gereken Prens, Adena’nın beni teskin etmek için kullandığı sözleri söylüyordu.

Nasıl söyleyeceğimi bilmediğim cümleleri yuttum. Kai, “Kimseyi başparmağını öpecek kadar önemsemedim,” dedi usulca. “Fakat o gün dudaklarım parmağınla buluştu.”

Gülümsememeye çalışarak, “Ve bunun seni getirdiği yere bak,” diye fısıldadım.

Bakışlarım yüzünde gezindi. Beni gören gri gözlerden tadıma bakan yumuşak dudaklara kadar. Tanıdık bir şeyin içine düştüğümü hissediyordum. Bile isteye içine geri döndüğüm bir tuzak gibi. Sırtımdaki eli katı, bir damga gibi yakıcıydı ve ileri geri hareket ettiğimiz dansın her adımında beni daha da yakınına çekiyordu. Bir kez daha kendimi bıçağın keskin ucunda yürürken buldum. O bıçağın sonunda kaçınılmaz olarak beni keseceğinin bilinciyle.

Yine de parmaklarım saçlarına gitti. Bedenim bedenine yaslandı. Kalbim kırılmak için attı.

Öyle bir gülümsedi ki birden ben de kendimi ona gülümserken buldum. Karanlıkta dans ederken çizmelerinin altındaki toprak çıtırdıyor, zincir durmadan beni çelmelemek için bacağıma dolanıyordu. O lanet şeyin verdiği rahatsızlıkla ofladım. Belki onuncu kez ona doğru tökezlediğimde Kai kıkırdadı. Ona ters ters baktım.

“Kendine zarar verme tatlım.” Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan kolunu belime dolayıp ayaklarımı çizmelerinin üzerine kondurdu.

“Ne yapıyorsun?”

Bana sırtımasıyla her iki gamzesi ortaya çıktı. “Bırak ikimizin yerine ben dans edeyim.”

İtiraz etmemek için kendimi tutup ayaklarının üzerindeki çizmeli ayaklarıma baktım. Belime doladığı güçlü kolları bedenimi bedenine sıkıca yasladı. “Kai,” diye fısıldadım. “Bunu yapmamalıyız...”

“Şışt.” Ağzını kulağıma dayadı. “Rol yap.”

Bu kelime beni sahte bir rahatlama hissiyle sardı. Sanki bunu arzu etmem yasak değildi. Sanki ortada bir sorun yoktu. Ellerimi boynuna dolayıp yüzüme üşüşen tüm o duyguların arasında gülümsemeye çalıştım.

Aniden durup gözlerime baktı. “Sorun nedir?”

“Hiçbir şey.” Hüzünle gülümsedim ve akmak üzere olan göz yaşlarımla mücadele ettim. “Ben sadece... Eskiden bunu babamla yapardım. Bu yüzden doğru dürüst dans etmeyi hiç öğrenemedim.” Kahkaham kederli çıktı. “Çünkü o, hep benim yerime dans ederdi.”

Başını sallayan Kai saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bunu sana yaptığım için özür dilerim.”

Sessizce burnumu çektim. “Neyi yaptığın için?”

“Sana bu acıyı yaşattığım için,” diye mırıldandı.

Uzunca bir süre iki yana sallandık. Sonra kendimi daha fazla tutmayıp başımı göğsüne yasladım. Kai bir zayıflıktı. Kendime arama izni vermemem gereken bir teselli. Yine de onun ayaklarının ayaklarıma kılavuzluk etmesine izin verip anılar zihnime doluşurken gözlerimi yumdum.

Kai’in göğsüne, “Ben uyuyana kadar benim için dans ederdi,” diye fısıldadım.

Saçlarıma değen başını salladığını hissettim. “O zaman sen onu rüyanda görene kadar dans ederiz.”

36. BÖLÜM

Rai

Başı kolumu eziyordu.

Korkarım yanımda kalacağı anlamına gelecekse o kolu bir daha asla kımıldatmamaya razıyım.

Bu düşünce ürkütücüydü. O an içine dalmak istemediğim bir duygunun derinliklerinden süzülüp geliyordu. Bu yüzden onu bastırdım. Pembe bulutlarla kaplı gökyüzüne sessizce bakmaktan yeterince memnundum. Yer yatağının, sırtımın altındaki engebeli toprak zeminin verdiği hissi örtmeye pek faydası olmasa da Paedyn yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Gerçekten etkileyiciydi bu.

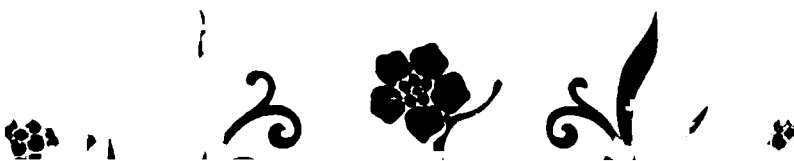
Göz kapakları ağırlaşana kadar başı göğsümde, ayaklarımın üstünde dans etmişti. Salyası tek gömleğime akmadan önce onu yer yatağımın üzerine yatırmıştım. Şimdi ise saçına yaptığım örgüden kalanlara bakıyor, gümüş tellerde bir parmağımı gezdiriyordum.

Çok aldatıcıydı. Bir Seçkin'e ne de benziyordu. Onda hiç güç olmadığını hissetmek ne kadar da şaşırtıcıydı.

Dudaklarından yumuşak ve uykulu bir ses döküldü. Boştaki kolumu ona dolama, dudaklarımı boynunda gezdirme arzumla savaştım.

Her şeye rağmen onu istememek için mücadele etmem gerekiyordu.

Aramızda bir şeyler değişse de hiçbir şey değişmemişti. Sıradan olduğunu öğrenmeden önce tanıdığım aynı Paedyn'di o. Kral'ı öldürmeden önce tanıdığım Paedyn.

Gönlümü kaptırdığımı Paedyn.

Korkutucuydu bu. Yaptığı her korkunç şeyi bilmek ve buna rağmen onu hâlâ arzu etmek dehşet vericiydi.

Aynı şeyi o da benim için söyleyebilir miydi? Bilmiyordum.

Ne de olsa babasını öldürmüştüm. Ben onun sevdiği bir adamı öldürmüşken o benim nefret ettiğim bir adama karşı kendini savunmuştu. Şimdi ise onu kaçınılmaz sonuna zincirlemiştim. Bana korku veren görevimdi o.

Paedyn kıpırdanınca hiç hareket etmeden durdum. Yüzünü bana dönmesiyle sabah ışığına karşı kırpışan mavi bir göz açıldı. Şaşkın bir ifadeyle, “Beni uyandırmadın,” diye homurdandı.

“Artık denemeye zahmet etmiyorum.”

Uykulu uykulu güldü. “Şimdiye kadar beni atın üzerinden atmadığına şaşıtım.”

Artık ezmediği elimi kaldırıp burnunun ucuna bir fiske attım. “Se-yahat etmek sadece sen sürekli kaçmaya çalıştığında eğlenceli oluyor.”

Elimi indirmemle hayretten kocaman açılan gözleri gördüm.

Kahretsin.

Bir kez daha iş işten geçene kadar ne yaptığımı düşünmemiştim.

Her şeyin berbat olduğu o son Sınav’dan beri burnuna fiske atmamışım. Sırf onu diğer tarafta bulabilmek için bitirmekte acele ettiğim o son Sınav’dan beri.

Ona karşı bir şeyler hissedecek kadar aptal olduğumdan beri burnuna fiske atmamıştım. Fakat işte buradaydım; aynı kaderin peşinde. Aynı yolu izliyordum. Paedyn, aynı Paedyn’di.

Boğazını temizledi. Uyku sersemliğini birden üzerinden atıvermiş gibiydi. “Kaçmaya çalışmaya devam etmemi ister misin?”

“Oldukça eğlenceli oluyor,” dedim. Bana hiç de eğlenceli gel-mese de.

“Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü kaçmayı bırakmaya niye-tim yoktu.”

Hızlı, tek bir hareketle yatağın yanından sivri bir taş aldı ve üzerime eğilip taşı boynuma yasladı. “Bu taş kaçmam için yeterli hasarı verebilir, sence de öyle değil mi?”

Paedyn sırtını daha da dikleştirdiğinde diğer eli kalçama yaslanınca gülümsememin yerini asık bir surat aldı. Bir nefes verip, “Sadece işi bitirebilirsen,” diyebildim.

Kaşları aldatıcı bir şekilde endişeye benzeyen bir ifadeyle bitişti. “Ne oldu? Bu surat neden?”

Güçlkle, “Belki,” dedim, “boğazıma bastırılan taşla ilgilidir.”

“A, hadi ama, neredeyse hiç baskı uygulamıyorum...”

Ağırlığını tekrar kalçama yasladı. Kısacık bir an için yüzüm buruşsa da bu hareket Paedyn’in gözünden kaçmadı. Gözleri tişörtümün altında gezindi. Sonra gördükleri karşısında fal taşı gibi açıldı. “Neden kanaman var?” Başını tekrar yüzüme çevirdi. “Ve neden bana kanaman olduğunu söylemedin?”

“Sadece bir sıyrık Gray...”

Nefes nefese, “Bir sıyrık mı?” diye sordu. “Gömleğinden kan akıyor. Buna sıyrık demek zor.”

“Benim için endişeleniyor musun yoksa?” Gözlerini devirerek başka tarafa baktı. “Endişeli görünüyorsun.”

Gözlerini kibirli bakışına çevirip, “Evet,” dedi. “Senin sırtıma yük olmandan endişe ediyorum. Ve birbirimize zincirlendiğimizi düşünürsek, bedenini Dor’a geri sürüklemek zorunda kalmamayı tercih ederim.”

“Ne kadar düşüncelisin.”

Gözleri lekeli gömleğime dönmüştü bile. “Seni ben bıçaklamadıysam kim bıçakladı?”

“Seyis. Parmakları arasında küçük bir bıçak vardı. Yara derin değildi. Fakat dün gece yeniden açılmış olmalı.”

Başını bana doğru salladı. Hayal kırıklığı yüz hatlarını boğdu. “Senin sorunun ne? Cidden.” Kahkahayla karışık bir ses çıkardı. “Bunu öğrenmek isterim. Bu yara iltihaplanabilirdi. Neden bana söylemedin?”

“Çünkü çok daha kötülerini atlattım Gray.”

Bakışları yumuşadı. “Sırf atatabileceğini biliyorsun diye acı çekmen gerekmiyor.”

Yüzünü, bir şeye odaklandığında yanağının içini ısırışını ya da gözlerini hayal kırıklığıyla hızlıca kırpışını süzdüm. Parmakları gömleğimin eteğine dolandığında kalbimin göğsümde teklediğini hissettim. Kumaşı karnım ortaya çıkana kadar kaldırıp usulca, “Bunu çıkarman gerek,” dedi.

Yutkundum. “Hep beni soymaya çalışıyorsun, değil mi tatlım?”

“Hayır, hep kıcını kurtarıyorum Prens.” Gözlerini kısarak yaraya baktı. Kanın içindeki yarayı görmeye çalıştı. “Evet, çok derin görünmüyor.”

Rahat bir tavırla, “Bıçak sadece sıyırdı,” dedim. “Sana yaranın derin olmadığını söylemiştim.”

Bana bir bakış attı. “Enfeksiyon kapmayacağı anlamına gelmez bu.” Eli çantasına gitti. Sarısı mide bulandıran eteği çıkarana kadar çantanın içini yokladı. Dişlerini kullanarak eteğin alt kısmından bir kumaş şeridi kopardı. Az sayıdaki mataralarınızdan birindeki suyu azar azar dökerek kumaş parçasını ıslattı. “Merhemimiz yok, bu yüzden yarayı temizlemekle yetinmemiz gerekecek.”

Yarayı kandan arındırırken onu yakından izledim. Nefes alışının hızlandığını, ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim. Her saniye biraz daha solgunlaşan Paedyn gözlerini kaçırdı. Parmakları kumaşın üzerine oturmuş, sildiği kandan çekiniyordu.

Kül rengi yüzünü süzüp sessizce, “Birdenbire hassaslaştın mı Gray?” diye sordum.

Konuştığında sesi hafifçe titredi. “Onun gibi bir şey.”

Büyük bir terslik vardı. Bu konuda konuşmak istemediğinden de oldukça emindim. Bu yüzden elimi yavaşça kaldırıp avucumu bileğinin üzerine koydum. “Bana bırak.”

Yutkunduğunu, başını iki yana sallayıp bezi bırakmadan önce itiraz etmeyi düşündüğünü fark ettim. Yer yatağının üzerinde geriye doğru kayıp, benden ve yaramdan uzaklaştı. Kumaşı elime almak için gözlerimi ondan ayırdım. Yüzümü buruşturarak dirseğimin üzerinde doğruldum ve yarayı temizlemeye devam ettim.

Başımı kaldırıp ona baktım. O kadar telaşlanmasına neden olan şey her neyse onu aklından çıkarmak istiyordum. “Neden Ilya’yı hiç terk etmedin?” Onun ne olduğunu öğrendiğimden beri bu soru boğazımda düğümlenip duruyordu.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri yaraya kayınca hızla bakışlarını kaçırdı. “Gerçekten iyi bir nedenim yok. Sanırım sadece... inatçı olduğumdan.”

Başımı iki yana sallayıp kıkırdadım. “Hayret.”

Bana attığı ters bakış yüzüne giderek yayılan gülümsemeye uyumsuzdu. “İnatçıydım ve kendime Ilya’nın Seçkinlerin olduğu

kadar benim de yuvam olduğunu söylüyordum. Tabii bir de Shallows'u ya da Scorches'ı aşmam gereken bir yolculuktan sağ çıkamayacak kadar küçük olmam vardı... Şimdi bile zar zor hayatta kaldım. Sanırım babam Ilya'da kalmamı isterdi. Demek istediğim, beni Psişik olarak eğitmesinin bir sebebi vardı. Direniş'i başlatmasının bir nedeni vardı." Başını eğip hüznle gülümsedi. "Bu, aynı zamanda Kral'a ve onun Sıradanlar hakkında söylediği her şeye başkaldırmanın da kendimce bir yoluydu. Tüm risklere rağmen, onun burnunun dibinde yaşıyordum." Gözleri gözlerimle buluştu. "Ve bunun beni mücadele etmeye teşvik eden bir yanı vardı."

Başımı yavaşça iki yana salladım. Yarayı temizlemeyi bitirince uzandığım yerde sırtımı hafifçe doğrulttum. "Ilya'da kalmak senin kontrol edebileceğin bir şeydi. Hayatındaki diğer her şeyin aksine bu senin kararındı."

"Bunu anlayacağını düşündüğüm son kişinin sen olacağını sanırdım." Yumuşak bir kahkaha attı.

Bir omzumu silktim. "Unuttuysan söyleyeyim, benim de kaderimi seçme şansım yoktu. Bu yüzden kontrolün bende olduğunu hissetmek için kendimce yollar buldum."

"Ne gibi?" diye sordu sessizce.

"Bir daha asla bir çocuğun canını almamak gibi. Sıradan çocukları aileleriyle birlikte sürgün ediyor ve babama yalan söylüyordum." Dudaklarım bir gülümsemeye seğirdi. "Kral'a karşı küçük meydan okumamdı bu. Dor'a döndüğümde, sürgün ettiğim ve ailesiyle birlikte Scorches'a ulaşmayı başaran küçük bir kıza bile rastladım. Seni Abigail sayesinde buldum."

"Yani benimle ringe çıktığın için Abigail'e mi teşekkür etmeliyim?" Gülümsememeye çalıştı ve çabası çok sevimliydi.

"Birinin burnunu sürmesi gerekiyordu *Gölge*."

"Ya, demek yaptığın buydu?" Gülümsemesi güneş ışığının ete kemiğe bürünmüş hâliydi; sıcak, parlak ve göz kamaştırıcıydı. "Çünkü kışını tekmelediğimi hatırlıyorum. Her zamanki gibi."

"Çok şirinsin Gray. Sen öyle san."

Paedyn bana bakıp başını iki yana salladı. "Sırtım dikleştirdi."

"Ne nazıksın." Nefret ettiğini bildiğim o gülümsememi yüzüme kondurdum. "Her zamanki gibi."

Ben homurdanarak, yavaşça sırtını doğrulturken takındığı ifade beni kıkırdattı. Şimdi dişleriyle daha fazla kumaş yırtarak etekten uzun bir şerit söküyordu. Sonra kollarını arkamdan sarmak için tereddütle yaklaştı. Yüzü çok yakınımıdaydı. Kumaşı sırtımdan geçirip bağlamadan önce birkaç kez belime doladı.

Usulca, “İşte oldu,” deyip yaptığı işi inceledi. “Artık senin sırtıma yük olacağından endişelenmeme gerek yok.”

At bizden birkaç adım ötede kişneyip gözlerimi Paedyn'den ayırmayı başardı ve bana nerede olduğumuzu hatırlattı. “Yola çıkmaya hazır.”

Paedyn, “Kendi adına konuşsun,” diye mırıldandı. Ayağa kalkıp bacaklarındaki zinciri çözdü.

Peşinden gittim. Yer yataklarını rulo yapıp çantaya doldurdum. Uzun bir taşa düğümlediğim dizginlerle oynarken ata bir elma uzattım. Mutlulukla mideye indirdi. “Hazır mısın?” Omzumun üzerinden çantasını sırtına asan Paedyn'e seslendim.

“Hayır, işemem lazım,” dedi kesin bir dille. İç çekip, birazdan söyleyeceğini bildiğim şey karşısında başımı öne eğdim. “Ne yapacağını biliyorsun Azer.”

Alnımı ata yasladım. “Neden ısrarla bunu...”

“Kulakların tıkalı mı?”

Bir nefes verip kulaklarımı kapattım. “Evet,” diye bağırdım. Sanırım. “Nedenini anlamasam da evet.”

Tıkadığım kulaklarım boğuk haykırışını işitti. “Konuşmaya devam et!”

“Biliyorsun,” dedim sesimi yükselterek. “Ben de işiyorum. Neden her seferinde kulaklarımı tıkayıp bağırmak zorunda olduğumu anlamıyorum.”

“Anlamazsın tabii.” Birden arkamda bitince, ellerimi kulaklarımdan çekip ona doğru döndüm. “Sen erkeksin.”

Ona şaşkın gözlerle bakarken, bunun ne anlama geldiğini bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. Yavaşça atın yanına gelip elini tereddütle hayvanın yelesine uzattı. Kararlı mavi gözler omzunun üzerinden gözlerimi buldu. “Bana bu şeyi nasıl süreceğimi öğret.”

37. BÖLÜM

Ritt

Şatafatlı koridorlarda sıralanan pencerelerden içeri ışık sızıyordu. Çalışma odası olarak da bilinen zindanımda epeydir kilitli kaldığımdan, ışığın katıksız parlaklığı karşısında neredeyse irkilecektim. Zümrüt yeşili halı adımlarımı yumuşatırken, nöbet tutan İmparatorluk Muhafızları beni görünce gözlerini üzerime dikmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Kutuyu cebime atmışsam da bunu neden yaptığımdan emin değildim. Yanımda olduğunu hissetmenin durumun kontrolünün bende olduğuna beni ikna etmeye yardımcı olduğu sonucuna varmıştım. Doğru kararı verdiğime. Fakat kutu bacağıma yük bindiriyor, adımlarımı yavaşlatıyordu.

Akşam yemeğinin kokusunu takip ederek, başka bir koridora girmemle beni yanımdan geçen hizmetkârların utangaç gülümsemeleri karşıladı. Hakkında fısıldaştıkları deli Kral'a benzemediğimi ümit ederek utangaç bir tavırla elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Değişiklik olsun diye başka bir şey hakkında dedikodu yaparlar umduyla çalışma odamdan çıkmıştım. Belki de ellerimdeki mürekkebi sildiğimi ve buruşuk gömleğimi yenisiyle değiştirdiğimi konuşurlar diye. Ya da o sabah yemeğimi pencereden atmak yerine yediğimi. Hiç değilse çalışma odasından çıkmış olmam bile dikkatlerini çekecekti.

Mutfak kapısının altından sızan sıcak ışık, duraksadığımda ayaklarımın etrafında toplandı. Aynı anda hem tanıdık hem de korkutucu olan gür sesini duyunca midemdeki düğümler sıkılaştı. Bir süredir ondan kaçıyordum ve bu kararın sonuçlarıyla başa çıkmaya tam olarak hazır değildim.

Dönüp bana yakışır şekilde, bir korkak gibi koridora döndüm. Mutfığa giden bir hizmetçi yanımdan geçti. Gözlerimi buluşturmaya çalıştığım gözlerini kaçırdı.

Harika. Şimdi de kendi şatomun etrafında bir hırsız gibi dolanırken görüldüm.

Yaptıklarım durumu ancak daha da kötüleştiriyordu.

Aşçı beni yakalamadan önce sadece sekiz saniyem vardı.

“Kitt?” Adımı soru tonuyla fakat bağırır gibi yüksek sesle söylemişti.

Döndüm ve mutfak kapılarının arasından başımı uzattığımı gördüm. Zoraki bir gülümsemeyle tekrar mutfığa doğru ilerledim.

“Merhaba Gail,” dedim. Bir krala yakışmayacak kadar utangaç bir sesle. Kapıyı açmasıyla unla kaplı yüzünü ve yemek lekeli önlüğünü tam olarak görebildim.

Bir an için benden nefret ettiğinden, söylentilerde anlatılandan farklı olmadığımı düşündüğünden emindim. Artık hizmet etmek zorunda olduğu deli kraldan başka bir şey olmadığımı düşündüğünden.

Fakat o saniye geçti ve bir sonraki saniyede beni sımsıkı kucakladı. “Ah, benim tatlı Kitt'im!” Unla kaplı kolları beni sardı ve kalbimdeki her soğuk çatlağı sıcaklıkla doldurdu. Sonunda geri çekildiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “İçeri gel, içeri gel! Sana bir şey vereceğim.”

Kendimi onun elinde büyüyen çocuk gibi hissederek kollarında mutfığa sürüklendim. Onlarca göz beni görünce önce fal taşı gibi açılıp sonra hemen başka yerlere çevrildi. Gail beni Kai ile sıkça oyaladığımız tezgâha doğru yönlendirirken, hizmetçiler koşuşturarak yolumuzdan çekildiler.

“Gelip beni görmek ümidiyle her gün bunlardan pişirdim.” Kapalı bir tabağı bana doğru itti. Tabağın üzerindeki peçeteyi kaldırmasıyla parıldayan tarçınlı çörek görüldü.

Dudaklarımda şekillenen gülümseme bana yabancı geldi. “Teşekkür ederim Gail.” Boğazımı temizledim. “Bu zamana kadar seni ziyaret etmediğim için özür dilerim.”

Gail’in bakışları yumuşadı. “Artık meşgul bir adamsın.”

“Maalesef,” dedim elimden geldiğince yumuşak bir sesle.

Bana baktı. Yüzümde bağırmasını gerektirecek bir şey gördü. “Hepiniz dışarı! Yemekleri tabaklara koymadan önce beş dakika ara vereceğiz.”

Kimse emri sorgulamadı. Birkaç saniye içinde tüm hizmetkârlar kanatlı kapıdan çıkıp koridora dağılmıştı. Tarçınlı çöreği ısırdığımda çıkan sesi işitebileceğim kadar sessizlik çöktüğünde Gail dikkatini tekrar bana çevirdi.

“Yemeklerimi pencereden dışarı attığını duydum.” Bir kaşını kaldırdı. “Yemeklerim artık senin standartlarına uygun değil mi?”

“Hayır,” dedim savunmacı bir tavırla. Çünkü kaşı alına doğru yükselmeye devam etti. “Hayır, tabii ki o yüzden değil. Sadece... eskisi kadar iştahım yok.”

“Hım.” Gail başını tarçınlı çöreğe doğru sallayıp sessizce çörekten bir ısırık daha almamı emretti. Ancak çöreği ısırdığımda konuşmaya başlayıp bana, “Bu yüzden mi kızlarımdan biri bana mutfağımdan sakındığını söyledi?” diye sordu. “Akşam yemeği yiyecek kadar iştahın olmadığı için mi?”

Bu görüşmeden kaçındığımı itiraf etmektense daha güvenli olduğunu bildiğim şeyi yapıp başımı salladım. O da başını sallasa da bana inandığından şüpheliydim. “Nasılsın Kitty?”

Sorusu ağzıma doğru giden tarçınlı çöreği durdurdu. İşte tam da bu yüzden onunla yüzleşmek istemiyordum. Çünkü beni o konuda konuşturacaktı.

“Daha iyiyim.”

Sanırım. Belki. Aslında daha iyinin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum.

“Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle. Nadiren sergilediği bir şeydi bu. “Sadece babana olanlar değil, aynı zamanda...”

Ona ne kadar değer verdiğimi ima ederken bile tereddüt ediyordu. Bana ihanet ettiğinde, babamı ve bu süreçte benden bir parçadan fazlasını öldürdüğünde ne kadar acı çektiğimi ima ederken.

“Evet,” dedim güçlükle, “zor oldu. Fakat yardım aldım.” Calum’u ve onun kılavuzluğunu, Kai’ı ve onun mahvetmiş olabileceğim ilişkiyi kurtarmak için gösterdiği çabayı düşündüm.

Gail başını salladı. Hâlâ bir zamanlar kucağına aldığı çocukmuşum gibi yanağımı peçeteyle sildi. Fakat buna karşı koymadım. İlgi görmek rahatlatıcıydı. Gail’in hiç tanımadığımı annem olduğunu düşünmek güzeldi.

“Kitty, seni sevdiğim için,” diye söze girdi, “sormak zorundayım.” Ancak uzunca bir duraklamanın ardından sözcüklerin ağzından dökülmesine izin verdi. “Kai onu geri getirdiğinde ona ne yapmayı planlıyorsun?”

Neredeyse bir kahkaha atacaktım. “Onu geri getirirse.”

Karşısındakinin Kral olduğu gerçeğini görmezden gelerek, “Öyle söyleme,” diyerek beni payladı. “Elbette onu sana geri getirecek. Ayrıca bu onun görevi olduğu için değil, seni sevdiği için.”

“Peki ya onu daha çok seviyorsa?”

Kelimeler ağzımdan çıkıvermiş, en derin korkularımın arasından sıyrılmıştı. Bunu dillendirmek bir yana dursun, düşünmeye bile pek yanaşmıyordum. Fakat daha da kötüsü Gail’in yüz ifadesinin hiç değişmemesi idi. Yüzünde hissiz bir ifadeyle, sırtı dik, gözlerini kırpmadan dikiliyordu. Bu soruyu ilk kez duymuyormuş gibi. O da aynı soruyu kendine sormuş gibi.

Aramızda asılı duran sorudan başka bir şeye odaklanmak için çaresizce gözlerimi kaçırdım. Gözlerim tezgâhın köşesine sıkıştırılmış ince bir muma takıldı. Konuyu değiştirme arzusuyla başımla muma işaret ettim. “Birinin doğum günü mü? Pasta mumu çıkar-mışsın.”

Mumu almaya giden Gail usulca, “Ah,” dedi. “Kai için bir mum bulmuştum fakat kutlama için burada olamadı. Uzun zaman önce kaldırmam gerekiyordu.”

“Kai için mi?..” Gail’in neyi kastettiğini anlamamla sorum yarıda kesildi. Elimi yüzümde gezdirip yere bakarak başımı iki yana salladım. “Ava.”

Unutmuştum. Ava’nın doğum gününün onun için ne kadar önemli olduğunu bilmeme rağmen unutmuştum. Söğüdün altındaki o geceyi hiç kaçırmamıştım. Şimdiye kadar.

Yutkundum. Hissettiğim duyguların gözlerimi yaşartmaya başladığını hissettim. Birden düşüncelerimi sayfaya dökme dürtüsü bastırdı. Çalışma odamın –zindanımın– rahatlığından hiç ayrılmamış olmayı dileyerek mutfığa şaşkın gözlerle baktım. Ben Gail'den uzaklaşırken kapılar açıldı ve hizmetkârlar odaya doluştu. Kargaşanın içinde yolumu ite kaka açmakta tereddüt etmedim. Bedenlerin aceleci, telaşlı bedenimden sağa sola sıçrayarak kaçışını izledim.

Bırak deli olduğumu düşünsünler. Belki de öyleyimdir. Belki böylesi daha iyidir.

Bir bağırış işittim. Adımı andıran bir sözcük.
Arkama bakmadım.

Düzenleme
Ny.ozlem

38. BÖLÜM

Paedyn

“**B**ak, bir tane daha. Şu taşların arasına sıkışmış.”

Sol tarafımıza işaret edip, eyerde hafifçe döndüğümde Kai’ın gözlerinin kolumun işaret ettiği yöne çevrildiğini gördüm. Nihayet gösterdiğim şeyi seçince başım salladı. “O zaman bizi oraya götür Gray.”

Günün tamamını bana bu hayvanı nasıl yönlendireceğimi öğreterek geçirdikten sonra Kai’ın böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim. Dizginler avuçlarımda kayganlaştığından meşin kayışı sola çekerken daha sıkı kavramak zorunda kaldım. At itaat ettiğinde kibirli gülümsememi bastırdım. Kayalıklara doğru ilerledik. Orada dizginleri çekip toynak seslerine son verdim.

“İyi iş çıkardın.” Kai eyerden inmeden önce bacağıma birkaç kez sertçe vurdu. “Ben harika bir öğretmenim.”

“Ya da,” dedim, atın yelesini usulca okşayıp, “ben hızlı öğrenen biriyim.”

“Evet, bizi en az bir düzine kayalığın içine sürmüş, hızlı öğrenen biri.”

Kai sözlerinin devamını getirmeye fırsat bulamadan, “Şu lanet oku al,” diye buyurdum.

Sıkışan ok ucunu sökmekle uğraşırken omuzları gerildi.

Sonunda çıkarmayı başardığında eğri ucunu düzelterip, sırtına taktığı çantadan uçları çıkan diğer oklara ekledi.

Kai'in üzeniye ayağını sokmasıyla eyerin kaydığını hissettim. “Beş etti,” dedim. “Bu hızla giderse buralarda bir yay da buluruz.”

“Buna şaşırman,” dedi Kai. Avuçlarını uyluklarının üzerindeki her zamanki yerlerine geri koydu. “Buralardan epey haydut geçtiğinden sağda solda silahlar kalmış olabilir.”

İki yanımızdaki kayaların kurduğu duvarın üzerinde bakışlarımı gezdirdim, engibeli bir tünel oluştuyorlardı. “Ve o haydutlar hâlâ ortaya çıkmadı.”

“Dua edelim de çıkmasınlar.”

Birden atı yönlendiremeyecek kadar meraklanıp dizginleri Kai'in ellerine bıraktım. “Senin dua edecek bir tip olduğunu düşünmemiştim Prens.”

Omuzlarının sırtıma yaslandığını hissettim. “Eskiden Tanrı'ya inanmazdım.”

“Peki ya şimdi?”

Uzun bir duraklamanın ardından sesi yumuşadı. “Bir cennetin kanıtını buldum.”

Omzumun üzerinden baktığımda gözlerinin epeydir üzerimde olduğunu gördüm. “Neymiş o?”

Bakışları yüzümde ve saç örgümün üzerinde gezindi. “Gördüğünde anlayacaksın.”

Vebalar aşkına! Yakışıklı oğlan. Güzel sözler.

Gözleri gözlerime geri döndüğünde, o hariç herhangi bir şeye bakmak için başımı çevirdim. Elleri uyluklarının üzerinde duruyor, göğsü her nefeste sırtımı okşuyor ve bu his tüm mantıklı düşüncelerimi bastırıyordu.

Keşke kendimi soğuk suya batırıp bu duygudan kurtulana kadar titreyebilseydim. Bu histen, savaşmam gerektiğini bildiğim bir şeye tutulma hissinden.

Derin bir nefes alıp kendimi yanımdan geçen taş duvara odaklanmaya zorladım. Sessizlikte yol aldık. Konuşmaktan daha yüksek sesli bir sessizlikti. Gün ağır ağır sona eriyor, güneş gökyüzündeki turunu tamamlayıp batmaya hazırlanıyordu.

Gözlerim taşların üzerinde gezindi. Zaman geçirmek için şekilleri inceledim. Güneşe karşı gözlerimi kısıtığım, iki büyük kayanın

arasına sıkışmış bir şeyin parıltısını seçtim. “Bunu görüyor musun?” deyip nihayet sessizliği bozdum.

Saçıma bir nefes verip iç geçiren Kai, “Neyi görüyor muyum?” diye sordu.

“Orada parlayan şey her ne ise onu.” Kai yanıt vermeyince, arkama uzanıp çenesini kavradım. Ben yüzünü doğru yöne çevirirken kirli sakalları parmaklarıma battı.

“Yardıma için teşekkürler.” Mırıldanmasının titreşimlerini elimde hissettim. “Oldukça yüksekte. Hangimiz oraya tırmanıp...”

Bacağımı eyerden aşağı uzatmıştım bile. “Sayende ikimiz de gitmek zorundayız *tatlım*.” O pek sevdiği sözcüğü olabildiğince uzatarak söylemiştim. Aramızdaki zinciri şingirdatmamla kıkırdadı. “Sen ve yükseklik korkun da bizimle gelmek zorundasınız.”

Aşağı, yanıma inip atı hızla bir dala bağlarken sesinden gülümsemediğini anladım. “Evet, senin ve at korkunun bu *canavardan* uzaklaştığınız için çok üzgün olduğunuzu tahmin edebiliyorum.”

Omzumun üzerinden tatlılıkla, “Keşke ben de senden uzaklaşabilseydim,” dedim. Yüksek kayalar tepemizde yükseliyor, bizi gölgeleriyle yutuyordu. Bu taş kümesinin üzerinde Mabet’e doğru yola çıktığımızdan beri gördüğümünden daha fazla ağaç vardı.

Parlayan nesneye bakarak, “Bu taraftan,” dedim. Devasa bir ağacın gövdesi taşların arasından yukarı doğru uzanıp, tırmanmamız için sağlam bir dayanak oluşturuyordu. Parmaklarım başımın yanındaki bir dalın sert kabuğunu sardı ve ağrıyan kaslarımı zorlayarak yavaşça yukarı tırmanmaya başladım. Kai arkamdan geliyor, ellerimi ve ayaklarımı koyduğum yerleri kullanarak tırmanıyordu.

Yanımdaki taşın tepesiyle neredeyse aynı hizaya gelince, ardını görmek için uzandım.

Bir yayın ucu kayaların arasından çıkıntı yapıyor, bronz başlığı güneşin altında göz kamaştırıyordu.

Yüzümde bir sırıtiş belirdi.

Kai aşağıdan, “Yetișebiliyor musun?” diye seslendi.

“Evet,” diye fısıldadım. “Aldım sayılır.” Kayaya yaslandım. Parmaklarımın sürtündüğü yayı çekip almak için çabaladım. Silah kayadan fırladığında neredeyse tutunduğum ağaçtan düşecektim. Nefes nefese, “Yayımızı buldum,” dedim.

“Kullanmana izin verilmeyecek olması çok kötü.”

Yayı sırtıma geçirdim. “Neden? Egon benim daha iyi bir nişancı olmanı kaldıramıyor mu?”

Kai yumuşak bir sesle, “İncinmesinden endişelendiğim şey egom değil,” dedi. “Geri kalanım.”

“Sırtıma yük olacaksın demiştim, hatırladın mı?”

Taştan aşağı inmeye başlamak üzereydim ki bakışlarım taşın arkasında parıldayan şeye takıldı.

Durdum. Terli ellerim kayıyor, kalbim hızla çarpıyordu.

Bir ayağımı taşın üzerine tereddüt etmeden uzatıp, diğer uzuvlarımı da yavaşça ayağımı takip etmeye ikna ettim. Kai iç geçirdi. Aşağımda yerinden kıpırdamadan duruyordu. “Yayı aldıysan neden kayanın üzerine tırmanıyorsun, rica etsem açıklar mısın?”

“Çünkü,” dedim nefes nefese, “burada saklanan şeyin ne olduğuna asla inanamayacaksın.” Artık kayanın tepesine varmış ve arka tarafından aşağı inmeye başlamıştım. Zincir aramızda gerilerek ilerlememi engelledi. “Haydi Azer. En azından bana ayak uydurmaya çalış.”

“Başka seçeneğim var sanki Gray.”

Kai tırmanmaya başlayınca zincir gevşedi. Böylece taşın kısa sırtından aşağıya, yumuşak çimenlere doğru kaydım.

Gördüğüm güzelliğe hayretle baktım.

Gizli bir dünya gibiydi; bir parça kusursuzluk.

Sarkık ağaçlardan oluşan bir koru, yumuşak çimenlerden oluşan bir yataktan filizleniyor, dalları onlarca yıldır el ele tutuşuyormuş gibi birbirine dolanıyordu. Büyük kökleri toprağı yarıp, içlerindeki en güzel şeyi çevreleyen canlı renklerdeki yaprakların arasından geçiyordu.

Sahnenin ortasında pırıl pırıl bir havuz parıldıyor, her yumuşak esintide dalgalanıyordu. Bitkiler yapraklarını ıslatmak ve batan güneşte yıkanmak için suya dolmuştu.

Bu yer huzurun ta kendisiydi.

Kai aniden yanımda bitip, önümüzde duran şahesere hayretle baktı. “Haydutların burayı ele geçirmesine şaşmamak gerek.”

“Nefes kesici.” Havuzun kenarına oturup bir parmağımı serin suya daldırdım. “Ve çok... uyumsuz.”

Kai da benim gibi ayaklarımızın dibindeki bitkileri inceliyordu. “Ruhlar Mabedi, mezar yoluna dönüşmeden çok önce de burada olduğundan eminim.”

Kai’a baktım. Gözlerimi yeniden ötedeki güzelliğe çevirdim. “Görünüşe göre ‘Ruhlar Mabedi’ o zamanlar çok farklı bir anlama sahipmiş. İlk kraliçe buraya gömüldüğü zamanlarda. Tehditkâr değil, kutsalmiş. Ruhların kutlama yaptığı bir yermiş.”

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. “Peki, ruhların kutladığı şey nedir?”

Omuz silktim. Gözlerimi hâlâ alev alev gözlerine çevirmemiştım. “Birinin onları gömecek kadar önemsemesi.”

Sözlerim aramızdaki havada asılı kaldı. Aklıma Kai’ın ilk Sınav sırasında Sadie’yi gömdüğü Whispers geldi. İstedığı için değil, benim istediğimi bildiği için yapmıştı bunu.

Eli elime sürtündü.

Avucunu elimin yanındaki çimlerin üzerine koydu. Parmaklarının bana ağır ağır yaklaştığını daha parmaklarımın ucuna değmeden hissettim.

Ona bakmaya cesaret edemiyordum. Gözlerimi ışıltılı suya diktim ve dalgaları bir bir sayarak oyalandım.

Üçüncü dalgada Kai serçe parmağını benim serçe parmağımın altına soktu.

Yedincide parmaklarımızın çoğu birbirine dolanmış, yemyeşil çimenlere karışmıştı.

Aptallıktı bu, gerçekten.

Hayır, daha da ötesi, saçmalığın daniskasıydı.

Sadece bir dokunuşuyla bile beni eritebilmesi tamamen, büsbütün saçmalığın daniskasıydı.

Eli üzerimde bu kadar kontrol sahibi olmamalıydı. Elimde gezen parmakları beni bu kadar derinden etkilememeliydi. Fakat nezaket benim felaketim olacaktı. Birinin size elini uzatmasının samimi bir yanı vardı.

Başparmağı başparmağımı okşadı.

Bu his rahatlığın vücut bulmuş hâliydi, elle tutulur huzurdu.

İşte bu yüzden fikrimi değiştiremeden geri çekildim.

Aniden ayağa fırlayıp, neredeyse sayıklar gibi, “Suya gireceğim,” dedim. “Yani senin de suya girmen gerekecek. Çünkü sayende sensiz bir şey yapamıyorum. O yüzden suya *gireceğiz*.”

Yayı omuzlarımdan çekip yere attım. Kai yerden bana bakıyor, hâlâ zahmet edip ayağa kalkmıyordu. “Bütün bunlar beni boğmaya çalışmak için bir plan mı?”

Başımı eğip gülümsedim. Yeleğim bir omzumdan çıkmıştı bile. “Bak işte bu iyi fikir.”

Yavaşça ayağa kalkarken kıkırtıyla başı titredi. Çantasını omuzlarından indirip beklentiyle bana baktı. “Ne var?” diye sordum. Sesimin neden bu kadar savunmacı çıktığından emin değildim.

Bana hımbılca omuz silkerek karşılık verdi. “Sadece bana arkamı dönmemi söylemeni bekliyorum.”

Ona hayretle baktım. Sonra da hâlâ ellerimde tuttuğum gömleğimin eteklerine.

Hafifçe doğrulup ona tepeden baktım. Bunu neden söylediğimden emin değildim. Neden ona bir şey kanıtlama ihtiyacı hissettiğimden de. Fakat ağzımı açtığımda sözcükler dökülüverdi. “Senden arkam dönmeni isteyeceğimi de nereden çıkardın?”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Muhtemelen bundan önce birlikte geçirdiğimiz her andan.”

Dev gömleğimi yukarı kaldırırken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. “Sürprizlerle doluyumdur ben Prens.”

Bol kumaşı başımın üzerinden geçirmemle üzerimde göğüslerimin hemen altında büzülen, derin dekolteli bir askılı kaldı. Antrenman yaparken giyeceğim türden nefes alabilen, Loot’ta bulması ve çalması en kolay olan sütyenlerden biriydi bu. Damgamın görünmediğinden emin olmak için hemen başımı eğip baktım. Boynumdan aşağı inen yara izinin meraklı gözlerce kolayca görülebilir olması yeterince kötüydü.

Pantolonum kalçamdan aşağı sarkıyor ve karnımın her santimini ona gösteriyordu. Gözleri üzerimde gezindiğinde, ağaçların arasından süzülüp batan güneşe rağmen ürperdim. Bana bakışında onu istemememi zorlaştıran bir şey vardı. Bakışları huşu dolu, içten bir dua gibi telaşsızdı.

Gözleri tekrar gözlerimle buluşunca yutkundum. Gümleğini hızla başından geçirirken bir nefes aldım. Karnına sardığım bez kanla lekelenmişti. Başını eğip bakmaya gerek bile görmeden bezi çözme-ye başladı.

“Yıkanmak iyi gelir,” diye fısıldadım. Çünkü söyleyecek tek bir söz bile bulamamıştım.

Başını sallayıp kumaşı yere attı. Bronzlaşmış vücudunu gördüğümde yutkunduğumu iştmemesini diledim. Onu sayısız kez üstsüz görsem de bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Teni bronzlaşmış, her kası belirginleşmişti. Gözlerim göğsündeki Ilya dövmesinde, teninde dolanan koyu çizgilerde geziniyordu.

Vebalar aşkına, serinlemem gerekiyordu.

Kızaran yüzümü göstermemek için havuza doğru çevirdim. “Önce sen.”

Suya değil, bana bir adım daha yaklaştı. “Hayır, sen önden git tatlım. Biraz hararetlenmiş gibisin.”

“Biliyor musun,” dedim, “seni boğma fikri her geçen dakika bana daha cazip geliyor.”

Kıkırtısı beni havuzun kenarına kadar takip etti. Kenarda çizmelerimi ve çoraplarımı çıkarıp ayaklarımı berrak suyun üzerine sarkıttım. Ayak parmaklarımı yüzeye değdiğinde bir nefes aldım. Buz gibi su ferahlatıcıydı. Ayaklarımın geri kalanını hızla suya daldırdım.

Havuzun dış halkası sığ, su mavi ve davetkârdı. Ancak merkezi daha karanlıktı ve derinleşiyordu. Suyun ne kadar derin olduğunu keşfetmeye niyetim yoktu. Yavaşça havuza dalarken nefesimi tuttum. Su kalçamı sararken dilimi ısırdım.

Suyun soğuğuna alışmak için kendime birkaç saniye verdikten sonra ayağımla zinciri çekiştirdim. “Hadi ama. Senin süslü sarayının banyo suyu gibi ılık.”

“Öyle mi?” Gülüşü alaycıydı. “Bu yüzden mi dudakların morardı?”

Parmaklarım ağzıma ve ağzımın içinde takırdayan dişlerime gitti. “Dudaklarımın morardığı yok.” Elim suya sokup ona su sıçrattım. “Şimdi buraya gel de seni boğayım.”

Bana, “Ne kadar davetkârsın,” diye takılıp havuza adım attı. “Kahretsin.” Soğuk su uyluklarına ulaşınca sığıttığı dişlerinin arasından tısladı.

“Sorun ne Azer?” diye sordum masumca. “Biraz üşümüş gibisin.”

“Ya? Sen üşümüyorsun demek?”

Suyun üstünde bir parmağımı dolaştırarak halkalar oluşturdum.

“Hem de hiç.”

“Hım.” Gözlerindeki bakış beni endişelendirdi. “Bu bana yetmez.”

Ve sonra havuzun ortasına yürüdü.

Çok geçmeden aramızdaki zincir gerildi ve ben de onun arkasından çekildim. Su belime sıçrayıp ayaklarımın her sürüklenişinde daha da yükselince nefesimi yuttum. Kaslı sırtında dikilen tüyleri görünce takırdayan dişlerimin arasından bir kahkaha çıkıverdi.

Su köprücük kemiklerimle buluştuğunda topuklarımı kaygan zemine gömdüm. “Kai.” Su omuzlarımın etrafını sarmıştı. “Tamam Kai, üşüdüm. Artık durabiliriz...”

Çenem suya battı ve panik içimi sardı. Kollarımı çırpıyor, dibe zar zor değen ayaklarımı sallıyordum. Bulanık gören gözlerimle Kai’ın dönüp aceleyle bana doğru geldiğini ve her adımında çevresine su sıçrattığını seçtim.

Güçlü kollar belimi kavrayıp başımı suyun yüzeyine çıkardı. “Bir şeyin yok. Tuttum seni.” Beni süzen gözlerinin kenarları endişeyle kırışmıştı. “Boyunun benden ne kadar kısa olduğu aklımdan çıkmış. Suyun bu kadar derinleştğini fark etmedim.”

Öksürüp su kaçan gözlerimi kırıştırdım. “Hâlâ yüzemiyorum seni pislik.”

Başını iki yana sallayıp ağır ağır nefes aldı. Su damlaları yüzünden aşağı süzülüyor, kirpiklerinden akıyordu. Sırtımdan bir elini kaldırıp ıslak bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Lanet olsun, beni boğmaktan bahsettiğine göre, suda kendine biraz daha güvenirsin diye düşünmüştüm.”

Hâlsizce gülümsedim. “Başını suyun altında tutacak kadar kendime güveniyorum.”

Kıkırdamasıyla bir gamzesi belirdi. Parmakları örgümü çekiştirmeden önce ucuyla oynadı. “Şimdi... Sana dans etmeyi ve ata binmeyi öğrettim. Bu listeye yüzmeyi de ekleyeyim mi?”

“Eğer bununla övüneceksen hayır,” diye mırıldandım.

“Böbürlenmiyorum. Henüz.” Islak saç örgümde bir parmağım gezdirdi. “Sadece ben olmasam ne yapardın bilemiyorum.”

“Sensiz özgür olurdum.” Hüzünle gülümsedim. “Ne halt etmek istiyorsam onu yapıyor olurdum.”

“Kafes maçlarında dövüşmek ve yıkık dökük bir binada yaşamak gibi mi?”

“Bir hücrede çürümekten iyidir,” diye karşılık verdim gözlerimi gözlerine dikerek.

Parmakları çenemi buldu. Dudaklarımdan damlayan suyu sildi. “Öyle olmasına izin vermeyeceğim.”

“Evet,” deyip neşesizce güldüm. “Beni hızlı öldür lütfen. Bu işi bir an önce bitirmeyi tercih ederim.”

Başını iki yana salladı. Gözleri yara izimdeydi. Parmakları sivri çizgiye değdiğinde irkildim ve izi ondan saklamak için sırtını çevirdim. “Gray...”

“Azer.” Sözünü sertçe kestim. “Birbirimiz için kim olduğumuzu unutmuş gibi davranma. İlyâ için ne olduğumuzu.” Çıplak göğsünü parmağımla dürttüm. “Seçkin. Sıradan. İnfazcı. Suçlu.” Başımı iki yana salladım. Boş gözlerle etrafımızda sallanan dallara baktım. “Mazisi olan iki düşmanınız biz. Birbirinden nefret eden iki düşman.”

Ona bakmaya gerek görmesem de başını iki yana salladığını biliyordum. “Benden nefret etmiyorsun.”

“Nefret etmek için her türlü nedenim var.”

“Fakat bu nefret ettiğin anlamına gelmiyor.”

Öfkelendim ve avuçlarımla göğsünü ittirdim. “Beni yere bırak.”

Beni daha sıkı tuttu. “Ne düşündüğümü biliyor musun?”

“Hayır, aslına bakarsan ne düşündüğün umurumda bile değil...”

“Benden nefret edememekten nefret ettiğini düşünüyorum.”

Yüzüm yüzünden birkaç santim uzaktaydı. “Ah, senden gayet de nefret edebiliyorum.”

“O zaman bana karşı bir şeyler hissetmekten nefret et.” Bir eli kalçamı okşarken, diğer eli bedenimi bedenine sıkıca yasladı. “Bunu istemene sebep olduğum için benden nefret et.”

Bir yağmur damlası yanağıma çarptı. Söyleyecek bir şeyler arayarak yutkundum. Fakat nihayetinde ancak başımı iki yana sallayabildim. Göğsünü cılızca ittirdim. Bronz teninden akan su damlacıklarına hayretle baktım.

“Sadece rol yap,” diye mırıldandı. “Rol yapmayı hak ediyoruz.”

İşte yine o aynı iki sözcük... Savaşığım duyguları haklı çıkaran sözcükler.

Bacağımı kaldırıp çekerek kalçasına sardı. Başımı kaldırıp gözlerimi gözleriyle buluşturduğumda bir yağmur damlası daha burnuma düştü. Yüzlerimiz birbirine yaklaştı. Kalbim göğsümde çarpıyor, çılgılık atan zihnimle savaşıyordu.

Bunu yapmamalıydım. Kai aşağı yuvarlanmanın eşiğinde olduğum kaygan bir uçurumdu. Tadına –bir daha– bakmamam gerektiğini bildiğim bir yasak meyve.

Fakat rol yapıyorduk.

Bu ruhların saklayacağı bir sırdı.

Diğer bacağımı kalçasına dolarken, elleri sırtımı daha sıkı kavrar-ken kendime söylediğim bunlardı. Beni kendisine yaslayıp, su köprücük kemiklerimize ulaşana dek geriye doğru birkaç yavaş adım attı. Ve ben de bunu yapmasına izin verdim. Çünkü itiraf etmeye yanaşmadığım kadar çok güveniyordum ona.

Yağmur gökyüzünden çiselemeye başladı ve dalgalar etrafınızda desenler oluşturdu.

“Bu yaptığımız sadece rol mü?” diye fısıldadım kollarında erirken.

“Bu, sadece biziz.” Bir eli sırtımda ve saçlarımda gezindi. “Ünvan yok. Yükümlülükler yok. Mazi yok.”

Ellerimi boynunun iki yanına koyarken yavaşça başımı iki yana salladım. Yağmur yüzümüze sıçırıyor, birbirimize bakarak geçirdiğimiz her saniyede daha da şiddetleniyordu.

“Beni öpecek misin Gray, yoksa gördüklerini hayranlıkla seyretmeye devam mı edeceksin?” diye mırıldandı. Başparmağını alt dudağımda gezdirdi.

“Aslında hâlâ seni boğmayı düşünüyorum.” Sesim nefessiz çıkmıştı. Parmaklarım çenesinin kıvrımlarında gezindi.

“Ah tatlım, ben zaten boğuluyorum.” Dudaklarıma yaklaşan dudakları beni baştan çıkarıyordu. “Ve seni içime çekmeme izin vermen için sana yalvarıyorum.”

Hinzırca gülümsedim. “Hiç yalvarmadığını sanıyordum?”

“Konu sen olunca buna alışıyorum.”

Sonra eli boynumun arkasına kayıp dudaklarımı dudaklarına çekti.

Dudakları dudaklarımın üzerinde, dikkatimi kafatasımın içinde dolanan uyarıların yankılarından uzaklaştırıyordu. Ağzımda bir hata tadı bıraksa da dudaklarının dudaklarımda uyandırdığı hissi zihnime kazıdım. Bir yanım bunu yapmamam gerektiğini bilse de nedenini bir türlü hatırlayamıyordum.

Bu öpücüğün bende bıraktığı his farklıydı.

Bu öpücük kayıp zamanı telafi ediyordu sanki. Dudaklarımız mesafesini korurken bedenlerimizin birbirine yaslandığı anları, gerginliğin etrafımızı sardığı fakat nihayetinde ayrıldığımız anları telafi ediyordu.

Çatıda onu öperken amacım onu incitmek, ona nefretimin boyutunu göstermekti. Dudaklarıyla buluşan dudaklarımı nefret kaplamış, öfke beni onu öpmeye itmişti.

Kanalizasyondaki öpüşmemizi başlatan ise ölümün yaklaşması olmuş, panik gerisini getirmişti. Aceleyle getirilmiş ve dürtüsel o öpücük... Bu anın aksine.

Bu öpücüğün tadı ise özlem gibiydi. Tutku dudaklarımı ayırıyor, arzu öpücüğü derinleştiriyordu.

Kai tam olarak yapmak için yalvardığı şeyi yapmakta acele etmiyor, beni bir nefes gibi içine çekiyordu. Bir eli boynumda gezinirken diğer eli çıplak belimin kıvrımlarını keşfediyordu. Parmaklarım saçlarına dolandığında öpücüğü yavaşlattı. Sonra o parmaklar omuzlarının üzerinde gezinip tenine serpilen yara izlerini yokladı.

Öpüşünde bir huşu, yüzümü tutuşunda nezaket vardı. Hiç bu kadar narin bir tutku hissetmemiştim.

Şiddetlenen yağmur bedenlerimizi dövüyor, saçlarımı ıslatıyordu. Burnumdan su damlıyordu. Kai tüm bunlara rağmen beni daha hareketle öpüyordu. Sarayın dışında ilk kez yağmura yakalandığımızda öpmediğini hatırlamış gibi. Bacaklarımı ona daha sıkı sarıp, onu göğsümde kalbinin atışımı hissedecek kadar yakınımaya çektim.

Dili benimkiyle buluşunca dudaklarına karşı bir iç çektim. Bu da nasırlı eliyle beni kendine doğru, iştahla çekmesine neden oldu. Öpüşü arzuya has bir şekilde sabırsız, talepkâr ve çaresiz bir hâl aldı.

Dişleri alt dudağımı çekiştirdi. O çatıda olduğu gibi öfkeyle ya da nefretle değil, arzuyla. Bu hareketi vücudumu alevlendirip her damarıma ateş saçtı. Ağzım ağzıyla aynı anda hareket ediyor; dilinin, dudaklarının her hareketine uyuyordu.

Parmakları sıırıslıklam saçlarımda, boynumdan aşığı iniyordu...

Tepemizde gök gürlledi.

Belki de niyeti bizi yüreklendirmektir. Fakat yaptığı bizi ayırmak oldu.

Derin nefesler alıyor, sağanağın altında gözlerimi kırıştırıyorum. O da aynısını yaptı.

Gözlerimi kısıp, ara sıra çakan bir şimşekle bölünen uğursuz bulutlarla dolu gökyüzüne baktım. Bacaklarımı kalçasından ayırıp boğazımı temizledim ve kendimi gözlerini bulmaya zorladım. Uzun bir süre beni inceledi. Burnumun ucundaki bir su damlasını silmek için elini kaldırdı. Fırtınada güçlükle duyulan bir sesle, "Titriyorsun," dedi.

Yutkundum. "Üşüdüm." Bunu işitince dudakları seğırdi. Parmaklarımı göğsüne dövölmüş İlya sembolünün üzerinde gezindi. "Kalbin küt küt atıyor."

"Bana dokunduğunda böyle oluyor, evet."

Gözlerim yukarı kayınca bana bakan bir gamzeyle karşılaştı. Dudaklarının seğıirmesi karşısında kendi dudaklarımı dudaklarına yaslayasım gelse de gerçekliğe dönüp kendimi tutmayı başardım.

Rol yapma. Dikkat dağıtma. Zayıflık.

Az önce yaşanmaması gereken şeyi tanımlayan sözcükler.

Bileğimi nazıkçe tutup boynunun arkasına götürdü. Diğerine de aynısını yaptı. Tereddütle, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Suyun derinliklerine doğru adım atıp bizi yavaş yavaş görünmez bir dairenin çevresinde döndürdü. "Sen söyle Küçük Psişik." O gülümserken ben gözlerimi devirdim.

Bir sonraki sözleri, beni ayaklarının üzerine çıkarıp ateşin ışığında dans ettirdikten sonra fısıldadıklarının aynısıydı. "Bırak ikimizin yerine ben yüzeyim."

39. BÖLÜM

Paedyn

Kai beni havuzun kenarına kaldırdığında iliklerime kadar ıslanmıştım.

Yağmur şimdi daha sert yağıyor, gözlerimi yakıyor ve tenimi dövüyordu. Kai kendini yanımdaki çimlerin üzerine bıraktı. Saçları alnının üzerinde nemli ve darmadağınaktı. Sırtüstü uzanıp ısrarcı yağmura karşı gözlerini yumdu.

Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde beni yanına çekmek için kolunu belime doladı. Ağzımdan bir inilti çıktı. Sonra gülerek ıslak çimlerin arasında başımı ona doğru çevirdim. Huzur yüz hatlarını çekiştiriyor, dudaklarını yumuşatıp hafif bir gülümsemeyle kıvrıyordu.

Rahatlanmış gibiydi.

Kendisini daha önce bu kadar özgür hissettiğinden şüpheliydim. Nerede olduğunu benden ve etrafımızı çeviren ruhlardan başka bilen yoktu. Bile isteye kaybolmanın, hayatın kendisinden gizlenmenin verdiği bir rahatlık vardı.

Uzun bir süre orada uzanıp doğanın düşünün tadını çıkardık. Bir ara Kai'ın eli elimle buluştu. Parmaklarımızı gevşekçe birbirine kenetledi. Bir şekilde havuzda geçirdiğimiz zamandan daha samimi bir eylemdi bu.

Yanımda sessizce var olmaktan memnunmuş gibi.

Bir şimşek çakmasıyla gök aydınlanınca gözlerim birden açıldı ve uzandığım yerde sırtımı doğrulttum. Arkamızda, nemli çimlerin üzerinde duran sırlıklam çantaya baktım ve ayağa fırladım.

Kai tekrar bana uzanmaya çalışınca gülererek geri kaçtım. “Hadi ama bu kadar yatmak yetiştir.” Çantamı yerden aldım ve diğer giysilerim gibi üzerinden damlayan su damlalarını izledim. “Kurumamız lazım. Bizim de eşyaların da.”

Ayağa kalkıp yağmurda gözlerini kırptırdı. “Evet, her titreyişinde zinciri sallıyorsun.”

Kai zincirden bahsedince tekrar ürperdim. Dönüp yayı aldım ve aniden arkamda beliren güçlü bedene çarptım. Kulağımın dibinde, “Bunu ben alayım,” dedi. “Hayatım bugünlük yeterince tehlikeye girdi.”

Ben içlerindeki suyu döküp çizmelerimi yeniden ıslak ayaklarımın geçirirken, silahı elimden çekmesine gönülsüzce izin verdim. Sırlıklam gömleğimi omzuma atarak, bizi yolun ötesinden ayıran taş ve ağaçlardan oluşan duvara doğru yürüdüm.

Kaygan yokuşu tırmanırken epey zorlandık. Yanındaki ağaca ulaşmaya çabalamadan önce kendimi taşın tepesine çekmek için birkaç deneme yapmam gerekti. Yavaşça yere indim. Ben ayaklarımın ıslak toprağa batmasıyla bir iç çekerken Kai arkamdan geliyordu.

Sürekli yağın yağmurun altında gözlerimi kısarak baktım. “At nerede?”

Kai yanıma geldi. Yayı sırtına asmıştı. “Gök gürültüsünden ürkmüş olmalı. Muhtemelen çoktan uzaklara gitmiştir.”

İç çektim. “Tam ata nasıl binildiğini kapacakken.”

Kai dudaklarını büzüp sırıtarak, “Ya?” dedi. “Sen ona kapmak mı diyorsun?”

Bir elimi yanağına koyup başını ittim ve yanından geçip gittim. Bu hareket bir şekilde bana kolay gelse de böyle hissetmemden rahatsız oldum. Bu yüzden sular altında kalan yolda yürürken, ellerimi kendime saklayarak fırtınayı atlatmak için bir sığınak aradım.

Çok geçmeden yolumuzun üzerindeki bir kaya kümesi gözüme çarptı. Büyük, yassı bir taş başka taşların üzerinde uzanıyor ve altında rahatça oturabileceğimiz kadar yüksek, derme çatma bir sayvan oluşturuyordu. “Bu taraftan!” Fırtınada sesimi duyurmak için bağırarak yönümüzü sığınağa çevirdim.

Kayanın altına eğildiğimizde derin bir nefes alıp çantamı omuzlarımdan indirdim. Tam kuru zemine çökmek üzereydim ki Kai, “Yakacak odun bulmam lazım,” dedi.

İkimizin de başlarımız eğildi ve gözlerimiz bizi birbirimize bağlayan zincire çevrildi. “Pekâlâ.” İç geçirdi. “Yakacak odun bulmamız gerek.”

Kendimi yağmura geri dönmeye zorlamak irademi sınayan bir çabaydı. Ateş yakmak için odun toplayan Kai, ağaçlardan dallar koparıp kollarıma yığarken peşinde ayak sürüyordum.

Kampımıza geri döndüğümüzde dişlerim takırdıyordu. Kai ateş yakmaya teşebbüs etmek için ıslak dalları dizerken, “Bu odunları yakmak kolay olmayacak,” diye mırıldandı.

Sırılsıklam olmuş çantamı karıştırırken, “İki kibritimiz kaldı,” dedim. Parmaklarım metal kutuyu buldu. Kibritlerin hâlâ kuru olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Kai başını kaldırıp bana bakarak, “Bu odunlar kendi kendilerine yanmayacak,” dedi. “Tutuşturmak için bir şey gerek. Kâğıdımız var mı?”

Tam başımı sallamak üzereyken gözlerim ıslak yer yatağının arasına sıkışmış günlüğe takıldı. Yutkunup elimi yavaşça ona doğru uzattım. Deri kitabı çıkarıp, sayfalarını çevirdiğimde Kai’ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Sayfaların kuru olmasına şaşırmıştım.

Sessizce, “Burada biraz kâğıt var,” dedim.

“Hayır.” Kai’in sesi sertti. “Hayır, bunu kullanmayacağız.”

“Sorun değil.” Kendimi ikna etmeye çalışarak başımı salladım. “Eminim bunların çoğu araştırmalardan ve notlardan ibarettir. Ayrıca bu gece donmak istemiyorum... Bu yüzden sorun değil.” Gözleri kısıldı. Yüzünde şüpheli bir ifade vardı. “Benim için sorun yok.”

Bu, onu başını hafifçe sallayacak kadar ikna etmiş gibiydi. Elimdeki kitaba döndüm. İlk birkaç sayfayı gözden geçirmeden önce bir nefes aldım. Tanıdık el yazısı beni gülümsetirken yutkunmakta zorlanmama neden oldu. Loş ışıktaki gözlerimi kısarak büyüyen karanlığa alıştırmaya çalıştım.

İlk sayfa kolayca yırtıldı. Sayfada Seçkinlerin bir Şifacı'ya ulaşamadıklarında kullanabilecekleri çeşitli ilaçların tariflerinden bahsediliyordu. İkinci sayfa da az çok aynıydı. Yaygın hastalıklar için ölçülere ve bitkilere değinilmişti. Üçüncü sayfa mürekkeple doluydu ve zor bir hastayı tarif eden karalanmış notlarla doluydu.

Parşömenin her parçası güçlkle koparılıyor, kolayca yanıyordu. Babamın her bir parçasını ona uzatıyor ve hayatının eserinin alevler içinde kalışını izliyordum. Tahtayı yakmak için birkaç sayfa gerekti ve geriye zayıf bir alevden başka bir şey kalmadı. Kai ne kadar zor olsa da üzerine titrediği ateşi büyütmeyi başardı.

Gömleklerimizi sıkıp ateşin yakınına, diğer ıslak eşyaların yanına koydum. Sonra günlüğün deri kapakları arasında kırıışmış, geriye kalan sayfaları okumak için taş a yaslandım. Sayfaları çevirip babamın kenar mahallelerde iyileşmesine yardım ettiğı pek çok insanla ilgili yazılarını okudum.

Parmaklarım kitabın sonlarındaki kalın bir parşömene takılınca merakım, beni kâğıdın arkasında ne olduğunu keşfetmeye yönlendirdi. Bir günlük yazısı buldum. Sayfa eğik harflerle lekelenmişti. Fakat bu sayfa diğerlerinden farklıydı. Tarih belirtilmiş özel sayfada parşömene derin düşünceler dökülmüştü.

Uzandığım yerde belimi hafifçe doğrulttum. Omurgam hayretten kaskatı kesildi.

Bu tepkim Kai'ın gözünden kaçmamıştı. Ateşi unutup, "Ne oldu?" diye sordu.

"Babam..." Başımı sayfaya doğru salladım. "Notlar almış."

Sessizlik. "Evet, o kadarım anladım."

"Hayır, yani her gün yaşadıklarını defterine yazmış." Başımı kaldırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kendi düşüncelerini ve duygularını yazıya dökmüş. Hayatına dair bir defter tutmuş."

"Bir günlük," dedi Kai sessizce.

Başımı sallayıp kucığımdaki deftere baktım. "İlk yazının tarihi benim doğumumdan on yıl öncesi," dedim.

Mürekkebi birbirine bulaışmış sözcükler çalakalem yazılmıştı. Kendi hayatı hakkında yazmanın zaman kaybı olduğunu düşünmüş gibi. Kafamı kaldırdığımda Kai'ın bakışlarını üzerimde buldum. Başıyla beni cesaretlendirince, boğazımı temizleyip karalanmış yazıları okudum.

Sanırım bunu sadece yazuya dökeceğim çünkü bu konuda bir başkasıyla konuşmak vatan hainliği sayılır. Kral bana yine bir iş teklif etti. Eh, daha doğrusu beni tehdit etti. Ateş mevsiminde Şifacılarına yardım etmem için saraya çağrıldım fakat gerçek niyetini biliyorum. Beni kenar mahallelerden çıkarıp diğer Şifacılarla birlikte şehrin yukarısına götürmek istiyor. Kimsenin fakirlerle ya da daha az güçlülerle ilgilenmesini istemiyor. Bu kez Arınlar için yeni bir Arınma başlatırsa hiç şaşırmam. Onların da Sıradanlar gibi zayıf olduğunu düşünüyor ve Seckin krallığını cilalı ayakkabılar görüp, kenar mahallelere o ayakkabıların altına yapışan pislikler gibi davranıyor.

Kenar mahallelerin yakınında başka hiçbir Şifacı bulunmamasının bir sebebi var. Açıgözlülük Ilya'nın henüz kökünü kazıyamadığı bir ueva. Ancak Kral her bir Şifacı'ya hayatları boyunca harcayabileceklerinden daha fazla para teklif ettiğinde onlar da her türlü şartı memnuniyetle kabul ediyorlar. Şartlar yeterince basit: Sadece üst sınıfla ilgilenmek ve Sıradanların taşıdıkları tespit edilemeyen hastalık nedeniyle uzun süreli yakınlık sonucu güçlerimizi zayıflattıkları fikrini yaymak.

Onlara rüşvet veriyor. Ne pahalı bir yalan. Çünkü Şifacıların tespit ettiklerini söyledikleri şeyleri kimse sorgulamaz. Kral onlarca yıldır bu hastalığın bir yalan olduğunu bilen bir avuç insanın desteğini satın alıyor. Bu epey işe yaradı da. Şifacıların Sıradanları umursadıkları yok zaten. 'Tespit edilemeyen hastalığın' bir saçmalık olduğunu biliyor olabilirler ancak Sıradanlar ile Seckinlerin çocuk yapmalarının gücümüzü azaltacağını ve sonunda türümüzün yok olmasına neden olacağını da biliyorlar. Sadece bu bile açıgözlülük edip Kral'ın yalanını yaymalarına ve Seckinlerin, Sıradanların Ilya'ya geri dönmesine asla izin vermemesini sağlamaya yetiyor.

Bu bir yalan fakat çok zekice bir yalan.

Ve sorun benim. Sırtında hedef tahtası olan bir istisna. Kral ikna

edici, hakkını vermeliyim. Verdiği rüşvetler kenar mahallelerde yaşayan biri için çok cazip fakat alt sınıfı terk edemem, hele sokaklarda yangın gibi yayılan hastalığa başka kimse yardım etmezken.

Bu yüzden kenar mahallelerde kalacağım. Kral benim desteğimi satın alamayacak.

Tanıdık yazıya hayretle bakarken okuduğum her sözcükte onun sesini duyuyordum. Gözlerim sayfada tekrar gezindi. Tekrar. Tek...

“Bunu duydun mu?” Başımı kaldırıp Kai’a baktım.

Ateşin önünde çömelmiş, ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Titreyen aleve boş gözlerle bakarken başını hafifçe salladı. “Duydum.”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” Dudaklarımda çılgınca bir gülümseme belirdi. “Bu bir kanıt Kai. Şifacılar tarafından tespit edilen bir hastalık olmadığının kanıtı. Ayrıca Kral’ın...”

Kai alçak sesle cümlemi benim yerime bitirdi. “Kral’ın bu konuda yalan söylemeleri için onlara rüşvet verdiğinin de...” Bakışları loş ateşten ayrılmadı. “Tabii bu yazılanlar doğruysa.”

Niyet etmediğim kadar sert bir tonda, “Babam yalancı değildi,” diye çıkıştım. Bir nefes verip konuşmama sakince devam ettim. “Anlamıyor musun? Taşlar yerine oturuyor. Baban tüm Şifacıları kendi kontrolü altında, onları yakından izleyebileceği bir yerde tutuyordu. Kenar mahallelerin perişan olmasını istedi çünkü bazı Seçkinleri bile fazlasıyla zayıf buluyordu.”

Kai’ın titrek bir nefes aldığını işittim. “Hayır. Hayır, bu doğru olamaz.” Parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi. “Bunun doğru olduğunu kabul edemem çünkü her şeyi meşrulaştırdım. İnfazcı olarak yaptığım her şeyi. Hepsi Seçkinleri ve Ilya’yı bu hastalıktan korumak içindi. Fakat Sıradanlar güçlerimizi zayıflatmıyorsa...”

Sözünü yarıda kesip bir elini yüzünde gezdirdi. Tereddütle ona elimi uzattım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Kai...”

“Kral’ın Seçkinlerle çocuk yapmamaları için Sıradanları öldürdüğü anlamına gelir bu. Sağlıklı, masum insanları öldürdüğü.” Niha yet bana baktı. Gri gözleri buz gibi soğuktu. “Benim sağlıklı, masum insanları öldürdüğüm.”

“Bilmiyordun,” diye mırıldandım. “Nasıl bilebilirdin ki? Kral bütün Şifacılara kendi yalanlarını söyledi.”

Sözlerime sızan samimiyetin şaşkınlığı içinde arkamı döndüm. Benim gibi Sıradanlara karşı işlediği suçlara anlayışla yaklaşacağımı hiç düşünmezdim fakat Kai’ın başı ellerinin arasında, acısı yüzüne taktığı tel tel dökülen maskenin ardında gizliydi.

Yüzünün her karışında pişmanlık vardı. Öfke gerilen omuzlarına ve gözlerinde kopan fırtınaya çizilmişti.

Tüm hayatım yaptıklarına katlanmasını sağlayan bir yalanı yaşayarak geçirmişti.

Başını salladı. Arkasındaki duvara yansıyan gölgesi de aynını yaptı. “Bu doğru olamaz.” Bana bakmıyordu. “Başka bir şey yazmış mı? Bununla ilgili başka bir şey?”

Çevirdiğim sayfaya yayılan daha da çok sözcük buldum. “Bunun tarihi birkaç hafta sonrasına ait. İşte, şuna bak.” Ateşe yaklaşıp, sayfayı ışıkla doldurarak okumamızı kolaylaştırdım.

Bugün sarayda çalışırken aklıma bir fikir geldi. Yazılmaması gereken korkunç, haince bir fikir. Fakat Ilya’da saklanan ve hayatta kalmak için yardıma ihtiyacı olan Sıradanlar olduğunu biliyorum. Muhtemelen Ölümcüller de var. Belki de Sıradanları öldürmenin yanlış olduğuna inanan Seckinler olduğunu ummak saflık.

Fakat o sayılı Seckinleri bulmak istiyorum. Kral’ın görmezden gelemeyeceği bir topluluk kurmak istiyorum. Sıradanlarla birlikte savaşmak istiyorum... Sıradanlar ve benzerleri için.

Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim.

Lekeli sayfaya baktım. “Direniş’ten bahsediyor.” Hafifçe gülümsedim. “Bu günlüğü döşeme tahtasının altına saklamasına şaşmamalı. Suçunun ispatı bu.”

Ben sonraki güne ait yazıyı okumamız için sayfayı çevirirken Kai başını salladı.

Gecekondu mahallelerindeki terk edilmiş binaları araştırırken bana güvenmeye hevesli birkaç Sıradan buldum. Onları evime davet

edip Ilya'da yaşama hakları için nasıl mücadele etmeyi planladığımı anlattım.

Artık daha fazlayız... En az bir düzine. Küçük Direnişimiz büyüyor. Sıradanları terk edilmiş binalarda saklanmak yerine topluma katılmalarına yardımcı olacak bir beceriyi "benimsemeleri" için eğitmeye başladım. En kolay yalan olduğu için çoğu Hiper becerisini benimsiyor.

Hâlâ humma mevsiminden dolayı kaleye çağrılıyorum. Kral'ın rüşvetleri baştan çıkarıcı olsa da ben bir Şifacı olarak rolümü oynayıp kenar mahallelere geri dönüyorum. Her seferinde.

Hevesle sayfayı çevirince oraya karalanmış farklı bir konu buldum.

Sıradan bir kızla tanıştım. Yani bir kadınla. Kenar mahallelerde yaşarken hummaya yakalanmış ki bu genellikle ölüm anlamına gelir. Fakat onu tam zamanında buldum. Çok güzel... Ben çalışırken dikkatimi nasıl da dağıttı! Ruhundaki bir şey beni çağırıyor gibiydi. Onunla evlenmeye kararlıyım.

Sonunda başardım. Onunla evlendim.

Baba olacağım. Alice bütün sabah yüzünde bir gülümsemeyle kustu. Bebeğin kız olduğundan emin.

Hiç tanışmadığımı annem hakkında yazılanları okurken gözyaşlarım her an boşanacak gibiydi. Bulanık gören gözlerime takılan bir tarih, telaşlı parmaklarımı durmaya zorladı. "Bu ben doğmadan üç hafta öncesine ait," dedim alçak sesle. Başımı kaldırdığımda Kai'ın dikkatle baktığını gördüm.

Çok fazla kan kaybetmişti. Durduramadım. Ben lanet olası bir Şifacı'yım ve onu bile kurtaramadım. Onu ve bebeğimizi arka bahçeye gömdüm. O haklıydı. Bebek bir kızdı.

Kalbim durdu. Zaman yavaşladı.

"Onu ve bebeğimizi arka bahçeye gömdüm."

Kai'in dizime koyduğu eli görmezden gelerek başımı iki yana salladım. "Ben... Anlamıyorum. Babam annemin beni doğururken öldüğünü söylemişti. Fakat..."

Bir sonraki günlük yazısını bulana kadar sayfaları yırtarcasına çevirdim.

Alice'ten sonra buraya yazmaya niyetim yoktu. Hatta aklında "Alice'ten sonra" diye bir şey yoktu. Fakat dün gece kapının çalınmasıyla uyandım. Kapuyu açtığımda kimseyi bulamadım. Ta ki yere bakana kadar.

Ve işte oradaydı. Bir kız bebek.

Birisi onu kapının önüne bırakmış. Saçları gümüş rengi, gözleri masmavi. Birkaç haftalıktan büyük olamazdı. Çok güzel bir kız. Alice onu görse gözyaşlarına boğulurdu.

Baba olacağım. Alice de bunu isterdi. Zaten bir isim seçmişti bile.

Bir damla gözyaşı parşömenin üzerine düşüp mürekkebi boğdu.

Kai'in bir şeyler söylüyor olabileceğini düşünsem de kulaklarımdaki çınlamanın ötesinde hiçbir şey duyamıyordum. Başım dönüyor, kalbim çarpıyordu. Nefesim havayı yutamıyormuşum gibi boğazımda düğümleniyordu. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.

"Hey." Kai'in yüzümdeki nasırlı elleri beni düşüncelerimden kopardı. "Hey, bana bak. Her şey yolunda."

Kai'in kollarından ayrılıp gözyaşlarımı hararetle sildim. "Hayır, her şey yolunda değil!" Nihayet ciğerlerime bir nefes çektim ve gözlerimi kırpıştırarak arkalarında biriken seli durdurdum. Kai gibi ben de, "Bu doğru olamaz. Buna inanmayacağım," dedim. "Bunun anlamı... Babamı kaybetmeden de yetim olduğum." Dudaklarımdan isterik bir hıçkırık döküldü. "Ve bu da tüm hayatımı bir yalan yapar."

Kai yüzünde sert bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır. Senin hayatın bir yalan değil, duydun mu beni?" Yüzümü kaldırıp beni kendisine bakmaya zorladı. "Aynı kanı taşıyamamanız onun baban olmadığı anlamına gelmez. O, seni kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Seni sevmeyi seçti." Söylediği her şey bana mantıklı geliyordu... Ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Öfkelenmek, çılgılık atmak istiyordum. Orada oturup hâlime üzülmek istiyordum. Çünkü bir yanım kendisini ihanete uğramış, baba dediğim adam tarafından aldatılmış hissediyordu.

Kai'in elleri yavaşça yüzümden ayrılırken sessizce bir sonraki güne geçtim. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Dağılmamı bekliyordu.

Ama ben dağılmaktan yorulmuştum. Bir araya getiremeyecek kadar yorgun olduğum parçalarımı taşımak zorunda kalmaktan yorulmuştum.

Burnumu çekip gözlerimi tekrar sayfaya çevirdim ve uyuşmuş bir hâlde okumaya devam ettim.

Artık Alice'in yokluğunda tek amacım Direniş. Beni ayakta tutan tek şey bu. O ve Paedyn.

İsmimi gördüğümde gözyaşlarım bir kez daha sayfaya düştü. Kai'in başparmağı yanağımda gezinerek gözyaşımı tenimden çaldı. Onu görmezden gelemeyeceğim kadar yakınım gelip, "Konuş benimle," diye mırıldandı.

Boğazımda düğümlenen duyguları yutmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Gerçekleri mi söyleyeyim?"

Başım salladı. "Gerçeği, her zaman."

Titrek bir nefes aldım. Ardından gelen her bir nefesin arasında gözyaşlarımla mücadele ettim. "Tüm hayatımı asla gerçekten yaşayamayacağımı gerçeğini kabul ederek geçirdim. Ben bir Sıradan'ım ve bu sorun değil... Bununla yaşıyorum. Ne olmadığımla yüzleştirdim ve ölene kadar da bununla başa çıkacağım. Fakat..."

Titreyen elimi avucuna alıp kararlı bir bakışla beni devam etmeye teşvik etti. "Fakat ben cezamı çektim, değil mi?" Sözcükler boğazımdan koparılmış gibi nefes nefese çıkıyordu. "Yeterince acı çekmedim mi? Zaten şimdiden bir hiçim fakat artık kimseye ait değilim. Hayatımda doğru, gerçek ve sadece bana ait olan tek şey benden koparıldı." Titreyerek nefes alarak ateşe boş gözlerle baktım. "Tıpkı diğer her şey gibi."

Bana bakıp başını iki yana salladı. Uzanıp yüzüme düşen saçları yana attı. "Bir başkası için her şeyken hiçbir şey olamazsın." Gözlerim gözlerine çevrildiğinde gözlerini benimkilerden kaçırdığım

gördüm. Ağzını açması için birkaç kalp atışı geçmesi gerekti ve ağzından kararsız sözcükler döküldü. “Ve baban için de öyleydin. Seninle aynı kanı taşısa da taşımasa da. O, seni herkesten çok sevdi.”

Kai’ın sözleri beni sarsmıştı. Yaşadığım her şeyin, gerçekten babası olan adam tarafından katlanmak zorunda bırakıldığı şeylerden daha iyi olduğunu hatırlatmıştı bana. Sustum. Sakince nefes almaya çalıştım. Sonra gözlerimden akan yaşları görmezden gelerek sayfayı çevirdim. Okumaya devam etmek için gözlerimi odaklanmaya zorladım. Babamın sözcükleri beni avutuyor, el yazısı rahatlatıyordu.

Bugün sokaklarda bir Ölümcül’le karşılaştım. Beni bir ara sokağa çekti ve aklımdaki fikri gerçekleştirmeme yardım etmek istediğini fısıldadı. Aklından ne geçtiğini bir Zihin Okuyan olduğu için biliyordu.

Saatlerce yaşadığı güçlüklerden, Sıradanlar ve Ölümcülleri yeniden özgür görme için ne çok istediğinden bahsettik. Fakat önce burnumun zımbını dibinde saklananları bulmamız gerekiyor.

“Calum,” diye fısıldadım. Bahsi geçen Zihin Okuyan’ın kim olduğunu hemen anlamıştım. Bir sonraki sayfa birkaç günün aceleyle toparlanmış hâliydi.

Calum bize şimdiden üç Sıradan daha buldu. Sokakları araştırıyor, surlarını haykıran bir zihin bulana kadar düşünceleri okuyor. Onun yöntemi benimkinden çok daha hızlı. Hepimiz bu gece planlarımız hakkında tartışmak için toplandık.

Sıradanlarımızdan birçoğu haftalardır toplantıya gelmiyorlar. Bir şeyler olduğundan endişelenmeye başladım. Muhtemelen bu işte bir İmparatorluk Muhafızı’nın parmağı var.

Toplantılarda kullanmak üzere evin altındaki kileri boşalttık. Artık fark edilebilecek kadar çok kişi var. Kiler kapısının üzerine bir kitaplık yerleştirip beklenmedik ziyaretçilere karşı girişi gizledim.

Sayfaları karıştırıp Direniş’i büyüttüğü yıllara göz attım.

Kenar mahallelerin farklı bölgelerine liderler atadım. Artık hepimiz benim evimde toplanamıyoruz. Şimdi sadece biz liderler Direniş'in gidişatı hakkında tartışmak için toplantılar yapıyoruz. Kral ve yalancılarla yüzleşmek için planlarımız var ancak şu anda bu planlara girişmek için fazla zayıfız. Belki önümüzdeki birkaç yıl içinde bunu yapabiliriz.

“Gray.”

Kai beni uyuşmuş hâlimden çıkarmak için yumuşak bir tonla seslendi. Alnını kırıştıran endişeyi görmezden gelerek kalan sayfaları hırsla çevirdim. Parmaklarım daha uzun bir yazının üzerinde durana kadar boş parşömenlerle bakıştık.

Bu günlüğü unutmuşum. Anlaşılan buraya son yazdığımдан beri altı yıl geçmiş. Paedyn'in ne kadar büyüdüğünden başka söyleyecek pek bir şey yok.

Neden kapımın önüne bırakıldığı şimdi anlaşılıyor. O bir Sıradan. Ailesi bir çocuğu saklamakla uğraşmak istememiş. Lanet olsun, neler kaçırdıklarının farkında değiller.

Onda bir ateş var. Kuvvetli bir zekâ. Onu daha farklı, daha aşırı uçlarda eğitiyorum. Onun kendisini sadece ve sadece güçlü hissetmesini istiyorum. Küçük bir çocukken ne kadar gözlemci olduğunu fark ettiğimde en iyisinin güçlü yönlerine eğilmek olduğunu düşündüm. Bu yüzden onun o küçük zihnini kendini koruması için bir silaha dönüştürüyorum. Bir ‘Psizik’ olarak, bir Seçkin olarak hayatta kalmaktan daha fazlasını yapabilir. Yaşayabilir.

Ona Alice'ten bahsettim. Doğum sırasında nasıl öldüğünü anlattım. Paedyn'e gerçeği söylemeli miyim diye düşünmekten uykularım kaçıyor. Fakat ben onun sahip olduğu tek babayım ve ölmüş olsa bile Alice onun annesi.

Defteri aceleyle kapatmış gibi sayfada mürekkep lekeleri oluşmuştu. Birkaç yıl sonrasının tarihini taşıyan bir sonraki sayfayı

okumaya devam ederken Kai'in yüzüne oturan endişeli ifadeyi görmezden geldim.

Ona henüz Direniş'ten bahsetmedim. Bahsedeceğim. Önünde sonunda. Yaşlandıkça bunu ondan saklamak daha da zorlaştı. Ona neden söylemediğimi bilmiyorum. Belki de onu bu işe buluşturmak istemiyorum. Belki de bu kadar güçlü olmasına rağmen hâlâ benim küçük kızım o. Buna ihtiyacı olmasa da onu elimden geldiğince korumak istiyorum. Direniş'in bir parçası olmak tehlikeli. Kral artık bizden haberdar, İmparatorluk Muhafızlarına tetikte olmalarını emretti.

Belki de Direniş harekete geçmeye hazır olana kadar bilmemesi en iyisidir. Belki de mümkün olduğunca uzun süre benim küçük kızım olarak kalması en iyisidir.

Sayfayı çevirirken görüşüm bulanıklaştı.

Boş.

Parmaklarım defterin köşelerini yoklayıp telaşla parşömenleri tek tek çevirse de hepsi boştu.

Başparmağım arka kapakla buluştuğunda babamın hayatının sonunu temsil eden deri cildi gördüm. Bir dönemin kapanışını. "Bu kadar," diye fısıldadım. "Yazdığı son şey bu."

Yorulmuştum. Daha fazla hüznün hissedecek gücü kendimde bulamayacak kadar yorgundum. Bu yüzden günlüğü çantama geri koyup, sırtımı taşa yaslayarak yığılıp kaldım.

Kai gözlerini üzerimde gezdirerek beni izledi. Düşüncelerimin yokluğunu bölmeye tereddüt eder gibiydi. "İyi misin?"

Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Gözyaşlarımın parmaklarımı gıdıkladığını hissettim. Sonra boş gözlerimi ona diktim. "İyi olmanın bir yolunu hep bulurum."

40. BÖLÜM

Kai

Kadar sessiz olması onun için doğal olmayan bir durumdu. Günlüğü çantasına sokup, geceyi geçirmek için bir taşın kenarına kıvrıldığından beri hiç konuşmamıştı. Şafak zemini benek benek boyayana ve bizi uyandırmak için taştan kalemize gizlice girene dek döşeklerimizde bir o yana bir bu yana döndüğümüz için uykumuzu aldığımızdan şüpheliydim.

Ona baktım. Saçları örgüsünden sıyrılıp yorgun yüzünün etrafına dökülmüştü. Gözleri üzerine dökülen ışığa karşı kapanmış, elleri yanağının altında kıvrılmıştı.

“Uyumadığını biliyorum.”

Sözcükleri fısıldadım. Bana dillendirmediğim sözleri işitecek kadar dikkat ettiğinin farkındaydım. Yine de hâlâ kıpırdamıyordu. İç çektim. İkimiz aynı havayı paylaşana kadar ona sokuldum. “İnatçılık etme Gray. Beni dinlediğini biliyorum.” Bir elimi kaldırıp gümüş bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra parmaklarımı boynunda gezdirdim. “Senin beden dilini okumakta epey ustalaştım.”

Bunun üzerine gözlerini açarak bana dik dik baktı.

Avuçlarının içine, “O zaman seni görmezden geldiğimi de bilmelisin,” diye mırıldandı.

“Normalde yaptığın gibi.”

Gülümsememek için kendisini tutmaya çalışmasını izledim ve hâlini görünce ben de aynısını yaptım. “Ben sadece...” Bir elini yüzünde gezdirdi. Birden ciddileşmişti. “Aklımda çok şey var. Çok az uyudum.”

Kendisini nasıl hissettiğini anladığımdan başımı salladım. Geçen gece ikimiz de aklımızı başımızdan alan, hayatlarımızı alt üst eden şeyler keşfetmiştik. Bana öğretilen her şey, babamın bana doğru olduğunu söylediği her şey karalanmış kelimelerin ağırlığı altında bir anda parçalanmıştı. Yaptığım her şey, meşrulaştırdığım her şey...

Artık amaçsız bir canavardan başka bir şey değilim.

“Biliyorum,” dedim sessizce. “Ben de uyumadım.” Nemli gömleklerimizi toplarken Paedyn’in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

“Eminim senin de düşünecek çok şeyin vardı.” Başını eğip beni dikkatle izledi. “Her zaman hastalıklı olmadığımı inandım; sadece bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu. Ama sen... Tüm bunlar senin için çok yeni.”

“Şifacılar körü körüne güvendim,” diye mırıldandım. “Beni çocukluğumdan beri tanıyan adamlara güvendim. Fakat görünen o ki asıl sorun her şeye rağmen babama güvenmeye devam etmekmiş.” Neredeyse gülecektim. “Gerçi günlükte yazanlar yanlış olabilir.” Tartışmak için ağzını açsa da konuşmamı alçak sesle sürdürdüm. “İşte bu yüzden asıl gerçeğin ne olduğunu bulmaya niyetliyim. Gerekirse tüm Şifacıları sorgulayacağım.” Uzun bir süre sessiz kalarak düşüncelerimle baş başa kalmama izin verdi. “Ve Kitt’e bundan bahsedeceğim.”

Kelimeler ben onları yutamadan dudaklarımdan kayıp gitti. Yavaşça doğrulup beni dikkatle izledi. “Ona günlüğü mü göstereceksin?”

Başımı salladım. “Bilmesi gerek.”

“Bunun bir fark yaratacağını düşünüyor musun?”

Başımı yere çevirip iki yana salladım. Sonra usulca, “Artık emin değilim,” dedim. “Bana artık onu tanımıyormuşum gibi geliyor. Babamızı memnun etmek için yaşadı ve bunu başardığını hissedemeden Kral öldü...”

“Kontrolünü kaybediyor.”

“Hayır, o iyi,” dedim sertçe. “İyi olacak. Sadece duruma alışması gerekiyor, hepsi bu.” Kendimi ikna etmek için başımı sallayıp gözlerimi kaçırdım. “Kitt bana geri dönecek.”

Paedyn sessizce, “Evet,” dedi. Sırf ben de kontrolümü yitirmeyeyim diye huyuma gittiğinin farkındaydım. Çünkü Kitt’in deli bir kral olduğu düşüncesi geceleri uykularımı kaçırıyordu, kardeşimin geri dönmesini ümit ediyordum.

“Artık gitmeliyiz.” Nemli gömleğini açıp kafasından geçirdim.

Ellerimi itip söylendi. Gömlek boynundan gevşekçe sarkarken, bana ters ters bakıp, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Eğer bunu giymeye devam etmek istiyorsan...” Başımla dikkat dağıtacak kadar derin dekolteli atlete işaret ettim, “lütfen çekinme.”

Yanaklarını boyayan kızarıklığı görünce gülümsedim. “Yapma bunu,” diye homurdandı. Kollarını yenlerden geçirip atleti aşağı çekti.

“Neyi tatlım?”

“Bunu. Flört etmeyi.” Gözleri suçlayıcı bir şekilde üzerimde gezindi. “Ve şu gamzeleri.”

Kendimi durduramadan güldüm. “Biliyorsun, onlar gerçekten elimde değil.”

“Elinde olmayan ne?” Kollarını kavuşturdu. “Flört etmek mi yoksa gamzelerin mi?”

Sadece, “Evet,” dedim.

Başını iki yana salladı. Yer yataklarım çantasına yerleştirirken gülümsemesini gizledi. “Peki, artık yapma. İkisini de.”

“Neden?” Elimini omzuna atmaya çalıştığı çantasının üzerine koydum. “Benden nefret etmeyi bırakmak seni endişelendiriyor mu?”

“Aynı şeyi sana ben de sorabilirim.” Eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Ben artık hastalıklı değilim. Sıradanlar *hiçbir zaman* hastalıklı olmadılar zaten. Yani artık olduğum şeyden nefret etmek için bir bahanen yok.”

Ona hayretle baktım. “Olduğun şeyden nefret ettiğimi hiç söylemedim.”

“Peki. Olmadığım şeyden nefret ettin o zaman.”

Ağzımı açtım. İsmi dilimin ucundan dökülmeye hazırdı. Fakat o ismi bir daha söylemememi istemişti ve isteğine saygı göster-

rek kendimi tuttum. “Gray. Sana baktığımda, hiçbir Seçkin’in sahip olmadığı bir güç görüyorum... Ve o güç, ben daha senin ne olup olmadığını keşfetmeden çok önce bana seslenmişti.”

Gözlerime çevirdiği gözleri çözemediğim bir duyguyla doluydu. “Ve yine de beni Ilya’ya geri sürüklüyorsun.”

“Görev,” diye mırıldandım. “Seçim değil.”

“Doğru.” Sesi gergindi. Çantasını omzuna atıp sığınaktan dışarı çıktı. “O yüzden bunu olması gerekenden daha zor hâle getirme.”

Gömleğimi giyip, yayı göğsüme takarak arkasından gittim. Nemli zemine su birikintileri yayılmıştı ve sabah güneşi fırtınanın geride bıraktıklarından yansıyor. “Bunu zorlaştıran tek kişi ben değilim.”

Çıkardığı alaycı ses taşlardan yankılandı. “Ortadan kaybolmama ve yeni bir hayata başlamama izin verseydin bu durumda olmazdık.”

“Görev, unuttun mu?”

“Hayatımı mahvetmediğin anlamına gelmiyor bu, unuttun mu?”

Sert bir adımla önüme geçmesiyle sallanan zincir şıkırdadı. “Kral’ın göğsüne kılıcını sapladığında buna sen sebep oldun, unuttun mu?”

“Bana o saldırdı, *unuttun mu?*” Bana doğru döndü. “Ve bu krallık onsuz çok daha iyi durumda. Belki öğrendiklerinden sonra sen de buna inanmaya başlarsın.”

Başımı iki yana sallarken avuçlarımı aniden yüzünü iki yandan kavradı. “Tam bir baş belasıydın, biliyorsun değil mi?”

“Neden?” diye fısıldadı. “Haklı olduğum için mi?”

“Tehlikeli olduğun için.”

Gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. “Kıcını ilk tekmeleyişimde bunu anladığımı sanıyordum.”

“Ah, anladım zaten.” Başparmağım yanağını okşadı. “Fakat bana yaptığın şeyden sadece beni öptüğünde gerçekten korktum.”

Gözlerini kapattı. “Sana bunu kesmeni söylemiştim.”

“Dürüstlük bu, flört değil.”

“Sağ gamzen hâlâ görünüyor, yani...”

“Bu yüzden mi gözlerin kapalı?” Güldüm. Yüzümü eğip onun-kiyle aynı hizaya getirdim.

Ağzından, “Yürümeye devam etmeliyiz,” sözleri döküldü. Benden uzaklaştı. “Yoğun bir programın var ve ayaklarımı şimdiden ağrıdığından...”

Arkasından, “Konuyu değiştirme Gray,” diye seslendim.

“Sence bugün yağmur yağacak mı? Tekrar sırsıklam olmak istemiyorum. Düinden beri kuruyamadım.”

“Öpüştük.” Tenine yapışan nemli gömleğin altında Paedyn’in sırtının kaskatı kesildiğini gördüm. “Üç kez.”

Döndü. Yorgun görünüyordu. “Neden ben zaten sürekli bunu düşünmekten kaçınıyorken, hatırlatıp duruyorsun?”

Ona doğru bir adım atıp, “Çünkü bu zaten olması gerekenden daha zor,” dedim. “Sen benim için sadece bir görev değilsin. Bulmam gereken bir başka düşman da değilsin. Sen daha da korkunç bir şeysin.”

Sesi fısıltı gibi çıktı. “Peki neymiş o şey?”

“Bir ihtiyaç.”

Birbirimize baktık. Dudaklarımdan dökülen kelimeler ikimizi de şaşırtmıştı. Güneş ışığı saçlarının arasından süzölüyor ve ondan benim için fazla ilahi kaçan bir ışıltı yayıyordu.

“Cesaretini bulduğunu sanıyordum,” dedi usulca.

Hafifçe gülümsedim. “Belki de budalalık etmekle bir sorunum yoktur. Bunu senin için yaptığım sürece.”

Başını iki yana sallayıp benden uzaklaştı. Tam tartışmak için ağzını açtığında...

Saçımda kırılan bir dal parçası cılız bir ses çıkardı.

İçgüdüsel olarak Paedyn’e doğru eğildim. Bir elimle ağzını kapatırken bedenimi bedenine siper ettim.

Başımı sağa çevirip bizi bulduğundan endişe ettiğim kişilere dair bir işaret aradım.

Ancak omzuma delici bir acı yayıldığında yanılmadığımı anladım. Haydutlar.

41. BÖLÜM

Paedyn

Kai kulağımın dibinde bir homurtu çıkardı. Sesi boğazından koparan şey acıydı.

Eli ağzımdan çekilince az önce boğulan çığlığım serbest kaldı.

“Kai!”

Yavaşça dizlerinin üzerine çökmesiyle omzu boyunca uzanan derin yarayı fark ettim. Derisine saplanan ve etini hızla yaran okun parıltısını seçtim. Yanına çöktüm. Ellerim yüzünde, yüreğim ağzımdaydı. “İyi misin?”

Sorumu duymazdan gelerek güçlkle, “Haydutlar,” dedi. “Sana pek yardımım dokunmayacak.”

Bir başka ok başımın yanından vızıldayarak geçti.

“Bunu görebiliyorum,” dedim. Yayı sırtından dikkatlice çekip çıkardım. Yay yarasına değince sıktığı dişlerinin arasından tısladı. “Yoldan ayrılmamız gerek. Hemen.” Başımla birkaç metre ötedeki bir taş kümesine işaret ettim. “Oraya kadar gidebilir misin?”

Güçlkle, “Kolumdan yaralandım tatlım, bacağımından değil,” diye karşılık verdi.

“Mükemmel.” Doğrulup çömeldim. Onu da kendimle birlikte kaldırdım. “O zaman ayak uydurmakta sorun yaşamazsın.”

Yanımızdan ılık sesleriyle geçen okları işiterek kayalara doğru koştuk. Kai benimle ısrarcı oklar arasına girdi ve bedenini bedenime

kalkan yaptı. Bu yüzden bir okun ucu baldırımı sıyrınca ağzımdan bir hayret nidası çıktı.

Bacağıma yakıcı bir acı dalgası yayıldı. Büyüklüklerini sığınmak için kullandığımız kayaların arkasında eğilirken kanın tenimi gıdıkladığını hissedebiliyordum.

Kendi yarama aldırış etmeden gözlerimi Kai'ın çok daha endişe verici yarasına çevirdim. Kan derisini lekelemiş, omzunu sarmıştı. Bu manzara karşısında öfkemi bir anda bastırdım ve gözümü derisinden akan kanla hiçbir ilgisi olmayan bir kan bürüdü.

O yaralanmıştı. Bu da beni kahrediyordu.

Bunu fark etmek beni az kalsın daha da öfkeli edecekti.

Çünkü ancak o zaman onu incitmeye cüret eden herkesi ne kadar kötü inciteceğimi anlamıştım.

Gözlerim Kai'ın gözlerine çevrildi. O kadar çok kam, birinin fütursuzca döktüğü kanı görünce midem altüst oldu. Bu düşünce beni kendi maskemi takmaya itip, yüz hatlarımı soğutan buz gibi bir öfke dışında her şeyi bastırdı.

Gözlerinin verdiği hissi görmezden gelerek sadece amacıma odaklandım. Tüylü saplarını çantadan kolayca alınabilecek şekilde düzenlediğim okları sırtıma astım.

Yay, sıktığım avucumun içinde sıcaktı. Gözlerim tekrar Kai'm gözlerine çevrildiğinde yüzünde hayranlığa benzer bir şey buldum. Sesim sakın, yüzümdeki ifade soğuktu. "Bunu onlara ödeteceğim."

Derin bir nefes alan Kai'ı izledim. "Beni yaralı görmeye dayanamıyorsun, değil mi?"

Gözlerim gözlerinde, bir adım geriledim. "Sadece seni benim dışımda biri yaraladığında."

Kayaların arkasından çıkarken duyduğum son şey yürekten bir, "Dikkatli ol," oldu. "Benim için."

Sonra çantamdan bir ok çıkarıp yaya yerleştirdim. Nefesimi verip oku gördüğüm ilk kişiye gönderdim.

Bir adam okum göğsüne saplanınca yere yığıldı. Öldürmek için nişan aldığım gerçeğine aldırış etmeden kalktığım yere hızla çömel-dim. Fakat sadece beş okum daha vardı. Birini bile boşa harcayamaz-dım.

Yola adımımı atmamla üzerime soğukkanlı bir sakinlik çöktü. Hareketlerim hesaplı, zihnim durgundu. Her şey o kadar hızlı olup bitti ki bir ok daha attığımı fark etmedim bile.

Bir kaya kümesinin arkasına saklandım. Başımın yanından bir okun geçtiğini hissettim. Okun hangi yönden geldiğini bildiğim için ayağa kalkıp, kendi okumu taşın arkasından çıkan omza gönderdim. Ok kalbinin çok yakınına isabet ettiğinden adam birden yere yığıldı.

Yola doğru geriledim. Botlarımın altındaki çakılların çıtırtılarından başka bir şey işitmiyordum. İçgüdülerim beni bir gölgeye ok atmak için döndürdüğünde karşımda yayını bana doğrultan bir adam buldum. Okum kalbiyle buluştuğunda adamın geri kalanıyla birlikte yay da yere düştü.

Etraf sessizdi. Çok sessiz.

Başka bir taş kümesinin arkasında siper alıp bir ok bana doğru uçana kadar çevreyi taradım. Ok gözlerimin arasına saplanmadan eğildim. “Buldum seni,” diye fısıldayıp oku yaya yerleştirdim.

Ayağa kalktığımda, adamın attığı ok omzumu kıl payı ıskaladı. Kayaların üzerinde beliren başına doğru tereddüt etmeden bir ok gönderdim. Okun ucunun boynunu delip geçişini, tendonların yarılışını ve kanın çevreye püskürüşünü izledim.

Bedeninin tok bir sesle toprağa düştüğünü işittim.

Beni kendime getiren de o ses oldu.

Buz gibi öfkemin eriyip gitmesine rağmen ürperdim. Üzerinde dikildiğim yol sanki ayaklarımın altında dönüyordu. Kulaklarım çınlarken ve kalbim hızla atarken gözlerimi yumdum. Bu, beni yaptığım şeyden gizleyebilecekmiş gibi.

Terli avucumdaki yay kayganlaştı. Uyuşmuş hâlde yayı bırakıp ellerime baktım. Ellerime bulaşan kanı hissediyordum sanki. *Öldürdüğüm* insanların kanını. Babam bana dövüşmeyi öğretirken aklında bunları yapmamın olmadığından emindim.

Hayır, babam değildi o. Gerçek babam değildi.

Yine de yüzünü kara çıkarmıştım. Onun için bir hayal kırıklığından ötesiydim. Bir yüz karasıydım. Bana öğrettiği her şeyin çarpık bir taklidi.

Can almıştım. Bir sürü. Tam olarak yedi. Ve suçluluk duygusunun ezici ağırlığı altında zorlukla nefes alabiliyordum.

“Hey.”

Sese doğru döndüm. Dolu yayımı başka bir adamın yüzüne doğru kaldırdım.

Kai.

Kai'dı bu. Ben iyiydim. Canını yakmama gerek yoktu.

Yüzümü yüzüne çevirirken parmakları çenemin altında sıcacıktı. Yavaşça gözlerimi kırptırdım. Kırısan alnını ve buz gibi gözlerini süzdüm. “İşin bitti, tamam mı? Başardın.” Hak ettiğimden daha nazik bir şekilde bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Keşke bunu senin için yapabilseydim. Ruhum zaten ikimize yetecek kadar lekeli.”

Sesi bana çok uzaklardan, bir düşünce selinin ardından geliyordu sanki. Sertçe yutkunarak başımı salladım. “Sanırım son zamanlarda ruhumu ne kadar lekelediğimi hafife alıyorsun.”

Ayaklarımın dibine yığılmaya başlayan cesetlerin içinde boğulabiliyordum. Böyle olmayı hiç istememiştim. Ben bir hiçtim fakat başkalarından her şeylerini almıştım. Belki de ölümden o kadar uzun süre kaçmayı bu şekilde başarmıştım. Onu kendi ruhumla değil, başkalarının ruhlarıyla doyurarak.

Kai'in gülümsemesi yumuşaktı. Beni dikkatimi tekrar ona çevirmeye zorladı. “Ruhunu önemsiyor olman bile hâlâ pek çok kişiden daha iyi olduğun anlamına gelir.”

Uzun bir süre ona bakıp sözlerinin zihnime işlemesine izin verdim. O sözlerle inamyormuşum gibi davrandım. Ancak bir taşa yaslanmak için hareket ettiğinde yaralı olduğunu hatırladım. Ok yarası derin ve uzundu. Sırtından aşağı kan damlıyordu.

“Kahretsin Kai, her yerin kan içindeyken neden benim ruhumdan bahsediyorsun?” Başımı iki yana sallayıp arkasında çömelmek için hareketlendim.

Yaranın çevresindeki deriye nazikçe dokunmamla sıkıştığı dişlerinin arasından, “Ruhun hakkında konuşmak hoşuma gidiyor,” dedi.

Dalgınlıkla, “Peki neden?” diye sordum.

“Belki de...” diye fısıldadı, “onu kıskanıyordumdur.”

Yutkundum. “Kıskanılacak hiçbir yanı yok.”

“O zaman kendini yeterince tanımıyorsun.”

“Ne yani?” diye söylendim. “Sen tanıyor musun?”

Birden homurdanarak ayağa kalkmaya çalıştı. “İstediğin kadar inkâr edebilirsin fakat ikimiz de biliyoruz ki tanıyorum.”

Aşağısından, “Peki nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordum. “Yani, *biz* nereye gidiyoruz?”

“Kan kaybından ölürken en azından biraz rahat etmek istiyorum.” Beni kaldırmak için elini uzatsa da elini tutmaya gerek görmedim. “Bir mağara bulmayı umuyorum.”

“Kan kaybından ölmeyeceksin...” Duraksadım, bundan şüpheliydim. “Mağaralara yaklaşıyor muyuz?”

Başını salladı. “Neredeyse Mabet’in sınırındayız. Mağaralar bizi Ilya’dan ayıran alanın hemen öncesinde kalıyor.”

“Mükemmel,” dedim hissizce. “Neredeyse eve geldik sayılır.”

Taşların arkasından çıkıp patıkaya geri döndük. Sessizce yürürken bir kaya kümesinin üzerine yığılmış ilk cesedi gördüm ve hızla gözlerimi kaçırdım. Bana yaptığım şeyi, bundan böyle yüzleşmek zorunda olduğum her cesedi anımsattığı için midem kalktı. Öldürmekte kullandığım silah tekrar elimdeydi. Terden ıslanmış, toprağa doğru sallanırken zararsız görünüyordu.

Gerçi bir bakıma öyleydi de. Bir silah ancak kullanıldığında ölümcüldü. Bir yay da ancak bir ok takıp atarsam öldürürdü.

Gözlerim yerdeyken bile her cesedin yanından geçtiğimde bunu seziyordum. Her adımda yaptığım şeyin ağırlığını hissediyordum. Kai yanımda sessiz duruyor, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Öldürmenin ve her bir hayaletle yaşamamanın ne demek olduğunu.

Arkamızdan bir çizmenin altında ezilen toprağın çıtırtıları geldi. Sese doğru dönüp boş yayı kaldırdım.

Cılız biriydi. Diğer haydutlardan çok daha ufak tefek... Kayaların arasında onu gözden kaçırmama şaşmamak gerekirdi. Yayı titrek elleriyle kavramış, Kai’a doğru tutmakta zorlanıyordu.

Sonra ben daha gözümü kırpamadan oku gönderdi.

Bir an olsun düşünmeden, nefret etmem gereken Prens’in önüne geçtim. Ok bana doğru uçarken zaman yavaşlamıştı sanki. Reflekslerim bedenimin kontrolünü ele geçirip beni boş silahımı kaldırmaya zorladı.

Yayı savurmamla daha ben ne olduğunu anlamadan tahtanın okun sapıyla buluştuğunu işittim. Bir karaltı olarak seçtiğim ok yere düştü ve ucu toprağa gömüldü.

Kafamı kaldırdığımda adamın yüzündeki ifadenin benimkiyle aynı olduğunu gördüm. Yapmayı başardığım şey karşısında yüzüne tam bir şok ifadesi kazınmıştı. Tereddüt etmesini fırsat bilip geriye uzanarak çantamdan bir ok çıkardım.

Bir kalp atışı sonra ok yayıma yerleştirilmişti.

Parmaklarım ipin etrafında kıvrıldı... Akciğerlerim daralıyor, nefesim boğazımda düğümleniyordu.

Yayın kirişini tutan elimi gevşettim. Oku göndermeye hazırdım...

Bir karaltı havayı yarıp adamın göğsüne saplanana kadar döne döne uçtu.

Şaşkın hâlde hâlâ yayımda olan oka baktım.

Gözlerim tekrar adama döndüğünde üzerinden bir bıçağın kabzası uzanan göğsünü tutuyordu.

Döndüğümde Kai'ın yanımda durduğunu ve yaralı omzunu tuttuğunu gördüm. "İşte," dedi. Sesinde acı vardı. "Hepsinin icabına bakıldı."

Dönüp yüzüstü toprağa düşen adama baktım. "Sen nasıl..."

"Sol kolum," dedi. "Fakat fena acıdı."

"Ben hallederdim." Gözlerimi bakışlarından kaçırıp başka yöne çevirdim. "Ben... yapacaktım."

Benimle adamın arasına girip ölümün onu almaya geldiği anı görmeme engel oldu. "Biliyorum. Oka yayınla havada vurduğunda bunu açıkça belli ettin." Bana bakarak başını iki yana salladı. Gamzesini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. "Fakat dediğim gibi, ruhum ikimize de yetecek kadar lekeli. Uğruma yeterince can aldın zaten."

Ne diyeceğimi bilemez hâlde gözlerimi kaçırdım. Bunun benim için anlamının ne denli büyük olduğunu ona nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Bu yüzden kararım yumuşak bir, "Teşekkür ederim" oldu.

"Bunu söylerken canın yanıyor sanki," dedi Kai; tam da kendine yakışır şekilde pislik gibi sırıtarak.

"Sana teşekkür etmek pek alışık olduğum bir şey değil."

Kai, “Bence alışık olmadığın şey genel olarak görgü kuralları,” dedi. Patikada yürümeye başladı.

Ben arkasında başımı iki yana sallarken gerilen zincir beni ona doğru çekti. Tüm bunların amacının dikkatimi arkamızda kalan ölümden ayırmak olduğunu farkındaydım. “Ah! Sen çok terbiyelisin demek?”

“Çok sayıda öğretmenim olduğunu ve yıllarca eğitim aldığımı düşünürsek evet, öyle denebilir.” Sesi acıdan gergin çıkıyordu. “Bana sarayda ve soylular arasında nasıl davranmam gerektiği öğretildi. Kadınlarla nasıl konuşulacağı ve...”

Burnumdan güldüm. “Flörtü mü kastediyorsun?”

“Hayır, flört her zaman doğuştan gelir tatlım.”

Sonunda ona yetişip yanında yürümeye başladım. “Gıcıklık da mı doğuştan geliyor, yoksa sarayda öğrettikleri bir şey mi?”

Sorumun üzerine düşünürken dudakları seğirdi. “Doğuştan. Fakat bu başarıyı tek başıma sahiplenemem.” Beni süzdü. “İçimdeki cevheri sen ortaya çıkardın.”

Ondan başka herhangi bir şeye bakmanın bahanesi olarak, gözlerimi kaçırıp taşlara göz gezdirdim. Arazi giderek çetin bir hâl alıyor, gitgide taşlık oluyordu. İki yanımızdaki duvarlar yüksekti ve oyuklarla doluydu. Çoğu mağara denemeyecek kadar küçük olsa da gözlerim umut verici görünen bir oyugun ağzına takıldı. Bunlardan hangisinin ilk kraliçeye ev sahipliği yaptığını merak ediyordum.

“Şu nasıl?” Elimle işaret ettim.

Alnından boncuk boncuk terler dökülen Kai’nin dudakları acıyla gerildi. Hınzırca bir yanıt veremedi sadece başını sallayınca, acısının ona epey rahatsızlık verdiğini anladım.

Yavaşça mağaraya doğru ilerlerken güneş üzerimize vuruyordu. Her adımda derim çizmeme sürtünüyor, su toplayan ayağım canıma okuyordu. Yanımdaki İnfazcı’nın durumunun çok daha kötü olduğunu bildiğim için ses çıkarmadım.

Sonunda mağaraya adım attığımızda gölgeler üzerimizi örttü. İçeride ışık yutulmuş gibiydi. Bu da mağaraya girdiğimizde bana akşamın içine adım atmışız gibi bir his vermişti.

Sertçe, “Otur,” diye buyurdum.

İtaat edip kendisini yere bırakırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Ne yapıyorsun Gray?”

Arkasına geçip çömeldim. Yarayı incelemek için kanlı gömleğini dikkatlice kaldırdım. “Ne yapıyor gibi görünüyorsun Azer?”

Kai sesine sızan bir sırıtışla, “Beni önemsiyormuşsun gibi,” dedi. “Ve bana beni soyuyormuşsun gibi geliyor.”

Öfkelendim. “Fazla böbürlenme. Sırtıma yük olmana izin veremem, değil mi?”

Parmak uçlarım yaranın etrafındaki hassas deriye değdiğinde acı içinde homurdandı. Burnuma gelen kan kokusu beni derin bir nefes almaya zorlarken, “Bunu diyecek hiçbir şeyim yok,” dedim. “Tek yapabileceğim yıkamak ve sarmak.”

Kai sıkıdığı dişlerinin arasından, “Harika,” dedi. “Hadi şu işi bitirelim, olur mu?”

Sertçe, “Fakat dikiş atılması gerekiyor,” dedim. “Enfeksiyon kapabilir.”

Kai sakince, “Yarına kadar Ilya’ya dönmüş oluruz,” dedi. “Sargı kanamayı yeterince uzun süre durduracaktır. Oraya vardığımızda kendimi iyileştireceğim.”

“Tabii.” Başımı salladım. Kanı görünce yutkundum. Eteğinden tuttuğum gömleğini dikkatlice başının üzerinden çekip çıkardım. Gömlek yarasına sürtünce Kai inledi. Elimizi nazıkçe sırtına koyup onu yüzüstü yatmaya teşvik ettim.

Sırtı çıplak, önümde uzanan Kai’in derisinin üzerinde koyu kan birikmişti. Altındaki kesiği zar zor görebiliyordum ve metalik koku burnumu yakıyordu. Cılız bir sesle, “Bana bir şeyler söyle,” diyebildim.

“Sana bir şeyler mi söyleyeyim?” Gülüşünde acı vardı. “Bunun için gerçekten en iyi zaman olduğunu...”

“Evet,” diye araya girdim. “Her şey olabilir, sadece... sadece konuş benimle.”

Gözlerimi yumdum. Parmak uçlarımdaki kan hissinden ve derisinden akan kanın görüntüsünden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Duruşundaki bir şey bana anlamaya başladığını söylüyordu.

“Pekâlâ.” Sesi gergindi. “O hâlde gerçeği söylesem?”

“Gerçeği,” diye mırıldandım, “her zaman.”

Uzun bir süre duraksadı. “Bazen babamı öldüren kişi olduğun için seni kıskanıyorum.”

Gözlerimi açıp hayretle başının arkasına baktım. “N-ne?”

Güçlkle bir iç çekti. “Tüm hayatımı senin yaptığını yapmanın hayalini kurarak geçirdim. Bundan gurur duymuyorum. Ama babam bedenimi her kestiğinde, bana her bağırdığında ya da beni bir korkuyla tekrar tekrar yüzleşmeye zorladığında ona zarar verme dürtüsüyle mücadele ettim. Veba biliyor ya, bunu yapmaya gücüm de vardı.” Sustu. Sonra gergin bir sesle tekrar söze girdi. “Durmadan zihnimi meşgul ediyordu bu. Çünkü bana yaptığı her şey için ondan nefret etmeden önce, Ava’dan nefret ettiği için ondan nefret ediyordum. Tabii bunu asla itiraf etmedi. Fakat biliyordum. Ava’nın zayıf olmasından nefret ettiğini, onun ailemiz için bir utanç kaynağı olduğunu düşündüğünü biliyordum.”

Kai’in dudaklarından dökülen sırların dalgınlığı içinde, yağmur suyuyla doldurduğumuz mataralardan birine yavaşça uzandım. “Fakat bunu yapmayı kendime yediremedim.” İç geçirdi. “Beni ne kadar sıkı eğitirse eğitsin ya da sevdiğim insanlardan ne kadar nefret ederse etsin o hâlâ benim babamdı. Kan ve görev duygusu nefretten daha üstündü.”

Uzun bir süre sessiz kaldım. Gözlerim önümüzdeki loş taş duvara sabitlendi. “Ve ben senin içten içe yapmak istediğin şeyi yaptım.”

“En kötüsü ise,” diye mırıldandı, “bunun için senden nefret etmem gerekiyor. Fakat senden nefret etmek ondan nefret etmekten çok daha zor.”

Çok az suyumuz kalmıştı ve suyun çoğunu tereddüt etmeden yarasının üzerine dökmem dehşet vericiydi. Çünkü her şeye rağmen, onun için feda edemeyeceğim çok az şey olduğunu fark etmiştim.

Kendime bu ani farkındalık üzerinde durma fırsatını tanımadım.

Kai yarasına sızan suyun verdiği acıyla, “Kahretsin,” diye tısladı. Güçlkle konuşarak, “Sözümü geri alıyorum,” dedi. “Belki de senden nefret etmek o kadar da zor değildir.”

Kan sırtından aşağı damlıyor, loş ışıktaki tenini kırmızıya boyuyordu. Ellerim kanla kaplıydı. Parmaklarım yapış yapış olmuştu ve üzerlerine artık çok aşina olduğum ölümün kokusu sinmişti.

Onunla oynamadım. Dalga geçmedim ya da acısını unutturmaya çalışmadım. Bunun yerine, yarayı yıkarken kırmızı akıntıya bakamadan gözlerimi kaçırdım. Titreyen ellerimle eteğimden geriye kalan kumaşı yırttım. Kanlı parmaklarımla iğreti sargıyı göğsünün altına bastırdım.

Nefes nefese sırtına doğru eğilip kumaşı yaranın etrafında çekiştirdim.

Örgüm omzumun arkasından kayıp sallandı. Ta ki...

Yarasının üzerinde yeniden birikmeye başlayan kan gölünün üzerinde sürüklenene dek.

Örgümü omzumun üzerinden geriye atmak için ortasından tuttum.

Elim avucumun içindeki saçlara yapıştı.

Yavaşça aşağı baktığımda tüm bedenim titriyordu.

Kan saçlarıma bulaşmış, uçlarından damlıyor, elimden tellere sıvanıyordu. Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. Elimi çekip kana baktım.

Burnuma gelen sadece ölüm kokusuydu. Kulaklarım sadece bir çınlama işitiyordu.

Sanırım Kai bir şeyler söylüyordu. Fakat ben onu duymazdan gelip sakarca hareketlerle kumaşa uzandım. Yarayı örtmenin telaşı içinde kumaşı kana buladım.

Boğuk bir inilti çıkararak, kumaşı bağlayıp mataraya uzandım. Kalan birkaç damla suyu avucuma döküp ellerimi hararetle ovuşturdum. Kan tenimin üzerinde döne döne ilerleyip bileğimden aşağı aktı ve...

“Gray.”

Sesi sertti. Beni çılgınlık hâlimden koparacak kadar. Ne zaman ayağa kalktığından emin olmasam da şimdi yüzünü bana çevirmişti. Elini nazikçe bacağıma götürdü. “Neler oluyor?”

Dökülmek üzere olan gözyaşlarımla mücadele ederek başımı iki yana salladım. “Bir şey yok. Sadece...” Bakışlarım ellerime ve o ellelere bulaşan kana çevrildi. En sevdiklerimin can veren bedenlerini tutan ellerime. Sonsuza dek onların kanıyla kaplı olan ellerime.

“Kan yüzünden,” dedi usulca. “Eskiden kandan tiksинmezdin ta ki...”

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, bayılacak gibi oluyordum.

Burnuma gelen tek koku kanın kokusuydu. Tek hissettiğim suçluluk duygusuydu.

“Ben... artık yapamam,” diye fısıldadım. “Artık bu hisleri kaldıramam. Bana çok ağır geliyor.”

Kızıla boyanmış gümüş saçlarıma baktım. Örgümü görmek beni sakinleştirip kanın üzerimdeki gücüne öfke duymama neden oldu. Nefeslerimi yavaşlatmak, kalbimin atışını sabitlemek için çaba sarf etmem gerekti.

Uyuşmuş bir öfke aniden içimde dolaşan paniği bastırdı. Derin bir nefes alıp, gözlerimi Kai’ın gözlerine çevirdim.

“Kes şunu.”

Sözlerim karşısında kaşları çatıldı. “Ne?”

Alçak sesle, “Kesmeni istiyorum,” dedim. Gözyaşlarım hâlâ görüşümü bulanıklaştırmasına rağmen yüzüm ifadesizdi. Kanlı ellerimi saç örgümün üzerinde gezdirdim ve her hareketimde onu lekeledim.

Kai’ın gözleri parmaklarımı takip etti ve neyi kastettiğimi anlamasıyla hafifçe açıldı. “Gray, belki de senin bunu...”

“Kesmeni istiyorum,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

“Hey, bana bak,” dedi usulca. Eli yüzümde gezindi. “Saçını yıkayacağım, tamam mı? Kan sonsuza kadar saçında kalmayacak...”

“Hayır, kalacak!” diye yüksek sesle sözünü kestim. Sesim titriyordu. Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarıma engel oldum. Bunu yaparken kendimi Kai’ın gözlerine bakmaya zorladım. “Hayır, kalacak,” diye yineledim; bu kez fısıltıyla. “Kan hep kalacak. Babamın kanı. En iyi arkadaşımın kanı. Öldürdüğüm her insanın kanı. Her zaman kalacak.” Sesim çatallaştı. “Ve ben o kanın içinde boğuluyorum.”

Kai başımı iki yana sallayıp başparmağını yanağımda gezdirdi. “Adena’nın ve babanın ölümleri senin suçun değildi.”

“Benim yapmamış olmam, benim hatam olmadığı anlamına gelmez,” diye fısıldadım.

“Hayır, öyle değil...”

“Lütfen. Haçerimi çizmende sakladığını biliyorum.”

Yumuşak ses tonum karşısında donakaldı. “Pişman olmanı istemiyorum.”

Kanlı ellerime bakıp başımı iki yana salladım. “Anlamıyorsun. Bu saç anılar taşıyor. Yükü ağır anılar.” Sırtım ona çevrilene kadar yavaşça döndüm. Gevşek örgü omurgamdan aşağı sarkıyordu. “Lütfen Kai.”

Sessizlik.

Ta ki sona erene dek. Ta ki ben Kai'in çizmesine uzandığını hissedene kadar. Ta ki saç örgümü bir elinde nazikçe tutana, diğer eli de örgüye babamın hançerini dayayana kadar.

Nefesini boynumda hissettim. Tereddütlü ve kararsız.

Başımı sallamamla bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı aktı.

Örgüyü boynumdan kaldırıp bıçağı boynumda gezdirmeye başladı.

Saçlarımın kesilme sesiyle tüm soğukkanlılığımı yitirdim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Geçmişim için ağlıyordum; babasının elini soğuyana kadar tutan küçük kız için. Kendisinden nefret eden bir krallıkta hayatta kalmak için mücadele eden küçük kız için.

Adena için, içine sürüklendiğim karanlıktaki güneşim için ağlıyordum. Kanlı bedenini hâlâ kollarımda hissedebiliyor, kırık parmaklarının arkadan bağlı olduğunu görebiliyordum. Ağlıyordum çünkü ölüm onu hak etmemişti. Fakat Adena yasımı, akıtmamak için çabaladığım her bir gözyaşını hak ediyordu.

Ağlamamam gerektiğini hissettiğim her an için ağlıyordum. Beni zayıf düşürdüğünü hissettiğim her an için.

Sırtımdan dökülen saçların fısıltısını hissediyordum. Omuzlarımdaki ağırlık kalkıyordu.

Kai geri çekildiğinde hançerin mağara zeminine çarpıp takırdadığını işittim. Başımı kımıldattım. Sırtımdan aşağı dökülen ağır saç perdesi olmadan kendimi hafif hissediyordum. Yeni kesilmiş uçlar omuzlarıma zar zor değiyor, tenimi gıcıklıyordu.

Elini koluma götürüp, beni nazikçe kendisine doğru çevirdi. Beni o hâlde görmesini istemediğim için acınası bir mücadele verdim. Nihayet ellerimi avucuna alıp çantaadan dolu son mataramızı çıkardı. Dişleriyle etekten daha fazla kumaş yırtışını izledim. Sonra lekeli ellerime kıymetli suyu epeyce döktü.

Sessizce oturup ellerimdeki kam temizledi. Dokunuşu yumuşaktı; kırılgan değil de narinmişim gibi. Sanki ihtiyacım olduğu için değil de hak ettiğim için bana özenle davranıyordu.

Kumaşı avuçlarımda, parmaklarımda arasında gezdirdi. Tırnaklarımda çevresinde özellikle zaman harcadı. Ancak ellerim tertemiz olduğunda kumaşı yere bırakıp bana baktı.

Her hareketi bilinçliydi. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir yakınlıktı bu. Sadece bu kadar önemsenmek bile ben engel olmadan yanağımdan bir damla gözyaşı daha akmasına neden oldu. Duygu selinin tekrar üzerime çökmesi için bu kadarı yeterliydi.

Neredeyse gözyaşlarımda boğuluyor, düzensiz nefes alıyordum. “Şışt,” diye mırıldandı. “Geçti.”

Gözyaşlarımı silmek için bir elini yüzüme uzattı. Başımı sallayıp geri çekildim. “Hayır, beni böyle görmeni istemiyorum. Gözyaşlarımı silmeni istemiyorum.”

Sözlerimi zihninin süzgecinden geçiren Kai yavaşça başını salladı. “Tamam. O zaman silmeyeceğim.”

Eli, yavaşça kucağımdaki elimi buldu. Elimini tutup ağzına doğru kaldırmasını şaşkınlıkla izledim.

Dudakları başparmağıma değdiğinde gözümünden bir damla yaş daha süzüldü.

Bu, çok basit fakat çok anlamlı bir hareketti. Artık ardındaki anlamı bildiğimden benimle o kadar özel bir şeyi paylaşma isteği karşısında yutkundum.

Fakat sonra o başparmağını alıp yanağıma götürdü ve oradaki bir damla gözyaşını sildi. Ardından başparmağını tekrar dudaklarına götürüp öptü ve bana ait bir başka gözyaşını silmek için kullandı. “Kendi gözyaşlarını silebilecek kadar güçlüsün fakat birinin seninle ilgilenmesine izin vermeyecek kadar inatçısın,” diye mırıldandı.

Başparmağını öpmeye devam etti. Yüzümü süsleyen her bir gözyaşını silmeme yardım etti. Gözlerim şiş, yüzüm lekeli olsa da o bana ancak inanca mahsus olabilecek bir hürmetle bakıyordu.

Başparmağını son kez öptüğünde, beni kollarına çekti. Sırtımı çıplak göğsüne dayayıp yarasına rağmen bana sıkıca sarıldı. Bir eli kısa saçlarımdan üzerinde geziniyor, parmakları boynumu okşuyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldayıp elimi belimi saran koluna götürdüm.

Başını başıma yasladı. “Kendini daha iyi hissediyor musun?”

Susup sorusu üzerine düşündüm. “Uzun zamandır ilk defa böyle bir olasılık varmış gibi hissediyorum.”

42. BÖLÜM

Ritt

Bir zamanlar orada oturan küçük kızı ziyaret ettiğimden beri batı kulesine gitmemiştim.

Şimdi onun yerinde bir kadın yatıyordu. Bir kraliçe. Bir anne... Belki kısmen benim için bile bir anne.

Yumuşak halının üzerinde hızlı adımlarla ilerliyor, peşimden gelen meraklı bakışlardan kaçınmak beni memnun ediyordu. Hizmetkârlar kibarca gülümsüyor; İmparatorluk Muhafızları ise bana kaçamak bakışlar atıyorlardı. Koridoru kaplayan çok sayıdaki pencereden birine bakıp üzerlerinde yansımamı yakalamaya çalıştım.

Fakat ayaklarım titriyordu. Boğazım kuruyordu. Görüşüm bulanıklaşıyordu.

Henüz mezarını ziyaret etmemiştim. Henüz kendimi altında gömülü olduğu toprak parçasına bakmaya zorlamamıştım.

Küçük mezarlık pencerenin ötesinde, kalenin mahrem bir köşesine sıkışmış hâlde uzanıyordu. Onyıllarca hükümdar olan krallar, kraliçeler ve onların soylarından gelenler yumuşak çimlerin altına defnedilmişti. Her mezarın üzerinde, altında yatan çürümüş bedenin kime ait olduğunu belli eden oymalı taşlar vardı.

Aldığım sığ nefes göğsümün içinde hırıldadı.

Birkaç çift meraklı göz tenimi diken diken edince bu his karşısın-

da sırtımı dikleştirdim. Çünkü ben onların kralıydım. Deli değildim. Herhangi bir olay çıkarmayacaktım.

Gözlerimi babamı yutan yeni ters çevrilmiş topraktan ayırarak koridorda adımlarımı hızlandırdım.

Başını dik tut. Sırtını dikleştir. Gözlerin kararlı baksın.

Gail’le yaptığım ufuk açıcı konuşmayı takip eden günlerde, söğüt ağacını ziyaret edip Ava’dan doğum gününü kaçırdığımı için özür dilemiştim. Kahretsin, aslen bundan fazlası için özür dilemiştim. Ayaklarımın altında kıvrılan köklere mırıldanırken muhtemelen deli bir kral gibi görünüyordum.

İşte o zaman Calum beni bulup bana üç vasfı hatırlatmıştı. Bunun aklıma gelmesiyle elimi cebime attım ve parmaklarımın altında soğuk bir kutu buldum. Başparmağımı dalgınca kadifenin üzerinde gezdirip Calum’un bana verdiği, çok ihtiyaç duyduğum tavsiyeleri anımsadım.

“Henüz tam olarak kendini öyle hissetmesen bile kral gibi görün. Planın için, halkın için.”

Köşeyi döndüğümde meraklı gözlerle dolu, bir önceki kadar kalabalık bir koridora çıktım. Elim kutuyu daha sıkı kavrarken temsil ettiği üç vasıfta cesaret buldum. Bir nefes verip hizmetkârlar ve İmparatorluk Muhafızlarından oluşan kalabalığın arasından sakın adımlarla geçtim.

Başını dik tut. Sırtını dikleştir. Gözlerin kararlı baksın.

Yeterince kral gibi görünüp görünmediğimi düşünmeye fırsatım olmadan kendimi batı kulesine uzanan yüksek merdivenin dibinde buldum. Kalenin o kanadı revir –diğer adıyla tecrit odası– için ayrılmıştı.

Basamaklar ayaklarımın altında gıcırıyor, ağırlığım altında inliyordu. Birden fazla dolambaçlı kata tırmanmak beni çabucak nefessiz bıraktı.

Lanet olsun, bu kadar formsuz muyum gerçekten?

Sanırım o kadar uzun süre çalışma odamda kapalı kaldıktan sonra formdan düşmeme şaşırmamak gerekirdi. Fakat merdivenlerin tepesindeki yıpranmış kapıya ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Yumruğumu kaldırdım. Tahtaya vurmaya hazırlandım.

Tereddüt ettim.

Kraliçe'yi henüz ziyaret etmemiş olmamın bir nedeni vardı. O benim sadece ismen annemdi ve sanırım bir yanımdı, beni doğururken ölen kadın olmadığı için onu hep hor görmüştü. Tanışmış olmayı çok istediğim kadın olmadığı için.

Fakat babam onu, o da babamı çok severdi. Zaten bu kadar hastalanmasının sebebi de buydu: yas. En azından onunla bu iki noktamız ortaktı.

Babamın mezarıyla yüzleşecek cesareti bulana kadar karısının ölüm döşeginin yanında oturacaktım.

Kapıyı çaldım. Kapı açıldı.

Birkaç doktorun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Neden geldiğimi sormaya gerek görmediler. Bu kulede sadece bir hasta kalıyordu.

Birkaç saniye içinde beni tozla örtülmüş düzgün yatakların yanından geçirip odanın diğer ucuna götürdüler.

Yıllardır oraya kimse çıkmamıştı.

Kai ve ben antrenman ringinde birbirimizi hırpaladığımızda bile Eli yaralarımızı yatak odalarımızda çabucak onarırdı. Kalenin bu kanadı ise bir Şifacı'nın gücünün erişebileceğinden çok daha derin yaralar için ayrılmıştı.

Gözlerim köşeye sıkışmış, çarşafı özenle katlanmış bir yatağın üzerinde gezindi. Dalgınca Kai'ın o yatağı hiç içinde Ava'nın bedeni olmadan görüp görmediğini düşündüm.

“Kitt!”

Gözlerimi yataktan ayırdığımda beni gördüğü için yumuşayan kahverengi gözlerle karşılaştım. Kendimi gülümsemeye zorlayıp, “Jax,” dedim. “Burada olduğunu bilmiyordum.”

Yüzünde beliren sırıtiş benimkinden çok daha neşeliydi ve koyu teniyle tezat oluşturuyordu. “Seni burada göreceğimi düşünmemiştim. Eh, şey, ya da herhangi bir yerde.”

Yüz hatlarına yerleşen hüznü izledim ve o hüznü yok etmek için çaresizce çırpındım. “Bunun için üzgünüm, her zamankinden çok daha meşguldüm.”

Başım iki yana salladı. Uzun ince bacaklarının üzerinde huzursuzca kıpırdandı. “Evet, bundan eminim.” Sonra arkasındaki dolu yatağa bir bakış attı. “Seni sorup duruyor.”

Boğazımı temizledim. “Buraya sık sık gelir misin?”

Başını salladı. Mahcup bir hâli vardı. “Neredeyse her gün. Ben... Bunu ona borçluyum. Aileme olanlardan sonra beni o yanına aldı...”

Sözünü bitirdiğinde başımı salladım. Bana ailesinin Shallows’taki gemi kazasını hatırlatmasına gerek yoktu. Birden tekrar boğazımı temizledim. Kendimi biraz tuhaf hissediyordum. Aramızda bir şeyler değişmiş, bu da garip bir şekilde dengelerimi altüst etmişti.

Sanırım bu benim hatam olsa gerekti. Aramızda değişen sadece bendim. Artık Kral olan sadece bendim.

“Pekâlâ,” dedi Jax usulca, “sanırım seni yalnız bırakacağım.”

Gitmek için hareketlendiğinde elim omzuna uzandı. “Vebalar aşkına, seni son gördüğümünden beri her gün birkaç santim uzadın mı sen?”

Sesimin şakacı tonunu işitip, birlikte büyüdüğü Prens’i bir an için de olsa karşısında görünce Jax’ın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Çok yakında sana tepeden bakıyor olacağım Kitty.”

İmalı bir tonda, “Umarım öyle olmaz,” dedim. “Çünkü o zaman bunu yapamazdım.” Öne uzanıp bir kolumu boynuna doladım ve boştaki elimle kısa saçlarını bozmaya başladım.

Özlediğim o çocuksu hâliyle güldü. Kaygısızca ve içtenlikle. Nihayet kendini kollarımdan kurtardıktan sonra, karşımda durup gülümsedi. Bana eskiden her şeyin nasıl olduğunu hatırlatan bu manzara karşısında göğsüm sıkıştı.

Fakat belki de gelecekte hâlâ mutluluk ümidi vardı.

Jax saçlarımı bozmayı başardıktan sonra birkaç uzun adım atıp, gülerek odadan çıktı. Başımı sallayıp, üzerindeki sarı saç tellerini düzelttikten sonra dikkatimi beni izlemekte olan kadına çevirdim.

Bir zamanlar parlak olan siyah saçları beyaz yastığın üzerine yayılmış, donuk görünüyordu. Yatağının kenarına geldiğimde yüzüne cılız bir gülümseme kondurmaya gayret etti. “Merhaba Kitt.”

Çatlamış dudaklarından çıkan ses bir hırıltıdan farksızdı. Gri gözleri üzerimde gezinirken Kai’in gözlerini andırıyordu. Boğazımı temizleyip daha kuvvetli bir sesle, “Son zamanlarda pek iyi olmadığımı işittim,” dedi.

Gülümsemem hüznünlüydü. “Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim.”

Yanındaki tek parça sandalyeye oturduğumda uzanıp elimi um-

madığım kadar sıkıca kavradı. “Sadece aptalca söylentiler o zaman, öyle mi?”

Gülümsemi. Ben de ona gülümsemi. “Evet, sadece söylentiler.”

Birden ciddileşerek usulca, “Beni görmeye geleceğini düşünmemiştim,” dedi.

Hafifçe başımı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. “Dürüst olmak gerekirse, ben de geleceğimi düşünmemiştim.”

“Seni suçlayamam.” Gülümsemi hüzünlüydü. “Seninle yakınlaşmak için hiç çaba sarf etmedim.” Gri gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Ve bunun için... özür dilerim.”

Yutkundum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Neyse ki ben bir şey söylemek zorunda kalmadan tekrar konuşmaya başladı. “Vebalar aşkına, ona ne de çok benziyorsun.”

Gözlerim gözleriyle buluştu. Titrek elini uzatıp alnımdaki bir tutam saçı taradı. “Ona âşık olduğum zamanki hâline tıpatıp benziyorsun.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım. İdolüm olan adam hakkında daha fazlasını öğrenmeyi çok istiyordum.

“Gerçekten.” Sesinde acı olsa da güldü. “Biliyorsun, başlangıçta birbirimizden pek hoşlanmıyorduk. Babam Kral’ın güvenilir bir danışmanıydı ve annen seni doğururken vefat ettiğinde, onun için en kolay seçenek bendim. Bana kur yapmak için aylarını harcamak zorunda değildi.” Hafif bir gülümsemeyle her şeyi hatırlayarak başını salladı. “Onunla evlenmek istemedim. Gerçekten. Benden tek istediğinin başka bir vâris olduğu açıktı. Fakat zaman geçtikçe aramızda bir şeyler filizlenmeye başladı. Aşk. Bana karşı tavırları farklıydı. Nazik ve sevecendi.” Gözleri ağır ağır gözlerimle buluştu. “Ve şimdi, işte buradayım. Ölüyorum çünkü artık onsuz nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.”

“O duyguyu bilirim.”

Ben daha yutkunamadan kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. “Bildiğini biliyorum,” diye fısıldadı. “Onu çok seviyordun.”

Sesim çatallaştı. “Sadece onu gururlandırmak istiyorum.”

Elimi sıktı. “Gururlandıracaksın da Kitt. Bu krallığı onun için yöneteceksin. O sana inandı, ben de inanıyorum.”

“İnandı mı?” diye sordum. Acınası bir fısıltıyla.

Uzunca bir süre gözlerini bana dikti. “Sana mektuplar bıraktı.” Nefesim kesildi. O konuşmasına devam ederken nefesimi tuttum. “Ona bir şey olması ihtimaline karşı. Sana rehberlik etmek, onun krallıktan tam olarak ne beklediğini sana anlatmak için yazılan mektuplar. Ben okumadım tabii fakat sen okumalısın. Mektuplar masasının alt çekmecesinde olacaktı. Yani *senin* çekmecesinde.”

Akıl sağlığım için o bölmelerden herhangi birini henüz açmamıştım. Çünkü elinde tuttuğu bir kalemi ya da karaladığı bir notu görmek bana çok acı veriyordu. Fakat şimdi...

“O mektupları bulacağım,” diye fısıldadım. “Teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Elbette.”

Gitmek için doğruldum. Öksürdü. İrkildim.

“Kitt?”

Zayıf bedenine doğru döndüm. “Evet?”

“Beni tekrar ziyaret eder misin?” Yutkundu. “Ona çok benziyorsun.”

Boğazımın yandığını hissettim.

Başımı salladım.

43. BÖLÜM

Kai

Bacakları bacaklarıma dolanmış, başı kalbime yaslanmıştı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamaz olmuştum. Tüm bedenim uyuşana kadar ona sarılmaktan memnundum. Kulağa ferahlık gibi, huzur gibi gelen bir sessizliğe bürünmüştük.

Kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Muhtemelen yaşamaktan korktuğu bu anı mahvetmekten çok korkuyordum. Benimle ne yapacağını bilmediği açıktı. Ona yaptığım şey yüzünden benimle ne yapacağını bilmediği çok açıktı.

Ilya'ya bir günlük yolumuz kalmıştı. Onu Kitt'e, yani Kral'a, onunla ne istiyorsa yapması için teslim etmemize bir gün kalmıştı. Kitt'in neler yapabileceğinden artık emin olamıyordum. Kral'ın satın alamadığı bir Şifacı'nın belgelerini, günlüğünü ona gösterdiğimde nasıl tepki vereceğini bile bilmiyordum.

Muhtemelen inanmayacaktı. Ben de neye inanacağımdan pek emin değildim.

Hayatım boyunca Sıradanların hastalıklı olduğuna ve hepimizin sonunu getirdiğine inanarak yaşamıştım. Fakat bu yalan, babamın karakteriyle, güç ve kontrol açlığıyla örtüşüyordu. Üstelik yeteneklerimiz üzerinde gözle görülür bir etkisi olmadan onlarca yıldır aramızda yaşayan çok sayıda Sıradan vardı.

Hayatım boyunca bu yalanı yaşamamış olsam son derece bariz bir yalan olduğunu düşünebilirdim.

Bacaklarını göğsüne doğru çekerek bana sokuldu. Kırmızı bir parıltı gözüme çarptı. Bacağını tutmak için uzandım. İtiraz edecekken baldırını kendime doğru çektim ve yırtık pantolonunu, pantolonun altındaki ok yarasını gördüm.

Sakince, “Bana neden bundan bahsetmedin?” diye sordum.

Sesi de vücudu gibi gergindi. “Çünkü sadece bir sıyrık.”

“Kanıyor.”

“Hayır.” İç çekti. “Kanadı. Sen konuyu açana kadar görmezden gelmekte gayet iyi gidiyordum.”

Kımıldanmasıyla, loş ışıktaki kurumuş kana bakarken yüzünün solgunlaştığını seçebildim. Parçalanmış eteği tutup kumaştan bir şerit daha kopardım. Sonra bacağını dikkatlice bacağımın üzerine kaldırıp pantolonundan kalan kumaşı yukarı sıyırdım.

Eteğinden kopan kumaş şeridini yaraya bağlamadan önce sıkıca dolarken gözlerinin yüzümde gezindiğini hissettim. “İşte oldu,” dedim. “Artık ona bakmak zorunda değilsin.”

Az da olsa gülümseyebildi. “Teşekkür ederim.”

Dudaklarım seğirdi. “Bana üçüncü kez teşekkür ediyorsun. Bunu yapmak sana giderek daha az acı veriyor gibi.”

Alaycı bir tonda, “Ne yani,” dedi, “çetelesini mi tutuyorsun?”

“O kadar nadir olmasa tutmazdım.”

Başını iki yana salladı. Bana bakarken gülümsemesini gizledi. Kısa saç ona yakışıyordu. Gerçi ona yakışmayacak çok az şey olduğundan da emindim. Fakat ben onu bu hâliyle seviyordum. Dağınık saçlarıyla ve bana çekinmeden gülümseyen dudaklarıyla.

Bacağı hâlâ bacağımın üzerinde olduğundan yan oturmak zorunda kaldı. Uzunca bir süre onu süzdükten sonra, “Sebebi Adena, değil mi?” diye sordum.

Arkadaşından bahsedince ona dair her şey kabuğuna çekiliyordu sanki. “Adena’ya ne olmuş?”

“Kan,” dedim usulca. “Daha önce kanı dert etmezdin...”

Lafı dolandırmadan, “O ölmeden önce,” dedi. “Sevdiklerinin kanına –defalarca– bulanmanın insanı kan görmeye, hissetmeye,

kokusuna dayanamaz hâle getiren bir yanı var. Sanırım... Sanırım Adena'nın kanı benim için bardağı taşıran son damla oldu."

Başımı salladım. Kendi çarpık bakış açımı neyi kastettiğini anlamıştım. Gözlerim onun üzerinde gezinip, onun göremediği gücü doyasıya izledi. O da delici bakışlarını yüzümde gezdirse de onun güç gördüğünden şüpheliydim. Belki günah görüyordu. En iyi ihtimalle de bağlılık.

"Yola çıkmalıyız, değil mi?" Sesi aldatıcı biçimde neşeliydi. "Kral'ı gereğinden fazla bekletmemeliyiz."

O tonu biliyordum. Ne zaman onu Ilya'ya geri götürmekten bahsedilse bu tonu kullanıyordu.

Ve bu benim görevim. Onu Ilya'ya geri götürmek benim görevim.

Her şeyi çantasına doldurmak için kucağımdan indi. Ayağa kalkmasıyla zincir şıkırdadı. Ona ne yaptığımı durmadan hatırlatan sestiydi bu.

Ben de aynısını yaptım. Yayı yaralanmamış omzuma dikkatlice yerleştirdim. Göz ucuyla baktığımda yere sabitlenmiş, hissettiklerinin etkisiyle iyice açılan gözlerle karşılaştım. Gözlerimi baktığı noktaya çevirdiğimde, kesilen uzun gümüş örgüsünün yanında duran hançeri gördüm.

Kendisinin bir kopyasını, Ruhlar Mabedi'nde dolanacak bir başka hayaleti o mağaranın zemininde bırakmıştı sanki. Hançerini almak için eğildim ve kabzasının gümüş sarmallarının avucuma yaslandığını hissettim. Bu kadar geçmiş olan bir silahı elimde tutmak ne de tuhaftı.

Donuk bir sesle, "Onu asla geri alamayacağım, değil mi?" diye sordu.

Mağaranın geniş ağzına doğru yürüdüm. "Bir gün," diyerek ona söz verdim.

"Onu benimle birlikte göm, olur mu?"

Sözleri karşısında kaskatı kesildim ve o sözleri duymazdan gelmek için gücümü son damlasına kadar harcamam gerekti. Dışarı çıktığımızda kendimizi ikindi güneşinin altında bulduk. Yol omzumu sarsacak ve zaten zonklamakta olan yarayı gelecek kadar taşlık olduğundan her adımı çekine çekine atıyordum. Uzun bir süre rahat bir sessizlik içinde yürümemizin ardından Paedyn, "Canın yanıyor," diyerek söze girdi.

"Ya? Öyle mi Küçük Psişik?"

Keyifsiz bir hâli vardı. Ta ki, “Beden dilini okumakta oldukça iyi olduğumu söyleyebilirim,” diyene kadar.

Kendi sözlerimi bana karşı kullanması karşısında kıkırdadım. “Psişik numaranı böyle yapıyordun, değil mi? İnsanları okuyorsun.”

Başını salladı. “İşin özü bu. Dürüst olmak gerekirse kulağa olduğundan çok daha kolay geliyor. Beynini birkaç saniye içinde ayrıntıları bir araya getirecek şekilde eğitmek yıllar alıyor.”

“Bak buna inanırım,” deyip iç geçirdim. “Çok ikna ediciydin. Sanırım hâlâ da öylesin.”

Bakışlarını yüzümde hissettim. “Yani sen yeteneğimi... hiç sorgulamadın mı?”

Hafifçe güldüm. “Elbette sorguladım. İşim bu denebilir.” Başımı iki yana sallayıp tepemizdeki mavi gökyüzüne baktım. “Fakat *dikkatini dağıtıyordun*. Sanki senin yeteneğini düşündüğüm anda düşüncelerimi başka yöne çevirecek bir şey yapıyordun. Üstelik hâlâ yeni güçler keşfediyorum. Özellikle de Avamlar söz konusu olduğunda. Bu yüzden bir Psişik olman bana çok da imkânsız gelmemiştir.”

Paedyn’in gülümsemesi kibirliydi. “Yaptığım işte çok iyiyimdir.”

“Fazla havalanma tatlım.”

Dönüp bana baktı, yüzü ifadesizdi. “Sol ayağının iç kısmı su toplamış.” Gözleri çenemde giderek uzayan kirli sakaluma kaydı. “Sakal bırakmıyorsun çünkü verdiği histen nefret ediyorsun. Ayrıca... kaleden bir yüzük takıyordun fakat beni bulmaya gelmeden önce çıkarmışsın.”

Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaparak, yere bakıp başımı iki yana salladım. “Beni yakaladın Gray. Bunların hepsi doğru.” Kaleden ayrıldığımdan beri yaptığım gibi yumruğumu sıktım. “Taktığım İnfazcı’nın yüzüğüydü. Alışkın olmadığım kocaman, şatafatlı bir şey. Parmaklarımın arasında bıraktığı his beni rahatsız ediyordu. Ben de göreve çıkmamın onu çıkarmak için iyi bir bahane olduğunu düşündüm.”

Paedyn’in başparmağında döndürdüğü yüzüğe baktığım gördüm. Yüzüğe dudak büktü. “Hayatım boyunca bu yüzüğün *ebeveynimin* evliliğini temsil ettiğini düşünmüştüm, iki yabancının değil.”

“Onlar senin ebeveynin,” dedim sertçe. “Akrabalık bağı sevgi demek değildir. Aynı anne babadan olmamamıza rağmen Jax de Kitt kadar benim kardeşim.”

Başını salladı. Anlayışla fakat tam anlamıyla inanmadan. “Mantıklı geliyor. Hepsi.” Cılız bir kahkaha atmayı başardı. “Benimle uğraşmak istemeyen birtakım Sıradanların kızıyım. Bu yüzden bir Karışım değilim. Sanırım... Sanırım şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim.”

“Neden düşünecektin ki?” dedim. “Bir baba seni sevdiğinde, başka bir baba arama ihtiyacı duymazsın.”

Başını sallayıp sessizliğe büründü. Güneş tepemizde asılı duruyor, ensemini yakıyordu. Ağrıyan omzum ve çizmeme sürtünen, artık Paedyn’in de haberdar olduğu su toplamış şişlik de cabasıydı.

Kalan yolun uzun bir kısmı boyunca rahat bir sessizlik içinde yürüdük. Son bayat ekmeğimizi de çabucak yiyip, ılık suyla boğazımızdan aşağı gönderdik.

O ara zemin düzleşmeye başladı ve etrafımızda ot tutamları belirdi. Elimi siper ettiğim gözlerimi alçalan güneşe bakarak kıstığımda yaklaştığımız yeşil selini fark ettim.

“Neredeyse tarlaya vardık,” diyerek sessizliği böldüm. Ufukta beliren kalenin kulelerini şimdiden görebiliyordum.

“Harika. İlya’dan önceki son durak.”

İşte yine o ses tonuyla konuşmuştu.

Boğazımı temizledim. “Tarlaya hiç gitmiş miydin?”

“Kalenin yakınında olduğunu düşünürsek –ve Sınavlara kadar oraların yakınlarına varmadığımdan– hayır, tarlayı hiç görmedim.”

“Güzel.” Ona gülümsedim. “Tepkini ilk gören ben olacağım.”

Tam da tahmin ettiğim gibi ağzı açık kalmıştı.

Hayretle bakarak, “Bu... Bu da ne?” dedi. Toprak zeminde adımları hızlandı.

“Tarla işte.”

Bir el karnıma indi.

“Bunu biliyorum ukala.” Az önce ciğerlerimdeki havayı söküp atmamış gibi tatlı tatlı gülümsedi. “Çiçeklerden bahsediyorum.”

Doğrulduum. Canlı kırmızı denize bakarken elimi karnıma bastırdım. Her bir taç yaprağı diğerinin içine akıyor, alttaki çimenleri ısıtan bir renk örtüsü oluşturunuyordu.

“Gelincikler,” dedim. Yüzündeki bakışı görünce gülümsedim.

Hayretle, “Hiç bu kadar parlak bir çiçek görmemiştim,” dedi. “Turuncusu, kırmızısı ve *her yerdeler*.”

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. “Eee? Ne düşünüyorsun?”

Bana baktı. Gülümsemesi endişe vericiydi. “Beni yavaşlattığını düşünüyorum.”

Daha sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, dönüp tarlaya doğru koşmaya başladı. Neyse ki zincir gerilip ayaklarını yerden kesmeden ben de koşmaya başladım. Paedyn’in çizmeleri tarlanın sınırına vardığında rüzgârı kucaklamak için kollarını açışını izledim.

Onu yağmurda takip ettiğim, kulağının arkasına sıkıştırmak için bir unutmabeni çiçeği kopardığım günden beri o kadar kaygısız görmemiştim. Hayattan keyif aldığını görmek birdenbire benim için hayatı sağ kalmaya değer kılmişti.

“En azından ayak uydurmaya çalış!” diye seslendi. Her adımda bacaklarını daha da çok gelincik çevreliyordu. “Bence formdan düşmüşsün Azer!”

“Öyle mi?” Gülererek aramızdaki mesafeyi kapattım.

Neler olduğunu çok geç fark etti.

Önünü kesip, bacaklarını yakalamak için eğilerek bedeninin geri kalanını yaralı olmayan omzumun üzerinden attığımda ağzından tiz bir ses çıktı. Hâlâ bedenime yayılan sızı karşısında dilimi ısırırsam da kahkahasının sesi şifalıydı ve acı bir yana, bir erkeğe adını bile unutturacak türdendi.

“Ne yapıyorsun?” dedi. Kollarını sallayıp sırtıma doğru güldü.

Onu döndürmeye başladım. “Sana ne kadar formsuz olduğumu gösteriyorum.”

Babasının ve en iyi arkadaşının yasını tutmak zorunda kalmamış bir kız gibi kıkırdadı. Hayatta kalmak için mücadele etmemiş, açlıktan ölmek için hırsızlık yapmamış bir kız gibi. Nefret etmesi gereken bir adama zincirlenmemiş bir kız gibi.

Direnmenin, her şeye rağmen gülebilenin büyük bir güzelliği vardı.

“Pekâlâ,” dedi nefes nefese. “Mesajını verdin. Artık beni bırakabilirsin.”

Göremediği bir gülümsemeyle, “Fakat sana çiçekleri en iyi görebileceğin açığı sunuyorum,” dedim.

Sesi hafifçe boğuklaştı. “Hayır, kafamı çiçeklerin *arasında* sürük-lüyorsun.”

Güldüm. Bir kolumu sırtına dolayıp çömelerek onu omzumun üzerinde çevirdim. Sonra yavaşça yere indirip yatırdım. Böylece o bana gülümserken çiçekler etrafını sardı.

Batan güneş yüzüne altın ışınlar düşürüyor, mavi gözleri her bir gelinciğin canlı kırmızısının fonunda ısl ısl yanıyordu. Bu kadar güzel bir şeyin benim gibilere isteyerek bakacağına inanmak zordu.

Onun bakışlarını, gözlerinin yüzümde gezinmesini hak etmediğimi hissediyordum. Başımı iki yana sallarken gözlerim hâlâ üzerindeydi. “Bana öyle bakma.”

“Nasıl?” diye sordu usulca.

“Görölmeye değer biriymişim gibi.”

Sözlerim karşısında kirpikleri titredi. Yutkundu. Elini kaldırıp yüzümü avucuna aldı. Avucunun tenimde bıraktığı his, onun bana dokunmasının ayrıcalığı karşısında gözlerim ağır ağır kapandı.

“Benimle dans eder misin?” diye fısıldadı.

Bu ürkek soru karşısında kalbim tekledi.

Gözlerimi açtığımda gözlerini yüzüme diktiğini, yüzünde hak etmediğim o bakış olduğunu gördüm. “Hem de sen ne kadar istersen tatlım.”

Ayağa kalkmasına yardım edip kollarını boynuma doladım. Ellerim kalçasını buldu ve ayaklarını ayaklarımın üzerine kaldırırken onu sıkıca kavradım. Yüzünde bir gülümseme belirmeden önce ağzından bir hayret nidası çıktı. Parmakları saçlarımın arasında kıvrıldı.

Bedenime yaslanan bedeniyle iki yana sallandım. Ellerim sırtında gezindi. Saçlarının ağır perdesi olmadan sırtına dokunmaya alışık değildim. Başımı başına doğru eğip, omuzlarına dökülen gümüş rengi saçlarına doyasıya baktım.

Dalgalı bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp, parmaklarımı kısa saçlarında gezdirdim. “Pişman değil misin?”

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. “Hayır.”

“İyi,” diye mırıldandım, “çünkü kısa saç bana hep çekici gelmiştir.”

“Ya? Gerçekten mi?” Ben bizi kendi eksenimizde döndürürken güldü.

“Bu doğru. Başka şeylerin yanı sıra tabii ki.” Omuz silktim. “Kısa saç. Okyanus mavisi gözler. Yirmi sekiz çil. Bir de...” Duraksadım. Başımı eğerek onu inceledim. “Boyun kaç?”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Hım, bir yetmiş kadar sanırım?”

“Bir yetmiş,” dedim. “Müthiş bir erkek pataklama becerisi. Çarpıcı bir gülümseme. Gülünç derecede bir inatçılık. Erimiş gümüş gibi saçlar. Her fırsatta hançerle beni tehdit etme huyu.” Ona gülümsedim. “Devam edeyim mi?”

“Sırada ne var? Benim adıma bir balat mı?” Sesindeki meydan okumaya karşı yüzünde bir gülümseme vardı.

Onu kendime daha da çektim. Elim belinin kıvrımına yerleşti. “Şairler özünde süslü kelimeler kullanan aptallar değil midir?” Alnımız birleşene kadar yüzümü eğdim. “Sanırım ben şair olmayı hak ediyorum tatlım.”

Bacaklarımızın etrafını saran çiçeklere bakarak yumuşak bir sesle güldü. Gün batımında iki yana sallanıyorduk. Çizmeleri çizmelerimin üzerinde, bir çiçek tarlasının şahitliğinde.

Gözlerinin gökyüzüne doğru uzanan taç yaprakları denizinde yukarılara tırmanışını izledim. Neye baktığını anlamak için başımı çevirmeme gerek yoktu. “Dün gece,” dedi sessizce.

“Dün gece,” diye yineledim.

Başını salladı. Kollarım boynuma daha sıkı doladı. “O zaman henüz şansımız varken bunun tadını çıkarmalıyız.”

Sessizlikte iki yana sallandık. Ta ki Paedyn, “Rol yapacağız, değil mi?” diyene dek.

Yutkundum. Dilimden dökülen yalanın çıkardığı sestten nefret ettim. “Rol yapacağız.”

44. BÖLÜM

Paedyn

Kırmızı bir yatakta oturuyorduk. Güzel, yumuşak, alıştığım gibi mide bulandırıcı ve yapışkan olmayan bir yatakta.

Yaprakların tenimi gıdıkladığını hissederek ağrıyan bacaklarımı uzattım. Dansımızı bitirdikten sonra tarlanın daha içlerine yürümüştük. Kai'm ayak parmakları muhtemelen çizmelerinin içinde uyuşmuştu. Kaçınılmaz olanı görmezden gelmeyi seçerek, sırtımı artık çok yakınımızda olan kaleye çevirdim.

“Bunu nasıl yaptın?”

Kai'in hayal kırıklığı sesine sızmıştı. Hayal kırıklığının sesine işlemesine izin vermeye alışık olmadığından emindim. Gelincik saplarıyla boğuşurken, bir dirseğine dayanmış yan yatıyordu. İğreti çiçek tacını görünce burnumdan güldüm. Ellerinde ufalanışını izledim.

Kucağımdaki neredeyse bitirdiğim taca başıyla işaret etti. “Nasıl oluyor da seninki dağılmıyor?”

“Belki de,” dedim yavaşça, “doğru yapıyorumdur.”

Bana attığı hissiz bakış karşısında bir kahkaha atmamak için kendimi tuttum. Sapları birbirine sarmak için beceriksizce uğraşırken, yapraklar parmaklarının arasından kayıyordu. “Her iki elimle de kılıç kullanabilirim. Fakat bu lanet çiçeklerin bir arada durmasını sağlayamıyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse,” dedim son çiçeği yerine yerleştirirken, “çok fazla pratik yaptım. Adena ve ben eskiden karahindibalarla çok taç yapardık.”

Eserimi hayranlıkla seyrederken bu düşünce yüzüme hüznü bir gülümseme kondurdu. Tacı kafasına yerleştirip siyah saç dalgalarının üzerinde dengeledim. “İşte oldu. Yine Prens oldun.”

Gamzeleriyle dikkatimi dağıtarak gülümsedi. Yan yattım. Dirseğime yaslanıp, taca bakarken ben de gülümsedim. Parlak renkli çiçekler, bedeninin geri kalanının aksine yumuşak ve zarif olan koyu yüz hatlarıyla tezat oluşturunuyordu.

“Al.” Elinden yarısı ezilmiş bir çiçek çıkardı. Sapını kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları saçlarımı okşadı. “Rol yap, bu bir unutmabeniymiş gibi.”

O son balo gecesi öpüşmemize ramak kalan anla birlikte zihnimde canlandı. Gerçekten düşman olmamız gerekirken artık daha da çok şey paylaştığımızı düşünmek... Yüzünü süzerek, “Rol yapmakta oldukça iyiyiz,” diye mırıldandım.

İçine hapsettiği sözcükleri serbest bırakmak istercesine ağzını açtı.

Fakat gözleri boynumdan aşağı kayıp açıkta kalan omzumun kıvrımını takip etti. Üzerime bol gelen gömleğim ve atletimin askısı yan yattığım için kolumdan aşağı gevşekçe, biçimsizce sarkıyordu.

Gözleri kısıldı. İçlerinde bir fırtına kopmaya başlarken buz parçalarını andırıyorlardı.

Bakışlarının altında atan kalbim gördüklerinin farkına varınca tekledi. Hızla doğrulup gömleğimi omzumun üzerine çektim. Bir elimi kumaşa bastırdım. Altındaki parçalanmış, biçimsiz karmaşayı görmemesi için.

“Gray.” Sesi soğuktu. “O da neydi öyle?”

Yanıtım başımı iki yana sallamak oldu. Ezilip bükülmeme öfkelenmiştim. “Bir şey değil.”

“O zaman bir bakayım,” dedi, aldatıcı bir sakinlikle.

Elini bana uzatmasıyla hiç düşünmeden kolumla ona engel oldum.

Gözlerini gözlerime dikti. Bir kalp atışı sonra, “Neydi o?” diye sordu.

“Bu,” dedim soğukkanlılıkla, “bir bloktu. Bir de yumruk göstermemi ister misin?”

Kai neşesiz bir kıkırtı çıkardı. “Ciddi olamazsın.”

“Dene bakalım.”

Başını iki yana salladı. Yüzüne bir hayret ifadesi oturdu. Gömleğimin yenine tekrar uzandığında önce elini aşağı itip sonra boştaki elimle karnına bir yumruk savurdum.

Yumruğumu kolayca engelledi ve yavaşça gözlerini benimkilere dikti. “Şu anda gerçekten benimle dövüşmeye mi çalışıyorsun?”

Kolumu daha da yukarı kaldırıp, “Ellerini kendine saklayıp saklamayacağına bağlı,” dedim.

Gözleri gözlerime çevrildi. Sözleri birer fısıltıydı. “Sana ne yaptı?”

Bu soru, bastırılmış tüm öfkemin çenesine inen hızlı bir yumruk olarak yüzeye çıkmasına neden oldu. Kai yumruğumdan kaçınca, parmağımın ucuyla yüzünün yanını sıyırmaktan öteye gidemedim.

Şimdi ikimiz de dizlerimizin üzerindeydik ve nefes nefese kalmıştık.

“Hey,” diye bağırdı. “Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum...”

Karnına bir yumruk daha, ardından çenesine bir yumruk daha indirmeyi başardım. Bir daha vurmak için geri çekildiğimde, ben ona daha fazla zarar veremedim bileğimi kavradı.

“Seninle dövüşmeyeceğim,” dedi sertçe. “Bunu yapmayacağım.”

Hayal kırıklığı boğazımdan hırıltıya benzer bir sesle döküldü. Boştaki elimle göğsünü ittim. Dizlerinin üzerinde geriye yatmasına neden olacak kadar sertçe. Tüm bedenimle ona toslayıp ikimizi gelinciklerin üzerinden yere yuvarladım.

Üzerine oturup, endişeli hâline bakarak hızla nefes alıp verdim. “Neden benimle dövüşmüyorsun?” Sesim çatladı. Gözyaşlarım aniden görüşümü bulandırdı.

“Çünkü bir daha sana elimi sürdüğümde bunun sadece bir okşayış olmasını istiyorum,” dedi usulca.

Başını eğip duyguların gözlerimden taşmayı bekleyen seline karşı gözlerimi yumdum. Yanağımda nasırlı bir el hissettim ve hak etmediğim bu rahatlık karşısında başımı iki yana salladım. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Göster bana.”

Titrek bir nefes verdim. Gözlerimi açtığımda gri gözlerin bana baktığını gördüm. Sonra Kai uzandığı yerde belini doğrulturken yavaşça üzerinden kalktım. Gururumu ayaklarımın altına alarak omzumdaki kat kat giysileri nazikçe çekiştirmeye başladım.

Serin bir esinti köprücük kemiğimi öptü. Merhametini sunmak istercesine. Kral beni Çanak'ın dışında doğradığından beri yapışkan havayı tenimde hissetmemiştim.

Kai'nın ifadesi hiç değişmedi. Boş bir maske takmış gibi. Yine de bir çatlak vardı. Her zaman olurdu. Yanağında seğiren kası, yumruklarını sıkışını yakaladım. "Bunu nasıl yaptı?"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Kılıçla."

Burnundan iç çekti.

"Bıçakla boynumu çizdikten sonra," diye devam ederken soluk ışıktaki tanıdık yara izini görebilmesi için çenemi kaldırdım, "bana kalbime işaretini bırakacağını, böylece o kalbi kimin kırdığını asla unutmayacağımı söyledi."

Kai biraz daha yaklaştı. Gözleri yara izi oluşmaya başlayan parçalanmış derinin üzerindeydi. Buz gibi soğuk sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bu bir S harfi."

Başımı salladım. "Anlamı da..."

"Sıradan," dedi Kai tiksintiyle. "Sana işkence etti ve sen bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Ellerimi havaya kaldırıp, "Fark eder miydi?" dedim. "Bu, beni daha az suçlu yapmaz ki."

Kai, "Seni daha az katil yapar," dedi sertçe. "Bunu benden neden gizledin?"

"Çünkü..." Kekeliyordum. "Çünkü kendime bakmaya bile zor dayanıyorum! Anlamıyor musun?" Gözlerim yaşarsa da konuşmaya devam ettim. "O beni mahvetti. Beni mahvetti. Hayatımın geri kalanında bu yara izine bakıp en nefret ettiğim adamı düşüneceğim. Babamı öldürten adamı. Benim gibi Sıradanları acımasızca öldüren adamı. Beni öldürmeye çalışan adamı." Başımı iki yana sallayıp gözlerimi Kai'dan kaçırdım. "Beni nasıl damgaladığını başka kimsenin görmesine izin veremezdim. Verdiği zararı görmesine. Ben... Yapamazdım işte."

Kai'nın bakışlarındaki acı neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. "Gray..."

“İsmimi söyle,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Hapishaneden kaçtığımızdan beri ismimi söylemediğini biliyordum. Ona bana isminle hitap etme ayrıcalığını kaybettiğini söylediğinden beri. O zamandan beri bu kuralıma uymuştu.

Fakat ağzından ismimin çıktığını işitmenin özlemini duyuyordum. İsmimi çatılardan haykırmasını, kulağıma fısıldamasını, tenimde gezdirmesini istiyordum. İsmimin ağzında tanıdık bir şekil oluşturmasını, dudaklarımın tadına bakmasını istiyordum.

Adımı sahiplenmesini ama yine de yalvararak söylemesini istiyordum.

Ya da belki sadece onu istiyordum.

Şaşkınlık parçalanmış maskesinden sızdı. Sonra ferahlama şaşkınlığı silip süpürdü. Tereddütlü bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı. Az önce ömründe işittiği en güzel kelimeleri söylemişim gibi.

Adımı sanki dilinin ucundaymış, aldığı her nefese fısıldanmış gibi söyledi. “Paedyn.”

Sonra kollarını açtı.

Kucağına yerleşirken dudaklarımdan sessiz bir hıçkırık döküldü.

Güçlü kolları beni sardı ve yüzümü çıplak göğsüne gömdüm. Bir elini kısa saçlarımda gezdirip, bedenine yapışık bedenim titrerken boynumu tuttu. “O seni mahvetmedi Pae,” diye mırıldandı kulağıma. Takma isim, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşının göğsüne sıçramasına neden oldu. “Fakat böyle düşünmen ölümde bile onun kazandığı anlamına gelir. O yara izi senin gücünün bir kanıtı. *Kim* olduğunun kanıtı, ne olduğunun değil.”

Başımı sallayıp ona sokuldum. Sessizce otururken çiçekler bizi yutuyor, yapraklardan güzel bir duvar oluşturuyordu. Bedeni sıcacıktı ve beni saran kolları bana rahatlık veren ağır bir battaniye gibiydi.

Karanlık üzerimize çökene kadar Kai’in avucu saçlarımda oturduk. Ay gökte alçalıp bize yaklaştığında ve göz kapaklarım ağırlaştığında, Kai yer yatağı sermek için beni yavaşça kucağından aşağı kaydırды.

Beni kaldırıp yatağın üzerine bıraktı ve yanıma yattı. Omzu omzuma değiyordu. Karanlığa rağmen yüzümü ona dönmek için yan döndüm. “Teşekkür ederim.”

Bana başını çevirdiğinde yüzünde bir sırıtiş olduğundan emindim. “Beş etti.”

“Ve muhtemelen sonuncusu,” dedim gülümseyerek.

Tekrar yukarı, bize göz kırpan yıldızlara baktı. “Yara izleri.”

Hayretle gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Yara izleri,” diye tekrarladı. “Bana hep çekici gelen bir başka şey.”

Kahkaha boğazımda düğümlendi. Ağzımdan çıkıp çıkmamalı mı, emin olamamışım gibi. Elini uzatıp burnumun ucuna bir fiske attı ve o ana dek kendimden çıkabileceğini bilmediğim bir kıkırtı çıkardım.

Kai’in, “Vebalar aşkına, bu sese bayılıyorum,” diye mırıldanmasıyla sustum. “Bunu yaptığım için bana güleceğini bilsem o sesi dövme yaptırırdım.”

“Gülerdim,” dedim sessizce.

Dudakları alnıma değmeden önce kıkırdadı. Öpücüğü yumuşak ve tatlıydı. Sonra ben ona sırtımı dönerken beni kendine çekti ve böylece bir kolunu belime dolayabildi.

“Rüyada beni görmemeye çalış Pae,” diye fısıldadı kulağıma.

“Asıl sen görmemeye çalış Prens.”

45. BÖLÜM

Kai

 gün gelip çattı.

Bu panik dolu düşünce beni uykumdan uyandırdı.

Gözlerimi açsam da kör edici güneş ışığına karşı yumdum.

Bir elimi dağınık saçlarımın arasında gezdirdim. Kalın çiçek saplarının üzerinde geçirdiğim geceden dolayı ağrıyan boynumu döndürdüm. Açık gökyüzüne gözlerimi kırpıştırarak baktım. Güneşin konumundan yeterince uzun süre uyuduğumuzu anladım.

Gözlerim artık çok yakınımızda olan kaleden dökülen gölgeye çevrildi. Bu görevin sonu çok yakın olsa da sonunu getirecek gücüm olup olmadığından emin değildim. Fakat ben görev sorumluluğuna zincirlenmiş, komuta etmek için yaratılmıştım. Ben Kral için yaratılmıştım, Pae için değil. Ona asla layık olamazdım.

Bakışlarım tekrar ezilmiş çiçeklere çevrildi.

Bekleneceği üzere Paedyn hâlâ göğsümde uyuyordu. Ellerini yüzünün altına sıkıştırmış ve saçları etkileyici bir şekilde her yöne dağılmıştı.

Paedyn.

İsmi geri kazanmıştım. Günlerce dudaklarımdan kaçmaya çalışan o ismin yeniden dilimden dökülebilmesi beni ferahlatmıştı.

Yanı başımda kolları ve bacakları birbirine dolanmış, yatıyordu. Sırf ona daha uzun süre bakabilmek için onu uyandırmakta tered-

düt ediyordum. Fakat bana arkadaşlık etmesini diğer her şeyden çok istiyordum.

Omzunu sarstım.

Tepki vermedi. Şaşırmadım.

Tekrar denedim. Bu sefer aldığım tek karşılık eline homurdanması oldu.

Onu uyandırmak için bir sonraki girişimim sırtının üzerinden kaldırdığı bir orta parmakla karşılandı. Kıkırdayarak onu sarsmaya devam ettim. “Her zaman bu kadar derin uyumayı başarmın hem etkileyici hem de endişe verici.”

“Kenar mahallelerde uyuyabiliyorsan,” diye mırıldandı, “her yerde uyuyabilirsin.”

Yan dönüp yüzünü bana çevirdi ve uyku mahmuru gözlerini kırptırdı. Onu görünce gülümsemekten kendimi alamadım. O kadar çarpıcıydı ve bunun o kadar farkında değildi ki. Birkaç kez uzun uzun esnedikten sonra üzerimize sarkan çiçekleri toplamak için bir kolunun üzerinde doğruldu.

Bana bakarak çiçekleri saçlarıma takmaya başladı. Dudaklarında endişe verici derecede bulaşıcı bir gülümseme belirdi. “Beni güzelleştiriyor musun Pae?”

Gözlerini devirdi. “Sanki bu konuda yardıma ihtiyacın var da...”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını kenetledi. Pişmanlık yüzünü kapladı. Ona sevdiğini bildiğim tarzda bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu da kızgınlıkla oflamasına neden oldu. “Güzel olduğumu düşündüğünü hep biliyordum.”

“Vebalar aşkına,” diye mırıldandı.

“Söylesene,” dedim usulca, elimi hımbılca böğründe aşağı yukarı gezdirerek, “nasıl oldu da bana bu kadar uzun süre direnebildin?”

Sadece gülüşü bile içimdeki en çürümüş yanları iyileştirebilirdi ve onunla tanıştığım günden beri tam da bunu yapıyordu. “Çok zor olmadı Prens.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum.”

Yine o kahkaha kendini göstermişti. “Belki de ukala pislikler tipim değildir.”

“O zaman senin için kim olmamı istediğini söyle bana.”

Eli saçlarımda donakaldı. Parmaklarından yapraklar döküldü. Geçen her sessiz saniyede bakışlarının yumuşamasını izledim. “Olmadığın bir şey olmanı istemiyorum.”

Tepemizde hareket eden bulutlara bakıp, “Fakat olduğum şey senin için yeterince iyi değil,” diye mırıldandım.

“Peki ya benim olmadığım şey?”

Sorusu karşısında gözlerim tekrar yüzüne çevrildi. “Neden bahsediyorsun sen?”

Saçlarıma dolanan elini çekti. “Benim ne olduğumu unuttun mu? Benimle ne yapman gerektiğini?”

Ayağa kalkarken onu da aynısını yapmaya zorladım. “Peki, benim seninle ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Benden nefret etmen gerektiğini!” diye sertçe bağırdı. Bu öfke patlamasına kendisi de şaşırılmış gibiydi.

Alçak sesle, “İstedığın bu mu?” diye sordum. “Senden nefret etmemi mi istiyorsun?”

Cevabını yuttu. Hiçbir şey söylemedi.

“Gözlerimin içine bak ve bana senden nefret etmemi söyle Pa-
edyn.”

Sessizlik.

Ayağa kalkıp buruk bir kahkaha attım. “Çünkü edeceğim. Hayatının geri kalanını bunun için bana teşekkür ederek geçireceksen senden nefret ederim.”

Yavaşça ayağa kalktı. Hem gözlerimden hem de cevaplamayacağı sorudan sakınarak.

Ona doğru bir adım attım. “Beş sözcük. Tek istediğim bu. Bana kendini nasıl hissettiğini anlatacak beş sözcük.”

Gözlerinin benimkilere doğru yol alışını izledim. Sonra dudaklarından dökülen beş sözcüğü dinledim. “Lütfen benden nefret et.” Duraksadı. “Pislik.”

Başka koşullar altında olsak gülerdim. Bunun yerine, “Neden?” diye fısıldadım.

Gözlerini yumdu. “Çünkü böylesi daha kolay. Düşman olarak kalmak bundan öte herhangi bir şey olmaktan daha kolay.”

Derin bir nefes aldım. “Bunun için biraz geç değil mi sence?”

Paedyn hiçbir şey söylemeyince yer yatağını alıp çantasına yerleştirdim. Yüz hatlarıma hissiz bir maske inip yüzümü ifadesiz, sesimi sakın tuttu. “Peki. O zaman yola çıkmalıyız.”

Paedyn başını iki yana salladı. Nihayet yeniden söze girdi. “Bunu bana yapma. Bunu görmemiş gibi davranabilmek için maskelerinden birinin altına saklanma.”

Başımı iki yana sallayıp ellerimi dağınık saçlarımda gezdirdim. “Beni maskesiz mi istiyorsun?”

Sesi gergin çıktı. “Seni *sadece* öyle istiyorum Kai Azer.”

Ona doğru bir adım atarken bakışlarının ağırlığı altında kendimi çırılçıplak hissettim. Duyguların yüzümü boyamasına, hayal kırıklığının yüz hatlarımı doldurmasına izin vermek bana doğal gelmiyordu. Fakat maskenin onun için parçalanmasına izin vererek geride sadece altındaki canavarı bıraktım. Derin derin nefes alarak, “Peki. İşte maskesiz hâlim Paedyn,” dedim. “Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Başka seçeneğim yokken...”

Paedyn sertçe, “Her zaman bir seçeneğin vardır,” dedi.

“İçine doğduğum hayatta yok. Gönderildiğim görevlerde yok.” Sözcükler ağızımdan dökülürken neredeyse nefes nefese kalmıştım. “Sen.”

Duraksadı. “Ben mi?”

“Evet, sen. Bana hep çekici gelen bir başka şey.” Buruk bir kahkaha attım. “Bu konuda bir seçeneğim yoktu. Çabalasam da engel olabilir miydim sence?”

Bana bakıp başını iki yana salladı. “Neye engel olabilir miydin?”

46. BÖLÜM

Paedyn

“Sana âşık olmama.”

Bir sonraki nefesim beni boğdu. Hava boğazımda tikanıp kaldı.

Göğsü benimkiyle aynı anda kalkıp iniyordu. Kalbim yeniden canlanıp göğüs kafesimi sertçe dövmeye başladı. Kai’a bakarak, başımı iki yana sallayıp bir adım geri çekildim. “Hayır. Hayır, öyle söyleme. Senden bunu olması gerekenden daha zor hâle getirmemeni istemiştim.”

Kai sertçe, “Ben de sana zaten öyle olduğunu söylemiştim,” dedi. “Kahretsin, kafama hançeri fırlattığın anda işimin bittiğini anlamıştım. Artık senden öncesi yoktu, sadece *seninle* istediğim şey vardı.”

“Peki, neymiş bu benimle istediğin?” Buruk bir kahkaha attım. “Ben bir Sıradan’ım. Sen Seçkin’sin.”

“Burada değilim.”

Gözlerimi ona diktim. Dudaklarından döküldüğünü işiteceğimi hiç düşünmediğim sözcüklerin şaşkınlığı içinde.

“Burada ben Kai’ım ve başka bir şey değilim.” Gırtlığı yukarı aşağı hareket etti. “Burada güçsüzüm. Arkasına saklanacak bir yeteneği olmayan bir canavarım. Maskelerinden arınmış bir İnfazcı. Bir kadına olan aşkını haykıran bir adam.”

“Kai...”

“Pae.”

Dudaklarından dökülen ismin, beni ele geçirmesine izin vermem gereken bir zayıflıktı.

“Sanırım benim için yas tutacağını bilsem kılıcımın üzerine düşerdim,” diye fısıldadı. “Ve benim üzerimde bu kadar güce sahip olduğunu düşünmek korkunç.”

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Çenemi kaldırarak gözlerimi gözleriyle buluşturdu. “Bir keresinde bana en sevdiğim rengin ne olduğunu sormuştun. Senden önce bu sorunun cevabını hiç düşünmemiştim bile. Yine de o anda mavi olduğunu fark ettim.” Şakağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. Tenimde bir mırıltı hissettim. “Gözlerinin rengi.”

Titrek bir nefes aldım. Nefesini yüzümde hissettim.

“Bana benden nefret ettiğini söyle, gülümseyerek söylediğin sürece ben yine de her kalp atışını, her çilini, vücudunun her titreyişini sayacağım.” Ellerini yüzümden ayırıp geri çekildi. “Bir canavar olabilirim fakat beni kesersen kanım akar ve kalbimi kırarsan Pae, beni yerle bir edersin. Bu yüzden ruhunun bir parçası bile ruhumu arzuluyorsa hayatımın geri kalanını bunu hak etmek için harcayacağım.”

Gözlerim buğulanıp, düşmesine izin vermeyecek kadar inatçı olduğum yaşlarla doldu. Bakışlarındaki yakarış şiirseldi. Ellerini benden uzak tutmak için çaba sarf ediyormuş gibi iki yana açtı. Taç yapraklarından saçlarına ve sadece üzerime düştüğünde eriyecekmiş gibi görünen buzdan gözlerine doyasıya baktım.

“Belki de sen gerçekten bir şairsin,” diye fısıldadım.

Yumuşakça gülümsedi. “Ya da uğruna budalaya dönen biri.”

“Rol mü yapıyorsun?”

Sesim kısık, kısa saçlarımdan arasından esen meltem gibi yumuşaktı.

“Asla.”

Sessizce, “Hiçbiri rol değil mi?” diye sordum.

“Tatlım,” deyip gülümsedi, “seni arzuluyormuş gibi yapmama asla gerek olmadı.”

Önce kalbim onun sözleriyle tekledi. Sonra bir şeylerin kafama dank etmesiyle, “Peki ya babalarımız?” sorusu ağzımdan kaçiverdi. “Birbirimize yaptıklarımız?”

“Hayatımın geri kalanını kendini kurtardığın için senden nefret ederek geçirmeyeceğim.” Derin bir iç çekti. “Yaptığın şeyi neden yaptığını biliyorum. Ve umarım sen de benim neden aynı şeyi yaptığımı anlıyorsundur.”

“Ben...” Asla söylemeyeceğimi düşündüğüm sözler bir anda boğazıma takıldı. “Seni affediyorum Kai. Sanırım uzun süre önce affetmiş bile olabilirim. Çünkü yaptığını bile bilmediğin bir şey için seni affedebilirim.”

Rahatlayan Kai gözlerini yumdu.

“Seni öldürmek istedim,” diye fısıldamam gözlerini açılmaya zorladı. “Senin felaketin olmak istedim. Fakat o zamanlarda bile, bunu yapsaydım vicdan azabından yaşayamayacağımı biliyordum.”

Bana yaklaştı. Başını iki yana sallıyor, gördükleri karşısında hayrete düşmüş gibi gözleri üzerimde geziniyordu. “Fakat sen benim felaketimsin. Kurtuluşumsun. Tanrısal bir varlık kılığına girmiş çöküşüm.” Yavaşça atılan bir adım daha. “Sen benim mahvımsın.”

Sersemlemiş hâldeydim. Elimden gelen sadece bir gülümsemenin dudaklarımı çekiştirmesine karşı koymamak oldu.

“Ödeşтик de. Deli de bana. Umurumda değil. Sadece...” Gözleri yakarıyor, duygularla dolup taşıyordu. “Sadece senin olduğumu söyle.”

Birkaç kalp atışı boyunca birbirimize baktık.

“Burnuma fiske atılması,” diye fısıldadım.

Alnı kırıştı. “Ne?”

“Burnuma fiske atılması,” diye yineledim. “Bana hep çekici gelen bir şey. Diğer birçok şeyin yanı sıra tabii.”

Ne kastettiğimi anlamasıyla gözleri ışıldadı ve iki yanda gamzelerin eşlik ettiği bir gülümseme yavaş yavaş dudaklarına yayıldı. “Devam et tatlım.”

“Sen söyleyince aklıma geldi.” Başımı salladım. “Bana tatlım demen. Kendini beğenmiş pislikler. Uzun, siyah kirpikler...”

Kai’in bakışındaki ateş beni eritebilirdi.

“Tam ihtiyacım olduğunda ne istediğimi tam olarak bilmen. Elbiselerimi yırtman. Gamzelerin... Gamzelerin beni...”

Tek adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı dudaklarına çekti.

Beni ateşlice öpüp nefesimi içine çekti. Bedenim bedenine yaslanırken eriyor, üzerimde gezinen ellerinin hissini zihnime kazıyordum. Ben bir elimi onun yanağına bastırırken, Kai'ın eli saçlarımı bulup parmaklarının arasından geçirdi.

Biraz geri çekilip, “Gerçekten çillerimi saydın mı?” diye sordum.

“Yirmi sekizini de...” diye fısıldayıp beni doyasıya öptü. “Gerçi şimdi güneşten dolayı daha fazla olabilir.” Bir öpücük daha. Bu kez kısa. “Yeniden saymam gerekecek.”

Ben gülünce, beni yanına çekip burnumun ucunu hafifçe ısırdı.

Kollarını boynuna doladım. O benim çapamdı ve yanında olduğum sürece batmaya hazırdım.

Her öpücüğünde söylemekten korktuğum o iki sözcüğü yakalıyordu. Onları dilimin ucunda tadabildiğini, dudaklarımın kıvrımında okuyabildiğini ümit ettim. Çünkü o sözcükleri söylemek bana bir ölüm fermanı gibi geliyordu. Sevdiğim her insan beni terk etmişti.

Aşkta kaybetmek üzere lanetlenmişim. Fakat ona karşı hissettiğim şey, ondan nefret ettiğim zamanlarda bile hissettiğim şey de buydu. Çünkü ondan nefret etmek, onu istediğim için kendimden nefret etmekten daha kolaydı.

Böylece dilimi ısırdım. Görünüşte zararsız olan o iki sözcüğü ona haykırma dürtüsüyle savaşıyordum. Çünkü ne zaman sevsem orada insanlar ölüyordu. Kai'ın yasını haykırarak tutmaktansa onu sessizce sevmeyi tercih ederdim.

Nefes nefese geri çekildi. “Buradan gitmen gerek.”

Hançerimi çizmesinden çıkarıp, bizi birbirimize bağlayan zincirin önünde çömeldi. Kekeleyerek, “Peki ya sen?” dedim. “Görevin ne olacak? Ya Kitt...”

“Benim için endişelenme.” Bıçağı ayak bileğimi çevreleyen deri bilekliğin dikişleri arasına sıkıştırıp bilekliği kesmeye çalıştı “Kitt'i halledebilirim. Zaten seni geri getiremeyeceğimi düşünüyordu.”

“Öyle mi?”

Keyifsizce ofladı. “Evet. Tam olarak şu anda yaptığım şeyi yapacağımı düşündü... Gitmene izin vereceğimi.” Hançerimin sapını tutan kolu gerildi. “Anlaşılan benden şüphe etmekte haklıymış.”

Yanına çöküp altımda kalan gelincikleri ezdim. “Ne demek oluyor bu?”

Yanıt vermedi. Gözlerini inatçı zincire dikti.

“Kai. Ne demek oluyor bu?”

Bir süre durup bana baktı. “Buradan mümkün olduğunca uzağa gideceksin demek. Seni aramayı elimden geldiğince geciktireceğim fakat o zamana kadar Izram’a ulaşmanın bir yolunu bulmalısın.”

Başımı iki yana salladım. “Olmaz.”

“Olur Pae.”

“Hayır.” Sesim sertti. “Hayır, kaçmaktan bıktım. Kaçtığım yerde bulacağım kişi sen olmadığın sürece, hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirmeyeceğim.”

Kai sessizce, “O zaman hayatımın geri kalanını senin izini sürerek geçireceğim,” dedi. “Gölgelerde seni görerek. Sokaklarda seninle savaşılar. Rüyalarımda seninle dans ederek. Çünkü sensiz yaşamak, ancak senin de bir yerlerde yaşadığını bildiğim zaman katlanılabilir bir şey.”

“Lütfen,” diye fısıldadım.

“Kitt beni hep senin peşine takacak.” Bir elini yanağıma koydu. “Bunu yapmak zorundasın...”

Aniden durup başım hafifçe yana eğdi.

“Ne?” dedim tereddütle. “Ne oluyor?”

Hiçbir şey söylemedi. Bedenindeki tek hareket yanağındaki bir kasın seğirmesi oldu.

“Kai?”

Gözleri aniden benimkilerle buluştu. “Geliyorlar.”

“Kim geliyor?”

Kai fısıldarcasına, “Kitt adamlarına şehrin sınırında beni aramaları emrini vermiş olmalı,” diye mırıldandı. “Bizi gördüler. İki Şimşek, hızla yaklaşıyorlar.”

Birden boğazım kurudu.

Kai çantasını omuzlarına atıp yayı göğsüne taktı. Yüzüme dokunmak için uzansa da omzunun üzerinden bakınca vazgeçti.

Artık onları görüyordum. Bize doğru hızla gelen iki bulanık figür. Onlardan uzak geçirdiğim onca günden sonra becerileri iş başında görmek garipti. Herkesin benim kadar Sıradan olduğu günler ne de güzeldi.

“Hey, bana bak,” diye mırıldandı Kai. Dönüp gözlerimi gözlerindeki sert bakışa çevirdim. “Bana eşlik etmeni istiyorum, bunu yapabilir misin?”

“Rol yapmak oldukça aşına olduğum bir şey,” dedim sakince.

Başını salladı. “Akıllıca hareket et. Her şeyi yoluna koyacağım. Söz veriyorum.”

Şimdi başımı sallama sırası bana gelmişti. Kai’ın gözleri gözlerimi süzerken, ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Burnuma hızlıca bir fiske atıp, “Sen benim için cennetin varlığının kanıtısın,” diye mırıldandı.

Sonra bize doğru yaklaşan figürlere doğru döndü ve ağzından zar zor işittiğim iki sözcük çıktı.

Rol yap.

47. BÖLÜM

Paedyn

“Bizi burada görmenizin zamanı gelmişti.”

Kai’in sesi soğuktu, ne kadar duygusuz olabileceğini unutmuştum. Adamlarla buluşmak için önden yürüyor, beni de özensizce ardından sürüklüyordu.

İçlerinden biri, “E-ekselansları,” diye kekeledi. Adam hızla eğilirken diğeri de aynısını yaptı. “Sizi günler önce bekliyorduk. Başınıza bir şey gelmiş olabileceğini düşündük ve...”

Kai kollarını göğsünde kavuşturup adamı huzursuz bir an boyunca süzdü. “Sen yenisin.”

İmparatorluk Muhafızı huzursuzca kıpırdandı. “Ah, evet efendim.”

Kai –İnfazcı– başını salladı. “Demek becerilerimi sorgulamanın dilinizi kaybetmenin kesin bir yolu olduğunu henüz öğrenmemişsin.” Adamın yüzü her sözcükte biraz daha solgunlaşıyordu. “Öyleyse bu sana bir ders olsun. Bir uyarı.”

Daha önce de Kai’in İmparatorluk Muhafızlarına öyle davrandığını, onları küçümsediğini görmüştüm. Fakat bunun ne ölçüde göstermelik olduğunu, bir güç ve kontrol gösterisi olduğunu fark etmemiştim. Saygı ve korku arasındaki çizgi incecikti ve bu feci görevden sonra Kai herkese tam olarak kim olduğunu hatırlatıyordu.

Kai, “Şimdi çekin şu zinciri üzerimden,” demekle yetindi.

Adamlar bellerindeki kınlardan kılıçlarını çıkararak öne çıktılar. Onlar bana bakarken çenemi kaldırdım. Yüzlerindeki tiksinti yüzümdeki yansımasıydı. İyice çirkin olan İmparatorluk Muhafızı ayağıma tükürünce ben de aynısını yapmakta tereddüt etmedim. Fakat ben yüzüne tükürdüm.

Adamın avucu yanağımla buluşunca dudağımdan kan fışkırdı. Başımı yan tarafa savruldu ve tükürdüğüm kan etrafımızı saran gelinciklere karıştı.

Başımı adama doğru çevirdiğimde, onu İnfazcı'sıyla yüz yüze buldum. Kai'ın gözleri buz parçaları gibiydi. Yakacak kadar soğuk. Kısık sesle, "Ona bir daha dokunursan," diye hırladı, "boğazını keserim. O benim."

Soğuk sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Scorches Çölü'nde de adamlarına benzer bir şey söylemişti fakat bu sefer sözleri kulağa farklı geliyordu. Dillendirilmemiş sözler ve gizli bir özlem gibi. Kai benimle onların asla anlayamayacağı bir dilde konuşuyormuş gibi.

Kai kenara çekilene dek İmparatorluk Muhafızı tekrar tekrar başını salladı. Bileğime acı saplandığında nefesim kesildi ve aşağı baktığımda diğer İmparatorun Muhafızı'nın kılıcının ucunu kelepçeye soktuğunu gördüm.

Kelepçeyi ayırmaya çalışırken derimi özensizce kesti. Haykırmak için dilimi ısırdım. Beni incittiğini bilmesinin memnuniyetini ona yaşatmamak için.

Kesikten akan sıcak kanın çizmemin içinde biriktiğini hissedebiliyordum. Bu his kalbimin hızlanmasına, gözlerimin Kai'ın gözlerini aramasına neden oldu. Bana baktığında gözlerinde pişmanlık vardı. Sadece bakışları bile onu affetmem için yalvarıyor, dillendirmediği sözlerini duymam için bana yalvarıyordu.

Rol yap.

Gözlerimi kaçırıp çizmeme baktım. Acı ancak kelepçe tatminkâr bir tıkırtıyla açıldığında sona erdi. İmparator Muhafızı kılıcını yırtılmış derimden kaldırırken bir nefes verdim. Beyaz maskesi yüzümün dibindeki yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Bana sırtışı hariç.

Onu görmezden gelerek tutulmuş, yapış yapış olmuş ayak bileğimi döndürmeye çalıştım. Ayağım, onu kısıtlayan takı olmadan ya-

bancılık çekiyordu. Kaçma dürtüsü dayanılmazdı. Her türlü mantıklı düşünceyi tüketen bir içgüdüydü.

“Aklından bile geçirme kızım.”

İmparatorluk Muhafızı düşüncelerimi yüzümden okumuş olmalıydı. Bana bir tek adım atmam için bana meydan okuyarak baktı. “Benden kaçamazsın Sıradan.”

Sözleri karşısında irkildim. Ne olduğumu bilmesine şaşırdığım için değil, tüm hayatımı bir İmparatorluk Muhafızı’nın dudaklarından çıkacak o sözleri duymaktan korkarak geçirdiğim için.

Korkudan sinmeyi reddederek doğruldum. “Hayatım sizin elinizden kaçmakla geçti.”

Adamın eli seğirdi. Yüzüme ikinci kez vurma arzusuyla mücadele etti. İnfazcı yanına yaklaşınca bunu yapmaktan vazgeçti. “Kelepçele-yin onu.”

Her iki İmparatorluk Muhafızı başlarını salladı. Sonra daha sessiz olan bileklerime demir bir kelepçe takmaya girişti. Gözlerim Kai’ın gözlerine çevrildi. Maskesi soğuk ve duygusuzdu. Kendime ondan nefret ettiğimi söylediğim her anı, babama yaptığını ona da yapmaya kararlı olduğum her anı düşündüm. Sonra hepsini bir maskeye çevirip yüzüme geçirdim.

Rol yap.

“Şehre döndüğümüzde sizi bekleyen bir at var Ekselansları.”

Kai, İmparatorluk Muhafızı’na doğru döndü. “Güzel. Yola koyulalım.”

Bir İmparatorluk Muhafızı beni ileri itti. Neredeyse yüzüstü gelinciklerin üzerine düşecektim. Belli birine bakmadan gözlerimi devirdim. “Sözcüklerinizi kullanın beyler. Biz Sıradanlar da sizinle aynı dili konuşuyoruz ve itilmeden de yürüyebilmeyi gayet iyi beceriyorum.”

Çirkin olan, arkadaşının yanında kıs kıs gülerek, “Neden nefesimizi senin için harcayalım ki hain?” dedi.

“Sözcük dağarcığınız sınırlıysa sorun değil,” dedim tatlı bir sesle. “Çoğu İmparatorluk Muhafızı’nın fazla sözcük bilmediğinin farkındayım.”

Bakışlarında yanan nefreti görmezden gelip bunun yerine ayaklarımın altındaki çiçeklere odaklandım. Kelepçeler bileklerimde şingırdıyor, kollarımı ağırlaştırıyor ve tenime sürtünüyor.

Kale gitgide yaklaşıırken sessizce yürüdük. Ta ki solumdaki İmparatorluk Muhafızı tekrar ağzını açma ihtiyacı hissedene kadar. “Kral’ın bizi senden kurtarmasını dört gözle bekliyorum.”

Yüzümü ifadesiz tutarak, “Evet, eminim Majesteleri eve döneceğim için çok heyecanlıdır,” dedim.

Sırıttı. “Tüm Ilya bunu dört gözle bekliyor.”

Yutkundum. Gözlerim Kai’in önümdeki çıplak sırtına kaydı. Dönmeye cesaret edemedi. Her adımda omuzları geriliyordu.

O zaman kafama dank etti. Yaklaşan ölümümün gerçekliği.

Bu sefer onu nasıl kandıracağımı bilmiyordum. Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Ölüm intikam arzusuyla dolmadan önce daha kaç kez kandırılabilirdi ki?

Sessizce yürüdük. Çiçekler ayaklarımızın altında yavaş yavaş solmaya başladı. Gelincikler her adımda azalıyor, toprağa yaklaşarak küçülüyordu. Ötedeki şehirden saklanıyorlarmış gibi.

Çok geçmeden tarladan geriye kalanlar çakıl taşına, çakıl taşları da tanıdık, engebeli kaldırım taşlarına dönüştü. Birkaç İmparatorluk Muhafızı şehrin sınırlarında geziniyordu. Hepsi de Prensleri ve İnfazcıları olan adamı görünce eğildi. Kai kendisini sabırsızlıkla bekleyen atın üzerine çıkmadan önce başıyla adamları ilgisizce selamladı.

Omzuma dokunan sert bir el bakışlarımı Kai’dan ayırıp beni atın arkasında sürükleyen İmparatorluk Muhafızı’na sabitledi. Muhafız diğer elinde uzun bir ip tutuyordu. İpin ucu Kai’in üzerinde oturduğu eyere bağlıydı.

İmparatorluk Muhafızı ipi kelepçelerime bağlarken gözlerimin niçin yaşardığını bilmiyordum. Ya da at hareket edip beni arkasından sürüklemeye başladığında neden o gözyaşlarının az kalsın akmalarına izin verecek olduğumu.

Belki de sebep aşağılanmamdı. Bir hayvanın arkasında tökezleyen başka bir hayvan gibi Kral’a götürülmem. Ya da belki güzel evlerinden çıkıp haini, katili, Sıradan’ı yuhalayan Seçkinlerdi sebep.

Şehrin o yakasını hiç görmemiştim. Saldırganların yaşadığı yakayı. Kaleye o kadar yakın yaşamaya layık olanlar sadece onlardı. Önlerinden geçtiğim evlerine hayretle baktım. Daha az gücü olanlar aşağı mahallelerde sefalet içinde yaşarken bu Elitler lüks içinde yaşıyorlardı.

Babamın şüphelendiği gibi, Avamlar yeni Sıradanlar ilan edilirse hiç şaşırmaıdım.

İnsanlar parmaklarıyla beni gösteriyorlar, aynı nefeste hem adımları lanetleyip hem de Prenslarına övgüler düzüyorlardı. Üzerlerine sinen nefrete karşı gözlerimi kapattım. Geçit törenimiz sırasında ayaklarım defalarca taşlara takıldı.

“Hain!”

“... o Direniş denen örgütten!”

“Kral katili!”

“Şimdi seni kim kurtaracak *Gümüş Kurtarıcı*?”

Yüzümdeki ifadesiz maskeyi korudum. Bana edilen her hakarete parçalanmamasını diledim. Kelepçeler bileklerimi amansızca aşındırırken güneş lanet olası saçlarıma vuruyordu.

Gözlerimi kaleden, yavaş yavaş yaklaştığım sonumdan ayırmıyordum. Yuhalamalar bizi takip ediyor, sesler bizi bekleyen Kral’a doğru attığımız her adımda biraz daha cılızlaşıyordu. Belki onlar da Kitt’i dönüştürdüğüm şeyden korkuyorlardı. Onlara nasıl bir Kral bırakmışım?

Sarayın gölgesi altına girdiğimizde sorumun yanıtını yakında bizat alacağımı biliyordum. Atın toynakları avluyu kaplayan kaldırım taşlarında takırdıyordu. Gözlerim kaleye çıkan merdivenleri dolduran unutmabeni kümesine takıldı.

Sırılsıklam bir elbiseye, Kai’in dudaklarından dudaklarıma damlayan yağmura, saçlarıma dolanan unutmabenilere dair hatıralar zihnime üşüştü. Kai’in oturduğu yere baktığımda avluda dudaklarımızın ilk kez birbirine değdiği yere baktığını gördüm.

Artık dudaklarımızın birbirlerine bir daha değeceğinden şüpheliydim.

Yavaşlayıp bir daha asla çıkmak zorunda kalmamayı umduğum merdivenlerin dibinde durduk. Kai eyerinden inip, bir İmparatorluk Muhafızı’na başını sallarken sessizlik hâkimdi. Adam düğümlemiş ipe uğraşırken parmakları düğümünden kayıyordu.

Kai yanına geldiği İmparatorluk Muhafızı’nın kılıcını adamın belindeki kından çekip bir tek hamleyle ipi kesti. Adamın yutkunduğunu işittim ve içinde bulunduğum duruma rağmen neredeyse

gölümseyecektim. Kai daha sonra tek kelime etmeden kılıcın kabzasını adamın eline tutuşturdu ve o tanıdık, nasırlı eli koluma doladı.

Beni merdivene doğru götürüp başparmağını hızlıca tenimde gezdirdi.

Rol yap.

Sözcükler boğazımı yakıyordu. Çok geç olmadan ona söyleyebilmeyi dilediğim sözcükler.Yüzünü ezberlemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak Kai'a baktım. Bunun onu son görüşüm olup olmayacağını bilmeden.

Ya da belki de gördüğüm son şey o olacaktı.

Kalbime kılıç saplayacak kişi.

48. BÖLÜM

Rai

Onu neye sürüklüyorum?

Merdivenlerin sonundaki ağır kapılar iki yana açıldı. İmparatorluk Muhafızları beni eğilerek selamladılar.

Görev. Onu sürüklediğim işte buydu.

Çünkü bu benim seçimim değildi.

Ona elini sürdüğü için o İmparatorluk Muhafızı'nın gırtlığım kesebilirdim. Peki ya Kitt bana çok daha kötü bir şey yapmamı emrederse ne yapacaktım?

Paedyn'in bana bakışına zor dayanıyordum. Sevdiğim o gözler nefretle yanıyordu. Fakat rol yapıyorduk... *Onunla* rol yaptığım tek andı bu.

Her dokunuş, her dans, dikkat dağıtmak kisvesi altındaki her öpücük; hiçbiri rol değildi. Çünkü onu sevmeden önce onu arzuluyordum. O, benim layık olmadığım bir arzuydu. Korkarım ki onu hak etme fırsatını asla elde edemeyecektim.

Çünkü artık Paedyn elimdeyken onu teslim ediyordum.

Yüksek kapılardan geçip gösterişli koridora adım attık. Etrafına bakıyor, bunu yapmak için başka bir şansı olacağından şüphe ediyormuş gibi her şeye doyasıya bakıyordu. Beni kahrediyordu bu. Karar verdiği kaderi çoktan kabul etmiş olması.

Kirli çizmelerimizin altındaki zümrüt rengi halı tıpkı üzerimde gömleğimin olmayışı ve Pae'nin kirli gömleği gibi yersiz görünüyordu. İnfazcı olarak ilk görevimin beni başarısız gösterdiğinden şüphe yoktu. Fakat kusur arayan gözlerin tanıdık iğnelerini üzerimde hissederek başımı dik tuttum. Omuzlarımı düzleştirip omurgamı dikleştirerek yüz hatlarımın üzerine umursamaz bir maske geçirdim.

Çünkü güç tasvirdi. Ve saygı talep edilen bir şeydi.

Koridorda ilerlemeye devam ettik. Bir İmparatorluk Muhafızı sürüsü arkamızdan geliyordu. Yıldızlı kapılar yaklaşıyor, bizi diğer tarafta neyin beklediğini keşfetmeye çağırıyordu. Diğer tarafta *kimin* beklediğini keşfetmeye.

Bu kapıların ardında bizi hangi Kitt'in beklediğini bilmiyordum. Belki tanıdığım kardeşim ya da artık hizmet ettiğim Kral. Öngörülemezdi ve o kadar genç yaşta hüküm sürmeye hazır değildi. Ya da belki de babasını kaybetmeye hazırlıksız demeliydim.

Ve Kitt merhameti olmadan tanıyamadığım bir adamdı.

Paedyn'in hissiz yüz ifadesine baktım. Fakat başparmağındaki yüzüğü durmadan çeviren huzursuz parmakları endişesini ele veriyordu.

Paedyn'in iyiliği için beni dinlemeye zahmet edecek her şeye dua ettim.

Cennetten bir parçam olan Pae için dua ettim.

Bana sabitlenen gözleri, fal taşı gibi açık ve endişe doluydu.

Yüzümdeki ifadesizliği bozmaya cesaret edemiyordum. Hele de Paedyn'in birkaç metre gerisinde onca İmparatorluk Muhafızı dikilirken.

Fakat elimi kaldırmaya cüret ettim. Elim burnuna doğru kaldırmaya cesaret ettim ve bedeni bu hareketimi engelledi. Burnunun ucuna son bir kez dokunmaya cüret edip, bu hareketin içinde saklı olan sözlerimi işitmesini ümit ettim.

Seni seviyorum.

Ve sonra ağır kapıları itip açtım.

Taht odası tanıdık yüzlerle doluydu. Anlaşılan önem arz eden herkes geniş odayı doldurmuştu. Bazıları mermer sütunların arkasından çıkıp her adımda parlak zemini nasıl kirlettiğimize bakıyordu.

Soylu erkekler ve kadınlar, her yaştan danışmanlar bizi görünce

irkiliyorlardı. Geleceğimizi bilmedikleri için değil, oraya gelmek için cehennemden geçmiş gibi görüldüğümüz için.

Vücuduma sarılmış, her biri kanla lekelenmiş çok sayıda iğreti sargının farkındaydım. Babama bir daha taht odasına gömleksiz girmeyeceğime dair söz verdiğimi hatırlasam da işte yine tüm soyluların önünde yarı çıplak duruyordum.

Gerçi Paedyn de pek iyi görünmüyordu. Bacağından bir ara yaptığının bedelini ödetmeyi planladığım, kasten dikkatsiz davranan İmparatorluk Muhafızı'nın döktüğü kanı damlıyordu. Gömleği omzundan sarksa da atletinin askısıyla babamın onda bıraktığı yara izini kapatabilmişti. Bunu düşünmek bile öfkeyle kanımı kaynatıyordu. Fakat yüzümdeki ifadesiz maske yüzünden kimse bunu anlayamazdı.

Onlarca göz yavaşça onun gözlerine çevrilmeden önce bedenimde gezindi. Boynunun aşağısındaki yara izi, üstündeki yarık dudak ve bir zamanların Gümüş Kurtarıcı'sına ait olduğu inkâr edilemeyecek kısa saçlar üzerinde gezinen tüm gözlerde tiksinti vardı.

Onu kolundan tutup öne çektim.

Rol yap.

Soğuk, duygusuzdum ve arkamda sendeleyeni mahkûm umurunda bile değildi.

Rol yap.

Paedyn'in tahta doğru attığı her dengesiz adımda el bileklerini bağlayan zincirler şingirdiyordu. İnsanlar bize yol açmak için iki yana çekilirken, bana atılan her bakışa karşılık veriyordum. Bu kalabalık, sokaklarda yanlarından geçtiklerimiz gibi nefretlerini haykıramayacak kadar gururlu ve edepli olsa da yüzlerindeki ifadeler çok şey anlatıyordu.

Başını dik tutmasına rağmen, Paedyn tahta yaklaştıkça ayaklarını sürümeye başlamıştı. Yeni Kralımızın oturduğu tahta.

Korkuyor.

Bu düşünce içimde yüzüme yansımayan bir öfke patlamasına neden oldu. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Kitt'in bu hâlinin Paedyn'i korkuttuğunu biliyordum. Bu yeni Kitt'ten dolayı Paedyn muhtemelen kendini suçluyordu.

Platformun kenarına ulaştığımızda onu diz çökmeye zorladım.

Rol yap.

Prangalar mermer zemine çarptı. Bir haini akla getiren bir ses. Paedyn başını yavaşça kaldırıp Kitt'in gözlerine bakmaya cesaret etti.

Fakat Kitt'in gözleri bana sabitlenmişti, beni tepeden tırnağa süzüyordu. Ben de aynısını yapıp, başının üstündeki tacı ve antrenman sahasında patakladığım kışının altındaki tahtı süzdüm. Babamın gölgesinde oturduğu bu yeni hâline alışabileceğimden emin değildim.

“Evine hoş geldin İnfazcı.”

Gülümsemesi yüzüne yayılmamıştı. Bu resmiyetin saray meclisinin huzurunda olmasından mı kaynaklandığından yoksa ortak süreceğimiz bu hayatın geri kalanında aramızdaki ilişkinin böyle mi yürüyeceğinden emin olamadım.

“Endişelenmeye başlamıştım,” dedi usulca. “Birkaç gün önce dönmen bekleniyordu.”

Sözleri kulağa küçümseme gibi gelmese de yakıcıydı. En azından babamın yeteneklerimi ne zaman küçümsediğinden her zaman emin olabiliyordum. “Hâlimizden anlayabileceğiniz gibi...” –Kendi bedenime ve Paedyn'in belden aşağısına işaret ettim. – “...bazı beklenmedik durumlarla karşılaştık.”

Kitt başını salladı. “Anlıyorum. Yine de eve dönmeyi başardın.”

“Elbette.” Sözcük ağzımdan gerekenden daha sert çıkmıştı. He-men, “Majesteleri,” diye ekledim.

Kitt başını yana eğip, “Peki ya adamların?” dedi.

Ellerimi çıplak sırtımın arkasında kavuşturdum. “Öngörülemeyen durumlar.”

“Ya?” Kitt parmaklarını tahtın geniş koluna vurdu. Oturduğu yerde rahatsız gibiydi. Diz çöken Paedyn'e birden başıyla işaret edip, “Ya o?” diye sordu. Öne doğru eğilerek gözlerini yüzümde gezdirdi. “Bilmem gereken başka beklenmedik bir durum var mı?”

49. BÖLÜM

Paedyn

Bana bakmıyordu.

Yerde, karşısında diz çöküyordum ve bana bakma nezaketini bile göstermiyordu.

Saçları dağınıktı ve başının üzerindeki tacın altında donuk kalıyordu. İç içe geçen bir düzine altın telden oluşan taç başında rahatsızlık verecek kadar ağır görünüyordu. Ilya'nın armasını ve çatısı altında hep birlikte çalışan tüm güçlerin kullanımını temsil eden karmaşık deseni tanımıştım.

Tüm bunların saçmalığı karşısında gözlerimi devirme dürtümle mücadele ettim.

“Ya o?” diye sordu aniden. “Bilmem gereken başka beklenmedik bir durum var mı?”

Taht odasını dolduran sessizlik boğucuydu.

Sözleri kulaklarımda çınlıyor, aramızdaki havada asılı kalıyordu.

Fakat gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden olan şey dile getirilmeyen soru oldu.

İkimizin arasında bir şeyler yaşanıp yaşanmadığını soruyor.

Kai'a bakmamak için kendimi tuttum ve bunun yerine gözlerimi bana bakmaya tenezzül etmeyen Kral'a diktim. Etrafımızı saran saray ahalisi sadece yarısından haberdar oldukları bu sorudan etkilenmemiş gibiydi.

İkimizin arasında bir şeyler yaşanmış gibi bir hâlimiz olduğunu hiç sanmıyordum. Hatta kanlar içindeki diz çöken bedenimin Kai'ın ayaklarının dibinde olduğu o anki kadar iki düşman gibi göründüğümüz başka bir an olmadığım söyleyebilirdim.

Kai sakince, "Onu geri getirdim, değil mi?" dedi.

"Sana bunu sormadım kardeşim."

Kitt'in hitabının önemini hissederek donakaldım.

Birbirleri için hâlâ ne olduklarına dair bu tek onay sözcüğü Kai'ın sesinin yumuşaması için yeterli oldu. "Hayır, öngörülemeyen başka durumlar olmadı."

Yalan dilinden samimiyetle dökülmüştü. Uzun bir süre bakıştılar. Bu da bana önünde diz çöktüğüm Kral'ı incelemem için zaman tanıdı.

Gözlerinin altında uykusuzluktan oluşan koyu halkalar onu olduğundan yaşlı gösteriyordu. Saçları dağınıktı. Ellerini aralarında sık gezdirmiş gibi tacının telleri arasından fırlamıştı. Tıraşsız çenesinin altında kalan buruşuk giysilerinden ve ikisi arasında hafif ton farkı olan çoraplarından hizmetkârların Krallarıyla epeydir ilgilenmediklerini anladım. Bir kutunun belli belirsiz konturları dikkatimi sağ cebine çekse de bunun ne olduğunu anlayamadım.

Ellerinde az da olsa mürekkep lekesi seçiliyordu. Ellerini hararetle ovalamış, bu yüzden de parmak eklemlerinde çatlaklar oluşmuş, oradaki deri kurumuş gibiydi. Parmaklarım sandalyesine vuruyordu. Tek huzursuzluk belirtisi bu ve ara sıra dizlerini hoplatmasıydı. Gözleri ise...

Gözleri aniden bana sabitlendi.

Yeşil, çimenlerin üzerindeki taze çiğ gibi berrak gözler.

Yeşil, duygularla dolu gözler.

Halefi olduğu Kral'ınki gibi yeşil gözler. Kalbimin üzerine işaretini kazıyan Kral'ın gözleri gibi. Nefret dolu o tanıdık gözleri hatırladıkça yaram sızlıyordu.

Fakat baktığım o yeşil gözler süzüyor, bir zamanlar tanıdığım Kitt için fazla sert kaçan bir şekilde irdeliyordu. Fakat karşımdaki o çocuk değildi. Ondan geriye kalandı.

Gözlerini benden ayırmadan Kai'a, "Güzel," dedi. "Çünkü onun için özel planlarım var."

Odadaki herkes beklentiyle öne eğildi. Hepsinin beklediği şey buydu: alacağım ceza.

Yutkundum. Ayağa kalkarken kendimi gözlerimi Kitt'in gözlerinden ayırmamaya zorladım. "Sarayın hanımefendileri ve beyefendileri, önünüzde diz çöken kişiyi size yeniden takdim etmeme izin verin." Sesi ancak güçlü insanların göze alabileceği yumuşak bir tondaydı, herkesi kulak kesilmeye zorluyordu. "Bu Paedyn Gray. Bir zamanlar Arınma Sınavlarında yarışmacıydı ve Sınavları bir Avam için oldukça iyi bir dereceyle bitirdi. Bir *Psşik*'in Saldırgan Seçkinler için öylesi bir tehdide dönüşmesi ne de ilginç."

Kitt konuşmasına devam ederken gözlerimi ondan ayırmamam da çevremdekilerin başlarını iki yana salladıklarını göz ucuyla fark ettim. "Fakat o tam olarak görüldüğü gibi biri değil." Kral'ın sözlerini onaylayan homurtular odada yankılandı. "Gümüş Kurtarıcınız sadece kılık değiştirmiş bir Sıradan değildi; burnumuzun dibindeki bir haindi. Paedyn..." Gözleri tekrar bana çevrildi. "Sadece bir Direniş üyesi olmakla kalmayıp aynı zamanda onlarla komplo kurduğunu da itiraf ediyor musun?"

Gözlerimi kırptırdım. Bana adımla hitap etmesine hâlâ hayret ediyordum. Boğazım kurudu; hırıltılı bir sesle, "Evet," diyebildim.

Kalabalıktan tüm bunları zaten bilmiyorlarmış gibi dramatik bir hayret nidası yükseldi. İçimden Kral'a bizi bu abartılı gösteriden kurtarmasını ve beni bir an önce ölüme mahkûm etmesini söylemek geldi.

Kral alçak sesle, "Sadece bu da değil," dedi, "Ilya'nın bir önceki kralını öldürdüğünü itiraf ediyor musun?"

Gözlerim ondan hiç ayrılmadı. "Ediyorum."

Etrafımdaki insanlar mırıldanıyor, ismime lanetler okuyorlardı. Kitt başını salladı. Kirli yüzümü yansıtan mermer zemine baktı. Sonraki sessizlik sağır ediciydi ve o sessizliği bozmamak için kendime ancak dilimi ısırarak engel olabildim.

Kral başını kaldırdığında yüzündeki ifadede bir an Kitt'i gördüm. Bu ani değişim beni şaşkına çevirirken o yüzün tanıdıklığı karşısında gözlerimi hayretle kırptırdım. Kai'in yanımda hafifçe doğrulduğunu gördüğümde onun da aynı şeyi gördüğünü anladım.

Kitt odaya göz gezdirip, “Bu kadın –Paedyn Gray– korkunç suçlar işledi,” dedi. “Babamı, Kralınızı öldürdü. Önce Kral’ın kendi kılıcını göğsüne, sonra da hançerini boğazına sapladı. Radikal bir Sıradan grubu olan Direniş’le iş birliği yaptı ve Çanak’a uzanan bir geçit bulmalarına yardım etti.” Gözleri tekrar benimkilere çevrildi. Anılar yeşil gözlerini bulandırıyordu. “Yalan söyledi. Öldürdü. İhanet etti.”

Sesindeki iğneleyici ton, bakışlarımı onu platformun basamaklarından yavaşça aşağı indiren ayaklarına çevirmeme neden oldu. “Ve ben yas tuttum. Daha eski kralın yasını tutarken aniden kralınız olmam gerekti. Evet, delirmiş bir kral olarak nam saldığım kulağıma kadar geldi.” Taht odasında gerginlik artarken gözlerim Kitt’in gözlerine çevrildi. Krallarının konuşmasına devam etmesini beklerken nefeslerini tutan Seçkinler birbirlerine tedirgin bakışlar attılar.

Nihayet Kitt’in, “Fakat sizi temin ederim ki...” diye devam etmesiyle herkes yeniden nefes almaya başladı. “...geleceğe dair kararlarım çılgınca değil. Hepsini zamanı geldiğinde size açıklayacağım.”

Gözleri tekrar bana çevrildiğinde zamanımın geldiğini anladım.

“Paedyn Gray...”

Sözcüklerin dudaklarında şekillendiğini görmek istemediğim için başımı eğdim.

Demek sonum böyle gelecekti.

Sınavlarda değil. Scorches Çölü’nde değil, haydutların elinden ya da beni boğmaya çalışan lağında değil. Bir Kral’ın tek sözüyle.

Benim yarattığım bir Kral’ın.

Acaba bunu Kai’a mı yaptıracaktı? Belki de babasımın ölümünü yeniden sahneleyecekti. Bu, gayet uygun kaçardı.

“Ayağa kalk.”

Sağır edici ölçüde korkunç düşüncelerimin arasında onu neredeyse işitmeyecektim.

Ben nihayet ayağa kalkana kadar tekleyen kalbimin birkaç kez atması gerekti. Kesik ayak bileğimden yükselen acı karşısında irkildim.

Kral’ın gözleri bakışlarıma takılmadan önce beni boydan boya süzdü.

Cebinden bir kutu çıkardı. Parmaklarının arasında küçük ve kadifeydi.

Kapağı kaldırmasıyla kutunun içinde ne olduğu göründü...
Hiçbir şey beni dudaklarından dökülecek sözcüklere hazırlamazdı.

Gerçek bir Psişik bile.

Yüzük içine oturduğu siyah kadifenin üzerinde parıldıyordu.

“Gelinim olacaksın.”

SON SÖZ

Kai

Sanırım boğuluyordum.

Fakat onun mavi gözlerinde, seve seve değil.

Hayır, zemine batıyor, beni bütünüyle yutmasına izin veriyordum.

Kitt'in sözlerinin ezici ağırlığı altında zorlukla nefes alabiliyordum.

Kulaklarım çınılıyordu. Kalbim hızla atıyordu.

Emir kafatasımda yankılansa da Kitt'in bunu neden istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Onu neden istesindi ki? Şimdi olmazdı. Her şeyden sonra olmazdı.

Yine de ben her şeye rağmen onu istiyordum.

Etrafım tüm saraylılarla çevriliyken odaklanabildiğim tek şey onun yanında dizlerimin üzerine çökmemektir.

Evlilik.

Ben olmayan biriyle evlilik. Hayatımın geri kalanını hizmet ederek geçireceğim biriyle evlilik.

Onu sonsuza dek kaybedecek ve bunu izlemeye zorlanacaktım.

Ona bakamıyordum bile.

Korkağın tekiydim; yeniden beni bulduğunda olduğum canavara dönüşüyordum.

Görüşüm bulanıktı, gözlerim yukarıdaki platforma sabitlenmişti.

Onu böyle kaybedecektim.

Ölümle değil fakat aynı ölçüde bağlayıcı bir şeyle.

Emir kafamın içinde cınlıyordu.

Ondan nefret etmeye çalışarak ne kadar zaman harcadığımı düşünmek...

Onu sevmek için yeterli zamanımın olmayacağını düşünmek...

Kalbim sızlıyordu. Çünkü her atışı ona aitti.

Ve bunu ona asla söyleyemeyebilirdim.

Beni böyle mi hatırlayacaktı? Ona bu kadere kadar eşlik ederken mi? Tek bağlılığımın göreve olduğunu mu?

Gülebilirdim. Ağlayabilirdim. Bu sarayı da onun evini yaktığım gibi yakabilirdim. Alevler beni küle çevirmeden önce aşkımı itiraf etmek için bir tek fırsat ele geçirebilmek adına.

Çünkü ben onun varlığına bağlıydım. Onun olmayı hak etmediğimi anlayacağı güne dek ona aittim.

Kral'ın gözleri üzerimdeyken benim gözlerim uzaklara, Paedyn'in yanımda olduğu bir yere bakıyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse olmadığım ve o yanımda olduğu sürece güçsüz olmaktan memnun olduğum bir yere.

Gözlerim o hayalden ayrılıp Paedyn'e çevrildi.

Bizi böyle hatırlamayacaktım. Düşmanlar, hainler ya da canavarlar olarak değil; karanlıkta dans eden, yıldızların altında salınan iki insan olarak hatırlayacaktım. Ayakları benimkilerin üstünde, başı sadece onun için atan kalbimin üzerinde. Sadece Pae ve Kai olarak.

Her duygumu boş bir bakışla maskeleyerek diz çöken bedeninden uzaklaştım. Onunla, müstakbel kocasıyla yüzleşmesi için Paedyn'i terk ettim.

Kalabalığın içine karıştım. Paedyn'i oradan kaçırma arzuma karşı koyabilmek için yeterince güvenli bir mesafede durdum.

Hayatımın geri kalanı böyle geçecekti. Onu uzaktan sevmek zorunda kalacaktım. Her gün onu kaybetmenin yasını tutacaktım.

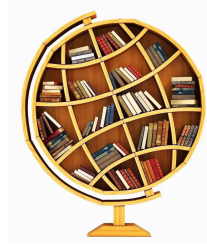
Fakat yapacaktım bunu.

Ona özel olan duygu hariç, geri kalan tüm duyguları boğacaktım. O duyguyu hissedemeyecek hâle gelene kadar onu sevecektim.

Sağ çıkamayacağım bir işkenceydi o.

Seve seve katlanacağım felaketimdi benim.

Başını kaldırdı. Gözleri bana ait olmayan gözlerle buluştu.
Onu elde edecek adamın gözleriyle... Eğer Paedyn izin verirse.
Oysa o sonsuza dek benim olmalıydı.
Şimdiyse onun başkasının olmasını izleyecektim.
Çünkü canavar masalın sonunda güzeli elde edememişti.

Teşekkür

En sevdiğim yazarların kitaplarının teşekkür bölümlerine göz gezdirmediyimi, bu işi yapmanın en iyi yolunu bulmaya çalışmadığımı söylersem yalan olur. Çünkü ben –lafı uzatanyazar– bu kitabı mümkün kılan insanlara duyduğum hayranlığı ifade ederken sizin –sevgili okurlarımın– dikkatini ayakta tutan gizli bir formülün varlığına ikna oldum. Belki bu bölümün sonunda, o formülü çözüp çözemediyimi bana söyleyebilirsiniz.

Powerless'in ani başarısından sonra (ki bunun için size sonsuza dek müteşekkir olacağım), ikinci kitabı yazmak benim için aniden göz korkutucu bir işe dönüştü. Sadece bir tutkuyla başladığım bu seri, birkaç ay içinde aniden hayal edebileceğimden çok daha büyük bir şeye dönüştü. Ve bu nedenle *Reckless* beni korkuttu. Onu mükemmel hâle getirmenin baskısı omuzlarıma ağır bir yük bindirdi. Fakat parmaklarım klavyeyle buluştuğunda ve kelimeler sayfaya dökülmeye başladığında, kendimi çocukluğumdaki yatak odama geri dönmüş, küçük bir kızken kurduğum büyük hayalleri gerçekleştirmek için *Powerless*'ı yazıyormuşum gibi hissettim.

Bu dünyaya benimle birlikte tekrar dalmaya hevesli bu kadar çok insanla geri dönmek bir ayrıcalıktı. Bu seriyle ve benim için çok değerli olan karakterleriyle büyümek çok hoş bir deneyimdi. *Reckless*'ı yazmak ne kadar eğlenceli ve yürek burkucu olsa da en

sevdiğim kısım son sözcüğü yazmak oldu. Çünkü o gece (sabah dört sularında) kendime bir şey ispatlamıştım:

Benim öyküm –hayalim– *Powerless*’ı 18 yaşındayken bitirdiğimde sona ermemiştir. Ve artık hayal kurmaya devam edecek cesareti kazanmıştım. Yazmaya devam edecek, sevdiğim işi yapmayı sürdürecektim cesareti.

Pekâlâ, benim hakkımda bu kadar konuşmak yeter. Bir avuç inanılmaz insan olmasa, teşekkür bölümlerini kaleme alma fırsatı bulamayacağımı hiç tereddüt etmeden söyleyebilirim. Öncelikle, bir değil iki Simon & Schuster ekibiyle el ele çalışmanın müthiş ayrıcalığına sahibim. Ürkütücü ölçüde fazla çalışan hayal gücümle bile, hem ABD’de hem de İngiltere’de beni ve öykülerimi böylesine el üstünde tutacak insanlar olacağını hayal bile edemezdim. Keşke hepimizi yanaklarınızdan öpebilsem fakat aramızda binlerce mil mesafe olduğundan, isimlerinizi büyük bir hayranlıkla yazmakla yetinmem gerekecek.

O güzel İngiltere ekibimden başlayayım. Başta Yasmin Morrissey’den bahsetmek gayet adil olur. Kahraman editörlerimden biri olarak *Reckless*’la ilgili birçok konuda sayısız sesli mesaja, e-postaya ve Zoom görüşmesine göğüs gerdin. Bu kitabın her aşamasında yanımda oldun ve yılmaz desteğinden dolayı sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sahtekârlık sendromum ve öz eleştirilerim bile seni yıldırmadı! Çalışkanlığın olmasa bana ne olacağını düşünmek beni gerçekten korkutuyor ve gelecekte sana yeniden çok sayıda uzun sesli mesaj atmayı ipe çekiyorum!

Fakat İngiltere ekibinden teşekkür etme şerefine eriştiğim daha çok sayıda üye var. Yayın direktörlerim Rachel Denwood ve Ali Dougal’dan başlayayım. Lara Hough ve Danielle Wilson kitaplarımı İngiliz kitapçılarla buluşturmak için müthiş bir çaba verdi. Şirketteki tasarımcımız Loren Catana, *Reckless*’in muhteşem kapak tasarımını yaptı. Pazarlamadan Miya Elkerton ve Olivia Horrox’a, halkla ilişkiler bölümünden Jess Dean ve Ellen Abernethy’ye teşekkürler. Maud Sepult ve Emma Martinez’in liderlik ettikleri muhteşem telif hakları ekibi *Powerless* için harika uluslararası yuvalar buldular. Son –ama son derece önemli– olarak Nicholas Hayne’e ve diğer herkese teşekkür ederim.

Aynı derecede sevimli ABD ekibime gelince, öncelikle Nicole Ellul'a olan büyük hayranlığımı ifade etmeliyim. Benim korkusuz editörüm olmak yabana atılacak bir görev değil. Her yayın sürecinde bana nezaketle rehberlik ettin ve çalışmalarına olan inancını ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin. Bu seriyi şu anki hâline getiren her fikir ve katkı için teşekkür ederim. Sadece şevkin bile benim için bir ilham kaynağı.

ABD'deki muhteşem ekibin geri kalanına devam edecek olursak, yönetici editörüm olarak her şeyi derleyip topladığı için Jenica Nasworthy'ye teşekkür etmeliyim. Ancak en azından genel, kocaman bir teşekkürü hak eden başkaları da var. Chava Wolin, Lucy Cummins, Hilary Zarycky, Alyza Liu, Justin Chanda, Kendra Levin, Nicole Russo, Emily Ritter ve Brendon MacDonald... Hepiniz yaptığınız işte inanılmazsınız. Teşekkürler.

Bu arada lütfen çekinmeden gevezeliğimi bir süreliğine kenara bırakıp kitabın başındaki muhteşem resme ve haritaya hayranlıkla bakın. Ayrıca, evet, söylentiler doğru. Hepsi müthiş yetenekli Jordan Elliot tarafından elle çizildi. Dünyamı hayata geçirmek için daha uygun birini düşünemiyorum ve birlikte çalışmaya devam etmemiz benim için büyük bir onur. İnsanın ağzını açık bırakan daha nice çizimlere!

Azimli avukatım/temsilcim Lloyd Jassin'e teşekkür ederim. Yayıncılık dünyasında yolumu bulmama yardım ettiğin için teşekkürler. Sen olmadan karşıma çıkan engelleri aşmayı hayal bile edemezdim. Seninle çalışmak bir zevk ve bunun yıllarca sürmesini ümit ediyorum.

Reckless'ı bir araya getirmeme yardım eden inanılmaz Simon & Schuster ekiplerinin yanı sıra perde arkasında emeği geçen daha birçok kişi var. O insanlar da yakınlarım. Öncelikle annem ve babam olmadan bu hayallerin hiçbirinin gerçeğe dönüşmeyeceğini alçakgönüllülükle kabul etmeliyim. Anne, baba; sizler bu yolculuğun her adımında beni destekleyip, kendi becerime inanmakta zorlandığım anlarda bana inandınız. Küçük kızıma tutkusunun peşine düşecek kadar güvendiğiniz için size teşekkür ederim. İkiniz hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım. Özellikle de hem sırdaşım, hem asistanım

hem de muhasebeciliğini yaparak bir koltuğa üç karpuz sığdıran bir annem olduğu için.

Ailenin bücürü olarak, burada isimlerini anmam gereken benden büyük kardeşlerim var. Jessie, Nikki, Josh... Hepiniz kendinize has bir şekilde beni desteklediniz. Tüm yüreklendirici mesajlarınız ve beni takdir ettiğiniz için size çok minnettarım. Teşekkür ederim tayfa.

Ailemin yanı sıra bu kitabı yazma sürecinde aklımı kaçırmamamı sağlayan birçok arkadaşım var. Durmadan kitap hakkında konuşma katlanmak zorunda kalan herkese genel bir teşekkür etmek istiyorum. Her biriniz kendi yöntemlerinizle bana yardımcı oldunuz ve beni cesaretlendirdiniz. Bitmek bilmeyen desteğiniz için size sonsuza dek minnettar kalacağım.

Şimdi sırada gözümü korkutan bir iş var: Malum bir oğlana olan hayranlığımı ifade etmeye çalışmak. Zac, bana cesaret verdiğin, yardım etmeye hep istekli olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. İster bana yemek pişirmek ister yaslanıp ağlayacak bir omuz sunmak olsun, bana hep huzur veriyorsun. Sen gerçekten benim için kurgusal erkek arkadaşın ete kemiğe bürünmüş hâlisin ve bir gün bizim öykümüzü yazabilmeyi ümit ediyorum.

Powerless'in son sayfalarında da belirttiğim gibi bana sözcüklere olan sevgimi ve yazma arzumu bahşeden o en yüce varlığa teşekkür etmek isterim. Lordum ve kurtarıcım olmadan, bugün bulunduğum yerde olamazdım ve Tanrı'ya bana tanıdığı fırsattan dolayı şükrediyorum.

Şimdi sıra sende sevgili okur. Şu noktaya kadar dikkatini ayakta tuttum mu? Nihayet sana seslenmemi bekliyor muydun? Çünkü bu sayfaya kadar varmamı tamamen sana borçluyum. Birlikte bu yolculuğa çıktığımız için onur duyuyorum. Zaman ayırıp öykümü okuduğun için duyduğum onur ise bambaşka. Sen benim ilham kaynağım, her sözcüğümün sebebisin. Yıllar boyunca ilgini ayakta tutabilmeyi ümit ediyorum.

Daha nice hayallere ve o hayallerin yaratacağı nice öykülere.

XO, Lauren